GÖNÜLDEN
ESİNTİLER

NECDET ARDIÇ

İZ-TERZİ BABA

MUHTELİF SOHBET ARASI SOHBETLER

(KİTAP - 161-29)

İRFAN SOFRASI
NECDET ARDIÇ
MUHTELİF SOBETLER
TASAVVUF SERİSİ (161-29)

GÖNÜLDEN ESİNTİLER

NECDET ARDIÇ
"İZ-TERZİ BABA"

MUHTELİF SOHBET ARASI SOHBETLER.

(KİTAP-161-29)

İRFAN SOFRASI

NECDET ARDIÇ

TASAVVUF SERİSİ

MUHTELİF SOHBET ARASI SOHBETLER.

(161-29)

NECDET ARDIÇ

TERZİ BABA

Adres

Büro: Ertuğrul Mahallesi Hüseyin

Pehlivan Caddesi No: 29/5

Servet Apt. 59 100

Tekirdağ

Ev: 100 yıl Mahallesi Uğur Mumcu Caddesi

Ata Kent Sitesi A Blok Kat 3, D. 13.

Tekirdağ

Tel: (0282) 408 93 84

(0533) 7743937

www.terzibaba13.com

terzibaba13@gmail.com

ÖN SÖZ

BİSMİLLÂHİRRHMANİRRAHÎM:

Muhterem okuyucularım her ne vesile ile elinize geçmiş olan bu ve devamı olan (30) kitap, uzun senelerden beri yapmaya çalıştığımız konulu sohbetlerimiz aralarında, verdiğimiz çay molalarında, ayrıca herhangi bir yerde sorulan sorular üzerine ve daha bir çok vesile ile her hangi bir seyir takib etmeden, bu konuşmaların kayda alınmış seslerinin sonradan yazıya dönüştürülmesi yoluyla oluşmuştur.

Gerçekten oldukça uzun bir çalışma süresinden sonra kayda alınan bu kitapların oluşumu adeta bir ekip çalışması ile meydana gelmiştir.

Kardeş ve evlâtlarımızdan hangisinin işleri ve durumu uygun ise kendilerine verdiğim ses kayıtlarını bilgisayarda dinleyerek kayda almışlardı. Bende bunları tarih sıraları itibari ile (30) bölüme bölüp bu kadar kitap meydana gelmiş oldu.

Bu kitapların sayfa ve yazı düzenleme ve kontrollarını yapıp okunacak hale getirdikten sonra kitaplarımızın arasında yerlerini almış oldular. Bunların içinde bazı mevzuların tekerrürü olabilir. Çünkü bu sohbetler değişik mahallerde ve değişik kimselere yapılmış olduğundan ve aynı mevzuun başka kimselere de aktarılması gerektiğinden, kitapların hepsini okuyanlar bazı tekrarları görebilirler.

Aslında bunlar tekrar değil eğitim gereği başkalarına da aktarılması gereken bilgilerdir. Ancak aynı mevzu değişik zamanlarda değişik mertebeleri itibari ile olduğundan yine de aynı sohbet değildir, her sohbetin kendine ait özelliği olduğundan, yine onların hepsi ayrı sohbetlerdir. Bu vesile ile ses kayıtlarını yazı kayıtlarına döndüren bütün kardeş ve evlâtlarımıza emekleri yönü ile teşekkür eder, Cenâb-ı Hakk'tan dünya ahret saadeti ve ilâh-i idrakler dilerim. Sayın okuyucularımızın da azami istifade etmelerini niyaz ederim, Cenâb-ı Hakk idrak ve anlayışlarımızı arttırsın inşeallah. "İz-Terzi Baba" Necdet Ardıç Tekirdağ

اَعُوذُ بِاللّٰهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

Bismillâhirrahmânirrahîm.

C.d-1- (18-Kehf-28) Nefsinle sabret.

Bu gün 11/03/2017 Cumartesi günü misafirlerimiz var bazı soruları var kardeşlerimizin o sorulara göre yavaş yavaş sohbet etmeye çalışalım. Cenab-ı Hakk onlara anlayış bizlere de anlatış kabiliyeti versin inşeallah, yavaş yavaş yola çıkalım.

Soru: Kendinize dustur edindiğiniz bir ayet vardı Kehf Suresinden, sabah akşam rabbinin veçhini ananlarla birlikte ol diye orada nefsinle sabret kelimesi vardı, bu nefse emmare levvame mülhime yönüyle bakarsak nasıl sabretmemiz lazımdır, yani bir ilahi nefs var bir izafi nefs var bir de emmare levvame mülhime var yani ruh tamam aradığımızı bulduk diyor ama nefis de ben benim diyor yani emmare levvame mülhime mertebesinde

T Baba: "sen hangisine geldin?" emmare levvamede mi çalışıyordun, Bu işler birden olmuyor, yavaş yavaş oluyor, ancak yavaş yavaş derken de çok yavaş olursa çok zaman kayıp edilmiş olur. Çok hızlı gitmek de tehlikelidir çok yavaş gitmek de tehlikelidir, ancak çok hızlı ve çok yavaş hareket eden mahlukat vardır, ama inbsanda bunun ikisi de vardır. Yani hem hızlı da hareket eder hem de çok yavaş hareket eder, ama ikisine de kabiliyeti vardır.

Mesela tavşanla kaplumbağayı misal verirler ya tavşan kaplumbağaya göre çok hızlı hareket eder, kaplumbağa da tavşana göre çok yavaş hareket eder. Bunları ayrı varlık olarak gördüğümüzde aynı noktadan yola çıktığını düşünelim bir saat de bir süre verelim kaplumbağa bir saatte 100m giderse yahut 200m giderse ama tavşan 20 Km gider. Bir saat kaybettiler bunların gidişleri aynı mı farklı mı? Mesafe olarak baktığımızda fizik olarak baktığımızda farklı ama

kabiliyet olarak baktığımızda ikisi ayni yoldur. Orada mühim olan her ikisininde kendi kabiliyetini kullanmasıdır.

Eğer bir saatte kaplumbağa 200m yol gidecekse 10m gitmişse o kabiliyetini kullanmamış olur. Tavşan da aynı şekilde 20Km gidecekse 5 Km de kalmışsa o da kabiliyetini kullanmamıştır ama ikisi de kabiliyetlerini kullanıpta biri 200m diğeri 20 Km gitmişse ikisi de kemaldedir. Neye göre ölçülür, kimliğe göre ölçülür, yaya gidişi araba gidişi uçak ile kıyas edilmez. Ama araba normalde 100Km/h gidecekse 20 Km/h gidiyorsa o ziyandadır. Uçak gidişi araba gidişinden beklenmez, yani bir şeyi değerlendirmek için o şeyin kendi asli kabiliyeti üzere değerlendirilmesi lazımdır.

Ama insan böyle değildir. İnsanda her türlü kabiliyet vardır. Kaplumbağalık hali de var tavşancılık yani çok daha koşuculuk hali de vardır. Gerçi insan bir aslanın koşmasıyla yarış yapamaz, ama yine de koşar. Kaplumbağa gibi de yavaş hareket edebilir yani bir çok kabiliyet vardır insanda işte bu yüzden makul karşılanan süreler vardır, dünya yaşantısında ahiret yaşantısında da. Yani bir okulun bir senede bitmesi gibi makul süredir birinci sınıf ikinci sınıf birer senelerde, programlar da ona göre yapılmıştır zaten.

Ama olabilir insan halidir uygun olmaz, hastalanmış olur derslere devam edememiş olur, takılabilir bir sene birkaç ay gecikir onlar istisnai hadiselerdir ama normalde birer senede geçilebilecek öyle sistem kurulmuştur. Bir sınıfta üç dört sene kalıp yola devam etmek kayıp olur.

Meseleye böyle bakınca bazı süreçler içerisinde bazı tasavvufi kelimeleri ilmi kelimeleri duymuş olur öğrenmiş olur kişi, ama kendisi henüz fiziken fiilen aklen yaşayarak oraya gelmediği için pek bunları henüz orada anlayamaz. Ama bilmesinde yarar vardır, bildiğinde oraya geldiğinde o zaman anlar kendisine kolaylık olur. Kişi tanımadığı bilmediği bir sahaya gelirse orada sıkıntı çeker. Ama o sahanın tarifini daha baştan aldı ise oraya geldiğinde mutmain olur, "işte öğrendiğim yer burasıymış buraya geldim" diye kişi rahatlar.

Hehf Suresi 28. Ayette

﴿٢٨﴾ وَاصْبِرْ نَفْسَكَ مَعَ الَّذِينَ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ بِالْغَدَوٰةِ وَالْعَشِيِّ
يُرِيدُونَ وَجْهَهُ وَلَا تَعْدُ عَيْنَاكَ عَنْهُمْ تُرِيدُ زِينَةَ الْحَيَوٰةِ الدُّنْيَا وَلَا تُطِعْ
مَنْ اَغْفَلْنَا قَلْبَهُ عَنْ ذِكْرِنَا وَاتَّبَعَ هَوٰيهُ وَكَانَ اَمْرُهُ فُرُطًا

Bu ayet-i Kerim'e herkese düsturdur, ama bazı mertebelerde bazı kişilere ayetler tıpa tıp kendi halini belirtir. Bulunduğu yerdeki halini belirtir, ayetlerin hepsi kendisine göre bir sahası bir mahali vardır yaşam sahası vardır gerçek hali orada yaşanır. Mesela bir ağacın her tarafı yaprak olmaz. Bir ağacın her tarafı kök olmaz. Her tarafı dal olmaz. Her tarafı çiçek her tarafı meyve olmaz, dalı da olacak meyvesi de olacak çiçeği de olacak kökü de olacak hepsi olacaktır.

İşte bir insan da tek bir yön tek bir mertebe de olmaz. İçerisinde bir sürü meratib olacak bu meratibleri idrak ettikçe yaşadıkça geliştirdikçe kendisi de onları müşahede etmiş olacak görmüş olacaktır. Yani bulunduğu sahayı gezerek görerek tanımış olacak insan alemini kendi vücut mülkünü oradan yola çıkarak alemi kıyasen tanımış olacak tanımaya çalışacak.

18/28 ayet-i kerime yalnız benim için değil bütün bu yol ehli olan Hakk yolunda yürümeye hatta Hakk yolunu bırakalım dünyada bile yürümeye biraz ilerlemeye niyeti olan kimseler için herkes için geçerli ayrıca hiçbir ayet-i Kerimenin manası ile ilgisi olmayan kimseler bile onu okumak suretiyle yine ondan sevap olarak faydalanmaktalardır. Yani her halukarda faydasız değil yani her halukarda faydalıdır. O halde faydalanan kişilerin kendi idrak anlayışına göre faydalanılan bir saha olmaktadır. Sevap niyetiyle o ayet-i Kerimeyi okuyan sevap kazanır, şeriat mertebesinde okuyan kimse ayet-i kerimeyi ezberler sesiyle birlikte sesli olarak okur yani aşır olarak okur, ondan faydalanır.

Tarikat mertebesinde olan nefs-i emmaresi levvamesi yönüyle okur, oradan faydalanır, onu nefsine kendisine rehber olarak görür. Ama şeriat tarikat mertebesinde sadece orada lafzi rehberliği vardır ayet-i kerimenin lafız olarak rehberdir. Ama biraz daha ileriye giden kimse ayet-i Kerimenin gerçek hususiyetine nufuz etmeyi düşündüğü zaman burada irfaniyet gerekmektedir. Yani onun izahı ve kişi de o ayet-i kerimeyi alıp benimseyip gece gündüz üzerinde tatbik etmesi gerekir, işte ancak en çok istifade edenler de onlardır. Bu ayet-i kerime ve diğer ayet-i kerimeler de aynı şekildedirler.

Ayet-i Kerimede وَاصْبِرْ نَفْسَكَ “vesbir nekseke/nefsinle sabret” müthiş bir ifade, gerçi Kur’an-ı Kerim’in neresi müthiş değildir, o ayrı konu da ama bazı konular var daha önce de bahsettiğimiz gibi kişinin halini belirten ayetlerdir. Her kişi aynı ayeti aynı düzeyde aynı vuruntuda almaz, alamaz yaşadığı saha değildir. Evvele Kur’an-ı Kerim’in her yönünden en çok faydalanmak için Allah’ımızla o okuyacak olan kişinin arasında bir konuşma olduğunu bilmesi lazımdır. Yani Kur’an-ı Kerim ile Cenab-ı Hakk hem hal olduğu zaman okuyor iken Allah ile konuşmaktadır. Ama biz Kur’an okuyoruz deriz. اِقْرَأْ كِتَابَكَ “kitabını oku” ama biz Kur’an okuduk deriz. Kardeşim o Kur’an-ı Kerim “Kelamullah” değil mi? Allah’ın kelamı değil mi, Allah’ın kelamını dinliyor isek biz Allah ile konuşuyoruz demek değil midir? Bunun daha ötesi yoktur ki, bu alemde Kur’an-ı Kerim’den daha yakın uluhiyetin bize olduğu bir saha yoktur. O bize en yakındır. Bir de onları tarif edenler. Kendi kendimize Kur’an-ı Kerim’i okuyorken Allah’ın bize kelamından hitap ettiğini duyarız. Ama biz tam tersini yapıyoruz “Ben Kur’an okudum” diyoruz. Allah’ı devreden kaldırıyoruz “ben Kur’an okudum” diyoruz. Kur’an bize okunuyor, biz okumuyoruz.

Elimizde bir nüsha olmasa yani herhangi bir yazı olmasa neyi okuyacağız, yazı hazırlanmış yani malumat hazır, biz açtığımız zaman “Ben okudum” zannediyoruz. Hayır ben okumadım O bize okunuyor, Allah’ın lisanıyla Allah bize O’nu

okuyor, bizim gözümüzden O'nu görüyor, ve bizim idrakimize aktarıyor. "İkra" demiyor mu "Oku" biz de zannediyoruz ki kendimizden okuduk, işte Allah "Oku" diyor işte rabbımız. Elimizde böyle bir kayıt olmasaydı böyle bir mübarek kitap neyi okuyacaktık ki, insanların yazdığı bazı iyi ahlak kitaplarını okuyacaktık işte şunu yapmayın bunu yapmayın insanlara yardımcı olun küfür etmeyin gibilerde öyle onlarla avunmaya çalışacaktık iyi insan olmaya çalışacaktık.

İşte Cenab-ı Hakk'ın tecelli ve tenezzülünü düşünün bizim ayağımıza kadar geliyor, haşa ama öyle işte aklımıza kadar geliyor, gönlümüze kadar gözümüze kadar geliyor bize muhatab oluyor, muhatab da alıyor bizi karşısına ve sonsuz bir ilim deryasını hep anlatıyor. Bıkmadan usanmadan bakın, yeter ki biz okuyalım yani okumaya zaman ayıralım.

Orada ayet-i Kerime'de bahsettiği وَاصْبِرْ evvela sabır tavsiyesinde bulunuyor. Sabır ki Esma-ı Hüsna'nın son ismidir, وَالْعَصْرِ اِنَّ الاِنْسَانَ لَفِى خُسْرٍ Bütün insanlar hüsran içindedir وَتَوَاصَوْا بِالْحَقِّ وَتَوَاصَوْا بِالصَّبْرِ ancak sabırı tavsiye edenler hakkı sabır ile tavsiye edenler aynı kelime orada da vardır. Demek ki "sabır" bir hayli mühim bir sahadır, ve tatbik etmemiz gereken bir sahadır.

وَاصْبِرْ Ve sabret manasınadır emir hükmündedir. Yani Türkçe yazılsa "ve sabret" demektir. Oradaki "ve" kaldırılıyor وَاصْبِرْ diye cümle kuruluşu yazılıyor ve emir hükmündedir. Yani gereğini yap ondan sonra da sabret sabırla devam et peki nerede sabredeyim وَاصْبِرْ nefsinde oradaki "Kef"

muhatap kişiyi alıyor karşısına. نَفْسَكَ Senin nefsinle sen sabret.

Peki efendim sabredeyim de nasıl sabredeyim tabi bu bir amir bir memuruna şunu yap dedi o zaman tabi diyecek ki "efendim nasıl yapayım" "Yaz" dedi, o da diyecek ki "neyi yazayım" ayet-i Kerimeler böyle kırık mana diyorlar ya bunlara birer birer, "neyi yazayım" şunu yaz bunu yaz, diye sorar devamı geliyor yaz yaz diyor ama elde ne kalem var ne kitap var ne yazılacak bir şey var. Nereye yazayım arkadaş bunu diyor o zaman kağıt da ver kalem de ver, masada ver işte yazacak bir şey de ver ki yazayım, ekipmanını istiyor, amir yaz dediyse ekipmanı vermek zorundadır.

İşte Cenab-ı Hakk da bütün Esma-ül Hüsnasını zuhura getirdiği zaman onlar faaliyet edebilmeleri için bu alemleri halk etti. Eğer Kahhar ismi faaliyete geçecekse yıkılacak devrilecek bir yerler lazımdır. Öyle bir yer yoksa Kahhar ismi ne yapacak kolu bağlı kalır. Rahman ismi rahmet edilecek bir varlık yoksa ortada işte Cenab-ı Hakk'ın diğer isimleri garipler yoksa ortada Vehhab ismi neye yarayacak, yani hibe edecek işte bütün zıtlarıyla bu alemde her şey var ve bu alemde de geçici güzellikler var, hayel, vehim nefsani oyalanmalar gibi "bunlara karşı sabret" demektir, birinci sabır bu ikincisi de bir yerde yürümek istiyorsan o yolunda sabret.

Bir gün olmadı iki gün olmadı yok onu sil "olmadı" diye bir şey kafanda olmasın. Olacak, olacak inşeallah diye bunda da sabret. Yani çalışmalarında da sabret gece mi kalkacaksın gündüz mü kalkacaksın ne yapacaksın programına işine göre bir program yapacak kişi o işine göre de samimiyetle devam edecek herkesin işi birbirine uymaz, bazen kişi gece kalkar imkanı var bazen gece kalkamaz. Beşte altıda işi biter akşam üstü dersini yapar, böler bir kısmını başka bir zaman yapar kişiler bunu kendine göre ayarlıyor böyle bir mecburiyet yoktur. Yani mutlaka kişi her zaman yatsıdan sonra namazını kılacaktır diye böyle bir

hüküm yok 24 saat içinde akşamdan akşama kadar süresi içinde yapacak ve sabırla buna devam edecektir. Bazen uykum var o da olabilir, ama uykunun da bir dozu vardır, bunlara sabır, tabi biraz uyumayacak eskiler nasıl yaparlarmış bazen başı düştüğü zaman çivi gibi iğne gibi başı düştüğü zaman iğne batarmış başına o zaman uyanırmış uyumasın onu uyandırsın diye öyle olmasa uykuya dalacak gidecek.

Ben pek kendimden bahsetmeyi sevmem ama bir misal olduğu için benim vaktim sınırlı idi çok çalışıyordum bu arada hem dünya işleri var hem ahiret işleri var işte Arapçası var şusu var busu var yapılacak bir sürü iş var ama bunu yapmaya da azıcık zaman bile yok bırak bir zamanı azıcık zaman bile yok bütün gün çalışıyoruz gece on ikiye kadar bire kadar çalışıyoruz gece iş çıkarabiliyoruz ancak terzilik gece çalışılırsa iş çıkar. Bu arada ne yapıyordum gaflette kalmayayım diye leblebi atıyordum ağzıma nohut ham pişmemiş çiğ nohut ağzıma atıyordum dilim ile döndürüyordum ama bakıyorum bir müddet sonra yumuşuyor, eriyor dişimin arasında gidiyor. Daha sonra onun yerine ağzıma bilye koydum nohut büyüklüğünde bilyeler var ya metal bilye dişlerine vuruyor çıtır çıtır eğer gaflette isen hemen seni uyandırıyor, sabret bakalım zikrinden tefekküründen geri kalmayasın diye. El işte gönül dosta derler,

وَاصْبِرْ نَفْسَ Nasıl sabredeyim مَعَ الَّذِينَ o kişilerle birlikte nefsinle sabret tamam kişileri anladık ta şimdi o kişiler kim, kişiler ne yapıyorlar özellikleri nedir, وَاصْبِرْ نَفْسَكَ مَعَ burada مَعَ birlikte manasına الَّذِ o kişilerle birlikte sabret peki kim o kişiler يَدْعُونَ çağırıyorlar dua ediyorlar çağırıyorlar neyi çağırıyorlar kimi çağırıyorlar ne yapıyorlar وَاصْبِرْ نَفْسَكَ مَعَ الَّذِينَ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ bunlar Rablarını

çağırıyorlar. Yani hedefleri Rabları Rablarına gitmeyi murad ediyorlar peki bu işi ne zaman yapıyorlar يَدْعُونَ رَبَّهُمْ بِالْغَدَوةِ وَالْعَشِيِّ sabah ve akşam bundan kasıt 24 saattir. Sabah gündüzün tamamı akşam da gecenin tamamıdır. Sadece sabah vakti akşam vakti değil 24 saat. Peki ne yapıyor bunlar Rablarını çağırıyorlar sabah akşam ve sabrederek bir kişilerle يُرِيدُونَ onların bir muradları var asli manada bir muradları var nedir bu muradları يُرِيدُونَ وَجْهَهُ Hakk'ın veçhini murad ediyorlar Rablarına yalvarmak suretiyle Allah'ın veçhini murad ediyorlar. يُرِيدُونَ وَجْهَهُ Hu'nun veçhini murad ediyorlar.

Bu ayet-i Kerime'yi görüpte hükmünü yerine getirmemek insanlar için biraz ziyan olur, zarar olur, Bu halen daha geçerli ayet-i Kerimedir, benim için de herkes için de sadece belirli bir süre için değil hangi makama mertebeye gelirse gelsin insan onun üstünde bir mertebe var onların hep talepçisiyiz. Biz talibiz talepçisiyiz, Biz bir yere geldik şuraya geldik iş bitti işte bu iş tamam bu kadar bunun üstü yok falan bir şey söz konusu değildir. Yani bir kimse nereye gelirse gelsin bir tarafıyla talebedir, öğrendiği bazı şeyleri varsa da onları aktarır, bir tarafıyla öğretmendir, bir tarafıyla da talebedir. Kim derse ki "benim işim bitti ben Allah'a erdim ulaştım" eh mubarek olsun denir çok oyalanırsın sen bu abdestle çok namaz kılarsın sen dersin ona geçer gidersin. Ne yapalım o da öyleymiş yapacak bir şey yoktur. Onu da hoş görür kişi ne yapalım.

Aldatan kendini aldatır, iyilik yapan kendine yapar kimse kimseye bir şey yapmaz, zaten de yapamaz. Böylece وَاصْبِرْ نَفْسَكَ مَعَ الَّذِينَ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ بِالْغَدَوةِ وَالْعَشِيِّ يُرِيدُونَ وَجْهَهُ

ayet-i kerime devam ediyor ama ondan sonrası işte diğer kişilerle olmayın diye yani düşük kişilerle olmayın diye ikazda bulunuyor. Yol ehli için ayetin baş tarafı çok mühimdir.

Şimdi gelelim diğer sorduklarına. Bu nefs-i emmarede bir başka çalışmadır bir başlangıç çalışmasıdır. Şuurlanma yol halini almaya yola girmeye bir program bir proje içerisinde olduğunu kişinin düşünmesi nefs-i emmarede daha henüz bunlar pek düşünülemez ama, yavaş yavaş derslerini yaptıkça sahaya doğru geçmeye başladıkça, tevhid sahasına doğru çünkü bu sahaya girmeden hiçbir şey olmaz. Kişi kendi başına iyi niyetiyle ibadetini yapar güzel bir mü'min olur, güzel bir Müslüman olur o ayrıdır ama suri olur, fiziki olur batını hakiki latif manasında bir şey olmaz, sevap kazanır biraz önce olduğu gibi işte bir ayet okuduk ayette kaç tane kelime var kaç tane harf var her harfine on sevap en azından diyelim ki, yüz harf var bir ayette ondan bin sevap kazandı, bu sevap kelimesi de iyilik güzellik manasınadır yani şunu kazandı bunu kazandı diye bir tarifi yok, iyilik kazandık.

Bu günün tabiriyle puan kazandık diyelim diyelim yüz tane, bin tane puan kazandık da bu puanın karşılığı nedir bin tane ağaç mı bin tane meyve mi bin tane köşk mü nedir gibi onu bilmiyoruz onlar ahirette ortaya çıkar inşeallah ama tevhid ehlinin sayı ile hesapla kitapla işi olmaz Hakk'ın sarayına girmişsen gönül hanesine girmişsen orada adedin sayının kimliğin lafı bile olmaz. Sultanın kendisini görmüşsen bahçelerini ne yapacaksın sultanı görmezsen bahçelerle uğraş dur. Zaten Yasin suresi 55 ayette onlar meyvelerle meşguldürler ama bizim meşguliyetimiz rabbımızdı rmeyve değildir verirse yenir vermezse vardır bir hikmeti denir yapacak bir şey yoktur.

Cenab-ı Hakk kolaylıklar versin.

اَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيطَانِ الرَّجِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Bismillâhirrahmânirrahîm.

Cd -2- Rüya üzerine tanışma Talebi :

Bugün 11 Mart 2017 Cumartesi günü bizim fakirhanedeyiz dergahtayız sohbet yapmaya çalışıyoruz, bu arada gelen bir mail vardı onu sizlere okuyayım, oldukça ibretlik bir mail Cenab-ı Hakk bu sahada olan bütün tehlikelerden bizi muhafaza eylesin.

Rüya üzerine tanışma Talebi : Eb.. Sa… Nu…., 9 Mart günü gelmiş.

"Selamunaleyküm *hocam bendeniz Nu… Ko… meslek olarak mali müşavirim ama bir kamu kurumunda memur olarak çalışıyorum.*

Ataları Osmanlı devleti tarafından Medine'den alınarak Hatay Hassa ilçesine yerleştirilmiş bir sülaledenim. Babamın hem anne tarafından hem baba tarafından Seyyid olduğu bilgisi bana ulaştıysa da bu durumu nefsin Rasulullah'a selama uymasına göre daha önemsiz buluyorum. (Hem seyyid olduğunu ifade etmeye çalışıyor hem de ben güya falan filan ben seyyidim peki daha önemsiz buluyorsan neden söylüyorsun madem)

Rabbım dilerse çingeneden evliya seyyidden şaki yaratır, (Kardeşim Allah bir şey yaratmaz zuhura çıkarır.) *17 yaşımda şeyhim Muhammed Ali Peker Garibullah kuddisi'ye Siruh Hz ki çok büyük mürşid-i kamil idi ve gençliğinden beri terzi idi. Esnaflıktan gelen ahlak terbiyeyi kendindeki istidat ile birleştirmiş mükemmel bir eğitici idi. Ve Melami meşrep şöhretten kaçınan bir zattı. İntisab ettim 28 Aralık 2015 tarihi kendileri dar-ül bekaya intikal etti. Özellikle bizim üzerimize çok eğildi son yıllarında Mersin'de bulunan erkek talebelerinin eğitimini bize tevdi etmişti.*

Kendisinden sonra çok sevip saydığımız oğlu olan Salih abimiz bu talebelerin eğitimini üstlendi. Seyr-i sulukum 23 sene sürdü sol avucumun içine Arapça avuç içi büyüklüğünde yuvarlak içinde peygamber efendimizin isminin olduğu soğuk damga vurmak suretiyle kendileri vefat ettikten bir süre zuhuratta icazet verdiler. Toplamda şu anda 20-30 kişi belki geçmeyen talebelerimden de benzer rüyalar görenler oldu. Benden başka da bu şekilde ortaya çıkan olmadı.

Zaten biz de ortaya çıkmadık sadece elimdeki mevcut kişilerin seyr-i sulukunu yaptırıyorum. Facebook ta Eb.. Sa… Nu…. ismi ile az sayıda takipçilere tasavvufi sevgisini aşılamaya çalışıyorum.

"Bundan tam olarak hatırlamıyorum birkaç yıl evvel rüyamda karşılıklı oturmuş "Biz size himmetle Nakşibendi nisbetini veriyor, siz de bize teveccüh ile uşşakilik nisbetini veriyordunuz. Pirlerden gelen o tarikatın yakınlık nurunu birbirimizin kalbine bir defada himmetle ilka etme" diye bunu tırnak içinde bir bilgi olarak vermiş.

İnanın aklımda siz yoktunuz sadece isminizi duymuştuk inanın bu son satırı ve gerisini net hatırlamıyorum. İşime en ufak yanılma ile dahi olsa yanlış bir şey katmaktan Allah'a sığınırım. Bu rüyadan yıllar sonra sizinle zahiri hayatta en azından yazışmak ve sohbet etmek tanışmak gereğini düşündüm. Rabbım bizleri yolundan ayırmasın çalışmalarımıza başarılar ihsan buyursun işimize ihlas ve rızasını kazanmayı nasib etsin. Selam ve muhabbetle kalınız saygı ve hürmetlerimi sunarım.

Bu maile ilave olarak arkadan daha küçük bir bölüm daha göndermiş bir başka mailde yukarıdaki mesajda *"inanın bu son satırı ve gerisini hatırlamıyorum işime en ufak yanılma ile dahi olsa yanlış bir şey katmaktan Allah'a sığınırım" kısmını şunun için yazmıştım sonra net hatırlayamadığım için sildim siz davet ediyordunuz galiba Hüsamettin Uşaki hz ben de bir gün kemale gelirsem diye hatırlıyorum. En doğrusunu Allahü Teala bilir.*

Cevap Yazmışız: Aleykümselam Nu… kardeşim gıyaben de olsa tanıştığımıza memnun oldum, 10 Mart cevabı aradığınız için sağ olasınız Cenab-ı Hakk çalışmalarınızda kolaylıklar nasib eylesin. Fikir yapınızı anlamak ve hangi sahalarda dolaştığınızı az da olsa anlayabilmek için sitenizi buldum ancak girmek için bazı işlemler gerektiğinden giremedim ve hakkınızda ilmi yönünüzden kendi şahsım için bilgi sahibi olamadım. Bu yüzden genel bir değerlendirmede de bulunamadım. (Yani ne yapıyorsun ne ediyorsun hakkında bir bilgim olmadı manasında) Bazı kimselerin seyr-i suluklarının yaptırılabilmesi için daha evvelce o yoldan kişinin geçmiş ve kendisine bunları aktarabilmesi için açık olarak icazet vermesi gerekmektedir. Ancak icazet olmayınca da eğitim yapılır fakat bu sadece zahiri bir ilim aktarma olmaktan ileriye geçmez. Eğer gerçek manada bir kişi her hangi bir şekilde kendi şeyhlerinden kalan bir gurup varsa eğer onların içerisinde biraz ağzı laf yapan kimse varsa eğitim yapılabilir, bilgi kabilinde eğitim yapılabilir, ama seyr-i suluk yaptırılamaz. Mümkünü yok çünkü bağlantı yoktur. Ve onların işaretleri vardır işaretleri bilinmeyince de ders geçirilmesi mümkün değildir. sadece bilgi kabilinden ama kim neredēdir nasıldır bu tesbit edilemez.

Onun böyle bir hali yok eğitim yapılır fakat sadece zahiri bir ilim aktarmadan ileriye geçemez. Şimdi onun sözü geliyor *"Biz size himmet ile Nakşibendi nisbetini veriyor"* yukarıdaki ifadenizin Melami meşreb olduğunu yazıyordunuz hal böyle olunca ve oradan da gerçek bir hilafetiniz olmadığı halde ayrıca ilginiz olmayan bir başka yoldan Nakşibendiyeden nasıl nisbet verebilirsiniz. Yine onun sözünden alınma *"Siz de bize teveccüh ile Uşşakilik nisbetini veriyordunuz"* böyle bir zuhurat olsa bile bu zuhuratın gerçek hayatta geçerliliği mümkün değildir.

Yine onun sözü yukarıda da geçmişti *"Pirlerden gelen o tarikatın yakınlık nurunu birbirimizin kalbine bir defada himmetle ilka etme"* Yukarıdaki cümlede tarikat mertebesi düzeyinde kullanılan tatbikatı mümkün olmayan ve gerçekte hayele dayanan bir tanımlamadır. Belki iyi niyetle

düşünülmüş fakat cümlenin hakikatı itibariyle istisnalar ayrı tutmak şartıyla sıradan tatbik edilecek bir saha değildir. *"Pirlerden gelen o tarikatın yakınlık nurunu birbirimizin kalbine bir defada himmetle ilka etme"* Bunlar hep tarikat kitaplarında yazar ama mümkün olan şeyler değildir bahsedildiği gibi istisnai olmak üzere olabilir ama bunlar sistem değildir kaide değildir, "İlka" demek sohbetin olmasıdır bir defada şu olabilir bir insan bazı mevzu üzerinde düşünür düşünür de ona bir Hakk tarafından himmet olur o cümle ona açılmış olur bir defada bu olur sadece bir cümle olur bir konu olur sonsuz olan konuların bir defada aktarılması açılım yapması tamamen hayali bir düşüncedir. İrfan sisteminde böyle şeyler olmaz.

Hele kalbine bir defada ilka etme hususunda çok ihtiyatla durulması lazım gelen bir husustur. Bu işler öyle birkaç defada olacak işler değildir. Zuhurat sahası çok tehlikeli bir sahadır. Bir çok türleri vardır dıştan bakıldığında sureta Hakk'tanmış gözükür fakat aslı itibariyle hayal vehim kaynaklıdır. Bu tür zuhuratlara "Hayal-i mücerret" denir. İnsanları yanıltabilir. Her zuhuratın da mutlaka bir amir hükmü olacaktır diye de bir şartı da yoktur. Bu sahanın maddi bir ölçüsü olmadığından doğru ve gerçek, değerlendirilmesi de çok zordur. Bu sahada yorum yapabilmek için yorum yapabilecek kişinin evvela bu hususta çok büyük tecrübeleri olması ve gerçek zuhuratların misal aleminden geldiği düşünülürse o zaman da kişinin misal aleminin lügatını bilmesi lazımdır ki, o zuhuratı mümkün olduğu kadar aslına yakın olarak yorumlayıp eğitimini üstlendiği kişiyi doğru bir şekilde yönlendirmiş olsun.

Aksi halde yanlış bir yorum ile kişiye yarar yerine zarar vermesi mümkündür. Ancak yazınızdan da ne demek istediğiniz ve benden ne istediğinizi de pek anlayamadım. Cenab-ı Hakk dünya ahiret işlerinizde kolaylıklar nasip etsin inşeallah selamlar hoşça kalın. T.B.

Açıkça hilafet istemiş, şimdi onun cevabına bakalım, hemen rüyada karşılığını da veriyor, Nakşibendiliği veriyor, Uşşakiliği ..?..

Eb… Sa… Nu….: Selamunaleyküm Necdet Bey buyurmuşsunuz ki "ancak yazınızdan da ne demek istediğinizi ve benden ne istediğinizi pek anlayamadım" daha ne diyeyim anlayamadım ya, anlayışımız eksikmiş sen anlat bize bari ya. Geçen geçti olan o zuhuratla oldu bitti zaten Hakk mertebesinde olacak olan olmuş istenen verilmesi takdir edildiği için istenmiş verilen alınmıştır, hadisat bitmiştir. Bir de kendine ayet-i kerimeyi destek yapıyor,

Nahl 77 "Bizim emrimiz biz göz açıp kapayıncaya kadardır veya daha yakındır" yani o teklifi yaptı verelim diye aldın aldın almadın iş bitti. Hay Allah şu alemde nelerle karşılaştık…

Biz sizden bir şey istemiyoruz Maksadımız beyan ettiğimiz üzeredir, peki istemiyorsan niye arıyorsun kardeşim şimdi neden beni meşkul ediyorsun. *Sizinle zahir hayatta yazışmak en azından sohbet etmek tanışmak gerektiğini düşündüm şerhi zuhurata konu olan bir değerli şahsiyeti yakinen tanıma merakımdı bir mail ile de olsa bizim merakımızı giderecek şekilde hasıl oldu haddizatında gönül ehli için sohbete gerek yok sohbet nakısları eğitmek içindir piyasa sohbet şeyhleri ile dolu.*

Bir daha okuyayım "*Haddizatında*" haddizatında ne demektir? "*Gönül ehli için sohbete gerek yok*" bu söz geçerli midir doğru mudur? Gönül ehlinden haberim yok dese daha doğru olacak. Ashab sohbettir, Ashab-ı Kiram: sohbet ettiği arkadaşlarıdır. Ashab-ı suffa olmasa idi ne olurdu feth edilen yeni yerler . "*Gönül ehli için sohbete gerek yok*" bak şu ikinci cümleye "*Sohbet nakısları eğitmek içindir*" peki nakısları eğittin sonra işin bitti mi? Üç beş tane tevhid kelimesiyle Allahın uluhiyetini Kur'an-ı Kerimin tamamını anladın mı? Sohbet bitermi, elli tane ömrün olsa sohbet gene de bitmez Allah'ın kelamı biter mi?

"Sohbet nakısları eğitmek içindir" Kur'an-ı Kerim baştan sona sohbettir. Kelam sohbetidir, Allah'ın kelamı, Kur'an-ı Kerim Allah'ın sohbetidir. Neyle kulları ile hemdem olmasıdır. *"Piyasa sohbet şeyhleri ile dolu"* Kendinden bahsediyor değil mi? *"Ehl-i irfan harfsiz sessiz sohbet ederler"* İstanbul şişlide Gustavo geldiği zaman tercüman arkadaşlar gittikten sonra biz Gustavo ile misafirhanede kalıyoruz "Gustavo selamünaleyküm, aleykümselam Terzi Baba, I love Gustavu, I love Terzi Baba, bitti bizim İngilizce tükendi. Ta ki tercüman gelinceye kadar.

Hadi bakalım sohbete gerek yok de, bakışıp duruyorsun bakışmayla sadece ne olacak ki, bunlar hayatı mı görmemişler tarikat mı görmemişler şeyhlik davasındalar. Onun sohbet dediği zaten fıkhi bilgiler sohbet Allah'ın Zat'ından bahseden sohbettir. Bu da bakışarak olmaz. Olsa da o çok ender bir şey olur. Nakşibendilik ile Melamilik birbirine uymaz ki, ikisi de ilgisi olmayan sahadalardır. *"Ehl-i irfan harfsiz sessiz sohbet ederler"* Ya mübarek ruhlar alemindemisin elestü birabbüküm de misin. Ses saz olmasaydı ses sohbet olmasaydı bu lisanı Cenab-ı Hakk ne diye versin insana, dili ne diye versin, kulağı ne diye versin.

Bakın şimdi daha da cevher yumurtlamış; *"Ehl-i irfan harfsiz sessiz sohbet ederler kelimeler hakikatın düştüğü en aşağı mertebedir"* Hani dam üstünde saksağan vur beline kazmayı manasız da değil cüret büyük suç. Kur'an-ı Kerim Ne olacak Allah kelimesi ne olacak Kur'an-ı Kerimi kaldırıyor farkında değil Allah'ın lafsını peygamber hadislerini hepsini inkar ediyor. Peygamberimizin ismi Cevami-ül Kelim Kur'an-ı Kerim'de "Bütün denizler mürekkep olsa ağaçlar kalem olsa yapraklar sayfalar olsa bütün melaike-i kiram gelse bir misli daha yardımda olsa rabbının kelimeleri bitmez" diyor. Bu kadar ileri derecede bir cehalet olur mu?

"kelimeler hakikatın düştüğü en aşağı mertebedir" Bu tam iblislik bir hadisedir. Bunu iblisten başka kimse söyletmiyor. Ancak bu onun işine gelir. *"Hiçbir arif mertebesinden inmeden söz söyleyemez"* Bu ne biçim tesbittir? Ne Ariflikten haberi var ne alimlikten haberi var *"Hiçbir arif mertebesinden inmeden söz söyleyemez zira*

Hakikat mertebesinde kelam diye bir şey yoktur, varsa da o kelam mahlukatın mebde-i menşeyidir. " Allah kelamını mahlukat sözü yaptı çıktı: Bu Melami iken "Belami" olmuş biraz irfaniyet olsa hadi onu da geçtik biraz abdiyet nezaketi olsa kulluk nezaketi olsa burada Allah'ın kelamını da mahluk görüyor. Aman yarabbi tam ibretlik bu.

"Zira Hakikat mertebesinde kelam diye bir şey yoktur," Hakikat mertebesinde kelam yoksa Marifet mertebesinde o zaman kimse yok alem de yok hiçbir şey yok ondan ötede daha marifet mertebesi var kelam yoksa oraya nasıl gelinecek kelam yoksa hakikat mertebesine nasıl gelinecek Yukarida dediya *"Bir defa nazar ettim"* tamam oldu bitti ilka ettim tamam oldu bitti bu iş *"Zira Hakikat mertebesinde kelam diye bir şey yoktur, varsa da o kelam mahlukatın menşeyidir."*Yani mahlukat kaynaklıdır Hakikat mertebesindesin mahlukat mertebesi ile onu nasıl birleştiriyorsun yani Hakikat mertebesinde kelam varsa da onun menşeyi mahlukattır. Hakikat mertebesi ile mahlukat mertebesi nasıl birbirine uyum sağlayacak ki oradan kıyas yapabiliyor.

"Nakşıbendiyyeden hilafetimiz olmadığı halde buyurmuşsunuz biz zaten yukarıda samimiyetle manevi hilafetin verilişini yazdım" şeyhi manevi hilafeti veriyor öldükten sonra sol eline damgayı vuruyor. İşte böyle bir şey olsa bile sol eline damgayı vuruyor. Sol ehl-i şimaldir, Muhammediye olan esas sağdır. "Tur dağının yemen cihetinden seslenildi" denir yani sağdan sola seslenildi ki gelin diye Musa (as) a seslenildi. *"Nakşıbendiyyeden hilafetimiz olmadığı halde buyurmuşsunuz biz zaten yukarıda samimiyetle manevi hilafetin verilişini yazdım kabul edersiniz veya etmezsiniz bunu size kabul ettirmek için yazmış değilim müridiniz mailde kendinizi Terzi Baba'ya tanıtın dediği için biz de biraz kendimizi tanıtmak istedik. Melamilik iddiasına gelince Melamilik bir meşreptir ve aslı gizlenmektir. Kelamımız buna işarettir."* Madem gizlenmekse yukarıdan beri saydıkların nedir? Bana şunu yaptılar bunu yaptılar işte mühür bastılar.

"Tarikat ilkası nispetine gelince zaten ehl-i hakikatin muhakkiklerden bahsediyorum tahkik ehlinin nispeti renksizdir, tarikatlları aşkın bir nispetle bütün yolların bulunduğu ana caddedir. Bütün ırmakların buluştuğu denize ana caddeye kavuşan muhakkikin ırmağa meyli olur mu?Tarikate yani ırmağa caddeye çıkan sokağa meyili talipleri denize ana caddeye kavuşturmak içindir. Yoksa denizde yüzenin ırmağa meyilinin olması bandı geriye sarmaktır. Şeytanı hayel ve vehme gelince İnsan-ı Kamil ile şeytan hayel vehim münasebeti beyanında burada kalemin ucunu kırmak lazımdır. çalışmalarınızda başarılar dilerim hürmetlerimle Hayırlı Cumalar"

Cevap: Aleykümselam Sa…. Bey kardeşim sizin de Cumanız mübarek olsun sizce nitekim maksat bizim merakımızı giderecek şekilde hasıl oldu ise zaten bizim tarafımızdan bir sorun yoktur. Selamlar, yazdıklarınızdan da zaten haliniz meydanda benim de diyecek başka bir şeyim yoktur kendi deryanızda yüzüp yolunuza devam edersiniz hoşça kal N.B. (Necdet Bey)

Cevap *Eb.. Sa…. Nu…..: Selam* Cevabı bu kadar olmuş. İnsan gerçekten hayret ediyor, tasdik bekliyor, çıkış bekliyor, tasdik bekliyor çünkü yaptığı her şeyden şüpheli durumdadır. Orada diyor ya "*biz size verdik siz de bize verdiniz*" öyle bir hayel kurgu yaptırmışlar göstermişler ki aman yarabbi bir insan bu böyle bir benzeri yerlerde derviş olduğunu zannetmektense kendi başına kendi idrakıyla saf temiz haliyle şeriatını muhafaza ederek namazını ibadetini yapsın bundan yüz bin kat değerlidir. Yani bu tür hadiselerden yüz bin kat değerlidir. Hiç olmazsa en sonunda karşısına çıkacak olan şey "Kendim ettim kendim buldum" der kabiliyetim bu kadarmış bunu yapabildim der.

Ama bir insan bir başkasının peşine düşüp te hayatını da ahiretini de rezil zebil ederse onun pişmanlığı çok büyük olur. neden gittim neden uydum keşke uymasaydım benim aklım okadar yok muydu? Gibilerde bütün ahireti boyunca pişmanlığı çeker. İkisinin de neticesi cennet olsun Cehennem olsun mesela kişi kendi temiz haliyle yaptığı kadar yaptı iyi niyetiyle gayretiyle ama cehenneme gitti

böyle de birilerinin peşine takıldı tam iblisin peşine takıldı cehenneme gitti bakın iki netice de aynı olsa kişi birisinde huzurlu olur birisinde huzursuz olur. Birisinde düşünür ki ben bu kadarmış kabiliyetim diye kendisine bir çıkış yolu bulabilir. Ama başkasının sebebiyle gidip te başına bir hal geldiyse "yazık bana ya bu kadar da mı olamadım" diye o vicdan azabı onu daha çok yakar

Veya şöyle bir insan kendi aklı ile bir işin peşinden gider kazanır da ziyan da eder ziyan ettiğini düşünelim ama bir başkası ile ortaklığa giripte o kişinin etkisiyle aynı parayı orada da kayıp ettiğinde onun sıkıntısı daha fazla olur. Kendisi tek başına iken ben yaptım ben kayıp ettim der onu kabullenmesi daha kolay olur. Gerçekten Allah selamet versin bunlarla karşılaştıkça görüyoruz ki ortada pek sağlam bir şey kalmamış tabi istisnalar her zaman mevcuttur, sağlamları Salihleri vardır, ama bu kadar da sapkınlık bu kadar da çaresizlik Allah selamet versin bunlar hep ibrettir, o yazdıklarından hep taltif bekliyor, hemen nerede buluşalım aşamasını bekliyor Allah selamet versin ne yapalım.Allah cümlemizi gerçekten hayel ve vehimin tutsaklarında muhafaza eylesin.

اَعُوذُ بِاللّٰهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

Bismillâhirrahmânirrahîm.

Cd-3- Mevlit kandili hakkında.

Bugün 05/04/2017 Çarşamba günü kardeşlerimizle birlikte küçük bir sohbet yapmaya çalışıyoruz bugünkü sohbet mevzuu içerisinde bulunduğumuz üç aylar münasebetiyle Mevlit kandili hakkında oluşturmaya çalışalım inşeallah. Kaynak Mübarek Geceler Bayramlar ilk baskı 30. Sayfa diğer baskısında 15. Sayfadan kaldığımız yerden devam ediyoruz,

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ Bu mevzuun sohbet tarihi 11/10/1989 da yapılmış. O gün yapılan sohbetler diğerleri de vakit buldukça kayıda aldığımızdan yani ses sohbetlerinden ses dosyalarından Word dosyasına yazıya döndürdüklerimizden özetleyerek kitap haline dönüştürdüğümüz kitaplarımızdandır bu da oradan devam edelim .

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ Essalatı vessalamı aleyke ya Rasulullah esselatı vesselamı aleyke ya habib Allah esselatı vesselamı aleyke ya seyyidel evveline vel ahırin velhamdulillahi rabbil alemiyn.

Muhterem dostlar bu akşam 11/10 /1989 senesinin Mevlit Kandili gecesinin içinde bulunmaktayız. Demek ki o senenin Mevlut kandili 11 Ekim 1989 tarihi imiş. Cenab-ı Hakk bu gecenin feyzinden cümle Müslümanları ve hepimizi yararlandırsın hakikatine erdirsin gerçekten de yaşayanlardan eylesin. Bu tarihleri ve bu tarihlerde yaşanan ve diğer tarihlerde yaşanan her türlü halin hepimizi hakikatine erdirsin. Sadece mevlut kandili değil diğer kandillerin de hepsinin.

Rebuul evvel ayının 11. Gününü 12. Gününe bağlayan gece Fahr-i alem Muhammed Mustafa (sav) efendimiz hazretlerini bedensel olarak dünyaya teşrif ettikleri nurlu gecedir. Bakın kelimeyi tekrar edelim; bedensel olarak dünyaya teşrif ettiği gece nurlu gecedir. Tarih te 11. Gününü 12. Gününe bağlayan yani 11 Hz Muhammed, 12 Hakikat-ı Muhammediye 13 de Hakikat-ül ahadiyet-i Ahmediyye diye belirtilmiştir, sayılar bakın nasıl birbirini tasdik etmektedir.

Alemde Hakikat-ı Muhammedi ebedi ve ezelidir. Hz Muhammed elbisesi ile dünya üzerinde faaliyet sahnesine çıkması bu geceye rastlamaktadır. Peygamber efendimiz (sav) kendisinin buyurduğu gibi “Biz son gelen ilkleriz” demektedir. Yani her ne kadar peygamberan hazaratının risalet ve nübüvvetin en son gelen temsilcisi ise de aslında en önde gelenidir, Hz Adem (as) olsun ondan sonra bütün

peygamberanı Zişan hazretleri olsun onların hepsi Hakikat-ı Muhammediyenin seyirler halinde aldığı isimlerdir. Yani her birerlerinin hepsinin özünde Nur-u Muhammedi, Hakikat-ı Muhammedi vardır. Bunların hepsine Hz Muhammed ismi konmuş olsaydı karışıklık olurdu.

Adem (as) Hakikat-ı Muhammediyenin Ademiyet mertebesinden o mertebe düzeyinden görünmesidir. Ondan sonra gelen diğer peygamberan hazaratı da Ulul Elbab, Ulul Azm peygamberlerden olan İbrahim (as) dahi Hz Rasulullah'ın İbrahimiyet makamındaki görüntüsüdür. Yani Muhammed (sav) olmasaydı İbrahim (as) da Musa (as) da bizler de hiç birimiz insan nesli bu alemde olmazdı. O halde kendisinin de bildirdiği gibi Eb-ul Ervah olan ceddimiz yani Muhammed (sav) bütün ruhların babasıdır. Aynı zamanda وَنَفَخْتُ nün de kaynağı orasıdır. Peki babamız o annemiz kimdir? Annemiz de Eb-ul Turab olan Hz Ali efendimizdir. Peygamber (asv) efendimiz bir gün eve ya da mescide doğru gidiyorken orada sırtını bir ağaca dayamış veya yüksek bir yere dayamış toprak olduğu için toprağa dayamış istirahat ediyorken Peygamber efendimizin karşıdan geldiğini görünce hemen hürmetle ayağa kalkmakta sırtında toprak parçaları yapışmış halde kalktığından "Ya eb-ut Turab" ismini vermiştir orada. Yani toprak babası ismini vermiştir. O halde baş bayraktarımız olan Hz Ali Efendimiz aynı zamanda bizim bedenimizin toprak babasıdır. Çünkü bu vasfı ona peygamberimiz vermiştir, Eb-ul Turab toprak babası diye. Kendisi Eb-ul ervah ruhların babası yani latif tarafımızın babası kesif tarafımızın babası dolayısıyla annesi ebeveyni Hz Ali efendimizdir. Zaten bayraktarımız da odur, en başta en önde. Yani kendilerimizi vasıfsız basit kimseler işte onlar zengin bunlar fakir gibi hiçbir ayrıma girmeden bu alemde bundan büyük zenginlik olmaz.

İsterse ümmetinin en garibi olsun hiçbir şeyi olmasın çölde garib bir kimse olsun ama o özellik geçicidir. o dünya halidir, ancak ahirette her birerlerimiz öyle yüksek bir ailenin fertleri olduğumuzu bilmemiz ve hayatımızı ona göre değerlendirmemiz gerekmektedir.

Onlara olan hürmetlerimizi de buna göre yapmalıyız. Her ne kadar zahirde hepimizin fiziki manada bedenlerimizin geldiği anne ve babalarımız var ise de onlar bu madde bedenin dünyaya gelmesine sebep olmaktalar, bizi dünyaya getirmeye vesile olmaktalar, ancak manevi olan ruh ve beden babalarımız bizim manevi aleme doğmamızı sağlayan kimselerdir.

Diğer bir ifade ile ebedi hayata doğmamızı sağlayan kimselerdir. O halde hangileri daha değerlidir, ikisi de değerlidir, o ona göre bu buna göre değersiz manasına söylemiyorum hepsi başımızın tacıdır, kim annesine babasına kötü gözle bakabilir. Velev ki biraz sıkıntılarını çekmiş bile olsa. Ne kadar anne baba tarafından sıkıntı çekmişsek olmaz ya olduğunu düşünelim bazı babalar da öyledir, ama bizi dünyaya getirdikleri için gene de bizim onlara itibar etmemiz lazımdır. Onlar bizi dünyaya getirmemiş olsalardı biz de bu mübarek arza ayak basamamış olacaktık ebedi yaşantımız da oluşmayacaktı.

Yani eb-ul Ervah olan, Eb-ut Turab olan babalarımızın o hükmünü taşıyamayacaktık. Buna vasıta olan kendi ana ve babalarımızdır. Yani bize olabilir kendi şartları sıkıntıları içerisinde pek ilgi gösterememiş olabilirler, çocuklarımız ama tabi hepsi öyle değildir, çok güzel evlat yetiştiren çoğunluktadır eksik bazı çıksa da arada ama bu onlara dahi şükretmemiz lazımdır, çünkü dünyaya gelmemize sebep olmuşlardır. İşte böyle bir ailenin böyle bir yüce babaların çocukları torunlarıyız. Yani böyle bir ailemiz var. Bir de bu aile içerisinde hayatımıza iman sahasını açmış isek bunun üzerine değecek artık hiçbir varlık yoktur. Yani daha üste çıkacak bu alemde başka bir makam yoktur.

Bütün alemdeki insanlar böyle olduğu halde ama bazıları bunu inkar etmekte ehl-i küfre düşmekte yani peygamberimizi peygamber olarak kabul etmemekte dolayısıyla bütün bunları inkar etmektedir. O inkar kendilerini ilgilendirir, bizi ilgilendirmez. Kendileri Rabları ile baş başa kalacaklardır, Rabları diler onları da af eder, diler af etmez. O bizim sahamız değildir. Biz kendimizden mes'ulüz. Kendimiz ne yaptık nasıl değerlendirdik bize lazım

olan da odur. Ancak sadece kendimizden mesulüz diye çevremize yardımda bulunmamak manasına değildir, onu da yapacağız, *"emri bil maruf nehy anil münker"* *"iyiliği tavsiye kötülükten men etme"* evvela yakınlarımızdan başlayarak evlatlarımızdan çevremizden iyiliği emretmek kötülüğü kısıtlamak yasaklamak.

Bu tabi silah gücüyle polis gücüyle olacak bir şey değildir, kelam ile söz ile hal ile güzellikle aktarılacak bir şeydir. Eğer onlar buluğ çağına ermişlerse yapacak bir şey yoktur, kendileri mes'uldürler. Ama biz görevimizi yapalım kalanı onlara aittir. Cenab-ı Hakk İnşeallah bütün evlatlarımızı da ehl-i hal ehl-i imanlardan eyler.

Alemde Hakikat-ı Muhammedi ebedi ve ezelidir. Hz Muhammed elbisesi ile dünya üzerine faaliyet sahnesine çıkması bu geceye rastlamaktadır. Her sene bu gece Kamer ayına göre Kamer ayları Güneş aylarına göre on gün evvel geldiğinden değişmektedir. Ama eski kullanılan aylara göre Rebiül evvel Rebiül ahır diye o aylara göre tarihi değişmemektedir. Ama günleri değişmektedir. Bazen yaza gelir bazen kışa gelir ay takvimine göre.

Alem şümul olan bu devrimsel doğuş acaba bizlerde karşılığını nasıl oluşturacaktır. Bu hadise Hz Peygamber efendimizin dünyaya gelip doğması O'nun kendi yaşantısına ait olan bir haldir. Biz de O'nun yaşantısını bu gece ile değerlendirmek suretiyle yad etmiş oluyoruz. İyi de O'na ait madem ki O'nun ümmetiyiz O'nun başından geçen her hal her yaşantı O'nda geniş manada geçmekte bizde ise kendi şahsiyetimize göre bir karşılığı olması lazım gelecektir ki biz ümmet-i Muhammed o zaman oluruz. Eğer O'nun yaşantılarını biz tatbik etmiyor isek biz sadece lafzi olarak ümmet-i Muhammediz yaşantı olarak değildir.

Bu da iyi niyettir, bu da güzeldir, o da sevap kazandırır, ama Hz Muhammed'i kazandırmaz. Sözümüzle salavat-ı Şerife getiririz her şeyi yaparız muhabbetimizi hürmetimizi yaparız sevgimizi gösteririz ama idrak ilim olarak Hz Muhammed nedir, Hakikat-ı Muhammediye nedir, bunu anlayamayız, bilemeyiz. Bu da bizim için eksiklik olur. Yani

anne babamıza sadece suret olarak tanımış oluruz. Ama anne babamızın içerisinde sonsuz ne kadar büyük bir hayat sahası vardır. Nasıl her birerlerimizin içinde kendimize ait bir yaşantımız var, bir yaşantı genişliğimiz var yahut darlığımız var, onların da kendilerine ait böyle bir hayatları var, işte biz onları suret olarak biliriz.

Peygamberimizi de böyle suret ve şekil olarak Mekke, Medine'de yaşamış bir kimse olarak görürsek o zaman biz birinci hükme dahil oluyoruz ki ayet-i kerimede belirtilen Fussulet Suresi altıncı ayetinde اَنَا بَشَرٌ مِثْلُكُمْ "Ben de sizin gibi beşerim" hükmünü orada faaliyete geçirmiş oluruz. Batın tarafını tanıyamamış oluruz. Ama ayet-i kerime devam ediyor, يُوحَىٰ اِلَيَّ اَنَّمَا اِلَهُكُمْ اِلَهٌ وَاحِدٌ "Bana rabbınızın tek Allah olduğu vahy olunur" diyor. Yani böyle bakıldığında peygamberimizin iki hali ortaya çıkmakta ayet-i kerimenin tasdiki ile biri beşeriyeti itibariyle, biri de hakikati itibariyledir. Birisi Hz Muhammed, diğeri Hakikat-ı Muhammediyedir. O'nda öyle olduğu gibi ümmetinde de aynı şey olduğundan o zaman biz bu iki mertebeye hatta üç hatta dört mertebeye ki on dört Nur-u Muhammedidir, bütün alemleri sarmıştır, 14 diye 13'ün üstünde bir sayı yok makamat sayısı itibariyle 13 sayısı Elif'in 12 noktasından bir de üstünde gizli noktasından daha üstünde bir makam yoktur. Yani 14 yok ama tarif babında o bir kıyastır, bütün mertebeleri içine aldığından yani Elif'in emmareden başlayarak bütün mertebelere Nur-u Muhammedi havanın her yere girdiği gibi Nur-u Muhammedi'nin bütün mertebelere girmesi o zaman ona sayı verilememesini gösteriyor.

Hangi sayı ile ifade edilecek bir ile deseniz yetmez beş ile deseniz yetmez, 12 ile deseniz yetmez, o zaman yeri belli olsun diye 14 diyoruz Nur-u Muhammedi O'nu da kendi arasında toplarsak 1+4 = 5 yapmakta zaten bu alemler de hazret mertebeleri olarak beş üzerinedir. Ef'al mertebesi , Esma mertebesi, Sıfat mertebesi Zat mertebesi İnsan-ı Kamil mertebeleri 14 sayısının içinde bulunmakta

kemalatında bulunmaktadır. İşte Nur-u Muhammedi böylece peygamber efendimize ait dört asli mertebe vardır. diğer bütün peygamberan hazaratının bir mertebeleri vardır. sadece kendilerine ait başka mertebeleri yoktur.

Peygamber efendimizin Hz Muhammed Ef'al mertebesindeki hali, Hz Muhammed esma mertebesindeki hali, Hakikat-i ahadiyet-i Ahmediye sıfat mertebesindeki hali, Nur-u Muhammedi 14 de bütün Zat mertebesindeki halini bize belirtmektedir. Diğer peygamberlerin böyle mertebeleri yoktur. Çünkü henüz ulaşamadılar bu mertebeye kendisinin de ifade ettiği gibi "Benim ümmetimin velileri Beni İsrail peygamberleri gibidir" demektedir. Söz kesin şüphe duyulacak bir söz değil. Bayazid-i Bestami Hz leri de bu hususta "Biz öyle bir deryanın sahiline ulaştık ki beni İsrail peygamberleri oraya ayak basmadı" diyor.

Yani (sav) efendimizin makamının ne kadar yüce olduğu ve kendinden sonra gelen ümmetinin de bunlara varis olduğu ve onların hepsinin de bu sahada yolu olduğu bu sahanın kendilerine açık olduğu bize de net olarak belirtilmiş oluyor. Bayazid-i bestami Hz leri o makama ulaştığı zaman "Biz öyle bir deryanın sahiline ulaştık ki beni İsrail peygamberleri oraya ulaşamadılar" demek suretiyle ümmet-i Muhammed'in ilminin ve yaşantısının ne kadar yücelerde olduğu belirtiliyor. Ancak Bayazid-i Bestami sözü ile peygamber hazaratının kendilerini küçük görmek suretiyle söylemiyor, bunu veya benzeri sözleri kim söylerse söylesin ne kadar büyük söylerse söylesin peygamberlik makamına o kişinin ulaşması mümkün değildir. ancak şöyledir, peygamberlik makamı başka şey peygamberin ilmi makamı başka şeydir.

Peygamberlik lafzı şerefini Allah verir, o yüzden onun üzerine kimse çıkamaz. Ama her peygamberin kendine göre bir ilim düzeyi seviyesi olduğundan onun ilminin üstüne çıkmak mümkündür. O da sadece ümmet-i Muhammed'e ait olan bir husustur. Daha evvelki ümmetler bu hali bilemezler. Ancak kendi peygamberlerin düzeyinde bir bilgi sahibi olabilirler ama kamil kemale ermiş bir bilgiye sahip olamazlar çünkü o peygamberimize ait bir sahadır, onun da

varisleri ümmeti olduğundan o yol bize açıktır. Ne kadar irfani manada ilerlersek önümüzde mania yok yani ilim şuraya kadar okundu da bundan sonrası bitti gibilerde bir şey yoktur.

Yusuf Suresi 76 ayetinde de bahseder, فَبَدَأَ بِأَوْعِيَتِهِمْ قَبْلَ وِعَاءِ أَخِيهِ ثُمَّ اسْتَخْرَجَهَا مِنْ وِعَاءِ أَخِيهِ كَذَلِكَ كِدْنَا لِيُوسُفَ مَا كَانَ لِيَأْخُذَ أَخَاهُ فِي دِينِ الْمَلِكِ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ نَرْفَعُ دَرَجَاتٍ مَنْ نَشَاءُ وَفَوْقَ كُلِّ ذِي عِلْمٍ عَلِيمٌ Her aklın üzerinde akıl vardır diye. Nusret babam bize onu şöyle tarif ederdi “Oğlum kitapları üst üste yığalım yahut günlük gazeteleri üst üste yığalım hepsinin arasında bir bilgi vardır, haber vardır her kitapta bir bilgi vardır işte bunların sonu olmaz ancak mühim olan ana hatlarıyla bir bilgiye sahip olmaktır ilahi mertebeler olarak ama sonuna kadar teferruatlı bilemeyiz vaktimiz olmamıştır aklımız yetmemiştir, her neyse mühim olan iskeletin ne olduğunu bilebilmektir. Binanın karkası yapıldıktan sonra iş kolaylaşıyor, içinin düzenlenmesine kalıyor, yeter ki o karkas bina kurulsun karkası yapmadan birinci katı çıktık içini tezyin edelim yukarıya çıktık inşaat varken ne temizlik kalır ne de bir şey kalır toz toprak oluverir. Evvela kabası bitecek ki içindeki tezyinat devam etsin.

İşte böylece (sav) efendimizin takipçileri olmaya çalışan bizlerin O’nun sadece suretteki yaşadığı halleri tekrar etmek değil, hakikati itibariyle özünde olan hallerini tesbit edip onları tekrar edip onları idrak edip anlamamız gerekmektedir tatbik etmemiz gerekmektedir. İşte mevlut kandilinden kasıt kutlamaktan kasıt evvela fiziki manada doğum kasıttır. Ondan sonra esma mertebesindeki doğum ondan sonra sıfat mertebesindeki doğum, ondan sonra Zat mertebesindeki doğumun gerçekleşmesi zaman içerisinde olduğu kadar olur, gerçekleştiremesek bile bu sahaların varlığını bilmemiz bize çok büyük imkan sağlamış olur. O sistem bilindiği zaman

burada tamamlanamamışsa orada tamamlanma ihtimali çok yüksektir.

Allah insanları mahzun bırakmaz ancak bu sahaya dünyada girilmemiş ise ahirette bu sahaya girilmek mümkün değildir. çünkü ameller sona erdiği zaman peygamberimizin ifadesiyle de "Bir kul nasıl yaşarsa öyle ölür, nasıl öldüyse öyle mahşere gelir" ama burada bu yollar kendisine açılmış olarak yani idrak etmiş olarak gittiğinde bu kapı açık olduğundan o kapıdan girme ihtimali vardır. ama kapı kapalı ise veya adres bilinmiyorsa artık o bitmiştir orada yeni bir adres vermezler insana çünkü çalışma yeri araştırma yeri ve idrak etme yeri burası doğma yeri burası onun için biz buraya geldik. Yoksa Cenab-ı Hakk bilmiyor mu bizlerin ne amel edeceğimizi baştan biliyor,

O'nun elindeki kitapta cennetlikler bir tarafta cehennemlikler bir tarafta zaten tesbit edilmiş vaziyettedir. Esma aleminden oraya gidiverseydik bu kadar sıkıntıya ne gerek vardı, işte cenab-ı Hakk onları biliyor ama O yazmıyor bu cennetlik, cehennemlik diye amir olarak O yazmıyor, bizim ne yapacağımızı bildiği için ve de yaptığımızın karşılığını bildiği için biz daha dünyada yok iken bizim cennete mi cehenneme mi gireceğimizi biliyordu. Yalnız yanlış anlaşılmasın O bizi sokmuyor ne cennete ne de cehenneme biz amellerimizin neticesinde cennet veya cehenneme gidiyoruz Cenab-ı Hakk da daha evvelden bizim ne yapacağımızı bildiği için yazıyor.

Yoksa sen oraya sen oraya gideceksin diye amir olarak yazmıyor. Bazıları diyorlar ki "Allah kaderimi böyle yazmış beni cennetlik, cehennemlik yazmış ne yapayım" yazmış da senin ameline göre yazıyor Allah seni mecbur etmedi seni mutlaka cehenneme gideceksin Allah kuluna azab etmek ister mi neden cehenneme gitmesini istesin bir anne baba oğlunun kızının sıkıntı çekmesini ister mi, çaresiz olarak bir hastalığı sıkıntısı varsa çocuğun canı yandığı kadar anne babanın daha çok canı yanar.

Bir gün bir hanım kucağında çocuğu ile birlikte gelmiş efendimize çocuk sıkıntılı anne de üzüntülü ateşi mi nesi

varmış çocuk ağlıyor misal olarak getirmiş yani şikayet veya dua babında getirmiyor. Kıyas olarak getiriyor. "ya rasulullah bu çocuk benim çocuğum sıkıntısı var ağlıyor ben de çok üzülüyorum ben bu çocuğun canı yanmasına razı değilim o zaman Allah kullarını cehenneme atmaya nasıl razı oluyor" diyor. Bir şey öğrenmek için gidiyor, itiraz için değil. O zaman efendimiz diyor ki "Allah senden de merhametlidir" yani sen böyle çocuğuna merhametliysen o senden daha merhametlidir. Yani O ister mi kullarının cehenneme girmesini ama kul kendini oraya layık görmüşse yani cehennem ehli olmayı dünyada kabul etmişse emr-i teklifiyi red etmişse nefsinin arkasından gitmişse cenab-ı Hak ona ne yapsın ki.

Bakın eğer cenab-ı Hakk onu af etmiş olsa ehl-i hale haksızlık etmiş olur. şimdi bir tarafta birisi güzel güzel işler yapacak karşılığında akşam üstü yövmiyesini alacak diğer taraftaki işe gelecek imzayı basacak kaytaracak gidecek, sonra akşam üstü ben geldim sabah diye o çalışan ile birlikte ücret isteyecek, patron buna ücret verirse çalışana haksızlık etmiş olur. Biri çalışarak kazandı birisi de çalışmadan kazandı işte onun gibidir. Patron onun yövmiyesini vermediği zaman üzülür. Neden diğerleri gibi çalışarak hak etmedi diye üzülür. İşte annenin çocuğunun sıkıntısına üzüldüğü gibi. Parayı alamayan üzüldü diye ona da parayı verse bu sefer diğerleri de imzayı atar ve kaçarlar. Bu durumda çalışanlar da çalışmayınca düzen bozulur.

Hem fabrikanın düzeni hem de diğer çalışanların düzeni bozulur. Cenab-ı Hakk'ın bazen vermemekle adalet sağlar bazen de vermekle adalet sağlar hep vermekle adalet sağlanmaz. Biz de çocuklarımıza hak etmediği bir şeyi fazla fazla cebine koysak çalışan çocuğa haksızlık etmiş oluruz. Huzursuzluk çıkar anne baba evlatları arasında ayrım yapıyor diye. Netice itibariyle buraya geldik burası bir çalışma yeri yatma gezme dolaşma yeri değildir. Cennet ve cehennem burada birlikte yaşanmakta huzurlu olduğumuz anlarımız cennet hali bakıyorsunuz sağlığınız yerinde üç beş

kuruşunuz var kalacak huzurlu yeriniz var daha bu dünyada ne istenir.

Ama bazen de sağlık sorunları oluyor, çocuklarda torunlarda bazı sıkıntılar oluyor orası da cehennem süresidir. Onun için Meryem suresi 71. Ayette وَاِنْ مِنْكُمْ اِلَّا وَارِدُهَا كَانَ عَلٰى رَبِّكَ حَتْمًا مَقْضِيًّا " Bütün insanlar cehenneme uğrayacaktır" cehenneme uğramadan cennete gidilmez. Bundan kasıt dünyadaki sıkıntılardan bahsedilmektedir. Dünyanın ne kadar zengini olursa olsun parasının çokluğu onu sıkıntıdan kurtarır diye bir hüküm olmaz. Dünyanın en zenginlerinden Amerika'da birisi 10 defa organ nakli yaptırmış. Tamam parası var ama bu zahatsızlıklar hep sıkıntıdır ameliyat kolay ile acı çekmeden olur mu. Zengin de olsa acı çekecektir. Dünyamız zıtların yaşandığı bir yerdir. İman ehli de olacak küfür ehli de olacaktır. Sağlıklı da olacak sıhhatsiz de olacaktır. İşte Cenab-ı Hakk dileseydi Esma aleminden yani Adem Havva validelerimizi cennetten cehenneme veya o cennette bırakabilirdi. Neden bırakmadı görelim bakalım ne işler yapacaksınız diye sizi buraya getirdik diyor. Hem biz görelim hem de melaike-i kiram görsün de kayda alsınlar şahit olsunlar diye şu ameli yaptı bu ameli yaptı diye veya yapmadı diye.

Ehl-i küfür amel defterine baktığı zaman "eyvah ben bunu gizlemiştim kimsenin olmadığı bir yerde yapmıştım unutmuştum ben bunları" diyecek ama Hakk'ın katipleri yazıyor unutmuyor, İşte amellerimizin neticesi bizler tarafından da müşahede edilsin diye Araf Suresi 172. Ayette وَاَشْهَدَهُمْ عَلٰى اَنْفُسِهِمْ Onları nefisleri üzerine şahit olarak tuttuk böyle olunca da kişi kendi kendine şahit oluyor lehinde veya aleyhinde. İşte bu alemde yaşanmadan diğer aleme intikal etmek mümkün değildir. işte bunların yaşanması için ilk gerekli olan şeyin evvela iman ehli olmamız ondan sonra peygamber efendimizin hayat seyrini takip ederek dünyaya gelişinden itibaren fiziki manada rasulullah efendimiz ne hangi geçitlerden geçmiş biz de o

geçitlerden geçip, tabi daha küçük hallerle onun genişini yaşamış biz de ilmi olarak mana olarak onların yaşantısını geçirmemiz gerekiyor.

Her birerlerimizin fiziki manada dünyaya gelmemiz bizim mevludumuzdur. Nasıl çocuklarımıza mevlut okutmuyor muyuz o mevlut onların mevlududur. Bizler için de okuttular veya okutamadılar neyse ama bu hayatı yaşadık dünyaya geldik doğduk fiziki manada işte diğer mevludumuz da Nur-u Muhammediyeyi beden arzında doğurabildiysek mevludunu yapabildiysek ki buna tarikat sisteminde "Veled-i kalp" deniyor. Veled-i kalbimizi ortaya getirebildik ise eğer o zaman bizim de Muhammed'imiz doğdu hükmündedir. Geriye kalan şey ise onu besleyip büyütmek ve kemale doğru yola çıkarmak olacaktır, bizim gerçek bizliğimiz kimliğimiz o veled-i kalptir. Kalp oğludur. Onu büyütmemiz onu kemale erdirmemiz gerekiyor.

Bedenimiz kaç yaşında olursa olsun bedenimiz 50-60 yaşında olur ama veled-i kalp üç yaşında beş yaşında olur. bizim esas yaşımız odur veled-i kalbin yaşıdır. Bu fiziki bedenimizin toprak yaşıdır, dünya senelerine göre belirlenmiş işte şu tarihte doğdu şu kadar geçti yaşı 50- 60 yaş denir. Hani kabir taşına ölünce yazarlar ya o yaş bedenin yaşı bineğin arabanın yaşıdır, herkesin kendi doğduğu tarih bineğinin arabasının model yılıdır. Ruh varlığımızın doğumu önceliği diye bir sınırlaması yoktur. Bizim batın varlığımız ruhaniyetimiz ezeli ve ebedi Hakk'ın varlığındadır. Ama idrak olarak gerek fizik varlığımızın gerek batındaki veled-i kalp varlığımızın doğduğu bir senelere bağlanmaktadır.

Ama aslı itibariyle varlığımız ezeli, anladığımız görecelidir, ne zaman anladıysak onu biz doğum yani ortaya çıkarmış olarak şuuruna varmış olarak onu büyütmeye çalışıyoruz. Bir çok kişiler görürler işte benim bir çocuğum varmış benim dünyada çocuğum yok ama bir çocuğum varmış onu besliyordum altını temizliyordum rüyamda acaba bu nedir diye sorar işte bu veled-i kalptir. Yani gönül evladı başkası değildir. Onun da kemalatı ileriye doğru gereği

yapıldıkça mertebe mertebe yavaş yavaş büyütmek kamil hale getirmektir. Bu her birerlerimizin işidir.

Bu doğan veled-i kalbi nefis boğmaya çalışacaktır bu da onun işidir, bu hakikatleri Kur'an'ı Kerim din-i Mübin-i islamın bilgileri gerek hadislerde gerek ayet-i kerimelerde gerek kelam-ı kibar irfan ehlinin sözlerinde kitaplarında bulmak mümkündür. Bu hususta Hızır (as) ile Musa (as) ın hayat hikayesi bize çok büyük yol göstermektedir. Hadiseyi bilirsiniz ama kıyası olması lazımdır. Orada gösterilenler sadece orada da değil Kur'an-ı Kerimde belirtilenler ne varsa hadislerde belirtilen ne varsa geçmişte mazide olan bir hadiseyi bize anlatmıyor. O hadise içerisinde yaşanmış bir hadise içerisinde hali ve geleceği anlatıyor. Halde ve gelecekteki bütün insanları kapsamına alıyor. Yani her birerlerimiz o kıyaslamalardan hissedardır, hepimiz hissedarız bizim hayatımızdan bahsediyor. Geçmişte kalmış başkaları tarafından yaşanmış hadiseler olarak bakmayalım Kur'an-ı Kerim'de ne varsa Ad kavimi Lut kavimi diğer Nemrut İbrahim (as) hadisesi Musa Firavn hadisesi onların hepsi Kur'an-ı Kerim'de neler varsa hepsi her an yaşanmaktadır. Ama o isimlerle değil de başka isimler altında ama hepsi yaşanmaktadır. Eğer Kur'an-ı Kerim'de bir hüküm var o maziye ait kaldı bugün geçerli değil dediğimiz zaman biz Kur'an-ı Kerim'i bilmiyoruz demektir. Oradaki tariflerle geçmişte yaşanmış tariflerle hale dikkat çekmekteler.

Musa (as) rabbından idraklı bir insan talep etti, bir gün beni İsrail'e çok yüksek bir vaaz verdi. Bunu dinleyen beni israilden bazılarının çok hoşuna gitmiş ve şöyle demişlerdir "Ya Musa acaba bu bizim yaşadığımız süre içinde bu dünyada senden daha alim irfan ehli daha güzel konuşan var mı" diye sormuşlar tabi Musa (as) ın böyle bir derdi olmadığından böyle bir kıyas durumu olmadığından hiç düşünmemiş, bakıyor ki "Rabbıma sorayım" diyor. onun üzerine mutat rabbı ile olan duasında "Ya rabbi benim kavmim böyle böyle dediler ben de merak ettim var mı benden daha yüce " diye sual etmiş. Cenab-ı Hakk da ona iki denizin iki denizin birleştiği yere yanına rızkını al

kurumuş balık al yanına Fetha (Yuşa as.)gencini de al ve iki denizin birleştiği yere kadar gidin orada benim indimden ilim verdiğim bir kulumu bulacaksınız diye ona bir yolculuk işareti veriyor.

Buluştukları zaman Musa (as) diyor ki " Seninle arkadaşlık etmek istiyorum ilminden faydalanmak istiyorum " Hızır (as) da diyor ki "Ya Musa sen şeriat ehlisin benim yaptıklarıma dayanamazsın sen bu sevdadan vazgeç" diyor Musa (as) ısrar edince "Peki mademki ısrar ediyorsun yalnız sana üç şans veriyorum " yani yaptığım üç hali de inkar edersen yahut karşı gelirsen bil ki arkadaşlığımız bozulur. Peki diyorlar yola çıkıyorlar, Nihayet bir kasabaya vardıkları zaman yerleşim yerinde oynayan çocukları görüyorlar, Hızır (as) o oynayan çocuklar çocukların içinden birisini öldürüyor. Yollarına devam edecekleri zaman Musa (as) diyor ki " sen yanlış bir iş yaptın haksız yere çocuğu öldürdün bu olur mu" gibilerinden itiraz ediyor hızır (as) ın yaptığına.

Hızır (as) diyor ki bak bu birinci itirazın diye ikaz ediyro Musa (as) ı. Üç hakkın vardı birisi gitti diyor. Musa (as) susuyor yola devam ediyorlar, derken bir sahile geliyorlar sahilde balıkçı tekneleri var teknelerin içinde de birisi yeni yapılmış biraz daha irice güzel bir tekne Hızır (as) gidiyor o tekneye biniyor, geminin batmayacak şekilde güvertesinden bir iki tahtasını kırıyor. Musa (as) yine haksız iş yaptın diye itiraz ediyor. sağlam gemiyi hasarlı hale getirdin diyor. Hızır (as) itiraz ettiğin iki oldu bir hakkın kaldı diyor. Yine devem ediyorlar bilindiği gibi köyün birisine geldiklerinde yıkılmakta olan bir duvar buluyorlar Hızır (as) o duvarın yıkılmasını önleyecek tamirat yapıyor duvar dibini başka taşlar ile destekleyerek duvarı sağlamlaştırıyor, o sıra gece de olmuş ve buradan gidelim diyor, Musa (as) diyor ki şu yaptığımız iş karşısında hiç olmazsa onlarda bir ücret isteyelim dediği zaman. Orada Musa (as) ve Hızır (as) ı köylüler misafir etmemişler yiyecek de vermemişler Musa (as) bu işin karşılığında hiç olmazsa birşeyler verirler diye talepte bulunalım Hızır (as) itirazın üç oldu bundan sonra seninle yolumuz ayrılacaktır diyor.

Ancak ben bunların hakikatını sana söyleyeyim diyor. özetle geçiyorum orada öldürdüğü çocuk veled-i nefstir. Veledi nefsi öldürmeyince veled-i kalp doğmaz evvela o öldürülecek Hızır (as) ın öldürdüğü o veled-i nefstir. Nefsin oğludur, bize ruhumuzun oğlu lazımdır. Nefis günde 50 tane çocuk doğurur biz farkında olmayız, her doğurduğu çocuk istediği şunu yapalım bunu yapalım şuraya gidelim buraya gidelim nefsinin istikametine gittiğinde bu mevlut olur, doğum olur. eksiye götüren bir mevlut, bir güç bir çocuk olur. Hani yaşı büyük aklı küçük deriz ya işte o akıl nefsinin aklıdır. Kendi ruhunun hakikatinin aklı değildir ki. Ruhunun hakikatinin aklı o yolda insanı oraya sevk etmez.

Bu muhlis halis bir iman ehli aile idi ama böyle bir çocuk onlardan dünyaya geldi ben o çocuğu aldım o çocuk büyüdüğü zaman ebeveynini öldürecekti. Keşif sahibi olarak geleceğini bildiriyor. İşte bizim de veled-i nefslerimiz Allah onları büyütmesin güç kudret sahibi yapmasın işte ahirette karşılaştığımız sıkıntılar veled-i nefsimizin güçlendiği bizim zayıf düştüğümüz anda tepemize binmesidir. Biz onu öldürmezsek başka onu kim öldürecek ölümden kasıt tabanca ile al onu vur demek değildir, isteklerini hükümsüz bırakmaktır. Öldürmek demek odur. onun hükmü üstümüzde sürdüğü zaman biz ölü o diridir. Bu beden arabasını nefsi emmare kullanmakta ve istediği yere de götürmektedir. Buradan daha Hakk yolunu nasıl bekleyebiliriz?

İleri derecede azgınlaşmış olan nefs-i emmareyi kim dizginleyebilir, onun mümkünü yok o gençlikte yani onun daha küçüklüğünde onu kontrol altına almazsak o bizi uçurur götürür, ne dünyamız kalır ne de ahiretimiz kalır Allah etmesin. Onlara Cenab-ı Hakk bir salih evlat verecek bunun karşılığında diye söylüyor Hızır (as) Musa (as) a. İşte o verilecek olan salih evlat veled-i kalp denilen evlattır.

Diğeri ise o gemisi bizim beden gemimizdir. Bu gemide biraz çatlak patlaklar olacak ki yani ufak tefek hastalıklar şunlar bunlar "o gemiyi diyor ben kırdım biraz arızalı hale

getirdim çünkü o yörenin bir beyi vardı ne kadar güzel gemi tekne varsa el koyup kendi gücüne katıyordu. Kendi deniz kuvvetlerine katıyordu. Bu gemiyi de kusurlu yapmasaydım el koyacaklardı" diyor. Biraz zarar verdim ama geminin tamamını kurtardım diyor. İşte aynısı bizlerde bu beden çok güzel bir gemi olursa yani her şeyi ile birlikte yani nefsani yelkenlerini kabartırsak nefis rüzgarları ile o ileriye gider neticede dayanamaz batar. Ama biraz başı ağrır, ayağı ağrırsa nefis kabaramaz. Yani onunla koşturamaz gezmeye gitse ayağı ağrır, yemek yemeye kalksa midesi ağrır, o türlü rahatsızlıklar azab değil veled-i nefsi kontrol altında tutan lütuflardır. Ama yaşlılık halleri ayrıdır her gemi ne olursa olsun bir varlık doğacaktır, yaşayacaktır neticede dağılacaktır parçaları çünkü bu dünyanın sistemi öyledir.

Diğeri ise ben diyor o yıkık duvarı tamir ettim destek ettim duvarın altında hazine vardı ve bu hazine iki yetimin hazinesi idi bunların annesi babası öldüler koruyacak kimseleri kalmadı eğer ben o hazinenin üstünü örtmemiş olsaydım başka doğa şartları ile rüzgar yağmur ile duvar yıkılacaktı hazine ortaya çıkacaktı ehil olmayanların eline geçecekti. Hakkı olan yetimlere kalmayacaktı. Ben onun için duvarı destekledim o çocuklar reşit olduklarında kendileri arayacaklar burası bizim babamızın mülküymüş buraya yeni bir bina yapalım temizleyelim bunları derken kendileri bulacaktı. O yetimler iki salh oğlan onların büyütülmeleri gerekiyor.

Sonra da diyor ki ben sana bunların diğer yönüyle izahını yapayım diyor. senin hayatından senin başından bunlar geçmedi mi diyor. şimdi genel izahını yaptıktan sonra bir de Musa (as) ın başından senin de başından bunlar geçmedi mi beni suçluyorsun diyor. Sen bir zamanlar Mısırda kipti birini öldürmedin mi diyor, şimdi benim çocuğu öldürdüğümü şikayet yapıyorsun diyor. Musa (as) eyvah aynı şeyi ben de yapmıştım diyor. sonra annen seni tahta bir sandığın içine koyup Nil nehrine bırakmadı mı diyor sen bu durumda sandık batarak zarar gördün mü diyor. Musa (as) suçladığımız konu benim de başımdan geçmiş diyor. sonra sen kiptiyi öldürdükten sonra Medyen Kavmine gittin Şuayb

(as) ın mülküne geldin daha onları tanımıyordun köyün girişinde bir kuyu vardı dinlenmek için kuyunun yanında ağaç altında dinlenmek için oturdun.

O anda iki tane de bayan çoban geldi arkadan erkek çobanlar geldi bayan çobanların koyunlarını zorla uzaklaştırdılar kendi koyunlarını suladılar gittiler. O kadınlar ağır ıslanınca da daha da ağırlaşmış ağaç kovalar ile su çekemiyorlardı Musa (as) dinlendiği yerden kalkıyor o bayan çobanlara yardım ediyor hayvanların hepsini suluyorlar bayanlar evlerine hayvanlarını götürüyorlar. İşte üçüncü olayda Musa ücret alabilirdin duvarı düzeltince karnımız açtı karnımızı doyururduk demişti daha önce Hızır (as) bu çobanlara Musa (as) yardım etmesinden sen bir kuruş istedin mi diye hatırlatıyor.

Bunun üzerine Musa (as) Hızır (as) ın yaptığı işler doğru işler ama kendi şeriatına göre yine de zahiren ters işler zaten devam etmek istese de baştaki anlaşma sona ermiş oluyor, ondan sonra Hızır (as) Musa (as) a sen yoluna biz yolumuza diyor. sen zahir hükümleri ile hükmediyorsun biz batın hükümleri ile hükmediyoruz ikimiz birbirimize ters düşeriz diye kendi yollarına devam ediyorlar.

Şimdi bu arada mevzu olmuşken kısa bir şey belirtelim Kur'an-ı Kerim'de bazı peygamberler ihtilaflıdır. Onlardan birisi de Hızır (as) dır. Yani Hızır (as) nebi miydi veli miydi diye. Bakın bu üç hadisede nebidir. Üç hadise başlamadan evvelki halinde velidir, üç hadiseden sonra zaten ondan haber yok o zaman velidir. "Nebi" demek haber getiren "haberci" manasınadır. "Rasul" da irsal eden ulaştırıcı manasınadır. İkisi de haber ama birisi Nebi haberi genele getirmesi Rasul de haberi adresine kadar ulaştırmasıdır. İşte bu şekilde baktığımız zaman Hızır (as) hikayesi yani Musa (as) başından geçen haberler bildirilmeseydi ne Hızırdan haberimiz olacaktı ne de onun varlığından. Nebi: bu şekilde bize haberi getirdiği için ve de haber olduğundan Hızır (as) bu üç hadise boyunca Nebidir.

Cenab-ı Hak her birerlerimize bu hakikatiidrak ettiren kimselerden eylesin amin

----

اَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Bismillâhirrahmânirrahîm.

Cd-4- Hadi ve Mudil.

Bugün 05/04/2017 Çarşamba günü öğleden sonra ufak bir sohbet yarenlik yapmaya çalışıyoruz kaldığımız yerden devam edelim. Bilindiği gibi Adem (as) dan başlayan oğulları ile zuhura çıkan Adem (as) ile cennette başlayan ama oğulları ile de daha da çok zuhura çıkan iki anlayışın savaşı sürmektedir. Yani ehl-i hal ve gayri ehl-i hal. Yani bir kısım Hadi isminin zuhurları bir kısım da Mudil isminin zuhurlarıdır. Bunlar karşılıklı savaş halindedirler neden, ikiside bu beden mülküne sonra da dünya toprak mülküne sahip olabilmek için, ben sahip olayım ben sahip olayım diye aralarında kavga etmek için.

Hadi isminin zuhurunda olanlar kavga etmek istemezler ama Mudil isminin zuhurunda olanlar kavga etmeye kalkarlar kavgayı onlar çıkarırlar Hadi isminde olanlar da müdafa olarak kavgaya girmiş olurlar. ancak karşı tarafa hücum atlama onların haklarını gasp etme değil sadece müdafa için kavgaya girerler. Herhangi birimizin bahçesine bir düşman geldiği zaman onu önlemek bizim tabii hakkımızdır. Ama yan komşumuza geçmek bize yasaktır. Komşumuzun da bizim sahamıza girmesi yasaktır. Ama zorla girmeye kalkarsa gücümüzün yettiği kadar onu durdurmaya çalışırız. Durdururuz veya durduramayız o ayrı konudur.

Böylece Adem (as) ile daha evvelki sohbetlerde geçiyordu Bakara suresi 36. Ayetinde اهْبِطُوا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ "Birbirinize düşman olarak yeryüzüne ininiz. "

hükmüyle bu düşmanlığın devam edeceği açıktır. Eğer zıtlıklar olmazsa iyiliklerin ne olduğu belli olmaz gene zıtlıklar olmazsa kötülük nedir bilinmez. Her ikisi de birbirini ortaya çıkarmaktadır, kötülükler iyiliğin kıymetini bildirmekte iyilik de kötülüğün ne olduğunu ikaz etmekte bildirmektedir. Böyle olunca her iki taraftan da istifadeliyiz. Ama biz iyiliği yapmaya çalışırız kötülüğü yapmamaya çalışırız. Çünkü o bize yasaktır.

Bu bilindiği gibi veled-i Kalp Veled-i nefs hatta onun daha ağır bir kelimesi var ama ben onu söylemeye sıkılıyorum. Üçüncüsü veled-i Zin.. o bunun daha da beteridir. Yine veled-i Nefs biraz daha itidalda olandır. Ama yine de ehl-i küfür tarafında o ağırlıklıdır.

Hızır (as) ın hayat hikayesinde geçtiği gibi çocuğu öldürmesi gibi Adem (as) ın büyüklerinden iki evladı da birbirinin zıddı idi bu şekilde Habil ile Kabil ismini almışlardı, Habil veled-i kalp, Kabil ise veled-i nefsi, temsil ediyordu. O halde bizler de bunları doğurabiliyoruz yani bizim de içimizde sadece peygamberan hazaratının ruhani Rahmani tarafıyla yaşamıyoruz. Orası da var ama nefs-i emmarenin madde perest tarafıyla da yaşıyoruz. Eğer ikisi olmazsa zaten her birerlerimiz daha baştan peygamber olur çıkardık. Veya Rahmaniyet tarafımız olmasaydı firavun olur çıkardık daha çocukluğumuzdan itibaren, ikisi de var iki tür malzeme de olmalıdır ki biz hangi malzeme ile haşır neşir olacağız hangi malzeme ile güzel bir inşaat yapacağız.

Nasıl ki zahirdeki evlatlarımızın inşasında ihtiyacı olan tuğla taşlarını sıvasını bilmem nesini yemek yedirmek suretiyle o hizmeti yapmak suretiyle bütün binada lazım olacak ne varsa onun ham maddesini vermeye çalışıyoruz. Biz farkında olmadan inşaatı melaike-i kiram yapıyor. Biz uyuyoruz kalkıyoruz çocuğun inşaatı 24 saat her salise devam ediyor. sabah 8 de başla akşam 6 da biten inşaatlar değildir. Biz uyuyoruz çocuk uyuyor, onun inşeatı devam ediyor. ilahi saltanat ilahi sanat ne kadar yüce bir sanat. Orada işleyen el mi görüyoruz, iskelemi kuruluyor, çocuğun boyunu uzatmak için görebildiğimiz bir faaliyet var mı? Yok

ama gördüğümüz şey o çocuğun bir gün sonra öncekinden farklı olduğudur.

Hele beş altı ay bir çocuğu görmemişse baktığı zaman hayret ediyor ne kadar büyümüş diye. Demek ki büyüyen bir yer var büyüten var. Hiçbir şey kendi kendine olmaz. Biz bakıyoruz ki tarladaki karpuz kavun büyüdü kendi kendine işte ektik bir ay sonra çimlendi filiz verdi dal yaprak verdi kendi kendine oldu zannediyoruz. Kendi kendine hiçbir şey olmaz. Melaike-i Kiram Rezzak ismine bağlı olan melaike-i kiram yani kuvvetler onun üzerinde 24 saat çalışıyorlar. Onu büyütmek için o kökleri hangi akılla kendisine lazım olacak prasayı prasa yapacak hücreleri topraktan çekiyor hangi kimyagar bunu ayırabilir gelsin bakalım bir kimyagar o toprağın içinden pırasa olacak bileşenleri seçsin yan yana yetişen bir lahana bir prasa pirbirine benzemiyor, birisi yapraklarıyla dürülüyor birisi şerit yaprakları ile yükseliyor. Bunu hangi mühendis inşa ediyor toprak içinde.

Yan yana ağaçlar birinden armut oluyor birinden kayısı birinden incir birinden kiraz neden kayısı olacak madensel tuzlar kiraza girmiyor veya giryorda farklı meyve meydana geliyor, eğer bu kontrol edilmeseydi bir ağaçta bir dalında erik bir dalında elma kiraz vs. İşte bizim de içimizde aynen böyle iki zıtı oluşturacak manevi güçler var sanat var aklımız hangi tarafa meyil ediyorsa kazanan da orasıdır. Eğer aklımız nefsaniyete doğru yatıyorsa nefsimize uygun geliyorsa o zaman biz veled-i nefsimizi doyurup onu büyütüyoruz veled-i kalbi zayıf bırakıyoruz veled-i kalbi işlev göremeyecek halde bırakıyoruz. Yani bir çocuk düşünelim dünyaya geldi bir yaşında oldu ona hiç ilgi göstermiyoruz hiçbir şey yapmıyoruz zaten o ölmek zorunda kalacaktır aç açık ne kadar yaşayabilir.

Yahut zayıf düşecek faaliyet sahasına giremeyecektir zıt güçlerle savaşa giremeyecektir. Neden Habil'i biz doyurmamışız Kabil üstün gelip onu alt edecektir. İşte zahirde de olduğu gibi. Bu dünyadaki yaşam süremiz işte bu yüzlerden gerçekten çok değerlidir. Onun bunun sağıyla soluyla uğraşarak vaktimizi boşa harcıyoruz o dedi bu dedi dediyse ne oldu şimdiye kadar milyarlarca o dedi bu dedi

geçti arkaya ne kaldı? Tarih ne yazmışsa o kaldı başka bir şey kalmadı. Bundan sonra da hep aynı şey sürerse ne kalacak geriye kalacak bir şey yok elimizde, İnşeallah dünyamızı en güzel şekilde değerlendiren kimselerden oluruz.

İşte böylece bu her sene belirli tarihlerde kutladığımız Mevlut gecesinin hakikati kendi veled-i kalbimizi doğurup onu kemale erdirmek onu besleyip yedirip içirmek bilhassa ona süt vermek rüyada görürüz süt vermek ilim vermek manasınadır. Sütü peygamber efendimiz ilimle yorumlamıştır. Neden öyle yorulduğunun izahı yapıldığında nasıl ki süt bedene gıda ise en büyük gıda ise ilim de ruha en büyük gıdadır. İşte rüyada bir çocuğun süt emmesi onu emdirmesi ilmi manada ona yardımcı olduğunu gösterir ve o çocuğun sıhhatine delalet eder. Gıda alması çocuğun sıhatına delalet eder. Hasta bir çocuk gıda almaz. Sağlıklı yemek aynı zamanda kişinin sağlıklı olduğunu da gösterir.

Kitaba devam edelim: Alem şümul olan bu devrimsel doğuş acaba bizlerde karşılığını nasıl oluşturmaktadır. Dinimizde her hükmün zahiri ve batını olduğu gibi bu doğuşun da bir zahiri bir batını vardır. eğer biz onun sadece zahirini yani Hz Rasulullah'ın bedensel doğumunu okur kitaplardan okur anlamaya çalışırsak bu yeterli olmaz. Çünkü o bize bir numunedir O'nun doğumu bizlere bir örnektir bu doğuşun bizdeki yönünü anlamaya çalışmazsak bilgimiz yarım olur ve doğumun özüne inmiş olamayız. Bütün varlığa havi olan Hakikat-ı Muhammedi temizlenmiş gönüllerde doğumunu zuhura getirecektir. Nasıl ki fiziki olarak da doğum yapılan yerin çok temiz olması, gerek ev gerekse hastanede ise evvela bu yerin temiz olması lazım gelmektedir.

Bunun yolu Hz Muhammed'in doğuşunu öğrenip yani peygamber efendimizin doğuş seyirleri nelerse nasıl bir hallerden geçmiş ise meydana gelen olayları inceleyip varlığımızda kendimize uyarlamaya çalışmalıyız. Din ve tarih kitaplarında Hz Muhammed'in doğumu çok geniş tafsilatlı olarak anlatılmaktadır. Biz burada batın yönünü araştırmaya çalışacağız. Peygamberimizin doğumu ile ilgili kitaplara

bakıldığında çok geniş anlatımlar vardır. ancak onlar zahiri, fiziki Muhammed'in doğumunu anlatırlar Mevlut kandilinde de olduğu gibi veladet bölümü diye bahsedilen bölümde çok güzel anlatılır hele imamın sesi güzelse göz yaşlarını tutmak mümkün olmaz. O bölümü yazan Süleyman Çelebi Arif bir zatmış. Allah razı olsun bu Mevlut kasidesi ne üzerine yazılmış biliyor musunuz?

Bursaya Arap alimlerinden birisi geliyor, Bakara Suresi 285 ayetinde لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ اَحَدٍ مِنْ رُسُلِهِ "Biz peygamberler arasında ayrım yapmayız" diye o ayeti alıyor ve onun üzerine bina ediyor sohbetini yani "bütün peygamberler aynıdır " gibilerden tabi bu söz doğrudur bir bakıma ayet çünkü neden doğrudur peygamberlik isimleri dolayısıyle hepsi peygamberdir. Bunun için ayrım olmaz ama makamları itibariyle hepsi ayrıdır. Onun ile ilgili de Bakara suresi 253 ayetinde تِلْكَ الرُّسُلُ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَى بَعْضٍ مِنْهُمْ مَنْ كَلَّمَ اللّٰهُ وَرَفَعَ بَعْضَهُمْ دَرَجَاتٍ "Biz peygamberlerin kimisini kimisine üstün tuttuk.." diye işte o Arap alimi ikinci ayeti dikkate almadan birinci ayet üstünde duruyor, onun üzerine Süleyman Çelebi Hz nin gücüne gidiyor. Eve gidiyor bu üzüntü üzerine mevludu yazıyor. En başında da "Bir kez Allah dese şevk ile lisan, Dökülür cümle günah misli hazan." Bundan daha güzel söz olur mu? Gerçeği ifade etmek için. Efendim ben günde şu kadar bin ism-i Celal çekiyorum, kardeşim senin o sayıda kendinden şüphen var demektir. Babasının yanına gelmiş olan bir evlat annesinin yanına gelmiş olan bir evlat ilk geldiği zaman "baba merhaba der " o da "buyur otur" der, baba merhaba, baba merhaba, baba merhaba…. sabaha kadar saymasında mantık var mıdır? Eğer varsa babasından şüphesi vardır ki babasından sağlam bir cevap alsın diye bekliyor.

Oğlum ben senin babanım sana bunu ıspat ederim şüphen varsa her ne şekilde ıspatlandıktan sonra bir daha söylemesine gerek var mıdır? Geriye ne kalıyor, bu kadar şüphesi varmış ki tekrar ediyor. tabi bunlar iyi kalple temiz

kalplerle yapılan işlerdir. Yapılması ayrıdır, ama mananın irfaniyeti yönünden bakıldığında neyi ifade ettiğini anlamamız gerekiyor. Daha başında bir kez Allah dese son bahar yaprakları gibi dökülür nesi varsa insanın dökülür zaten. Allah deyince başka bir şey kalır mı geriye. Tabi onların halleri, buna diyecek bir şey yoktur.

Bir gün gene Alimlerden bir tanesi ya o yöreden çağırmışlar ya da kendisi gitmiş neyse ilan ediyorlar bir hafta sonra falan gün sonra büyük bir alim gelecek Allah'ı size 99 şekilde ıspatlayacak yani her isim yönünden ıspatlayacak manasında her halde. Millet merak ediyor, "Ya Allah'ı ıspatlayacakmış konuşma saatı yaklaşınca halk bölük bölük oraya doğru akın ediyorlar, zatın birisi de tam onların zıt yönünde koşarak ters istikamette gidiyormuş. Ona sesleniyorlar ters yöne gidiyorsun bak bir alim konuşacak Allah'ı varlığını 99 şekilde isbat edecek bu her zaman bulunan bir şey değil işin varsa bırak sonra yaparsın" o kişi de ben de zaten ondan kaçıyorum ya demiş. Neden diye soruyorlar, o da diyor ki "O'nun 99 kere şüphesi varmış ki bunu ispatlamaya çalışıyor" diyor.

Allah'ın ıspatlanacak tarafı mı vardır, daha hala haberin yoksa O'nu ispatlamaya çalışıyorsan sen daha çok fırın ekmek yersin. ötelerde bir Allah zihninde varsa tabi ötelerde de Allah var ama burada da var, burada bulamadığımız Allah'ı ötelerde nereden bulacağız ki, sonsuz bir alemde. Efendim Arş'ında oturuyor koltuğunun üstünde melaikeler var . Haşa o eskiden klimalar yoktu hizmetçiler yellerler öyle bir Allah tasavvur ediyorlar. Öyle bir Allah yok ki. Her neyse bu onların sorunudur bizim öyle bir sorunumuz yoktur.

Şimdi o gece bazı hadiseler oldu peygamberimizin doğduğu gece fiziki manada bu aleme teşrif ettiği gece Hakikat-ı Muhammedinin birimsel olarak bizlerdeki doğuşunu gerçekleştirebilmek için o kutlu doğum günlerinde oluşan hadiseleri inceleyip kendimize mümkün olan en iyi nisbette uyarlamaya çalışmak bizlere gerçek Muhammedi olmayı sağlayacaktır. Yani o gece peygamberimiz hakkında daha dünyaya gelmeden bir müddet evvel o günlerde neler

olmuşsa bunların incelenmesi lazımdır. On tane olağan üstü hadiseler oldu bunları sayalım;

1.; Fil vakası,

2. Cinlerin göğe çıkmasının yasaklanması,

3. Kabe'de bulunan putların yüzüstü yere yuvarlanması,

4. Medain şehrinde İran hükümdarlarına ait sarayın on dört direğin sallanıp parçalanıp devrilmesi,

5. Save isminde bir göl var o gölün kuruması,

6. İrandaki bin senedir yanan Mecusi ateşinin sönmesi,

7. Bir çok kuru dereleri su basması,

8. Bağdatta dicle sahilinde bir deve orada ne kadar deve varsa hepsini önüne katıp çöle sürmesi,

9. Annesi Amine

10. Babası Abdullah ve daha buna benzer bir çok olayların olmasıdır.

Rasulullah'ın dış halini Hz Muhammed yönünü öğrenip idrak etmek sünnettir. Yani şurada doğdu burada rahmetlik oldu şöyle yaptı böyle yaptı gibi. Suretteki hayatını yaşamak bize sünnettir. Namazı neden sünnet namazları diye ayırıyoruz, bazı hususlarda bu sünnet-i seniyyedir tatbik edelim diyoruz, peygamberimiz yaptığı için bizde O'na uymamız tabi olmamız yönüyle elimizden geldiği kadar bakın bu Allah'ın emri değil peygamberimiz yaptığı için ona hürmeten yaptığımız her şey sünnettir. O halde peygamberimize ilk yapacağımız sünnet O'nu tanımaktır.

Sünnet iki türlüdür, birisi örfi sünnet, birisi de gerçek sünnettir. İkisi de gerçek ama isimler olarak değişmektedir. Örfi sünnet demek Arap'tan gelen bütün Arap'ların kullandığı gerek kıyafetler gerek sistem gerek ev yaşantısı gerek sosyal yaşantısı peygamberimizde bunlar görüldüğünde örfi sünnettir. Sakal potur bunun içine girer. Sakalı bırakmak örfi sünnettir mutlak sünnet değildir. Bakın bu çok mühimdir dikkat edelim. "Efendim sakal bırakacaksın sünnettir" Yahu

kardeşim o gün hiçbir kureyş kabilesindekiler veya Araplarda sakallı kimse olmasaydı hepsi tıraş olsalardı bir peygamberimiz sakal bıraksaydı o bize mutlak sünnet olurdu. Sakal sünneti o olurdu.

Ebubekir Hz lerinde de sakal vardı, ebucehilde de sakal vardı, ebu lehebde de sakal vardı, bunlar Araplardaki adet örftür. Örfi sünnet kıyafet de öyledir, sosyal yaşantı da öyledir, oranın iklimi gereği ona göre giyiliyor, buradaki ceket palto ile orada yaşanır mı? İslamın kendine ait edeb kuralları içerisinde yaşantısı vardır, kıyafeti söz konusu değildir. İklime göre mantık olarak ne lazımsa o tabi genel olarak baş örtü kabul görmüş o manada söylemiyorum neden çünkü islam evrensel dünya aleminde bir din ve dünyada da her türlü iklimde yaşayan insanlar var her türlü iklimin de kıyafeti kendine göre uyarlanmıştır. Binlerce senelerden beri tatbik edilmiş bir kıyafet kullanılmaktadır.

Eskimolar kürk giyiyorlar, hadi bakalım Arabistan'da kürkü giyelim bakalım peygamberimiz elbise giydi diye eski molara giy bakalım bu incecik elbiseyi diyelim, o zaman nasıl yaşayabilir soğuktan ölür. Ne olacak şimdi onlar kürk giydi diye sünnete uymamış mı olacaklar. Bunlar suret örfi sünnetlerdir. Uyulması mutlak lazım değildir ama uyan uyar uymayan uymaz. Onada kimse bir şey diyemez. O da onun kendi hürriyetidir. Ancak yanlışlık bu sünnettir diye bastırarak diğerlerini tahakküm etmeye çalışmak ve küçük görmeye çalışmak. "Sen sünneti tatbik etmiyorsun" sana ne be kardeşim, onun sorumlusu sen misin? ne yazık ki bunları yapıyorlar .

İşte burada bahsedilen sünnet peygamberimizin bu mevlut gecesi ile de bildirilen o hadisede meydana gelmiş olanları takib etmek fiziki manada bize sünnettir. Peki daha başka ne var, başka daha mühimi vardır, Rasulullah'ın iç alemini hakikat-ı Muhammedi yönünü anlamak idrak etmek ise farzdır. Biz sünnet diye dışını tatbik ediyoruz ediyoruz etmeye çalışıyoruz bu da yanlış anlaşılmasın iyi niyetten kaynaklanıyor, ama lazım olan aslını geriye bırakıp ikinci üçüncü derecede olan hali başa getiriyoruz. İkisi de lazım, sünnet de lazım farz da lazım. Diğer taraftan bir kişi sünnet

ve farzı tarif ederken şöyle demiş; sünnet: halktan uzaklaşmak, farz ise Hakk ile olmaktır. Kim ki gönlünde Hakk vardır o farzı işliyordur. Kim ki gönlünde Hz Rasulullah vardır o sünneti işliyordur.

Kim ki gönlünde (sav) efendimizin hakikatini hakikat-ı Muhammediyeyi düşünüyordur o da farzı işliyordur. Neden peygamberimizin hakikati olan Allah'ın varlığını düşündüğü için farz hükmünde geçmektedir. Yani Hz rasulullah efendimizle ilgili olduğumuz süreler içerisinde O'nun zahiri hallerini tatbik ederken yaşadığımız devreler sünnet-i seniyeyi ihtiva eder ama O'nun hakikatı itibariyle yaşadığımız günlük sürelerimiz içerisindeki yaşadığımız yerler de farzı itibariyle yaşıyor olmaktayız. Yani O'nun hakkında O'nun varlığında rabbımızı bulduğumuzda farz hükmüne geçmiş oluyoruz. Farz Allah'la olmaktır. Sünnet peygamberimizle olmaktır ve de halktan uzaklaşmaktır. Yoksa dirseğini dört parmak yukarıya kadar yıkadın, sünnet onlar da sünnet ama suri sünnet yani surette olan zahirde olan sünnettir. Batında hakikatte olanlar değildir.

Muhterem dostlar Hz rasulullah'ın doğumu günlerinde meydana gelen alem şümul olan bu hadiselere kendilerimiz yani birimsel şümul yönünden bakmaya çalışalım; Yani o gün o hadiseler olmuş geçmiş bitmiş yani, yani o fiili hadiseler olmuş ama bize oralardan birer hatıra kalmış birer belge kalmış bu belgelerde bize bu halin gerçek olduğunu bildiriyor. Hayali düzmece belgeler değil şahitleri ile birlikte geliyor çünkü. Bizim üzerimizdeki hadiseleri nelerdir; şimdi orada olduğu gibi biz de aynen Arabistan'a gidip o develerin içine girip Seva gölüne girip oralarda bunları yaşayacak halimiz yoktur. Ama bizim beden mülkümüzde bunların hepsi vardır. "*Nevar alemde o vardır Adem'de*" bu kadar kolay. "Sen kendini küçük bir cirim olarak görürsün alem-i ekbersin" dediği Hz Ali efendimiz suret olarak bakıldığında bu gerçekten küçük bir varlıktır hepimiz için geçerli ama batını hakikati olarak tüm alemleri kapsayan bir genişliğe sahiptir yeter ki biz o genişliği bulalım ulaşalım

Ne yazık ki o veled-i nefs bu yolların başına geçip o yolları tutmuştur. Hakk'a gidecek yolları tutmuş, bizi bulunduğumuz binadan dışarı çıkartmıyor. Halbuki binanın bahçesi var bahçeden sokağa çıkılıyor sokaktan caddeye caddeden bütün her taraflara ulaşılabiliyor. Şimdi bu evden şu kapıdan evvela çıkmamız lazımdır, bu kapıyı bilmiyorsak bizim ömrümüz burada geçer. Kapıyı biliyorsak oradan sokak kapısı kapılar açık kapanmış değil oradan bahçe kapısı oradan sokak bakın hepsi açık oradan ana cadde oradan Bursa İstanbul yolu Ankara Paris, hepsi açık. Ama biz kendimizi hapsetmişiz şu kadarcık bir sahada sonra gönlüm sıkışıyor, sıkışır tabi daracık yerde kalırsa, çık bahçeye şöyle bir alemleri seyret içine bir bahar nefesi al Bunun yaşla da ilgisi yoktur. Hep tefekkür.

Birincisi Fil Vakası: Bilindiği gibi Hz Rasulullah'ın doğumundan kısa bir süre önce Kabe'yi yıkmak niyetiyle Yemen'den kalkıp gelen Ebrehe ismindeki kumandanın emrinde bulunan içinde fillerin de olduğu bir ordunun Mekke yakınlarına gelmesidir "Fil vak'ası" dedikler. O güne kadar ordunun içerisinde filler vardı da söz konusu fil en güçlü en büyük bir fildir. Nereden geliyor Habeşistandan geliyor oraya yeni bir bina kurmuşlar orasını ticaret merkezi yapmak istiyorlar Kabe benzeri bina kurmuşlar ve Kabe'yi yıkıp orasını ticaretsiz hale getirip kullanılmaz hale getirip kendi yaptıkları ticaret merkezi olsun diye Kabe'yi yıkmak istiyorlar.

Bu ne zaman oluyor? Nuru-u Muhammedi yani Hakikat-ı Muhammedi zahiren dünya mülkü üstünde batınen bizim beden mülkümüzde doğmaya başlayacağı süre içerisinde ne kadar manialar çıkartılıyor önüne koskoca bir ordu geliyor, bu nefis ordusu bizim içimizdedir. Ancak tabi onun hileleri varsa Rabbımızın da tedbirleri vardır, işte biz ehl-i iman isek ne bu filler bize zarar verir ne Ebrehe'nin kendisi zarar verir. Yeter ki biz sabit kadem ayağımızı basmış olalım. Kabe-i şerifi yıkmak üzere harekete geçen orduya Cenab-ı Hakk Ebabil kuşları ile cehennemden alınan küçük taşları askerlerin üzerlerine atmaları ile çöl fırtınasının da

başlamasıyla fil ordusunun bozgun ve imha edilmesidir. Bu hadise Kur'an-ı Kerimde 105 Fil Suresinde belirtilmiştir.

Regaib olgusuyla gönlüne Hakk'ın muhabbeti tohumları atılmış olan o kutlu insan netice alabilmek için bu oluşumun kemalini sağlamak zorundadır. Regaib gecesi rağbet gecesi demektir. Yani bir anne babanın evlat istemeye rağbet etmesidir bu olmazsa zaten arkası gelmez.

اَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِاَصْحَابِ الْفِيلِ derken اَلَمْ تَرَ şu andan yaşanan andan bahsediyor daha hala görmedin mi? Diyebilirdi ki geçmişte bir hadise oldu onun hikayesini sana anlatıyoruz. Yusuf suresinde de Biz size bunu kıssalar halinde anlatıyoruz. Ayette اَلَمْ sorgu manasınadır تَرَ sen, كَيْفَ nasıl, رَبُّكَ بِاَصْحَابِ الْفِيلِ fil ashabına rabbın nasıl muamelede bulundu görmedin mi yani şu anda söylüyor, bunu yarın da söylese bir ay evvel de söylese gene aynıdır. Geçmişte bir hadise olmuştu onu hatırla demiyor. Şu andan bahsediyor, "Görmedin mi?" diyor. Bizim fillerden bahsediyor, Kur'an-ı Kerim'i okurken bu tabirlere çok dikkat etmek gerekiyor. Aksi halde bunu kendimize hiçbir şekilde intibak edip istifade edemeyiz, Peygamber efendimizin hayatına ait tarihi bir vakıa olarak görmekten öte geçiremeyiz. Kötü mü değil o da çok güzel ama ayet sadece ondan bahsetmiyor, bizim halimizden de bahsediyor, hal-i peruşanımızdan bahsediyor.

Dikkat et o filler o ordu hepsi senin içinde yoksa gönül Kabe'ni yıkacaklar sahip çık. Umreye gidenlere gösteriyorlar bu olayın geçtiği yerleri işte şu sahaya geldiler orada ordugah kurdular diye o şeytan taşlama yerlerinin oralarında bir yerde oraya ordugah kuruyor çevre de bulunan Mekkelilere ait deve koyun ne varsa da onlara el koyuyorlar. Bu arada Abdul muttalip Peygamberimizin dedesinin de 200 devesi varmış, Kabe'nin anahtarı ve emini de o söylüyorlar Ebrehe senin de develerine el koydu denilince yola çıkıyor Ebrehe'ye gidiyor, Ebrehe'ye haber veriyorlar Kabe'nin

Mekke'nin yetkili kişisi geldi diye haber veriyorlar Ebrehe seviniyor teslim olacaklar diye.

İçeri girdiklerinde Ebrehe " ne istiyorsun" diyor "Benim develerimi de almışsın develerimi istiyorum" diyor Abdülmutalip. Ebrehe de diyor ki "Ben de seni bir adam zannetmiştim, biz Kabe'yi yıkmaya geliyoruz sen develerinden bahsediyorsun, ben zannettim ki Kabe'nin anahtarlarını verecen teslim olacaksınız onu zannettim" diyor. Abdülmutalip; "Ben develerin sahibiyim Kabe'nin sahibi Allah'tır O korur onu" develerini alıyor, ertesi gün teslim olan olmayınca Ebrehe Kabe'yi yıkmak için harekete geçiyor. Ama filler Kabe istikametinde adım atmıyor, başka istikamet verildiğinde hareket ediyor Kabe' yönüne çevirilince adım atmıyorlar. Bu fillerin acizliğinden değil anlıyor ki o zaman filleri bir başka güç kontrol ediyor.

O anda da bir çöl fırtınası çıkıyor arkadan da minicik ebabil kuşları cehennemden getirdikleri taşları ağızlarından bırakıyorlar, o taşların üzerinde hangi askere isabet edecekse o kişi yazılı imiş. Taşların hepsi ait olduğu adrese gidiyor. Nasıl bugün akıllı bombalar var hedefine kendisi vuruyor. İşte o taşlar bizim kelime-i tevhid taşları bombalarıdır. Onları bombaladıkça kelime-i tevhidle içimizi istiğfarla arazimizi temizledikçe o araziye ne ebrehe girer ne fil girer ne bilmem nesi girer. Filden kasıt nefs-i emmareyi belirtmektir. Fil hayvanlar içinde en büyüğü olduğundan nefs-i emarenin gücü kudreti anlatılması bakımından bu kıyas yapılmıştır.

Yoksa atlar diyebilirlerdi, başka bir hayvan merkeplerle gelebilirlerdi, öküz ineklerle gelebilirlerdi onlarda kuvvetli hayvanlardır, ama fil hepsinden de güçlüdür. O yüzden bu hadiseye fil vakıası denmiştir. İşte bizim doğacak olan veled-i kalbimizin süreleri içerisinde nefs-i emmare böyle hücum eder, bunları zuhuratlarımızda da görürüz, işte bana bir yılan saldırdı sokmaya çalıştı, köpek ısırmaya çalıştı, gibi o ordunun diğer suretleridir o zuhuratlarda gördüklerimiz. Eğer biz ebabil kuşları ile kuş gökte uçan varlıklardır, işte gökte demek gönül göğünden beden arzına onlar bize yardımcı olurlar. Hani Süleyman (as) kuş dili bilir

süleymandan içeri Süleyman vardır dediği Süleymanın bildiği kuş dili odur bir bakıma o mertebe itibarıyla gönül dili gönül lisanıdır.

Böylece birinci hadise atlatıldı, peygamber efendimizin doğumundan evvel bu hadise atlatıldı. Ortadan kaldırıldı yani Nur-u Muhammediyi doğmasına mani olacak bu büyük ordu kaldırıldı kaldırılamasaydı Hz Muhammed doğmazdı o zaman oraları küllem olacaktı.

Regaib olgusu ile gönüle Hakikat-ı Muhammedi tohumları atılmış olan o kutlu insan netice alabilmek için bu oluşumun kemalini sağlamak zorundadır. Daha evvelce nefsi hayvanların en güçlüsü olan fil hükmünde iken ve gaflet düşünceleri askerleri ile birlikte yaşarken manevi çalışmaları neticesinde zikirlerinden oluşan ebabil kuşlarının getirdiği tevhid mermilerini askerlerinin yani gaflet düşüncelerinin üstüne atıp askerden kasıt nefs-i emarenin ürettiği hayali düşüncelerdir. Onları yok etmesi ayrıca muhabbet rüzgarlarının ve aşk fırtınalarının esmesiyle nefis fillerinin çölde yok edilmesi nefsin gücünün büyük bir bölümünün ortadan kalkması hükmündedir. Fil vakıası bize bunu bildiriyor.

2- Cinlerin göğe çıkmasının yasaklanması: Hz Rasulullah'ın doğumundan bir müddet evveline kadar cinler gök yüzüne çıkıp meleklerden görev taksimleri sırasında çalma çırpma haberler kapıp yeryüzüne inip bazı medyum denen ve kâhinlere bunları bildirip onların bazı olacak hadiseleri vaktinden önce insanlara bildirmeleri ile cemaatleri arasında saygı değer olmalarını sağlıyorlardı. Böylece insanlar din adamlarından ziyade bunlara inanır hale gelmişlerdi. Hz Rasulullah'ın doğumundan önce Hicr Suresi 16, 17, 18. Ayetler

﴿١٦﴾ وَلَقَدْ جَعَلْنَا فِي السَّمَاءِ بُرُوجًا وَزَيَّنَّاهَا لِلنَّاظِرِينَ ﴿١٧﴾
وَحَفِظْنَاهَا مِنْ كُلِّ شَيْطَانٍ رَجِيمٍ ﴿١٨﴾ إِلَّا مَنِ اسْتَرَقَ السَّمْعَ
فَأَتْبَعَهُ شِهَابٌ مُبِينٌ

“And olsun ki gökte burçlar meydana getirdik onları bakanlar için donattık kovulmuş her şeytandan koruduk. Fakat kulak hırsızlığı yapan olursa parlak bir ateş şihap onu kovalar yakar” hükmüyle bu yol ebedi olarak kapatıldı.

Şimdi Peygamber efendimizden evvel bazı cinler göğe çıkıyorlardı, melaike-i kiram birbirleri ile görev taksimi yaptıkları zaman iletişimde nasıl telsiz ile iletişim yapıyorlar ama bu telsiz frakansına girerek dinleme yapabiliyorlar, işte bu varlıklar latif alemde madde aleminin ötesinde süratle hareket edebildikleri için bu kabiliyetleri de olduğu için göğe doğru yükseldiklerinde melaike-i kiram'ın fısıldaştıklarını yahut görev taksimatı yaptıklarını duyuyorlar yeryüzüne geliyorlar kendileri açık olarak demiyorlar kahinler ve islamın dışındaki kendi adamlarına bu bilgileri zerk ediyorlar. Onlar da farkında olmuyorlar o papazlar veya kahinler zannediyorlar ki kendilerine bir ilahi bilgi geldi.

İşte bu saha çok tehlikeli bir sahadır. Bazen kimseler ben bunu duydum öğrendim bana bunu dediler şunu dediler bunlar çok tehlikeli bir sahadır. Emmare Levvame Mülhime mertebesinde ilham ile evham da gelmeye başlar yani hayali girişler de olur. Çünkü bilgisayarı internete bağladığımız zaman çok bilgi kazanırız ama oradan virüs de girer. Aynı kapı açılmış olur. o zaman virüs koruyucuyu güçlü olarak kullanmış olmamız lazımdır. Yani gelen bilgileri analiz edip onları birbirinden ayırabilmemiz lazım ki bize zararlı bilgiler içeri girmesinler. Doğru bilgileri de yemesinler. Doğru bilgileri yedikleri zaman bilgisayar işletim sistemi çökmüş çalışamaz hale geliyor. Programının tamamen yenilenmesi gerekiyor o bizim aklımız ilmi birliğimiz ilmimizdir karmakarışık olur o zaman biz neye göre hareket edeceğiz.

Böylece artık gök yüzünden haber almaları artık mümkün olmadı çünkü bundan böyle Rasulu Kibriya Hz lerinden başka haberci olmayacaktı, tek ve emin olan Hz rasulullaha bu görev verilmişti. Yani gelen haber vahy olacak ilhami olacak diğeri de firaset bu üç ilmin dışındakilerin hepsinde karışıklık vardır hayal vehim vardır tehlikelidir. Ne kadar mühim meseledir, işte beni İsrailde ve İseviyet mertebesinde yani Museviyet ve İseviyet

mertebesinde bu hadiseler çoktur. Gidersiniz bir yere ben size İsevi, papaz büyüsü yapayım, büyü İsevilerde vardır Musevilerde de vardır neden çünkü bu saha onlara açıktır, ama Muhammediliğe bu saha kapatılmıştır. Muhammediyet hürmetine Peygamberimizin hürmetine bu saha kapatılmıştır. Cinler yukarıya çıkıp yalan yanlış haberleri almaya çalıştıkları zaman ayette belirtildiği gibi bir şihap, şihap delip geçen yıldırım manasına tarif ediyorlar. Bugün lazer ışınları ile uçakların havada vurulması gibi. Ayrıca burada da bize bu teknoloji de bildiriliyor. Biz olayın farkında değiliz biz onu hikaye okur gibi okuyoruz.

O zaman olmuş bir hadise zannediyoruz ama o zamanki hadisenin içinde bu günkü teknoloji de anlatılmıştır. Ceplerimizin içindeki telefonlar Süleyman (as) ın hüdhüd kuşlarıdır. O zaman bunu sadece bir peygamber kullanıyorken bu gün o ilim sahaya açılmış olduğundan hepimiz istifade ediyoruz. Hani Hüdhüd diyordu ya "Ben çok yükseklere çıkar toprak altındaki su havzalarını görürüm" diyordu, bunu Hz Süleymana söylüyor. Süleyman (as) a orduna beni de al dediği zaman Süleyman (as) senin ne kabiliyetin var diye sorduğunda ben senin ordunun su ihtiyacı için su kaynaklarını tesbit ederim diyor. Gök yüzüne çıkar oradan toprak altındaki suları tesbit ederim diyor. sana da su çok lazım sefere askerlerinle çıktığın zaman diyor.

Bu da bize peyklerin ilmini veriyor, uydular gök yüzünde yerin altındaki su ve petrol rezerverini tesbit edebiliyor. Biz de diyoruz ki Hz Süleymanın kerameti idi, mucizesi idi diyoruz. Tabi o gün mucize idi ama bu gün artık ilmi olarak çözülmüş bir sahadır.

Ku'an-ı Kerim'de evvellerin ve ahırların ilmi bildirildi daha henüz bilinmeyen nice ilimler O'nun içinde mevcuttur. Bu yön tamamen başka bir mevzudur ancak bu ayetin kısaca günümüzdeki zahiri olarak nasıl bir ilmi ortaya koyduğuna bakalım. Amerikanın yıldız savaşları diye geliştirmeye çalıştığı daha gökte iken tesirsiz hale getirmeye uğraştığı füzelere yolladığı lazer ışınlarının temelini anlatmaktadır fakat ne yazık ki biz tutucu Müslümanlar elimizdeki o sonsuz

hazineyi baş ucumuza asıp bazen de ölülerimize okuyup bırakıyoruz. O da güzel de yeterli değildir.

Allah (cc) bizleri O'ndan en geniş şekilde faydalandırsın Müslümanlar olarak numune insan olup dinimize en güzel şekilde yararlı olalım. Şimdi gelelim kendimize bir insanda Hakikat-ı Muhammedi doğmadan evvel o insan vehim ve hayel bilgileri ile doludur. Gelen yeni bilgiler de aynı şekilde vehmi ve hayali olup ne zaman ki o kimse Hakikat-ı Muhammedi zuhura geldi o andan itibaren artık hayal ve vehim yolu kapanır. Yani Muhammedi bilgilerle donanmaya başlar artık o varlığa cinler ve şeytanlar ulaşamaz. İmanında kavi ise yoksa değilse gene eskisi gibi devam eder.

Nur-u Muhammedi onları yakar işte ancak bu halden sonra doğru ilim kendinde çoğalmaya başlar gayreti ve himmeti nisbetinde yükselmesini de sürdürür.

اَعُوذُ بِاللّٰهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

Bismillâhirrahmânirrahîm.

Cd-5- Aynı konu mübarek geceler devam.

Bugün 06/04/2017 Perşembe günü öğleden sonra sohbetimize kaldığımız yerden devam edelim sohbet mevzuu bilindiği gibi mübarek geceler ve bayramlar ilk baskıda 34. Sayfadan yolumuza devam edelim. Daha evvelce (sav) efendimizin dünyaya geleceği süre içerisinde yaklaştığında fil vakasını görmüştük cinlerin göğe çıkmasının yasaklanmasını görmüştük

3- Kabe'de bulunan putların yüz üstü yuvarlanması: Hz Peygamberin peygamberliğinden evvel yaşanan cahiliye devrinde Kabe-i Şerif putlarla dolu idi ne zaman ki Kabe

Müslümanlar tarafından feth olundu ondan sonra içindeki putlar kırılıp yok edildi. İşte bir kimsede de Hakikat-ı Muhammedi doğduğunda gönül kabesini dolduran putlar yere kapanıp secde ederler, bu putlar nefs-i emmare putlarıdır, her türlü maddi sergiler ve dünyevi arzulardır.

Hakikat-ı Muhammedi doğmadan adeta bunlardan kurtulmak imkansızdır. Vaktiyle bu putları Nur-u Muhammediye secde ettirip sonra da yerlerinde söküp boşalan yerlere Hakikat-ı Muhammedinin sevgi ve muhabbet yaşantılarını doldurmak gerekmektedir. Şimdi bilindiği gibi bir yere bir şey konulması için evvela o yerin boşaltılması lazımdır ve de temizlenmesi lazımdır. Yerin hazırlanması lazım ondan sonra ne konacaksa işte yeni koltuk halı ne sehpa lazımsa onlar yerli yerine tertemiz konması lazımdır. Gelen de temiz olarak otursun giderken de yine temiz olarak gitsin. Aksi halde kirli yere bir misafir veya herhangi bir kişi oturursa o da kirlenir.

Bir kimse kendisi daha henüz mana alemine geçememiş öyle bir yol bulamamış olabilir, bu kimse ibadet ehli de olabilir namaz ehli de olabilir suret olarak bunları yapabilir, ancak iç aleminden haberi olmadığı için içi temizlenmiş olmaz. Ancak iyi haliyle güzel niyetiyle yapmış olduğu ibadetleri zahir olarak suri yani suret olarak hareketlerinden meydana geldiği namazın rükünlerinden meydana geldiği bir sevapları olabilir. Bunlar ayrı konudur, bunun karşısında Cenab-ı Hakk onu sevapları fazla ise işte amel-i salih diyorlar ya bunlar fazla ise cennete de koyabilir. Cennete girmekle insan hedefine ulaşmış olmak değildir. Kişinin hedefie ulaşabilmesi için kendi hakikati olan rabbına ulaşması lazımdır.

Ancak kişi cennete ulaştığı zaman sıla-ı rahminin bir kısmı gerçekleşmiş olur. Çünkü Adem babamız ve Havva validemiz cennetten yeryüzüne indirildikleri için bizim sıla-ı rahmimiz cennettir. Hani sıla-ı rahim ziyaret derler ya doğduğumuz yer kaldığımız köy neyse daha sonra başka yerlerde çalışıyor veya görevli isek zaman zaman orada kalanları ziyaret etmek sıla-ı rahim diye bilinir. Ama bu bizim bedenimizin sıla-ı rahimidir. Yani kaynağı

manasınadır. İnsan oralarını neden özler askere gidilince umreye gidilince, veya öğrenciler okullara gidince hep kendi memleketlerini özlerler. Bakıyorsunuz anadolunun küçücük yerinde 8-10 haneli bir köy var orada yaşayan kişi köyden uzak kalmışsa “ah köyüm” der.

Gerçi gidip bir hafta kalınca o hasretlik geçince tekrar sıkılıp uzaklaşmaya başlıyor, bu arzu istek neden kaynaklanıyor. Bunu hiç düşündük mü? Neden kaynaklanıyor, çünkü o yaşa kadar gelmiş olduğu orada çıkan gıdaları oranın havasını teneffüs ettiğinden o gıdaları yemiş olduğundan güneşi oranın manzarasına göre seyretmiş olduğundan bunlar film olarak beynine kayıtlı oluyor. Orada tepede gördüğü bir ağaç onun için çok mühim bir hadisedir. O güne kadar olan beden varlığı oradaki yiyecek içecek hava ve nefesle oluştuğundan yani bedeni o sahadaki yiyeceklerle oluştuğundan orayla özdeşleşmiş birleşmiş olmaktadır. İşte arzu o yöndendir. Yani duygusal ve fiziki manada doğduğu yeri kişi özlemekte ve arzulamaktadır.

İşte biz de babamız vasıtasıyla cennet aleminden yeryüzüne indirildiğimiz için ikinci sıla-ı rahmimiz cennettir. Aslında birincisidir, fiziki olarak sıla-ı rahmimiz dünyada meydana geldiğimiz toprak sahadır. Ancak bunun ilerisindeki sıla-ı rahmimiz Mevlana Hz lerinin “Beni kamışlıktan kestiler, gözüm başım deldiler, içime heva üflediler, bu heva değil ateştir ateş, kimde yoksa bu ateş yok olsun” kamışlık bizim sıla-ı rahmimiz kamışlıktan kasıt Sıfat mertebesi, Cenab-ı Hakk’ın Zat’i Subuti sıfatları: Hayat İlim İrade Kudret Kelam Sem Basar gibi işte bu dünyada fiziki ibadetlerin üstüne geçer de tefekkür ehli olmaya başlarsak o zaman bizim hakikatimizin sıla-ı rahimi Sıfat mertebesi olmaktadır. Orayı da aşarsak وَنَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُوحِي “ben o na ruhumdan üfledim” olmak üzere ruhumuzun sıla-ı rahmi Allah’ın Zat’ıdır. Çünkü Ruh bize nef’a veren o mertebedir. O halde hangi fiil hangi anlayış hangi süre hangi düzeye bağlı ise onlar hep bizim sıla-ı rahmimizdir. İstersek çalışmayız herhangi bir şey yapmayız toprak sıla-ı rahmimize vasiyet

ederiz beni köyüme götürün orada defnedin diye birinci sıla-ı rahmine ulaşmış olur. veya faraza başka bir yerde yaşadı uzak bir yerde köyde de akrabalarından kimse kalmadı kendi çoluk çocuğuna ziyaret için zorluk olmasın diye çoluk çocuğunun bulunduğu yere defn edildi yine toprak onun sıla-ı rahmidir.

Ama ruh sıla-ı rahmi yapılmadığından ruhu nereye gidecek hangi vatanına gidecek, o da işte hayal aleminde öyle dolaşıp duracaktır. Ya cehenneme gidecek Allah etmesin veya cennete gidecek ama sıla-ı rahimden haberi olmadan gidecektir. İşte bunların oluşması için kişinin evvela fiziki amellerini yerine getirecek ondan sonra da iç bünyesine dönerek içindeki alemini temizlemesi lazımdır. Nasıl zuhuratlara başlandığında yani tevhid yoluna giripte zuhurat görmeye başladığında kişi başlarda biraz hayvanlarla uğraşır. Vurucu kırıcı hayvanlar ona saldırır, kurtlar köpekler saldırır kavga olur yılanlar saldırır, bir sürü şeyler saldırır, işte bu bizim içimizdeki çiftlikteki yani beden çiftliğindeki bize ait olan mülkümüzde biz farkında olmadan daha evvel gelen oralarını parsellemiş olan nefsani istek ve arzular oralara bizi sokmak istemezler.

Yani muhabbet gönül ilim sahasını oraya sokmak istemezler. Dışarıdaki yaptığımız fiillere pek karışmak istemezler çünkü onlar zaten dışarıda oluyor. İşin dışında oluyor. Namaz kıldık surette oruç tuttuk surette bunlar kötü mü değil hiç yapmayana göre fevkalade çok güzel şeylerdir. Ama güzelin de güzeli iyinin de iyisi değerlinin de değerlisini yapmak insana yakışan bir çalışmadır. Ve de vefa borcumuzdur. Çünkü rabbımız her ne kadar suret olarak dışımızda var ise de ama rabbımızın mekanı gönlümüzdür. O temiz olmazsa rabbımız oraya tenezzül edip te nüzul edip de gelmez. Biz sadece dilimizde bir Allah kelimesi Rab kelimesi kelimesi söyleriz ama bu Rab Allah kelimesi nedir, niceliktir niteliktir, bundan haberimiz olmaz sadece şartlanmış bir ön yargısıyla yaparız ve onun önünde huzura dururuz.

Ama nedir bu, insan bilmediği şeyin önünde secdeye kapanır huzura giderse ne yaptığından habersizse nasıl olacak ona diğer hürmetleri saygıları bir şey ne kadar bilinirse ondan o kadar çekinilir. Yani daha hassas olarak hareket edilir. Bir yanlış bir şey yapmasın diye nezaketsiz davranmasın diye insan daha hassaslaşır. İşte evvela kendi sahamızı tanımamız gerekiyor, içimizdeki gönül kabesini temizlememiz gerekiyor. İşte islamdan evvel o gönüller putlarla put perestlerle dolu vaziyette iç alemimiz. Sevgi putu madde putu para putu işte her türlü ancak bunlar olmasın manasına değil yanlış anlamayalım, her şeyimiz olsun bunlar mani değil ama fazla muhabbet bağlamayalım. Olmazsa olmaz gibi olmasın bir insan her türlü güzelliğe layıktır. Çünkü Cenab-ı Hakk onu ahsen-i takvim en güzel bir surette halk etti ve insan oğlu güzelliklere de layıktır.

İmkanı varsa neden derbeder bir hayat yaşasın aslında kendisi düzenli olan bir insanın her şeyi düzenlidir. Evi de düzenlidir mutfağı da düzenlidir, yemek yapması da düzenlidir, hayatı düzenlidir. Karmakarışık bir hayatı olmaz. İşte dünyası böyle olduğu gibi ahiretini de kişinin düzenlemesi lazım ki düzgün bir şekilde iç alemini yürütebilsin. Böylece İslamiyet şahsında başlayacak olan O mübarek muhteşem kişinin doğumu günlerinde kabenin içindeki putlar yüz üstü yere düştüler. İşte onun krşılığı bizlerde de hakikat-ı Muhammedinin doğmaya başlamasıyla o içimizdeki dünya sevgileri madde sevgileri tamamen yok olmasa bile azalmakta yerleri değişmektedir.

Evvela birinci sırada şu sevgi bu sevgi diye gidiyorken sonra birinci sıraya Rasulullah Allah sevgisi geliyor. O birinci sırada olduktan sonra diğerleri hangi sırada olursa olsunlar onların zararı olmaz çünkü onlar da lazımdır. Madem ki her şey Hakk'ın zuhuru bir insanın her şeye muhabbet etmesi lazımdır. Ancak nefsi manada şu da benim olsun bu da benim olsun gibi bir sevgi değil, Hakk'ın zuhuru olduğu için sevgi. Hani Yunus Emre Hz lerinin dediği gibi "Yaradılanı severim yaradandan ötürü" diye. Böylece olan dünyevi muhabbetler kişinin annesine babasına ailesine çocuklarına

eşlerine olan muhabbetleri bu muhabbete zarar vermez, makbul olanı da odur. Hak sevgisi ile birlikte kişi evladını severse annesini babasını eşini çocuklarını severse ondan güzel bir aile yaşantısı olur mu?

İsterse insan orta halli olsun isterse fakir olsun isterse zengin olsun ne olursa olsun muhabbet bu alemin en büyük zengiliğidir, para ile pul ile oluşacak bir şey değildir, eğer para pul ile oluşacak bir şey olaydı, bu alemden göçen giden nice zenginler gittiler ve huzursuz olarak gittiler. Ne aile saadetleri vardı ne de huzurları vardı. Tabi onlar onların halleri de misal olsun diye söylüyorum.

Kabe-i muazzamanın Müslümanlar tarafından Peygamberimiz belirli yaşa gelip peygamberliğini aldıktan sonra Medine-i Münevvere'de Beni Selme mescidine gittiğinde Kıbleteyn mescidine gittiğinde Bakara suresi 144. Ayeti geldiğinde daha henüz Kabe-i Muazzama feth edilmemişti. Yani Mekke Müslümanlar tarafından feth edilmemişti. فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ yüzünü Mescid-elharama döndür. Ayeti geldiğinde Kabe-i Muazzama feth edidi. Bakın o ayetle feth edildi. Bu ayet müjde ayetidir, insanlar bunun farkında olmazlar. Peygamberimiz kendisine peygamberlik geldikten sonra 7-8 ay kadar Kabe-i Muazzama orada olduğu halde secdegahımız Kudüs'tü. Neden Kabe'ye secde ettirilmedi çünkü içinde putlar vardı, o zaman putlara secde olacaktı o zaman Kuryş'in asileri "Bakın Muhammed de bizim putlarımıza secde ediyor" diyeceklerdi. Onun için Kudüs'ü şerife doğru yönelindi bundan da şu anlaşılıyor, demek ki bizler de bir zaman gelecek ki Hakikat-ı Museviyeyi Hakikat-ı iseviyeyi idrak ederek yolumuza devam edeceğiz. Oraya secde edilmesi bu manadadır. Yani doğrudan doğruya biz Muhammediyiz Müslümanız ama Ademiyetten başlayan bir seyir yapmamız da bir gerçek hadisedir. İşte vakti geldiği zaman Mertebe-i Museviyet yani tenzih mertebesi o geçildikten sonra teşbih mertebesi kıyasi

mertebe ondan sonra فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ Yüzünü Allah'a döndür. Daha evvel rabbına döndür orada yüzünü Allah'a döndür. Yani Kabe'ye döndür manasında Allah'a döndür. Bu da ilerideki sayfalarda gelecek Berat gecesinin hemen ertesi gün olan bir hadisedir. Bunların hepsi belirli bir sistem içerisinde oluşmaktadır.

İşte böylece putların devrilmesi Nur-u Muhammediye'ye bağlı biz de bunu idrak ettiğimiz zaman evvela onlar bir rabba secde etmekteler. Aslında insanlar onlara secde ediyorken onlar Rabba secdeye dönüşmüş oluyorlar.

Kabe feth olundu ondan sonra içindeki putlar kırıldı yok edildi, işte bir kimsede de Hakikat-ı Muhammediye doğduğunda gönül kabesini dolduran putlar yere kapanıp secde ederler. Bu putlar nefs-i emmare putlarıdır, her türlü maddi sevgiler ve dünyevi arzulardır. Hakikat-ı Muhammedi doğmadan bunlardan kurtulmak adeta imkansızdır. Yani bir kimse zahiri olarak ne kadar çok ibadet yaparsa yapsın ona "zahit" züht-ü takva sahibi, ne kadar çok ibadet ederse etsin ona "Abit" diyorlar. Yani ibadet edici ne kadar zikrederse zikretsin ona "Zakir" diyorlar, ne kadar çok şükrederse şükretsin on da "Şakir" diyorlar. Bunların hepsi belirli makam belirli mertebedir, ama hakikatını idrak edemediğimiz sürece bunlar hep zahiren kişide oluşur.

Zahiren oluştuğunda da zahiren sevap kazanır. Ama iç bünyeye aktarılmadığı zaman içerideki zahitlik faaliyete geçmez. İçerideki şakirlik faaliyete geçmez, içerideki muttaki ittikalık faaliyete geçmez, çünkü bağlantı kurulmamıştır. Diyelim ki şu katın üstünde bir kat daha var elektrik tesisatı yapılmamış gecenin karanlığında orada nasıl oturabiliriz. Yaşayabiliriz, içerisi de düzenlenmemiş işte içeriye aktarmak demek bunların içerisini de aydınlatıp karanlıkta zulum olan iç bünyemizi de aydınlatıp ondan sonra Zahitlik, Şakirlik, diğerlerini yaptığımız zaman hem zahiren hem de batınen bunlar faaliyete geçmiş olur içimizi de aydınlatır. Böylece de gönül alemimiz temizlenmiş olur.

Nefs-i emmare otları dikenleri içerisine girdiğiniz zaman ayaklarınıza zarar verir yırtar oranızı buranızı işte içimizde böyle bir saha vardır. oralarını nefs-i emmare parsellemiş biz de zannediyoruz ki hür insanlarız istediğimiz gibi yaşıyoruz. Nefs-i emmare içimize girmiş sadece içerden bizi kuruyor zembelek gibi bize hadi şuraya koş buraya diyor biz de koşturuyoruz bunu yaparken de zannediyoruz ki biz gidiyoruz. Halbuki içerimizde muharrik/hareket ettirici bizi o tarafa bu tarafa sevk ediyor. biz de nefsimizin hevasını katılıp gidiyoruz. İşte Hakikat-ı Muhammedi geldiğinde ve onun bize vermiş olduğu emr-i teklifi emr-i ilahiler ile onun hapisten kurtarma yollarını bulmuş da oluyoruz. Ama bu bir çalışma gerektiriyor.

Bir arsaya birisi gelmiş sahiplenmiş mafya türünden gece kondu yapmış tapusu yok bakıyorsunuz sizin mülkünüz işgal olmuş gerçek sahibi olduğunuz halde sizi sokmuyor, neden yeteri kadar ilgilenilmediğinden sahipsiz bulmuş işgal etmiş. Parasını ver desen vermez, çık dersin çıkmaz ne olacak o zaman ebabil kuşlarını tutmaktan başka çare yok. İşte onlar gelecekler onların yardımıyla birlikte o zaman tapumuz elimizde devlete de gitsek veya biraz güç kuvvet kullanmamız lazım o güç kuvvet de yaptığımız istiğfarlar, salavat-ı şerifeler, kelime-i tevhitler, zikirler bizim güçlenmemizi sağlayan ordularımızdır. Bunlar ne kadar güçlenirse nefs-i emarenin askerlerini ortadan kaldırmak o kadar daha kolaylaşmış olur.

Aksi halde o oraya kök salmıştır çıkmaz biz de kendimizi hür insan zannederiz, bize küçücük yer ayırmışlarsa orada yaşamaya çalışırız. Halbuki ceddimiz köyün ağasıdır bir sürü arazi vardır ama gelmişler parçalamışlardır orasını. İşte Nur-u Muhammedi Hakikat-ı Muhammedi o güneş o aydınlık doğmaya başladığı zaman bütün bunları idrak eden kişi kendi mülküne sahip çıkmaya başlar biraz zor da olsa ama hak sahibidir, sonra mülkünü ondan alır almakla da iş bitmiyor çünkü aldığı zaman harabe bir yer teslim alır, çünkü savaşarak alınmıştır, veya ekimi dikimi olmayan keleme bir tarla olarak alır yahut taşlaşmış işlenmemiş toprak olarak alır, evvela üstündeki otlarını köklerini iyice

temizlemek lazım gelir ki o nefs-i emmare kökleri bir daha çıkamasın ayrık kökleri vardır bilirsiniz bir parça da kalsa tekrar çoğalır tarlayı kaplar, nefs-i emmare de öyledir.

Hep çapa elde mücadele etmek lazımdır çıkanın boynu vurulmalıdır. Ne zaman ki biraz gaflette kaldık hemen onlar başlarını kaldırıverirler. Öldürdüğümüz o zuhuratlardaki hayvanlar bir sefer de öldürdük de bitti değildir, onlar zaten fiziki manada hayvanlar değildir, hayali olan hayvanlardır, öldürüldüğü zaman da günah olmaz. Bazı insanlara zuhuratta gösterilir işte kuzu koyun gördüm ne kadar da güzeldi sevdim besledim onu bir köpek geldi saldırdı ayağımı ısırdı, gibilerde işte bir kuş gördüm boğazını koparttım acaba ben günah mı işledim? Rüyada öldürülenlerin vicdan azabı olmaz çünkü onlar fiziki manada yaşayan varlıklar değildir. Rüyada görülenler nefsimizin ahlakının suretleridir. Ne gördüysek o bizim aynadaki kendimizdir.

Çalışmalarımızla evvela onları ortadan kaldırıp yolumuzun önünden kalksınlar. Onlar yol kesen eşkıya gibidir. Hep bize mani olurlar korkuturlar göz dağı verirler onlar daha evvel de vardılar peki o zaman neden görmüyorduk, çünkü onlar yerlerinde rahattılar, orası istila edilmişti sahiplenilmişti. Nezaman ki ehl-i zikir ehl-i talip hak yoluna talep edici zikirlerine idraklerine sohbetlerine başladığı zaman onlar rahatsız olurlar. çünkü daha evvel parsellemişlerdi hakimdiler ama birisi elinde çapasıyla geliyor, o ham olan toprağı karıştırmaya başlıyor, bulunduğu yeri savunmak için ortaya çıkıyorlar. Ama ortaya çıkmakla en büyük hatayı işliyorlar kendilerini ele vermiş oluyorlar. Bakın zuhuratlarda iç bünyede ne sistemler çalışıyor. Eğer bunları değerlendirebiliyorsak fayda sağlıyor değerlendiremiyorsak ikaz edilen şeylerden istifade edememiş oluruz.

Böylece Hakikat-ı Muhammedi doğmadan bunlardan kurtulmak adeta imkansızdır. Vaktiyle bu putları Nur-u Muhammediye secde ettirip sonra da yerlerinden söküp boşalan yerlere hakikat-ı Muhammedinin sevgi ve muhabbet yaşantılarını ayrıca ilim ve idrak yaşantılarını doldurmak gerekmektedir.

Zaman zaman mevzu olur duymuşsunuzdur bu hususta فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ ayetinden kısa bir süre sonra Mekke feth edildi. Hani 1400 kişi kadar yola çıktılar Hudeybiye'ye geldiler 20-25 Km kadar orada Sahabe-i kiram huzursuz olmaya başladı biz buraya kadar geldik de neden Mekke'ye gitmeyelim peygamberimize dediler "Ya rasulullah sen bize demedin mi biz Mekke'yi feth edeceğiz" peygamberimize bir zuhuratta gösterdiler Mekke'nin feth edilişini bildirdiler, peygamberimiz onlara dedi ki " Ben bu sene feth edeceğiz demedim" dedi. Yola çıkıldığı için sahabe-i kiram iyi niyetlerinden arzularından tamam biz yola çıktık orayı feth edeceğiz dediler. Halbuki orası zaten feth edilmişti. Mana olarak feth edilmişti surette süresi bekleniyordu. Zaten ondan kısa bir süre sonra da feth edildi.

Feth edildiği zaman sahabe-i kiram başta peygamber efendimiz olmak üzere Hz Ali efendimiz diğerleri Kabe'ye girdiler herkes bir taraftan putun birini indirmeye başladı orada en yüksekte bir büyük put var oraya boyları yetişmiyor yüksekte olduğu için Hz Ali efendimiz peygamber efendimize Ya Rasulullah benim omzuma çıkınız da putu kırınız diyor Peygamber efendimiz Hz Ali efendimize diyor ki; Ya Ali sen benim yükümü çekemezsin sen benim omzuma çık bakın ne kadar tevazu damadına yeğenine omzuma çık diyor. Hz Ali efendimiz bu nezaketsizliği yapmaz yapmaz ama amir hüküm eğer yapmazsa emre asi gelmiş olur. çünkü peygamberimiz yap diyor. yap dediyse ne ise yapılacaktır. Çıkıyor omzuna putu kırıyor aşağıya inerken peygamberimizin gözleri ile göz göze geldiğinde O'nun gözlerinin içinde dağlar denizler bütün alemi bir anda seyir ediveriyor.

Ne açılıyor ona, Hakikat-ı Muhammedi tarafı açılıyor. İşte bir yabancı gelmiş Medine'ye sahabe-i kiramla Sahabe-i Kiram ile sohbet ederken sahabeye soruyor Hz peygamberi siz gördünüz mü diye sahabe şaşırıyor hergün yanımızda bu nasıl soru diye, tekrar soruyor gördünüz mü? Diye işte o zaman çıkıyor Hz Ali efendimiz ben gördüm diyor. anlat bakalım nasıl gördün dediğinde bu hadiseyi anlatıyor. İşte

diyor ki sizin yanınızda ama siz görmemişsiniz Ali görmüş O'nun hakikatini diye bize de tabi bu hadiselerden ders çıkıyor, işte peygamber efendimizin buyurduğu gibi "Men reani fakat reel Hakk" beni kim ki gördü o Hakk'ı gördü. Ya rasulullah her gün görüyoruz eğer bende Hakk'ı görüyorsan sen beni görüyorsun görmüyorsan sen benim suretimi suret-i Muhammediyi görüyorsun.

Yani et kemiğini görüyorsun. Ama O sadece ondan ibaret değildir. O'nun bir de hakikati vardır. yani yanında olmak O'na ulaşılmış olmak değildir. Ebucehil de oradaydı, o da görüyordu onu ebuleheb de görüyordu, ama inkarcıydı, sahabe-i kiram risaleti ile onu Muhammed (avs) olarak görüyordu, iman etmeyenler ise Abdülmütalib'in torunu olarak görüyorlardı, arada ne kadar büyük fark vardır. Böylece hayata baktığımız zaman kendimizi her iki yönüyle düzenlemeye çalışmış oluyoruz. Çünkü insan zahir ve batın olmak üzere iki hakikatten meydana gelmiş bir iç alemimizdeki duygularımız düşüncelerimizdeki latif olan tarafımız nuraniyetimiz ruhaniyetimiz nefsaniyetimiz bunlar hep latif taraflarımızdır.

Ariflerden birisi şöyle demiş "o nefs terbiye edilirse olur nefiis" demiş yani sadece ona emmareliği yönünden bakmamak onun hakikatları itibariyle de yükseldikçe diğer mertebeleri ile tanımak lazım ki o nefiis olan nefs zaten bizde mevcuttur. Ama emmareliği üstünü kaplamış sarmış hareket halini kayıp etmiş. Bu da üçüncü olarak Kabede putların yüz üstü yuvarlanması hadisesidir.

4- Medain şehrinde İran hükümdarlarına mahsus sarayın 14 direğinin sallanıp parçalanıp devrilmesidir. Bir kimsede Hakikat-ı Muhammedi doğmadan evvel varlığında nefs-i emarenin yaşadığı bölgede hayel sarayı vardır. Oralarını o istila etmiş almıştır. Hakikat-ı Muhammedinin doğması ile bu nefs sarayını tutan direklerin büyük bir kısmı yıkılır daha sonra da tamamı ortadan kaldırılarak o varlıkta nefs-i emmareye yaşayacak bir mekan kalmaz. Mekan varsa orada yaşayan vardır ki orası onu muhafaza etmektedir. Nasıl savaş ediyorlar evvela binaları yok ediyorlar ortadan kaldırıyorlar ki orada herhangi bir çalışma herhangi bir

sığınma karşı atak yapılacak bir program yapılacak yer kalmasın.

Nefs sarayının direklerinin büyük bir kısmı yıkılır, daha sonra da tamamı ortadan kaldırılarak o varlıkta nefs-i emmareye yaşayacak bir mekan kalmaz. Ancak bundan sonra o bedenle ilahi yaşam başlar. Daha evvel de dediğimiz gibi evvela o toprak sürülecek üstündekiler ne varsa temizlenecek ondan sonra da vakti geldiğinde tohumlar ekilecek bahar geldiğinde de orada tertemiz kökler saplar ne olacaksa hububat ortaya çıkacak aksi halde öyle yerden ne hububat almak mümkün ne başka bir verim almak mümkündür.

"İran hükümdarları" demek ateşperest onlar ya putperestler onların 14 direğinin yıkılması daha evvelce de bahsedildiği gibi Nur-u Muhammedi'nin bütün bu mertebelere nüfuz etmiş olarak 14 sayısı oraya verilmektedir. Yani Mecusilerin İranlıların kendilerine ait putperestlik hükümlerinin yıkılması. Kişide daha evvel Nur-u Muhammedi gelmeden evvel her türlü hal ve anlayış vardır, çünkü hepsine yol açıktır, işte o eskiden kalma düşüncelerin hepsi iptal olmuş oluyor yıkılmış oluyor. Nur-u Muhammedi geldiği zaman onları yıkıyor yani putperestlerin on dördünü yıkıyor, yerine Hakikat-ı Muhammedi'nin 14 direğini yeniden hakikati üzere sonra bunu kim yapıyor birey yapıyor yani salik Hakk yolcusu nefs-i emareden başlayarak birden başlayarak her bir dersimiz bir direk hükmündedir. Her dersimiz tevhid binasını tutan bir direktir.

Her geldiğimiz ders dördüncü direk beşinci direk altıncı direk, direk hükümler manzumesi onlar böylece oluşturulmaktadır, 14 olduğu zaman kişinin kendi gönül binası böylece kurulmuş olmaktadır. Tabi bunun için de bir hayli gayret bir hayli sabır olacaktır. Zahiren de bir bina yapılıyorken nelerle karşılaşılıyor. Usta ile uğraş malzeme ile uğraş tam beton dökeceksiniz bir yağmur başlar tabiatla uğraş tabi bunlar olacaktır, dünyada süt liman diye bahsedilen tam sükun hali olmaz. Bazen fırtına olur bazen yıldırım olur bazen çok sıcak olur bazen mutedil olur senenin içerisinde topladığımız zaman mutedil yani normal şekilde

geçen ne kadar zaman geçer. Kah bulutlu kah fırtınalı kah soğuk kah çok sıcak hepsini toplasak kaç gün yapar. 70-80 gün belki normal olarak bunların dışındaki günler hep değişik olur.

Bağdat'a gittiğimizde rehber oradaki yerleri gösteriyorken bu Kisra'nın sarayını gösterdiler tabi tamamı kalıntı halde gerçekten kırmızı ince tuğladan örülmüş orası herhalde sarayın giriş avlusu olacak yukarısı bir kemer şeklinde yan duvarları da vardı tel içerisine almışlar korumak için Biraz yan tarafta Peygamberimizin sahabisinden Selman-i Farisi nin küçücük kabr-i şerifi var, normal bir bina yapılmış ziyaretçilerle dolup taşıyor. O gün ortadoğunun sahibi olan Kisra'nın sarayında kimse yok. Sadece ibretle gelip bakılıyor. Yani dünya saltanatı dünyada kalıyor o garip Hakk ehli İman ehli kimselerin görüyoruz bugün ziyaret yerlerinin hepsi dolup taşıyor. Ama diğerlerinde kuş uçmaz kervan geçmez gibi giden bile yoktur. Cenab-ı Hakk bu duruma düşmeden evvel inşeallah her birerlerimiz kendi hakikatimizi idrak edelim bunları da birer birer hayat içerisinde yaşayalım dünyadan azami kazancı sağlamış olarak gidelim inşeallah, bu alemin bir daha dönüşü yoktur.

اَعُوذُ بِالَّلهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Bismillâhirrahmânirrahîm.

Cd-6 Mübarek geceler, Save "masiva" gölünün kuruması

Bugün 06/04/2017 Perşembe günü öğleden sonra sohbetimize kaldığımız yerden devam ediyoruz, bu sohbet seyri mübarek geceler ve bayramlar Mevlut Kandili hakkında idi sayfa 35 in başından devam edlim. Peygamber (sav)

Efendimizin dünyaya teşriflerinden çok kısa süre önce yeryüzünde sekiz tane hadise olmuştu, onların zahirdeki hallerinin batında bizlerde neler oluşturduğunu anlamaya çalışıyoruz, iki tanesi peygamberimizin şahsına ait özellikleridir. Birisi annesinin Amine olması diğeri babasının Abdullah olmasıdır. Bunların bizdeki karşılıkları nedir? Onları vaktimiz oldukça görmeye çalışalım inşeallah.

O hadiselerden birisi de Save gölünün kuruması diye yazar tarih kitaplarında. Bu gölün Arap yarımadasının neresinde olduğunu araştırmama vakit olmadı, böyle bir gölün olduğu ve peygamber efendimizin doğacağı zaman bunun kuruması şekliyle belirtiliyor. Bir kimsede Hakikat-ı Muhammedi doğmadan evvel gölü Save; masiva ile doludur. Save dediği Masiva , siva diye de bahsediliyor ya Hakk'tan gayri ne varsa bunların hepsi "masiva" hükmündedir. Bakın ne kadar ilgili ne kadar mühim hadise bunlar hep bize yol gösterici örnekler kilometre taşları gibidir. Daha evvel gönlümüzdeki göl diye bildiğimiz şey meyerse masiva ile dolu bir göl imiş. Yani işe yaramayacak zehirli, tuzlu sular ile dolu bir gölmüş biz de bunu gerçek bir göl zannediyor-muşuz.

Salikin ilk yapacağı işlerden birisi de içinde bulunan masiva derelerini kurutup oradan gelen masivalara yol vermemesidir. Kuru olan derelere de su basması var, işte bunlar ne kadar bağlantısı olan hadiselerdir. Hakk'tan gayri şeylerle beslenmesi durdurulan Save yani masiva gölü kurutulmuş olur. böylece salik ağır bir yükten kurtulur bu gerçekleşmezse o kimsede Save gölü zamanla genişledikçe genişler o kimseyi boğar gider. Yani kendisi o gölün içinde boğulur gider. Dedi kodu vıdı vıdı o onu yaptı bu bunu yaptı işte o şöyle geldi bu böyle gitti yan komşu yan çizdi öteki komşu düz gitti. Bunlar insanı boğar neticede insan farkında bile olmaz.

Yani Veled-i kalbi, doğacak olan Nur-u Muhammedi veledi kalbi o gölde boğulur gider. Allah (cc) cümlemizi masivadan korusun bilindiği gibi Hakk'tan gayrı ne varsa bunların hepsi "masiva" ismini alır yani gafletin bir başka adıdır.

Bir başka yönüyle bakalım, bir kimsede Hakikat-ı Muhammedi doğmadan evvel gölü yani gönül alemindeki gölü gönül gölü "Save" ismi ile ki onun ismi "Masiva" siva, save masiva ile doludur. Neden doludur? Çünkü oraya gelen yolları kapatamadığımız için hırs ihtiras bunlar hep Save gölünü besleyen akıcı nehirlerdir. Evvela bunların kapatılması kurutulması lazımdır ki içeriye yeni girişler olmasın içeriye yeni giriş olmadıktan sonra içeride olan ne varsa kurumaya mahkumdur. Yani beslenmediği sürece o yavaş yavaş kurur. Ama kişi de kendi kendine yardımcı olur da bir başka taraftan o suyu boşaltıcı bir sistem kurarsa o göl daha çabuk temizlenir.

Hani nasıl eskiden savaşlar yapılıyordu kaleyi feth edecekler, kaleye bir türlü ulaşamıyorlar kaleye yardım yapılan hangi yollar varsa muhasara edenler evvela o yolları kesiyorlar. Yani kale içine lojistik destek kesiliyor böylece gıda silah mühimmat takviyesi yapılmasın diye. Çünkü kaleye erzak silah girdiği süre onları alt etmek mümkün olmuyor. evvela onlar kesiliyor onlar kesildikten sonra biraz uzun da sürse oranın muhasarası nihayet kale içindeki ihtiyaç maddeleri tükenecektir, teslim olmak zorunda kalırlar. İşte böylece kale içi de o kişilerden temizlenmiş oluyor. Buna Muhiddin-i Arabi Hz leri yahut Mevlana Hz leri bir yazısında "Gönüle giden bütün kapıları, altı cihetin kapılarını kapatın" diyor. Altı cihet bilindiği gibi ön, arka, sağ, sol, üst, alt tır. Gönlümüze girenler bu altı kapıdan girmektedir. Gerek kulak gerek göz gerek akıl düşünce kanalıyla gerek koku kanalıyla hep böylece göl besleniyor ne varsa içeriye giriyor.

Bazıları üzüntü yapıyor neticede girdiğinde bazıları sevinç, bazıları gaflete dönük, nefsaniyete dönük nefsaniyeti arttırıcı sözlerle nefsaniyet arttırılıyor, mesela bir tevhid ehli dünyalık birinin yanına gitti ise onun konuşması dünyalık olur tevhid konuşamaz ki, öteki tevhid ehli ise nezaketen dinler. Dünya ehli işte bir koltuk aldım, işte şu kadar güzeldi şu kadar paraya aldım, şu kadar nakliye verdim, işte Save gölü gitti, dolmaya başladı. Nüsret babam rahmetli şöyle bir

misal verirdi, kendi hayatından Nüsret babam gececiliği severdi, gececiden kasıt erken açılması Bebek iskelesinde gişe memurluğunu verdiler ona yani yaşlandığı için Deniz yollarında geri hizmete aldılar, daha evvel gemilerde Karadeniz Ak deniz işte Marmara denizinde seyahatlara çıkıyorlardı.

13 gün çalışıp evde iki gün tatil yapıyordu. Eve gelirdi mübarek gemide yorulur, zaten o zaman gemiler küçük Karadeniz dalgalarında gemi hep sallanıyor, oturduğu yerde bile sallanırdı. Yorgunluktan biraz dinlenir tesbih çeker biraz vahdete gider, Rahmiye annem de "Huu biraz konuşsan da iki lakırtı yapalım" kadıncağız hasret kalmış evin çocukların yükü omuzunda, Nüsret babam da "Gönlünü dinle, gönlünü dinle" zaten dinlemiş ama konuşacak hali yok, ki ne yapsın. Daha sonra geri hizmete alınınca Bebek iskelesinde gişe görevlisi olarak verdiler bunlar iki arkadaş birisi gündüz kalıyor birisi gece yani sabah erken geliyor saat 6.30 da gemi Bebek iskelesinden dolaşarak geliyor, sabah işçileri alıp Eminönü'ne çıkarıyor. Eminönü'nden de her tarafa dağılıyorlar.

Arkadaşı diyormuş "pazara gittim, bir patlıcan gördüm ki Nusret Efendi sorma bir lahana aldım şu göbek, bir prasa aldım şu şekilde kıvırcık aldım bu şekilde kıvır kıvır," e mübarek anlatacak başka bir şey bulamıyor musun? Yanında öyle bir insan var sorsan ya bir bu nefsin kıvrıklarından dolaşmalarından nasıl kurtulacağız, o nefsin kara patlıcan siyahlığından nasıl kurtulacağız bunları sorsana, yok sormaz işte hep siva gölü içeriye girmiş zaten başka bir şey üretmiyor ki ne varsa onu üretiyor, diken üretiyor. Bizim apartmanda da 20 senedir aynı apartmandayız bir kişi bile ya Necdet arkadaş ne yapıyorsunuz siz böyle gidiyorsunuz geliyorsunuz diyen yok nezaketen söylüyorlar işte Necdet abi, Nüket hanım işte çocuklar geldi gitti, ne yaptınız, iyiyiz, Nüket Hanım çaya kahveye geleceğiz, tamam buyurun hepsi o kadar. İnsan hayret ediyor, bu kadar hayata karşı kendine karşı ilgisiz olabilir mi, Bizler particilik yapsak dolar taşar her yerimiz.

Salikin ilk yapacağı işlerden birisi içinde bulunan masiva derelerini kurutup oradan gelen masivalara yol vermemektir. İşte Mevlana Hz leri "altı cihetin kapılarını kapat" diyor. Bunlar dışarıdan beslenmeyince içeride ne varsa biraz uzun da sürse kurumaya mahkumdur. Sulanmayınca kuruyacaktır. Başka bir şekilde desteklenmediği için tükenecektir. Muhiddin-i Arabi de "Kişinin gönlü bir kütüphanedir " bu biraz daha eğitilmiş gönüldür yani masivadan kurtulmuş artık yavaş yavaş tevhidi kitapları bilgileri cümleleri mevzuları oraya koymaya başlamıştır. "Gönlünüz bir kütüphanedir o kütüphane değerlidir, kütüphanenin başında nöbet tutun oraya yanlış kitaplar girmesin" çünkü hayel ve vehim üstümüzde olduğu müddetçe bu yönde kişi hiçbir şekilde kendini emniyette hissetmez. Nereden nereden bulur birisinin fikrinin içinden girer iblisin kovulduktan sonra Cennette Adem Baba Havva valide tesir etmesi gibi.

Bir çok şekilde söylüyorlar ya, yılanın ağzında girdi, sürünerek girdi, yılan ondan sonra sürünmeye başladı daha evvel öyle değildi gibilerden yakıştırma şeyler, kimisi de tavuz kuşunun boğazında girdi gibilerden şu veya bu şekilde girdi. Girer hayel ve vehim latif bir şey olduğundan düşünce türü bir şey olduğundan madde bir şey olsa göreceğiz ayıracağız, dur bakalım nasıl pasaport mühürsüz ise içeriye sokmuyorlar, yahut sınır dışı ediyorlar. Biz de öyle içeride varsa sınır dışı edeceğiz, dışarıdan girmeye çalışıyorsa sokmayacağız yok sen buraya giremezsin. Artık sahaya biz sahip olduk. Akıl fikir muhabbet bu sahanın sahibi artık eskisi gibi orada artık dikenlik kopanlık falan olmaz. Orası mamur bir çiftlik olacak Hakk'ın tevhit bitkileri buradan bitecek.

Muhabbet çiçekleri bitecek sevgi çiçekleri gülleri bitecek onlar ekilecek o bahçe de oturulabilir hale gelecek. Çardak yapılacak huzurlu bir gönül bahçesi olacak ama masiva gölü kurumadan bunların hiç birisi olmaz, çünkü onlara yer kalmaz.

Hakk'tan gayri şeylerle beslenmesi durdurulan Save yani Masiva gölü kurutulmuş olur, böylece salik ağır bir yükten

de kurtulur. O gölün içinde neler varsa hiç bir işe yaramayacak şeylerdir onun hammallığını yapmış oluyoruz . Neticede o kişinin kendisini de boğuyor. Veled-i kalbini boğduğu gibi kendini de boğuyor. Bu gerçekleşmezse kişide Save gölü zamanla genişledikçe genişler. Çünkü dereler oraya aktığı müddetçe o artar genişler daha çok yer tutar ve o kimseyi boğar gider. Allah (cc) cümlemizi masivadan korusun bilindiği gibi Hakk'tan gayrı ne varsa bunların hepsi "masiva" ismini alır, yani gafletin bir başka adıdır. Gaflet de insanın en büyük düşmanıdır. Onu meşgul eder hiç olmayacak şeylerle vaktini geçirmiş olur,

Peygamberimiz bir zaman sahabe-i kiram ile beraber oturuyorlarken demiş ki "Ya ashabım müflis kimdir bilirmisiniz," sahabe-i kiramdan bazıları demişler ki "Ya Rasulullah; ticaret yapan tacir ticaretinde kayıp ettiği parasını kayıp ettiği zaman müflis olur" demişler. Peygamber efendimiz de "Müflis o demek değildir" demiş yani demek istediği şudur; onlar düzeltilebilir, yani dünyada iken iflas etmiş bir kimse ya kefil bulur kredi bulur, böyle telafisi bulunur dünyadaki iflasın. Olur şu veya bu şekilde parasını kayıp eder belki ama bir başkı gayri menkulü vardır onu satar neyse bir yoluna işler girer, ama ahiretteki iflasın bir daha telafisi yoktur.

Şöyle buyuruyor bir kimse çok güzel amel işlemiştir, cennetlik ameli üretmiştir, diyelim ki sıfır ile 100 arası bir not verilmiş olsa %70 not almıştır, ilk bakıldığında imtihanı geçer, ancak ahirette kendisinden alacaklı olan birisi gelir, hesap ederler %10 u ona gitti arkadan tekrar bir alacaklı daha gelir, %10 u da ona gitti, tekrar başka bir alacaklı gelir, % şu kadarı da ona gitti %70 lik cennet ehli olan sıfıra düştü cehennem ehli oldu. İşte iflas müflis budur diyor. işte biz de dünyada iken bu masiva gölünü kurutmaz isek hayatımız iflas etmiş tüccar gibi gelmiş geçmiş oluruz.

6- Bin senedir yanan Mecusi ateşinin sönmesidir. Nasıl yanıyormuş o ateş daha henüz o dönemlerde doğal gazın ne olduğu bilinmediğinden ama oralarda da çok olduğundan doğal gaz aradaki çatlaklardan yeryüzüne çıkıyor, yanmaya başlıyor. Oranın etrafını da çevirmişler oradaki insanlar o

yanan alevi ilah kabul edip o ateşe tapıyorlar. Çok uzun süre devam ettiğinden onu bir güç kuvvet kabul ediyorlar ona tapıyorlar. O ateş perestler dünyanın bazı yerlerinde de hala devam ediyorlar. İşte bizim de hayata başladığımız buluğ çağına erdiğimiz andan itibaren bu nefis ateşimiz yanmaya başlıyor. Eğer bu vaktiyle söndürülmez ise o nefis ateşi bizi de yakıyor, cehenneme gittiğimiz de de bizim ateşimiz oluyor. Yani ateşi biz götürüyoruz.

Hani Behlül'ün bir kikayesi var ya bilirsiniz, Behlül eline bir kürek almış yola çıkmış kapıdan çıkarken abisi Harun Reşit görüyor kürekle Behlül'ü kardeşim Behlül nereye gidiyorsun diye soruyor, "abi biraz ateşe ihtiyacım var da biraz cehennemden bir kürek ateş alacağım" diyor. dönüşte boş döndüğünü gören abisi soruyor ateş almamışsın Behlül dediğinde "Cehennemde ateş yokmuş her kes ateşini burdan götürüyormuş" demiş.

İnsanın içinde nefis ateşi sürdüğü müddetçe ne söndürmek mümkün ne onun azabından kurtulmak mümkündür. Ama bugün burada o ateşi söndürebilirsek ki buradaki hadise bunun böyle olduğunu gösteriyor. Nur-u Muhammedi doğduğu zaman o ateş söner. İstediği kadar gaz olarak gür çıksın söner çünkü hadise böyledir. Eğer bizde o ateş devam ediyorsa o zaman o Nur-u Muhammedi doğmamış demektir. İkisi bir arada olmaz nur ile nar bir arada olmaz. Nur gelince nara yer kalmaz. Ama nar gelince orada nur nezaketen uzaklaşır. Nar nuru yok edemez, ama nur narın yanında bulunmayacağı için uzaklaşır o bedenin de en büyük Kaybı o olur.

Herhangi bir bardağın içinde sıvı varken onun üstü boş zannediyoruz yarım şişe su üstü boş diyoruz halbuki onun üstü de doludur, yarım şişe su var onun üstünde yarım şişe de hava vardır. işte biri geldiği zaman diğeri gider.

Cocukluğundan o günlere kadar kendinde farkında olmadan oluşan nefs ateşi fasılasız yanmaktadır. Bakın bir yerde alev varsa orası daha henüz yanmamış demektir. Yani nefsaniyeti benliği var demektir. İşte odun odun olduğu sürece bir işe yaramaz. Tabi çok iş yapılır odundan o

manada demiyorum ama kömür olmaz. Kendinde farkında olmadan oluşan nefs ateşi fasılasız yanmaktadır. Eğer bu ateş söndürülmezse o bedeni ebedi olarak yakar.

Tek çaresi vaktiyle gönlünde Hakikat-ı muhammediyeyi doğurmaktır. Yani faaliyete geçirmektir, ancak o yolla nefsin ateşi söner. Böylece bu tehlikeden de kurtulunmuş olur.

7- Bir çok kuru derelere su basması: kişinin manevi varlığında bir çok akıcı kanallar vardır. fakat nefs-i emarenin baskısıyla bu kanallar kuru kalmıştır. Ne zaman ki nefs-i emmare ile mücadele başlar alt edilir, işte o zaman o kanallar sulanmaya başlar. Bunlara Muhammedi pınarlar denir. En güzelleri de zemzem ve kevser pınarlarıdır. İşte bunların içinden Hakikat-ı Muhammedi kişinin gönül deryasına akar ve orayı sonsuz olarak doldurur yine bunun doluşması için o bedende Hakikat-ı Muhammedinin doğması lazımdır. Hakikat-ı Muhammedi doğmadıkça bu pınarlar kuru kalır. Çünkü o pınarları besleyen Hakikat-ı Muhammedidir. Yani kaynağı orasıdır. O gelmezse ne gelecek o olmayınca.

Kuru kanallar ile de insan ruhunu besleyemez. Bu da ebedi kayıptır. Bunun için ne lazımsa yapmalı Hakikat-ı Muhammediyeyi doğumu ile faaliyete geçirip kanalları akıcı hale getirmelidir.

Bu sıfat-ı subutiye denilen yedi hakikatlerimiz var ya bunların hepsi birer kanal hükmündedir. Evvela kanalın en büyüğü hayat kanalıdır, Hayat, İlim, İrade, Kudret , Kelam, Sem, Basar diye bahsedilen bizim duyu organlarımız hareketimizi ve yaşantımızı sağlayan hem esma-ı İlahiye Sıfat-ı İlahiye olan bu hadiseler bize gelen kanallardır bunlar. Hayat kanalını eğer biz gerçek manada Hakk'ın verdiği bir saha olarak görebilirsek hayatın Hakk'a ait olduğunu idrak edebilirsek hayat kanalımız açılmış olur. aksi halde o kanala sahip çıkan nefsimiz olur ve kendi istikametinde bu bedeni kullanır. O zaman hayatımız nefs-i nuraniye değil nefs-i emmariye olur. yani istediğimiz kadar suretimiz insan suretinde olsun ama içimiz hakikatimiz suret-i nefsaniye ile doldurulmuş olur. İşte o kanalda

hakikat suyu yerine nefsin tuzlu acı suyu olur ve masiva gölünü de doldurur. Doldurmaya da devam eder.

İlim kanalı her birerlerimizin eğitilmiş olsak da yani okullara gitmiş olsak da olmasak da bir ilmi bilgimiz vardır en azından örften gelen aileden gelen işte radyolardan televizyonlardan aldığımız bilgimiz vardır. işte bu bilgilerimiz nefsani ağırlıklı bilgi ise ve bizi nefsaniyete doğru yönlendiriyor ise o kanal da yine masiva gölünü beslemektedir. Ruhumuza kapalıdır.

İrade: İrade kanalımızı nefsaniyetimiz almışsa biz onun iradesi hükmüne girmişizdir, o kanal da kapalıdır.

Kudret: aynı şekilde Semi, Basar diğerleri ile beraber yedi kanal nefsimizin eline geçmişse masiva gölünü besler ama Nur-u Muhammedi o bedende hayata geçmiş ise bu kanalların hepsi nefsaniyetten temizlenir, kurutulur. Daha sonra da aynı kanallar ilim kanalı hakikat ilmini besler hayat ilmini besler ilim kanalı her esma-i ilahiyede böyle nefsani beslenme yerine ilahi beslenmeye dönüşür kişinin varlığı ve bunların hepsiyle de zenginleşmiş olur. İlim zengini olur. Bunların içerisinde de en mühim olanları tabi bilindiği gibi zemzem ve kevser pınarlarıdır.

Zemzem Hacer validemiz vasıtasıyla İsmail (as) fiili ile topuklarını yere vurdu oradan Cebrail (as) o zemzemi çıkarttı. Onun çıkması için demek ki bir İsmaile ihtiyaç vardır. o İsmail dediğimiz de Veled-i Kalp ismini verdiğimiz gönül evladımızdır, O olmazsa zaten o sahaya gidilmez. Ve Hacer olan yine hakikatimizde mevcut olan anne hükmünde nefs-i kül hükmünde olan sahayı da açmamız gerekiyor. yani faaliyete geçirmemiz gerekiyor, ama bunun için de İbrahim (as) lazımdır. İbrahim (as) ın oluşması için de Adem (as) lazımdır. Yani Adem'i hakikatleri idrak edeceğiz ki ondan sonraki mertebelere yolumuz açılmış olsun. Adem ile bu yolun kapısı açılmaktadır. Hani nasıl tarif ediyorduk, hayel ve vehim cennetinden beden toprak arzına hakikat-ı Adem'iyeyi nüzül ettirmek indirmek bizim doğumumuz daha oradan başlıyor. Bunlar da onun gelişmesini sağlayan

hadiselerdir. Bakara suresinde 127. Ayette وَإِذْ يَرْفَعُ إِبْرَاهِيمُ الْقَوَاعِدَ مِنَ الْبَيْتِ وَإِسْمَاعِيلُ رَبَّنَا تَقَبَّلْ مِنَّا إِنَّكَ أَنْتَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ diye başlayan ayette bu gönül kabesini İsmail ile birlikte yapılabileceğini açık olarak gösteriyor. İsmail de bizim Veled-i Kalp gönül evladımızdır o olmazsa Kabe de olmaz. En büyük yardımcısı hem kendi oğludur evladıdır gönül evladıdır, hem de kendisinden sonra manevi mirasa sahip olacak kimsedir.

Diğeri ise Kevser pınarıdır, bu Kevser'den başlı başına bahsediliyorken Kevser suresi muhteşem suredir zaten bütün sureler muhteşem, إِنَّآ أَعْطَيْنَاكَ الْكَوْثَرَ Orası "İnna a'tayna el kevser" dir oradaki "Lam" tarif kaldırılca "Elif" kaldırılınca "kelkevser" diye geçer. إِنَّآ Zat'i bir kelam إِنَّآ muhakkak ki biz, Cenab-ı Hakk diyor, أَعْطَيْنَاكَ sana biz verdik, neyi الْكَوْثَرَ Kevser'i verdik. إِنَّآ أَعْطَيْنَاكَ الْكَوْثَرَ derken orada "ateyna el kevser" dir ama orada "elif" in kaldırılması lam-ı tarif ile birlikte okunması "kelkevser" diye ifade edilmektedir. "Kevseri verdik" bakın ne müthiş bir ifadedir. O halde bunun şükranesi olarak فَصَلِّ لِرَبِّكَ rabbın için namaz kıl ve وَانْحَرْ kurban kes. إِنَّ شَانِئَكَ هُوَ الْأَبْتَرُ Beter olan onlardır. Bu sure neden geldi; gönül evladı, evlat hakkında geldi bu sure de "kevser ile ne ilgisi vardır?" diye düşünülebilir. Peygamber (sav) hakkında dedi kodu yapmaya başlıyorlar kureyş halkı peygamber efendimizin çocuklarından olan İbrahim ve diğer erkek evlatları yaşamıyor, son evladı da küçük yaşlarda ahirete intikal ettikten sonra Arap örfüne göre bir ailenin erkek çocuğu yoksa ona "beter" oldu diyorlar. Yani "nesli yok artık soyu tükendi" diye efendimiz hakkında bunu söylüyorlar. O'nunla

ne uğraşıyorsunuz zaten O'nun soyu sopu yok O öldüğü zaman ne din kalacak ne idaresi kalacak dert etmeyin" diye zevkleniyorlar yani kendilerine göre nefs-i emmareleri coşuyor. Seviniyorlar Efendimizin evlad-ı şerifleri öldü diye.

O'nun üzerine bu sure geliyor. "Ey habibim biz sana kevseri verdik sen tasalanma sen namazını kıl kurbanını kes yani şer'i hükümlerini yerine getir, ebter olan onlardır" diyor. şimdi bakıldığı zaman Kevser ile neslin ne ilgisi var gibi ama nesil hakkında gelen bir sure olduğundan bunun cevabını nesilde aramamız gerekiyor, o halde peygamber efendimizin veled-i kalpleri olan yani manevi evlatları olan ümmeti ve ümmetinin içindeki hepsi aslında ayırmaya gerek yok, bu hakikatleri evvela kendi süresi içerisinde kendi zamanında sahabe-i kirama aktarıldı.

Sahabe-i Kiramdan sonra tabiine aktarıldı, tabiinden tebe-i tabiine aktarıldı. Ondan sonra etba-i tabiine yani tabi olanlar, olanlar, sahabe-i kirama tabi olanlara "Tabiin" denildi. Yani bir nesil sonrakilere, biz de onlara tabi olan tabiinlerdeniz. Bakın ne kadar yüksek makamımız vardır. her birerlerimizin ruhani babası peygamberimiz "Eb-ul ervah" ruhların babası olması dolayısıyla bizim ceddimizdir. Bakın ne kadar yüksek bir asalete sahip kimseleriz. Alemlerin rabbının habibinin çocuklarıyız, torunlarıyız. Hiçbir şey olmasa sadece bu yeter. Yeter ki biz ona layık olalım. Masiva dereleri ile kurutmayalım masiva gölü ile doldurmayalım içimizi de onun karşısına çıktığımız zaman yüzümüz kara olmasın.

Peygambere layık ümmet olalım, bizim yaptığımız her eksiklik peygamberimize suç isnadı olur. hatta Allah'a bile suç isnadı olur. Hani melekler Adem (as) halk edildiği zaman Cenab-ı Hakk'a bir şeyler söylediler, Bakara suresi ayet 30 قَالُوٓا اَتَجْعَلُ فِيهَا مَنْ يُفْسِدُ فِيهَا Ya rabbi yer yüzünde kan dökecek bozgunculuk yapacak birini mi halk edeceksin" işte burada ümmetten herhangi birisi bozgunculuk yapar kan döker hırsızlık yapar eksi bir şey yapar melekleri haklı çıkartır. Melekler diyebilir "ya rabbi biz demiştik işte kan

döktüler şunu yaptılar bunu yaptılar, işte kim ki salih bir Müslüman olarak ehl-i hal şeriat-ı Muhammediye uygun batınında da Hakikat-ı Muhammediyeye uygun hal yaşarsa Cenab-ı Hakk meleklere onu gösterir bak bakalım sen kan dökecek diyordun öyle mi oldu? Diye bu şekilde yapan yüz akı olur. Hem peygamberimizin hem de Allah'ımızın yüz akı olur o kullar.

İşte böylece ümmet kanallar olarak gönülden gönüle akan "Kevser" kanalıdır. İşte böylece "Biz sana Kevser'i verdik" demek suretiyle ayrıca Kevser'in bir nehir olarak bir de havuz olacağı belirtiliyor, Kevser havuzu mahşerde kurulacak Hz Ali efendimiz onun baş sakisi görevlisi olacak kim oradan bir kap içerse o mahşerin susuzluğu sıkıntısını bir daha çekmeyecek. İçemeyenlerin işi çok zor olacak, ama orası da Hz Rasulullah'ın evlatlarına açıktır, yani ümmetine, O'na tabi olan iman edenlere açık olacak, orada liva-il hamd sancağı olacak yine o havuzun başında peygamberimizin sancağı altında da gölgelenmiş olacak ehl-i ümmet, ehl-i iman. Orası çok korkunç bir haldir, Allah inşeallah her birerlerimize o günlere dayanacak gücü kudreti versin de ne eksikliklerimiz tarafından peygamberimizi mahcup edelim ayrıca O'nu yüceltelim yaptığımız iyi amellerle Hakk'ın huzuruna çıktığı zaman "Ya Muhammed göster bakalım şu hem bana inanan hem sana inanan ibadet ehli güzel ümmetlerin ne kadardır?

Günahkarların ne kadardır, dediği zaman bir avuç ehl-i sevap ama bir çok ehl-i günah çıkarsa peygamberimizin yüzü çok iyi olmaz. Hakk'ın huzurunda mahcup etmiş oluruz O'nu, bunlar şaka işler değildir. işte böylece kevser nehiri gönüllerden gönüllere akarak kıyamete doğru seyirini sürdürüyor. Bugün kevser nehiri bizlere emanet, bizlerin gönüllerinde bizden sonraki nesillere de biz aktaracağız onu ki, kıyamete kadar o akış devam etsin ve o ne kadar çok kişinin gönlünden akarsa peygamberimizin nesli o kadar çok olmuş olur o zaman "siz ebtersiniz hadi bakalım sizin çocuklarınız var mı" diye ahirette peygamberimiz onlara böyle parmak sallar. Yani bakın görün bakalım bize ebter diyordunuz bak bakalım bizim ordularımız evlatlarımız ne

kadar çok hani seninkiler nerede kaç tane var, dediği zaman biz de onu yüz akına çıkarmış oluruz.

Cenab-ı Hakk akıl fikir kolaylıklar versin inşeallah hepimize.

اَعُوذُ بِاللّٰهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

Bismillâhirrahmânirrahîm.

Cd-7- Araf suresi 143. Ayetinde.

Bugün 05/05/2017 Cuma günü öğleden sonra İzmir'de kardeşlerimizle sohbet yarenlik yapıyoruz kardeşlerimizden birisinin bir istişaresi var ayet-i kerimelerden üzerinde durduğu bir husus var kendisi onu bize söyleyecek inşeallah biz de cevaplamaya çalışacağız.

Hocam; Araf suresi 143. Ayetinde Musa (as) ın Tevrat levhalarını almak için Tur Dağına gittiğinde Allah'ın O'na bir hitabı oluyor, Musa (as) da diyor ki "Sesini o kadar yakından hissediyorum ki Allah'ım bana kendini göster " diyor Allah(cc) nun ona hitabı "Len terani" yani sen beni göremezsin, ben şu dağa tecelli ettiğim zaman dağı görürsen o zaman beni de görürsün dağa Allah (cc) Zat'ıyla yoğun bir şekilde tecelli ettiği zaman dağ paramparça oluyor, Musa (as) bayılıp düşüyor. Buradan Bakara suresinin 144. Ayetinde peygamber efendimiz bugünkü kıbleteyn mescidinde bir vakit namazı kıldırırken 144. Ayet nazil oluyor, "Her nerede olursanız olun veçhinizi Mescid-i Haram'a döndürün diye ayet nazil oluyor, ve o andan itibaren Allah(cc) nun yoğun tecellisi 24 saat kesintisiz Kabe'ye oluyor.

Sorumuz buradan başlıyor, Tur Dağına Allah Zat'ıyla anlık tecelli ettiği zaman dağ paramparça olurken 1500 yıldan beri kesintisiz Allah'ın Zat'ının yoğun tecellisi Kabe'ye olduğu halde Kabe'ye hiçbir şey olmuyor, bunun sebebini açıklar mısınız.

Cevap: şimdi evvela işe baştan başlayalım o bahsedilen hususu evvela Kur'an-ı Kerim'den meal de olsa görelim ki o zaman daha iyi bu sahayı anlamış oluruz hem de bilgi tazelenmesi olur, Dediğiniz gibi Araf suresi 142 den başlıyor 143 de devam ediyor, وَوَٰعَدْنَا مُوسَىٰ ثَلَٰثِينَ لَيْلَةً وَأَتْمَمْنَٰهَا بِعَشْرٍ فَتَمَّ مِيقَٰتُ رَبِّهِۦٓ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً وَقَالَ مُوسَىٰ لِأَخِيهِ هَٰرُونَ ٱخْلُفْنِى فِى قَوْمِى وَأَصْلِحْ وَلَا تَتَّبِعْ سَبِيلَ ٱلْمُفْسِدِينَ

Cenab-ı Hakk Musa (as) a Tevrat-ı Şerif'i vermek için Tur Dağı'na gelmesini söylüyor, Musa (as) tur Dağ'ına giderken kendilerine şahit olsunlar diye ki orada Tur Dağ'ında Tevrat-ı Şerif'i kendi eli ile yazdı da kavimine getirdi demesinler diye bilindiği gibi onlar 12 sülale idi Beni İsrail Yakuboğulları, bunların içinden altışar tane müşahit ayırıyorlar yani o sıptın ileri gelenlerinden bunların sayısı 72 kişi oluyor. Bu 72 kişinin ikisi kavimin başında görevli kalıyor birisi Harun (as) biri de Yuşa (as) lar 70 kişi ile birlikte Musa (as) tur dağının eteklerine geliyorlar.

Orada diyorlar ki "Ya Musa sen bize Allah'ı açık olarak göstermezsen biz sana inanmayız ve seninle de yukarı çıkmayız." Bunların bu talepleri üzerine Cenab-ı Hakk onların üzerlerine bir rüzgar bulut gönderiyor, çok sıkıntılı bir hale geliyorlar ve orada adeta hepsinin canları alınmış gibi ölü hükmünde orada kalıyorlar. Musa (as) bu hali gördüğü zaman "Ya rabbi bunların canlarını tekrar iade et eğer bunlar burada ölürler kalırlarsa kavimim beni suçlar bak işte Allah'tan bir şey alamadı bunlar da şahit olmasın diye öldürdü derler benden sorumlu tutarlar ve beni de

öldürürler “ diye yalvardı Cenab-ı Hakk da onların canlarını tekrar iade ediyor.

Ancak burada şöyle bir durum söz konusudur, eğer mutlak manada her yönüyle canları alınmış olsaydı onların dirilmeleri mümkün değildir. yani çok az bir % ile hayatta kalmışlarsa Cenab-ı Hakk onlara hayatlarını iade etmiştir ve onlar oradan canlı olarak geri döndüler. Yani Tur Dağ’ına çıkmadılar. Musa (as) Tur Dağ’ına çıkmadan evvel bu hadise belirtiliyor. وَوَٰعَدْنَا مُوسَىٰ ثَلَٰثِينَ لَيْلَةً Biz Musa ile 30 gece, gün olarak sözleştik, ancak bu 30 gün yetmedi sonra ayette belirtildiği gibi 10 gün daha ilave edilerek 40 güne çıkartıldı. Musa (as) ın tur Dağ’ındaki süresi. Bunun 30 günü geceleri ibadet gündüzleri oruç ile geçti, ama henüz ilahi bilgi ve hakikatleri mükellefiyeti yüklenecek durum kendisinde hasıl olmadığından on gün daha uzatıldı Tevrat’ı son on gün içerisinde aldı. Her gün bir levha, her gün bir levha zaten O’na verilen de dokuz levha idi bu dokuz levhanın yedisi mermerden yani taştan ikisi de latif nurdan olduğunu söylenmekte bunun yedisini açıklayabildi ikisini nurdan olanları açıklayamadı çünkü kavimi daha henüz latif mevzuları alacak durumda değildi. O iki levhayı sonra Gelen İsa (as) açıkladı kavimine öyle olduğu halde İsa (as) ı çarmıha gerdiler.

Böylece bu yakınlık üzerine Musa (as) وَلَمَّا جَآءَ مُوسَىٰ لِمِيقَٰتِنَا وَكَلَّمَهُۥ رَبُّهُۥ Vaktaki Musa (as) geldi Cenab-ı Hakk O’nunla kelam etti bunun üzerine قَالَ رَبِّ أَرِنِىٓ bana kendini göster dedi yani mademki bu kadar yakınımdasın sesini duyuyorum bana kendini de göster dedi. أَنظُرْ إِلَيْكَ قَالَ Bunun üzerine Cenab-ı Hakk dedi ki لَن تَرِينِى sen beni göremezsin, çünkü o zaman Musa’nun Musa’lığı üzerinde olduğu için ve kişinin kendi varlığında da kendi varlığı

devam ettiği sürece en büyük perdesi de kendisi olduğundan Allah’ı görmesi mümkün değildir. Yani daha henüz Museviyet mertebesinde Allah’ı müşahede etmek mümkün değildir. Tabi Allah’ı bu göz ile bakıp sınırlı bir şekil gibi bir ağaç bir yer gibi herhangi bir surette görülecek gibi bu alemde bir Allah yoktur. Çünkü bütün suretler O’nun suretidir, Her varlıkta veçhi olan Allah’ı hangi suret ile kayıtlayacaksın. Ancak teşbihi manada eşyaya bakarak Cenab-ı Hakk’ın varlığını idrak etmek mümkündür. Kur’an-ı Kerim içerisinde gelen Ayet-i Kerimeler ile bu saha açılmaktadır.

Daha evvelki mertebelerde, peygamberlerde bu saha açılmış değildir. İsa (as) da İlahi Zat’i tecelli oldu ancak o da fenafillah mertebesinde olduğundan onu aktaracak ehliyete sahip değildir. kendi bünyesinde ancak bir İnsan varlığında Allah’ın Zat’i zuhurunun olacağını ilk idrak eden İsa (as) ve yaşayandır, ama O da kendinde bu hali yaşayarak öyle hayatı, peygamberlik devresi de kısa sürdü.

Adem (as) dan beri insanlığın üzerinde durduğu konu ve istedikleri rüyet hep Allah’ı görmek idi ancak bunun evreleri devreleri süreleri olduğu için Musa (as) devrinde Allah’ı görme isteği daha artmış oldu. İşte kaviminin de aynı şekilde istemesi “Sen bize Allah’ı cehren göstermezsen sana inanmayız” demeleri kavminin de o yola doğru gittiği Musa (as) ın da müşahedeli olarak Allah’ın sözünü duymasıyla madem ki bu kadar yakındasın kendini de bana göster göreyim diye isteği oldu. Bunun üzerine لَنْ تَرِينِي “sen beni göremezsin” hükmü üzerine “ وَلَكِنِ انْظُرْ اِلَى الْجَبَلِ ancak sen şu dağa bak” فَاِنِ اسْتَقَرَّ مَكَانَهُ فَسَوْفَ تَرِينِي eğer o dağın kendi yerinde durduğunu görürsen sen de beni görürsün فَلَمَّا تَجَلَّى رَبُّهُ لِلْجَبَلِ Vakta ki rabbı dağa tecelli etti, جَعَلَهُ دَكًّا onu paramparça kıldı. دَكًّا وَخَرَّ مُوسَى صَعِقًا Musa da yere

düştü bayıldı, فَلَمَّا أَفَاقَ uyandı قَالَ سُبْحَانَكَ تُبْتُ ben seni tenzih ederim sen yücelerdesin إِلَيْكَ Ancak bunun üzerine وَأَنَا أَوَّلُ الْمُؤْمِنِينَ ben mü'minlerin evveli oldum. Demek suretiyle burada bir başka mü'minliği ifade etmiş oluyor. Çünkü Musa (as) dan evvel o günkü sırat-ı mustakıym üzere olan bütün insanlar da mü'mindi Adem (as) dan başlayarak Musa (as) a gelen kimseler de mü'mindi. Ancak burada وَأَنَا أَوَّلُ الْمُؤْمِنِينَ beni mü'minlerin evveli olarak yaz demesi bu mertebenin evveli olarak yaz demesidir. Çünkü daha evvel diğer insanların başından böyle bir tecrübe geçmiş değildi yani Musa (as) ın şiddetle Cenab-ı hakkı müşahede etmek istemesi gibi bir hal diğer o günlerin büyükleri içinden böyle bir istek olmadı onun için bu sahanın öncüsünü ben olarak yaz demesi de bu yüzdendir. Ayet-i Kerime böylece devam ediyor, şimdi hadise burada bir defa tecellisi ile oradaki dağ yine içinde bulundukları Tur dağının bir başka tepesi olası gerek yani kendilerinden biraz ötede görülebilen bir yerde bir tepe olması gereklidir.

Her ne kadar fiziki bir çoğrafi yer anlatılıyor ise de bu tepe aslında bizim de varlık tepemizdir. Kendi varlık dağımızdır. Yani "ben" beşeri manada benlik tepesidir. İşte rabbı görebilmek için benlik tepesinin yıkılması lazımdır. Ama daha henüz orada gerçek manada bu bireysel idrak olmadığından Musa (as) ın üzerinde bu hadise fiziki olarak geçen bir hadise olarak görülüyor. Ondan daha sonra gelen İseviyet ve Muhammediyet mertebesi hakikatinde olanlar İseviyetin sözünde olanlar değil İseviyet makamında gerçek olanlar ve Muhammedi olanlara bu tarif anlatılıyor. Musa (as) ın kendi devrinde yaşayanlar bundan istifade edemiyorlar. Şöyle diyelim bizim şansımız çok yüksek bütün geçen peygamberan hazaratının evrelerini devrelerini biz Kur'an-ı Kerim'in anlatması ile biliyoruz.

Bir talebe düşünelim ilk okul beşinci sınıfa gidiyor, içinde iken bulunduğu o hali çok takdir edemez. Ama ortaokula liseye geçtiği zaman o hali çok daha iyi bilir, çok daha iyi anlatır. O çocuk her ne kadar beşinci sınıfta ise de ama onun üzerinde de dersler olduğundan onun üzerindeki derslerden oraya bakıldığı zaman orayı analiz etmek araştırmak çok daha yerli yerinde olur çok daha güzel olur. Çocuğun kendi içinde bulunduğu yaşantısını idrak etmesiyle daha yukarılarda olan birilerinin orayı idrak etmesi arasında çok fark vardır. işte bizim halimiz budur. Bütün o devrelerin aşılmış geçilmiş olduğundan ve en geniş manada sahaya bakmamızdan onların kendi bünyelerinde yaşadığı bu halleri bizler onlardan daha iyi anlamamız gerekir. Çünkü daha geniş açıdan bakmaktayız.

Buarada bize lazım olan tarihi bir hadiseden ziyade kendimize dönük bireysel ama ilahi nefisimizde oluşacak bir hadiseyi idrak etmemiz bize çok şey kazandıracaktır. Bu hadiseyi idrak etmeden yani Museviyet mertebesinin hakikatindeki bu yok olmayı bu mü'minlik anlayışını ve seyr-i sulukumuzda ilk karşımıza çıkan o süreye geldiğimiz zaman bu hadiseyi anlamadan iseviyet ve Muhammediyet hakikatlerine geçmemiz zor olur. Kur'an-ı Kerim'de nasıl insan seyiri Adem (as) dan başlayarak peygamber hazaratı seyiri ile bildirilmiş ise seyr-i suluk yolunda da aynen bu seyirin takip edilmesi lazım gelmektedir ki sağlıklı bir gidiş olsun. "Efendim ben Muhammed ümmetiyim " tabi ki elhamdülillah hepimiz oyuz, ama bizden evvel geçmiş ümmetlerin hayat hikayelerinden hisse almazsak onları yaşayamazsak biz biraz lafzi Muhammedi oluruz.

Yani kemali Muhammedi oluruz, Tabi ki Peygamber efendimizin ümmetiyiz mutlak olarak bunda hiç şüphe yoktur, ama irfani bakımından hakikatimiz itibariyle insanlık Adem hakikatiyle ve süreciyle başlamış olduğundan bizim de ilk yapmamız gereken şey zaman zaman da sohbetlerde bahsedildiği gibi, evvela hayal ve vehim cennetinden Adem-i mananın beden arzına ayak basması indirilmesi gerekmektedir ki, ona veled-i kalp ismi verilmekte işte bizim

de gerçek halimiz orası veled-i kalbimiz yani kalp evladı. Diğer bir ifade ile gönül evladı, onu oluşturduğumuz zaman bizim kemalatımız onun üzerinde ortaya çıkacak ve orada sürdürecektir. İşte bu şekilde buraya geldiğimiz zaman ki Museviyet mertebesi bilindiği gibi tenzih mertebesidir. Yani daha henüz teşbihe indirilmemiş bu iniş manasına değildir, anlayış idrak manasınadır, çünkü tenzih mertebesinde Allah ötelerdedir, Allah her şeyden ganidir, yücedir, Allah noksan sıfatlardan tenzih edilir, doğrudur yerli yerincedir, ama kul ortada vardır, kul vardır, O'nu tenzih eder.

Ancak burada tenzihte yapılacak ilk şey kulun evvela kendini noksan anlamaktan tenzih etmesi lazımdır yani Allah'ı eksik ve noksan anlamaktan biz kendimizi tenzih etmemiz lazımdır. Yani Allah'ı noksan anlamaktan kurtulmamız lazımdır. "efendim Allah zaman ve mekan ötesindedir, Allah'ın bu alemde ne işi vardır, Allah ganidir Allah tahtında oturmaktadır, gibi sözlerle O'nu yüceltmeye çalışıyor zannettiğimizde ki, kendi mertebesinde doğrudur, ama hakikatte O'nu sınırlamaktayız, onu yapmaz bunu yapmaz oraya değmez buraya dokunmaz dediğimiz zaman biz O'na hüküm biçmekteyiz. Haşa böyle bir şey de söz konusu olmaz. O halde İseviyet hakikatı ile teşbih ilmini de bilmemiz gerekmektedir çünkü peygamber efendimiz bizlere cenab-ı Hakk'ın varlığını da kendi kakikatinde de teşbih ilmi ile bildirmiş.

Mesela diyor ki ben rabbımı bir nur şeklinde gördüm, bu teşbih Hakk'ı sınırlamadır, ama mutlak manada sınırlama değildir. suret ve şekilde daha kolay anlaşılır bir hale gelmesini sağlamak için bunlar da geçerli misaller vermektir. Burada bize düşen tarihi seyirde Musa (as) ın Zat'ında olmuş bir hadise bizlerde ise gidip her birerlerimiz Tur dağına gidip orada o dağı bulup oraya bir bomba atıp da orayı parçalayacak halimiz yoktur, bu bir yaşantı bir sistem hali ama o gün fiziki ile tahakkuk etmiş bir hadisedir. O halde yapılacak şey kur'an-ı Kerim'de geçen ve yemin ile de belirtilen ﴿١﴾ وَالتِّينِ وَالزَّيْتُونِ ﴿٢﴾ وَطُورِ سِينِينَ ﴿٣﴾ وَهَذَا

الْبَلَدِ الأَمِين işte bize bu Musa (as) a tenzihi manada almış olduğu ilahi hakikatlele birlikte dağın parçalanması şekliyle belirtilen hadise bizde ise طُورِ سِينِينَsine turu olarak yani gönül turu olarak gönül aleminin yaşantısı olarak ve emin beldeye döndürülmüş olarak ki orada artık Allah'ın celal tecellisi dağın parçalanması gibi bir şey de söz konusu olmamaktadır. Yani Muhammediyet mertebesinde bu iki görüşlü anlayış ortadan kalktığından "Men reani fakat real Hakk" o kadar müthiş bir hadiseye dönüştüğünden "Bana bakan Hakk'ı görür" diye teşbihan yukarıdaki Allah'a efendimiz (as) varlığında aleme de indirilmiş yaygın hale gelmiş yahut müşahede edilmiş olduğunu düşündüğümüzde o dağın tecellisi Museviyet mertebesi olarak kalmakta çünkü orada لَنْ تَرَانِي sen beni göremezsin ama Muhammediyet mertebesinde "Men reani" bakın birinde لَنْ تَرَانِي birinde "men reani" kim ki bana bakarsa Hakk'ı görmüş olur. demek suretiyle bu işin kemalatını bize bildirmektedir.

Şimdi dönüş ayetine geldiğimiz zaman bilindiği gibi İslamiyet geldikten sonra namaz, belirli bir süre sonra da aşağı yukarı 10 sene gibi sonra da miraç gecesinde namaz farz olduğu zaman daha evvelce ismi Beytullah, Beyt-ül Atik gibi isimler ile anılıyorken peygamberimizin gençliğinde tamir edildiğinde ve hicr bölümü ayrılıp dört köşeli olduğunda ancak daha henüz içerisinde putlar olduğundan puthane hükmünde tavaf edilen bir yer idi. Bu yüzden orada İlahi tecelli yoktu. ancak batınında öndeki iki köşede yani şu andaki Hacer-i esved köşesi ve rükn-ü yemani köşelerinde Ademiyet ve İbrahimiyet makamları vardı. Ama onlar da batında idi. Çünkü zahirinde putlar vardı. Puthane idi. Her ne kadar onlara da secde ediyor idiyseler de insanlar etrafında tavaf ediyor idiyseler de geçerli bir tavaf değil beşeri bir tavaf anlayışı idi ve ticari bir merkez olarak kullanılıyordu. Bu yüzden namaz farz olduğunda namazın da

secdesi olduğundan secdenin de bir istikameti olması lazım geldiğinden yani kıblesi olması lazım geldiğinden bu kıble mescid-i Aksa'ya verildi. Yani Musa (as) ın daha sonra İsa (as) ın yaşadığı o mahallere verildi, çünkü yoğun esma ve sıfat tecellileri oraya olmakta idi. İsmi onun için Kudüs'tür.

Mukaddes yerdir o günler için bu gün artık kaldırılmıştır, bu yüzden ama peygamberimiz Mekke'de iken hep gönlü Kabe'ye doğru secde etmek namaz kılmaktı, Kabe'yi önüne alıp o istikametinde duruyordu, yani iki kıbleyi de birlikte kullanıyordu. Ama birisi geçerli diğeri değildi. Ama peygamberimizin gönlinde Kabe vardı. Ancak tecelli gereği orası kıblegah değildi. Ne zaman ki Medine'ye hicret edildi, artık bu durum yani hem kabe hem kudüs yönü aynı çizgide değildi, mecburen Kudüs'e dönüyordu. Kabe ayrı tarafta kaldığı için. Kudüse kıble edilmesinin sebebi Museviyet ve İseviyet mertebesinin orada olmasından dolayıdır. Yani esma ve sıfat mertebesinin merkezinin Kudüs olmasıdır.

İşte o yüzden de peygamber efendimiz İsra suresi birinci ayetinde de belirtildiği gibi سُبْحَانَ الَّذِي أَسْرَى بِعَبْدِهِ لَيْلًا مِنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ إِلَى الْمَسْجِدِ الْأَقْصَى الَّذِي بَارَكْنَا حَوْلَهُ لِنُرِيَهُ مِنْ آيَاتِنَا إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ

"...Etrafını mübarek kıldığımız Mescid-i Aksaya götüren Allah'ın şanı yücedir..." bu miraç hadisesi Necm suresi baştan 18 ayette anlatılmaktadır. İsra suresi birinci ayeti ile beraber 19 ayet olmakta o da İnsan-ı Kamili belirtmektedir. Böylece oraya doğru secde edilmeye başladı, sebebi de esma ve sıfat tecellisinin yoğun olarak Kudüs'te olduğudur. Daha henüz yeryüzünde yoğun Zat'i tecelli mahali yoktu.

İşte tamir esnasında Kabe-i Muazzama'nın dört köşe yapılmasının aslı buraya dayanıyor. Yani kudüsteki o iki mertebenin de (sıfat esma) Zat-i tecellisi içinde bütün

mertebelerin birleştirilerek bir merkeze alınması idi. Alınması için Kabe-i Muazzama'nın yan kısmı hicr tarafı boşta bırakıldı ve köşe yapıldı oraları. Esas sebebi budur, yoksa Kureyş'in o günkü zengiliği içerisinde yirmi tane elli tane Kabe gibi bina yapma gücüne sahipti. İbrahim (as) oğlu ile birlikte o günün yokluğu içerisinde eski beyt-ül atik uzun haliyle 15 m uzunluğundaki haliyle yapabilmişse o tarihten 2500 sene evvel o kadar sene içerisinde Kureyş'in en zengin hali ticaret merkezinin olduğu bir yer onu eski oval şekliyle yapmamaları mümkün değildir.

Ama Cenab-ı Hakk onların beyinlerine öyle bir sistem verdi ki bizim malzememiz yetmez burasını biz kısaltalım küçültelim dediler, hatta bir duvarını başka bir kavim bir duvarını başka bir kabile yaptılar zahiren mesnedi budur. Yani paramız yetmedi kısalttık dediler. Halbuki işin hakikati o değildir. İşin hakikati Kabe-i muazzamada köşeleri ile makam oluşturmaktır. Çünkü yuvarlak yerde makam olmaz. Makamın mutlaka belirli bir istinad yeri olacaktır. Tarif edildiği zaman şu köşe bu köşe diye. İşte bu şekilde Kabe-i Muazzama tamir edildiği zaman ediliyorken bildiğiniz gibi Peygamber efendimiz hakem oluyor hacer-ül Esved i kendisi yerine koymuş oluyor, daha o tarihte Mekke'nin Müslümanlar tarafından feth edileceğinin onlar hep öncüleridir, bilgileridir.

Peygamber efendimiz Medine-i Münevvere'ye hicret ettiği zaman ayet-i Kerime'de de belirtildiği gibi Bakara 144 قَدْ نَرَى تَقَلُّبَ وَجْهِكَ فِي السَّمَاءِ فَلَنُوَلِّيَنَّكَ قِبْلَةً تَرْضَيهَا biz senin yüzünü gök yüzüne döndürdüğünü biliyoruz dua ettiğini biliyoruz biz seni razı olacağın kıblene döndüreceğiz. Vakti geldiğinde Cenab-ı Hakk peygamber efendimize bu şekilde vaatte bulunuyor, bilindiği gibi Beni selime kabilesinin bulunduğu yerdeki mescide gittikleri zaman pazartesi günü ikindi veya öğle namazında iken فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ

الْحَرَامِ yüzünü mescid-i Haram'a döndür. Bu ayet-i Kerime ile dünya tarihi çok büyük bir değişime inkılaba uğradı. bilhassa islami tarih olarak yani Kudüs-ü Şeriften kutsiyetten Uluhiyete kıble döndürüldü. O zaman bu ayet-i kerime ile Kabe'nin mutlak manada Mekke'nin feth edileceği açık bir şekilde belli oldu. Bu onun öncü. Daha evvel Hacer-ül Esved'in o köşeye yerleştirilmesi arkadan bu ayeti Kerimenin de tasdiki ile yönün oraya döndürülmesi daha bu ayet geldiği zaman Mekke zaten feth edilmiş idi. Manen feth edilmiş idi, bunun maddi fethi, suri fethi de kısa bir süre sonra gerçekleşti. İçerisinde ne kadar putlar varsa hepsi çıkartılmış oldu.

Şimdi gelelim sorunuza yaklaştık Cenab-ı Hakk'ın Kabe'ye Zat'ıyla tecelli etmesi fiziki manada bir tecelli değildir. ama Musa (as) görmek istediğinde Allah'ın Tur dağına tecelli etmesi fiziki bir tecellidir. Arada bu fark vardır. yoksa ikisi de aynı şekilde bir tecelli olsaydı bu gün Kabe diye bir şey ortada kalmazdı. İlmi manada ilahi manada Zat'i tecelli eğer fiziki manada Musa (as) ın isteği üzerine o dağa olan tecelli gibi tecelli edip kabe-i Muazzaman parçalanarak ortadan kalksaydı bizim yönelecek bir yerimiz kalmazdı. Ayrıca Hakikat-i Muhammedi üzere olan Muhammed mertebesi itibariyle kullarına gerçek manada abd larına Cenab-ı Hakk Zat'i tecellisini yaptığında kendileri de kalmazdı. O halde bunu idrak edecek varlık da ortada olmazdı.

İşte seyr-i sulukta olan bir kimse Museviyet mertebesine geldiği zaman ilmi manada kendi beden ve nefs dağının ortadan kalkması gerekiyor bu da fiziki olarak değil ilmi olarak şuhudi olarak yaşanacak bir hadise olduğu bize belirtiliyor. Aradaki fark budur, dağa olan tecellisi fiziki bir tecelli idi diyelim ki bombalar patlıyor lazer tecellisi gibi düştüğü yeri paramparça ediyor, o anda da cenab-ı Hakk'ın melekleri tarafından oraya fiziki bir tecelli oluyor. Ama Kabe-i Muazzama'ya ilahi ve ilmi bir tecelli oldu. Ayrıca ikisi de ilahi bir tecelli olmakla birlikte ikisinin arasında da fark vardır. Museviyet mertebesi itibariyle tenzihi ilahi ve fiziki

bir tecelli oldu. Tur dağında. Ama Kabe-i Muazzama'ya Zat'i ilahi ve ilmi bir tecelli olmakta ve devam etmekte, ancak bunu herkes anlayamamaktadır.

Tabi ki oraya giden herkeste olağan üstü bir hadise olmaktadır, neden çünkü orada muhabbet-i ilahiye de yoğun olarak var, Muhabbet-i rasulullah da var, bu muhabbetlerin olması dolayısıyla kişilerde hiçbir yerde rastlamadıkları olağan üstü muhabbet güzellikler hoşnutlar ortaya çıkmaktadır. Haccdan ve umreden gelen kardeşimize soruyoruz nasıldı? Çok güzeldi, çok güzeldi, iyi de nasıl güzeldi? Çok güzeldi. Bu neden, ilmi manada O'nu idrak edemediklerinden ama her halukarda bir yücelik bir huzur bir muhabbet olduğundan oradaki Zat'ı tecelliyi her mertebesi itibariyle olan Zat'i tecellisi var orada ayrıca. Musa (as)a olan tecelli sadece tek yönde fiziki tecellidir. Ama Kabe-i Muazzama'ya giden her türlü her mertebede olan mü'minler olduğundan her mertebede olan mü'min kendi mertebesinden o tecelliyi oradan almaktadır. İlmi manada tecelliyi alanlar ve bunun hakikatini idrak edenler zaten onları kayıtlara alıp ifade edebiliyorlar.

Mesela bir kimse şeriat mertebesinde gidipte oraları gerek hacc gerek umre itibariyle dolaşmışsa idraki kadar oradan tecelli alır ama alır herkes bir şeyler alır mertebesine göre hiç kimse mahrum kalmaz oraya gidince. Tarikat mertebesinde olan bir kimse oradaki aldığı Zat'i tecelliden ancak duyguları itibariyle duyguların daha çoğalması itibariyle alır. Ama Hakikat mertebesinde olan bir kimse oraya gittiğinde yaptığı bütün faaliyetlerini yani tavaflarını saylarını diğer görevlerini o mertebeden yapar. Marifet mertebesinden gidenin hali ise bambaşka üst tecellileri olur onları yaşayan bilir. İşte sureta baktığımızda hepsi aynı hareketleri yapmaktadırlar hepsi aynı şaftı yapmaktalar hepsi aynı say yapmaktalar, dışarıdan bakıldığı zaman hiçbir farkı yoktur. Ama bunların iç bünyelerindeki yaşantıları birbirlerinden çok farklıdır.

Mesela şeriat mertebesinde bir tavaf yapan kimse sayısal olarak yedi defa döndüğü zaman tavafını yapmıştır namazını da kılarsa tamam olmuştur. Tarikat mertebesinde tavaf say

yapan bir kimse duyguları biraz daha artmıştır, daha çok göz yaşı döker, daha çok heyacanlanır, ama Hakikat mertebesinde dönen bir kimsenin yedi defa dönmesi her döndüğünde bir nefis mertebesi itibariyle döner ve helezonik olarak döner. Yükselerek döner. Ayakları zemindedir ama idraken yükselerek döner. Daha ileride marifet mertebesinde olan kimse ise sıfat-ı subutiye hakikatleri ile Hayat, İlim, İrade, Kudret Kelam, Sem' , Basar olarak her bir dönüşte tabi şeriat, tarikat hakikat ve bir de üzerine Marifet mertebesi itibariyle kendi hayatının Hakk'ın hayatı olduğu, kendinde bunu yaşadığı, ilminin hakkın ilmi olduğu ne varsa işte sıfat-ı subutiyelerin hakk'a ait olduğunu kendine ait bir şeyin olmadığını idrak ederek döner.

Bu şekilde onlara da tecelliler olur, herkese tecelliler olur, zaten orası tecelligah mertebesi orası lütuf mertebesi, verilme mertebesi, ihsan mertebesi, ama bu ihsanı alacak kişi hangi sahadan penceresini açmışsa o sahadan içerisine lütuf gelir. Yani tarikat mertebesinden açmışsa tarikattan, şeriat mertebesinden açmışsa şeriattan, hakikat makamından açmışsa o gelir marifetten açmışsa marifet gelir. Hepsi birden gelir, ilmi bir zuhur olduğundan fiziki manada orada sarsılma gibi dalgalanma parçalanma gibi bir şeyler olmaz. İşte aradaki fark zannediyorum ki budur.

Musa (as) a olan fiziki tecellide fiziki dağ parçalandı Kabe-i Muazzama'da ise Kabe zaten Zat'ın kendi hakikatini de ifade ettiğine göre bir bakımda zat'ın kendinden kendine yani manadan, batından zahire manadan zuhura olan tecellisidir. Kendinden kendine olmakta oraya gidenler de bu tecelliden nasibini almaktadır. Şimdi orada Kabe-i Muazzama'da iki makam var, birisi Kabe-i Muazzama'nın kendisi, birisi de Makam-ı İbrahim. İşte bu iki ezeli sevgili birbirleri ile 24 saat hep selamlaşmaktalar. O güneşin altında hiç şikayet etmeden bakın biz biraz güneşte tavaf ettiğimiz zaman kaçacak yer arıyoruz. Hava serinlesin de gece olsun da sabah erken olsun da tavaf edelim diye baktığımızda ama o iki mübarek mana ezeli sevgili birisi aşkından muhabbetinden sararmış solmuş, diğeri de Amaiyet hakikati ile siyah "Sevad-ı Azam" mutlak büyük

karanlık diye orada salınıp durmaktalar, kendilerini o makamların hakikatlerini o zuhurlarda o suretlerde Mü'min olan Ademoğlu da onları tavaf etmekte dönmekteler.

İşte فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ ayeti zannediyorum Kur'an-ı Kerim de dört yerde geçiyor, hepsi de bir makam itibariyle nereden çıkarsanız çıkın evinizden iş yerinizden bir kısmı tekli bir kısmı da çoğuldur, "Vechini Mescid-i Haram'a döndür" tekil olarak Efendimiz (sav) e hitap ediyor. ama Efendimizin varlığında hepimize hitap ediyor. bir de "nereden çıkarsanız çıkınız yüzünüzü Mescid-i Haram tarafına döndürünüz" diye çoğul olarak da bildiriyor.

İşte biraz gezmekte de fayda var gerçekten imkan olduğunda seyahat etmekte fayda vardır, uzun süredir düşünüyordum yapamıyordum geçtiğimiz aylarda öyle bir zuhurat oldu acaba gidebilirmiyiz diye arkadaşlarla konuştuk ve gittik oralarını fiziken de görmek güzel bir şey, şimdi şu anda ayet-i kerime geldikten sonra 1400 küsur sene diyelim, evvel Mescid-i Aksanın yani Kudüs-ü şerifin olduğu yer Esma ve Sıfat tecellileri bu ayet-i Kerime ile alındı Kabe-i Muazzama'ya verildi, o zaman bütün meratib-i İlahiye artık oraya akmaya başladı. Bugün orayı ziyaret eski içinde yaşamış bir evliyanın bir arifin büyük insanın kabrini ziyaret etmek gibidir Kudüs şehri. Orada artık ilahi manada tecelli yoktur. Sadece hatıralar vardır. orada tesbit edildiğine göre Kabz ve Bast birlikte yaşanıyor. Yani sıkıntı ve genişleme rahatlık birlikte yaşanıyor. İslami sahalara gidildiği zaman Bast, açık olarak görülüyor, ama Musevi ve Hıristiyan ziyaret yerlerine gidildiği zaman hem bina olarak kasvetli karanlık hem de mekan mahal olarak kabz sıkıntı veriyor ama islami manada gidilen yerlerde çok açık Bast var o tecelli vekaleten orada devam ediyor.

Asaleten Kabe-i Muazzama'da vekaleten Kudüs'ü Şerif'te islami Zat'i tecelli devam ediyor. Orada Mescid-i Aksa diye belirtilen aslında orada bir bina var Süleyman Mabedi diye anılıyor, orada Mescid-i Aksa diye bir cami yok, Aksa cami Cuma mescidi Selam mescidi, Kıble mescidi diye

isimlendirilen cami var. Oldukça büyük cami her gelen beyler oraya islami manada daha evvel sahip olan kimler varsa Emeviler ve daha evvel kimler varsa hepsi birer parça ilave ederek oldukça büyük cami yapmışlar, Kıble mescidi Cuma mescidi, Aksa mescidi diye isimlenlendiriliyor. Tam onun sınırının bittiği yer aşağısı biraz çukur, Yahudilerin ağlama duvarı da tam orada. Oradan onun altından girip tüneller kazarak o Cuma mescidi diye ifade ettiğimiz yerin altına doğru girmeye çalışıyorlar tabi onu gizlice yapıyorlar gözönünde değil, bir bakıma altını oyup orasını çökertmek bir bakıma da kendilerine ait tarihi kalıntılar taşlar birşeyler var mı Süleyman mabedine ait bir şeyler var mı diye onu araştırıyorlar bulsalar çıkaracaklar iddiada bulunacaklar bakın burası daha evvel de bizim yerimizdi diye.

Mescid-i Aksa diye belirtilen yer aslında bir arazi, etrafı surlarla duvarlarla çevrilmiş Müslümanlara ait bir sahadır, 144 dönüm bir sağadır. Kudüs-ü Şerif içinde çok büyük bir alan çok değerli çok da güzel bir alan. Kapıları var kapılar dışında tam teçizatlı İsrail askerleri var, kapıdan içeri giriyorsunuz bir garip pantolon gömlek filistin görevlisi. İçeriye kolay kolay giremiyorlar, gerçi zorla istedikleri zaman giriyorlar ama normalde girmemeleri lazım.

Şimdi biz otelimizin kapısı Zehra kapısından giriyorduk eski Kudüs şehrinin olduğu yere sur içine Müslüman mahallesi Yahudi mahallesi Hıristiyan mahallesi var orada Yahudi mahallesi tertemiz çok güzel Müslüman mahallesi acınacak halde her taraf pek uygun değil ama yapacak bir şeyleri de yok, çünkü Kudüs-ü Şerif'in belediyesi İsrail'e aitmiş, tamamının belediye hizmetleri onlar da Müslümanlara fazla hizmet götürmüyorlar, oradan kapıdan girip sola aşağıya doğru iniliyor, çok merdiven var çünkü arazi çok engebeli, yani dağlardan meydana geldiği için yürümek zor dinç genç olmak lazım, bir süre devam edildikten sonra sağa doğru dönüyoruz oradan tekrar sağa oradan Mescid-i Aksa sahasına giriliyor.

O girdiğimiz kapı da o kadar enterasan bir şey ki insan biraz tarihi hadiseleri hatırında olduğu zaman tarihi yaşıyor, isterse beş bin sene evvel olsun aynı yerde olduğunu

yaşıyor. Meyerse girdiğimiz kapı Hıtta kapısıymış. Yani Musa (as) ile kaviminin çölden döndükten sonra yani Mısır'dan çıkıp da Tur dağını geçip de biraz evvelki hadiseleri de yaşadıktan sonra Kudüs-ü Şerifin içine girecekleri kapı Hıtta kapısı. Cenab-ı Hakk Bakara suresi 58. ayetinde bu hali anlatıyor وَإِذْ قُلْنَا ادْخُلُوا هَٰذِهِ الْقَرْيَةَ فَكُلُوا مِنْهَا حَيْثُ شِئْتُمْ رَغَدًا وَادْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا وَقُولُوا حِطَّةٌ نَغْفِرْ لَكُمْ خَطَايَاكُمْ وَسَنَزِيدُ الْمُحْسِنِينَ buradan başınızı eğin tevbe ederek girin burasını size açtım diye cenabı Hakk onlara izin veriyor, ancak onlar orada Amelika kavimi diye bilinen çok uzun boylu cüsseli savaşçı insanlar yaşıyorlarmış, sen git rabbınla şavaş temizle biz sonra geliriz sen bize Hıtta-ı Hamra ver yani "Hıtta kapısından başınızı eğerek secde ederek girin" i değiştiriyorlar "Hıtta-ı Hamra" yani sen bize kırmızı buğday ver bize o lazım" diyorlar. Onun üzerine de Cenab-ı Hakk onları oraya sokmuyor.

Kırk sene çölde dolaşıyorlar ne zaman ki o nesil ölüyor onların yerine yenileri geliyor, ondan sonra yeni nesil Kudüs'e yavaş yavaş giriyor. O da yaşanmış bir hadise gerçekten aynen ayet-i Kerime'nin belirttiği kapıda oluyorsunuz ismi de üstünde yazıyor oradan da Kudüs-ü Şerif'e giriyorsunuz. İçeriye girildiği zaman biraz yürünüyor yukarıya devam ediliyor, Kubbesi sarı renkli olan Kubbet-üs Sahra yani Efendimiz (sav) in miraca çıktığı mahal biraz yüksekte onun içine mescit yapmışlar peygamber efendimizin çıktığı yer aslında bir mağara mağaranın üstündeki taştan çıkmış o mescidin içinde mağara da merdivenlerle giriliyor, halısı var orada namaz kılınabiliyor, mescidin içinde. Çok güzel sekiz köşeli bir mimarisi var, altı yerden terasa çıkışları var, orada sutunlar gibi kemerler var, merdivenlerle iniş çıkış yapılabiliyor. Oradan ileriye doğru devam ediyoruz aynen çıkıldığı gibi iniliyor, o bahsedilen Cuma mescidi kıble mescidi diye belirtilen büyük mescid de oradadır. Yani daha ileriye doğru gidildiği zaman orada yatsıları zannediyorum Kubbet-üs sahra'da yasaklamışlar,

namaz kılmayı sadece aşağıdaki mescidde gerçekten de oralara gidilmesi lazım eğer gidilmezse sahipsiz kalmış gibi üç beş kişi cemaatle Yahudilere ümit verilmiş olur.

Kalabalık gurupların gidip geldiğini görürlerse dünya milletlerinin oraya olan ilgisini görürlerse pek kolay kolay cesaret edemezler ve de gittiğimizde oldukça kalabalıktı biz doksan kişi kadar şirketle gitmiştik iki otobüs olarak hamd olsun gittik gezdik gördük iyi de oldu, ancak işte ulaştığımız şey Kabz ve Bast'ın orada birlikte yaşanması o da bu yüzdendir. Tecelli-i esma ve sıfat Kabe-i Muazzama'ya aktarılmış olduğundan orası artık geçmişte yaşamış bir evliya kabri gibi Hıristiyanların da yerleri var, Musevilerin de yerleri var, kendilerine göre yani değerli yerleri var İslamın değerli yerleri var, dinin üç mertebesi orada yaşanıyor.

Yalnız şu da dikkatimizi çekti Musa (as) Ulul Azm bir peygamber olduğu halde kabrinin yeri belli değil. Bazılarının yerleri belli İbrahim (as) İshak (as), Yakub (as) bunların eşleri ile birlikte Halil-ül Rahman dedikleri bir kasaba var işte orada orasının da tamamını açmıyorlarmış, bir bölümünü ziyarete açıyorlarmış bizim gittiğimiz sürede tamamı açılmıştı, orasını senede on gün açıyorlarmış, bizim ziyaret de o günlere rastladı, çok şükür oralarını gördük ama hepsi ihtilaflı mutlak olarak kesin değildir. hiç birisinin kesinliği yok kendilerine göre belki kesin ama hakikatte kesin değil.

İsa (as) ın sırtında haç'ı taşıyarak gittiği yol var filimlerde de gösteriyorlar ona "Çile yolu" diyorlar on dört yerde oraya giderken durmuş dinlenmiş. Yahut giderken zorlanmış. Taş atmışlar ayağı kaymış durmuş, sırtındaki haç ağır gelmiş düzeltmek için durmuş, on dört tane yer tesbit etmişler taştan kitabeler yazmışlar bunları bizi götüren rehber anlatıyordu bunları.

İsa (as) ın kıyamet kilisesi diye bir kiliseleri var o çile yürüyüşünün sonunda yolun bittiği yer o kıyamet dendiği zaman biz zannediyoruz ki dünyanın kıyametinin kopacağını hatırlatıyor halbu ki "Kıyam et" ayağa kalkma yani göğe çıkma kilisesi manasına imiş diğer yerlerde İsa (as) ın

doğduğu mekan diye belirtilen gösterilen yerler var onun daha dışında işte böyle bakıyoruz hep hayali tasavvuri olan haller olmuş. Rabbımıza şükrederiz gittik gezdik geldik gördük ve müşahedeli bir yaşam olunca daha güzel oluyor.

Özetle ilahi tecelli artık oradan alınmış Bakara 144 ayet-i Kerimesi ile bugün bütün meratib-i İlahiye Kabe-i Muazzama'ya verilmiştir. Her köşede ayrı bir makam olarak Kabe-i Muazzama'nın kapı tarafına durduğumuz zaman sağımıza gelen köşe Hicr'in bir köşesi İbrahimiyet köşesidir. Dönüş yönünde onun karşısı Museviyet köşesi, ondan sonraki köşe Rükn-i Yemani güney köşesi İseviyet köşesi, gayr-i resmi olan selam orada başlıyor, ama Hacer-ül esved Muhammediyet köşesine geldiğimiz zaman da selam ilahi selam orda başlayarak tavaf da oradan başlıyor orada bitiyor.

Hocam sizin internette yayınlanan bir Kabe çiziminiz var orada ortada İnsan-ı Kamil gösterilmiş bu hakikati gördükten sonra bu soru bende hasıl oldu acaba Allah'ın Zat'i tecellisini burada İnsan-ı Kamil karşıladığı için mi Kabe'de bir parçalanma olmuyor Nur Suresi 35 ayetinde de anlatılan bu İnsan-ı Kamil ile de ilgili mi?

Şimdi süremiz bir hayli ilerledi bu mevzuyu unutmayalım bir başka sohbette inşeallah devam ederiz.

اَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Bismillâhirrahmânirrahîm.

Cd-8- "o'nu/emaneti insan yüklendi"

Bu gün 05/05/2017 Cuma günü öğleden sonra arkadaşlarımızla kardeşlerimizle beraber kısa sohbetimize devam ediyoruz bir evvelki bölümde Musa (as) ın halinden

Tur Dağ'ında kendisinin talebinden orada olan hadiseden ve daha sonra diğer mertebelerden söz edilmişti bunun devamı olarak kardeşimizin de bildirdiği gibi Ahzab Suresi 72. Ayetinde Cenab-ı Hakk şöyle buyuruyor, إِنَّا عَرَضْنَا الْأَمَانَةَ عَلَى السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالْجِبَالِ فَأَبَيْنَ أَنْ يَحْمِلْنَهَا وَأَشْفَقْنَ مِنْهَا وَحَمَلَهَا الْإِنْسَانُ إِنَّهُ كَانَ ظَلُومًا جَهُولًا "Biz emaneti göklere yere ve dağlara arz ettik onlar onu yüklenmeye yanaşmadılar, ondan korktular da onu insan yüklendi o gerçekten çok zalim ve çok cahildir."

إِنَّهُ كَانَ ظَلُومًا جَهُولًا Bakın "zalim ve cahil idi" diyor, burası mühim. "Cahildir" demiyor. Geçmiş zaman kullanmış, ayet-i kerimelerin yorumlarına bakıyorken bu zaman mefhumunu çok iyi değerlendirmemiz lazımdır. Mesela Fil suresinde أَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِأَصْحَابِ الْفِيلِ Bakın geçmişte yaşanmış bir hadiseyi hal olarak bize bildiriyor. Diyebilirdi; mazide geçmişte böyle bir hadise olmuştu, diye de bildirebilirdi. Ama yaşanmış yaşanacak olan bir hadiseden bahsediyor, o halde zaman mefhumunu kaldırmamız gerekiyor. Yani Kur'an-ı Kerim'de belirtilen her türlü hali bütün zamanlara yayma imkanımızın olduğunu bize gösteriyor. eğer Kur'an-ı Kerim'deki izahlar anlatımlar zaman kavramına bağlı olsa o hadiseleri kim yaşamışsa sadece onlara aittir hükmü ortaya çıkar. O zaman bizim onlardan hiçbir hissemiz olmaz. Sadece bilgi kabilinden zahir olarak bir bilgimiz olurdu.

İşte falan zamanda Ebrehe isminde bir kumandan geldi Kabe'yi yıkmayı düşündü gibilerde tarihi bir vakıa olarak bakılır. أَلَمْ تَرَ كَيْفَ Görmedin mi bu hadiseyi? diye günümüze getirdiğiniz zaman biz şimdi bunu 2017 de "görmedin mi" diye okuyoruz, bundan sonra hangi yüz yıl da okunursa okunsun o gün de aynı okuyan kişiler kendi

yaşadığı sürede olmuş olay olarak görecekler ve bunun tahakkukunu kendi üstlerinde göreceklerdir. Demek ki nefs-i emmare ordusunun nefs-i emmare gücünün ki hayvanlar arasında da en güçlü olan Fil dir, nefs-i emmare gücünü kuvvetini bize gösteriyor. yani nelerle savaşmamız lazım geldiğini gösteriyor. ama bizim elimizde İsm-i Celal kurşunları Kelime-i Tevhid kurşunları olduğu zaman gönül kuşları onları alıyorlar celali cehennem ateşi diye belirtilen Celal ismi ile karşı tarafa attıkları zaman bizim gönül kuşları attıkları zaman orada ne ordu kalıyor ne de fil kalıyor.

Fili Kabe'nin ters istikametine çeviriyorlarmış, fil gidiyormuş, Kabe istikametine döndürdükleri zaman fil ilerlemiyor, işte biz öyle bir perde oluşturduğumuzda ne fil girer oraya ne bilmem balina girer. Bu ayet-i kerimede de zaman mefhumu var ona göre de her iki yönlü değerlendirmemiz gerekiyor. Daha önceki mevzuda ilahi tecelli fiziki manada olduğu zaman Musa (as) ın da hayatında olan bir devrim değişiklik, anlayışındaki değişikliği ortaya getiriyor, o hadise İlahi tecelli olduğu zaman çekemiyor, aynen dediğiniz gibi kıyas var ve bütün aleme Cenab-ı Hakk böyle bir tecelli yapmış olsa ortada kimse kalmaz. Yani ortada alem kalmaz.

Hepsi param parça olur, gider. Ama Cenab-ı Hakk zaman zaman ve belirli yerlerde bu Celal tecellisini yapıyor ki ona da biz zelzele ismini takıyoruz. Bu celal tecellisidir bu tecelliye oraları dayanamıyorlar. Bunlar hep ibret levhası içindir Cenab-ı Hakk gösteriyordur ilahi takdirdir, onların hakkında bir fikir yürütemeyiz. Mesela şöyle küçük bir şey düşünelim, herhangi bir yanlış yönlendirme tereddüte düşürmek değil ama bazı tasavvufi gibi olan cümlelerin hangi mertebede geçerli hangi mertebede geçersiz olduğunu da tesbit etmemiz lazım geliyor. Aksi halde yanlışlık yaparız.

Tarikat mertebesinde geçerli olan biz sözü şeriat mertebesinde kullanırsak yanlış olur. Hakikat mertebesindeki geçerli olan bir hükümü bir sözü tarikatta, şeriatta kullanırsak yanlış olur. Şeriat mertebesinde olan bir sözü marifet hakikat mertebesinde kullanmaya kalkarsak yerli yerince olmaz. O mertebenin sözü olmaz. O mertebeymiş

gibi karşıya aktarırız ama yanlışlık yaparız. Onu orada dondurmuş oluruz yukarıya çıkartamayız. Mesela bizim bir dosya çalışmamız vardı, bir zamanlar hikaye tarzı çalışmalar yapıyorduk, arkadaşlara soruyoruz bu söz doğru mudur, yahut siz olsaydınız bu kişi yerinde ne yapardınız diye, bu ne oluyordu genel anlamda bir çalışma sistemi ve idraki sahada yükseltmek sadece bir kişinin iki kişinin idrakının yükselmesi değil bütün okulun ne varsa hepsi birlikte zaten de eğitimden gaye de nedir, akıl anlayış idrak yüksekliği ki hep birlikte olursa bu güzel oluyor.

Yoksa bir iki kişi yukarıdan, başkaları diğer taraftan zaten sohbetin tadı olmaz. Bunlardan bir tanesi de "her şey merkezinde" Merkez Efendi nin sözü var ya öyle baktığımız zaman bu söz her mertebede geçerli bir söz mü? Her şey merkezinde söz çok güzel ama nerede kullanabiliriz zelzeleden geldi aklıma zelzelede bir felaket yaşanıyor, Allah'ın hükmü diyecek bir şey yok, bu zelzelede yıkılan duruma ne deriz her şey merkezinde mi deriz, yoksa başka bir izah yoluna mı gideriz? Mutlak manada her şeye merkezindedir oh ne güzel oldu merkezinde oldu, gibi diyebilir miyiz? "Diyebiliriz" dersek olayın dışından söylüyoruzdur. Aynı şey bizim başımıza gelsin bakalım nasıl karşılayacağız. Burada haşa o sözü tenkit etme manasına demiyorum, ama bir şeyi ezberleyerek hiç üzerinde tefekkür yapmadan kabullenmek var, ama bir şeyi biraz düşünerek hangi mertebeyi ilgilendiriyor hangi mertebede geçerlidir bu hukuk hüküm diye biraz kafa yormamız gerekiyor.

Ki kendimimizi bilelim ona göre kıyas etmeyi anlayalım. Başka bir hadise karşımıza çıktığı zaman şüpheye tereddüte fazla düşmeyelim onu biraz daha kolay çözme yoluna gidelim diye bunları ifade ediyoruz. İşte burada da çok mühim bir hadise vardır. كَانَ ظَلُومًا جَهُولًا O zalim ve cahildi. Bakın geçmişteki insandan bahsediyor. Halde yaşayan insandan bahsetmiyor. Biraz tefekkür ettiğimiz zaman güya ayet-i kerimede tenakuz var gibi gözüküyor. Bir insan en değerli bir görevi bir şirket sahibi diyelim en değerli bir görevi zalim ve cahil olan bir kimseye verir mi? Mümkün

değil ki nasıl versin kendi kendini iflasa sürüklemek olur. ama ayet-i kerime zaluman cehula diyor bu nasıl oluyor. Bütün alemlerin yüklenemediği zorlandığı ki yüklenmesi de mümkün değil, Allah'ın Zat'i zuhuru Zat'i tecellisini alemler yüklenmedi o yüklediğim kimse zalim ve cahildir.

Hadi bakalım çıkalım çıkabilirsek bunun içinden mümkün değildir. beşeri bir anlayışla baktığımız zaman ama كَانَ fiili ile baktığımız zaman iş kolaylaşıyor. Çünkü daha bu alemler halk edilmezden evvel insan oğlu zalim ve cahildi. Yani zulmette idi, amada idi karanlıkta idi, cahildi çünkü kimliği yoktu, kendine ait bir varlığı yoktu. böyle zalim ve cahil olarak alırsak işimiz kolaylaşıyor. Ama bize onu كَانَ fiili açmış oluyor. Tabi bu genel manada güncellediğimiz manada bakarsak bugünkü insandan da bahsediyor aynı zamanda. Çünkü o bahsettiğimiz كَانَ idi olduğumuz zamanlarla pek ilgi konusu olmayan insan o günlere aktarıp ta bu yorumu yapamaz. Hangisini yapacak göz öünde olan yorumu yapacak. Yani bugün yaşayan insanların cahili zalimi diye. Genelde öyle bakılıyor. Ama düşünülmüyor ki Allah zalim ve cahile lügat manası itibariyle olan zalim ve cahile öyle bir yükünü yüklesin. Bu güne alalım, herhangi bir değerli bir emanetimizi zalim olan birisine cahil olan birisine okuma yazma bilmeyen birisine elimizde tuttuğumuz en değerli çantamızı resmi evraklarımız paramız pulumuz neyimiz varsa ona emanet edip bırakabilir miyiz. Bırakamayız o zaman bu alemde de bu zalim ve cahilin yorumunu yapmamız lazımdır.

Yani ne maksatla söylendi işte bu aleme baktığımız zaman zalim zulmetten gelmekte zulmette karanlık manasınadır. Ezelde olduğu şekliyle burada yaşanan hali ezelin burada yaşanan halidir. Karanlık zulüm, a'maiyet hakikati kişinin kendi batını, hakikatine geçtiği süresi zulüm zulmet zalimlik suretidir. Başlangıç hakikatine geçtiği süresi. Cahil ise öyle bir ilim sahibi oluyor ki hakikat ilmi ile ilahi

hakikat ile artık kendi nefsi varlığını unutmuş oluyor. Yani kendi beşeri varlığı ortadan kalkıyor İlahi hakikatler ile teçhiz edilmiş oluyor. İşte bu şekilde kendine cahil oluyor. Nefsinin cahili oluyor, ama Allah'ın bilgilisi oluyor. İşte Cenab-ı Hakk asli hakikatini idrak etmiş, fenafillah olmuş Hakk'ta fani olmuş kendine ait bir varlığı kalmamış, bakabillah olduğu zamanda nefsine ait birşeyi kalmadığından nefsine dönüş yapamadığından yapmadığından nefsinin cahili olmuş olan kimselere ancak bu amenetini yüklüyor.

Yoksa başka türlü kişinin beşeriyeti olduğu sürece ve kendi ben biliyorum ben alimim ben tarihçiyim coğrafçacıyım dediği doktorum hakimim dediği gibilerde sürece bu bilgileri kendine mal ettiği sürece cahil olamadığından ve zulmete girip bunları kapatamadığından ortada kaldığından ona Cenab-ı Hakk bir şey yüklemez. Burada söz konusu olan kamil insan kendini bilmiş idrak etmiş kamil insandır. Aksi halde zuhurda olan insana da Cenab-ı Hakk bir şeyler yüklüyor, hepimizde bir yük var, ancak biz bu yükü ef'al mertebesi itibariyle kendimize mal ederek kullanıyoruz ve bize bunu Cenab-ı Hakk emanet vermiş oluyor, bu emanetini alıyor.

Sonra da biz kendi nefsimizle baş başa kalmış oluyoruz İlahi bağlantımız hiçbir şekilde kurulamamış oluyor. Ne zaman ki üstümüzde olan bu emanetlerin ki burada esma-ı İlahiye başta olmak üzere Sıfat-ı İlahiye hepsi bize emanet yani Cenab-ı Hakk'ın bütün Esma-ı İlahiyesi Bakara/ 31 وَعَلَّمَ

آدَمَ الْاَسْمَاۤءَ كُلَّهَا "Adem'e isimlerin hepsi öğretildi" demesi emanet olarak verildi manasındadır. Eğer biz bu emanetleri sahibine iade edemezsek kullandığımız her şey bize emanettir, vücudumuz dahil aklımız nefsimiz ruhumuz her şeyimiz emanettir. وَعَلَّمَ Verdim talim ettim diyor. bizim kendi malımız değil verilmişse emanettir alınacaktır. İşte biz bunları kendi nefsimize aitmiş gibi kendimizin imiş gibi hayelen de olsa kullandığımız sürece mesuliyetimiz çok

büyük çünkü o Esma-ı İlahiyeyi Esma-ı nefsiyeye döndürmüş oluyoruz. Yani onu nafsimize kullandırmış oluyoruz. Bu da mesuliyetin en büyüğüdür. Eğer farkında oluyorsak, bunun tek yolu gerçek manada sahiplenmenin ve gerçek manada sahibi olmanın hayatımız ve bağlı olduğumuz hallerin Allah'a ait olduğunu Allah'ın bunları bize emanet olarak verdiğini ancak idrak ettiğimizde bunlar bizde asalete geçtiğini yani değerini, bildiğimiz için ey kulum bunları ben sana verdim sen bunun değerini bildin bunlar artık ebedi senindir. Hükmüne ulaşmamız lazım gelmektedir.

Ama hayali olarak bunları kullandığımızda nefsimiz sahip çıktığında İlahi esmayı esma-i nefsiyeye döndürdüğümüzden mesuliyetimiz çok fazladır, onun değerini bilmediğimiz için de Cenab-ı Hakk onu bizden ölüm vasıtasıyla almaktadır. Ve de biz ondan sonraki hayatımızda yine onun kırıntılarıyla ahiretteki hayat devam ettirilecek, ama burada Cenab-ı Hakk'ın çizdiği şeriat sınırları içerisinde hayatımızı sürdürüyor isek yine orada yaptığımız sevaplardan iyi hallerden cennet ehli olabiliyoruz. Çünkü her ne kadar bu ilmi bilmiyor isek de ama emr-i teklifiye uyduğumuz için Allah'ın emirlerine uyduğumuz için isimleri gene bizim kullanmamıza bırakıyor. Diğer taraftan hakikatıitibarıyla kullanamadığımızdan cenab-ı Hakk biz de sadece ahirette Celali isimleri bırakıyor Cemali isimleri alıyor. Bir daha ebedi olarak Cemali isimleri kullanamıyoruz.

Yani Cehennemde Cabbar, Kahhar gibi Zulmet gibi isimler orada devamediyor ama cennet ehline ayrılmış olan Cemali isimler Cehennem ehli tarafından kullanılmıyor çünkü dünyada onların kıymetini bilmiş olsaydı ahirette de kendilerine verilecekti. Cennet ehlinden de gereksiz olduğu için zaten Cenab-ı Hakk isim sahasını oradan kaldırıyor. Cennet ehlinde gene bunların hepsi var, ama kullanma sahası ve karşılarında muhasım olmadığı için Celali isimleri kullanmaya gerek kalmıyor. Çünkü orası tamamen Cemali bir hayat yaşantısı içinde devam ediyor.

Kabe'de Allah'ın yoğun tecellisi var ama aslında her zerrede atomda Allah'ın Zat'i tecellisi vardır zerreden kürreye kürrede ne varsa zerrede de aynısı var zerrede ne

varsa bütün alemde de aynısı vardır. İşte insan ona hayran kalıyor bir zerreye bütün esma-ı ilahiye bütün Sıfat-ı İlahiye bütün Zat'ı ilahiye her şey nasıl sığıyor. Bunun açık örneği de toprak oluyor, aynı toprağa onar cm aralıklarla değişik değişik fide dikiyoruz hiç biri diğerine karışmıyor şaşırmıyor. Yanında prasa yanında domates yanında soğan yanında salatalık yanında biber nasıl çıkıyor aynı topraktan. Demek ki her zerrede her şey var. Eğer öyle olmasa tarlanın bir tanesinde sadece domates çıkar biber çıkmaz. Ama uygun topraklarda bakıyorsunuz verimi az da olsa her şey toprağın her tarafında çıkıyor.

Demek ki bütün kimyasal yapı İlm-i İlahi yapı hepsinde mevcuttur. Hay yapısı hepsinde mevcut Musavvir suretlendirme her varlıkta var, kendi bünyesinde kendi sistemini kendi tasvir ediyor. yani kendi düzenliyor. Dışarıdan birisi gelip te makasla fazlasını kesmiyor ki, yahut yapışkan ile yapıştırarak ek yapmıyor ki, veyahut yaprağın bir tanesi uzar uzar gider bir tanesi kısacık kalır, uygun olmaz bakıyorsunuz hepsi belirli bir şekilde belirli şablonda birleşiyorlar. Açan çiçeklerde ne kadar güzel renkler var, koyudan açığa doğru açıktan koyuya doğru gidiyor, bunların hepsi ayrı uçlar yapraklardır. Böyle düz duvar gibi renk değil, minicik şeyler kim bunları boyuyor.

Bahar mevsiminde bir bakıyoruz her taraf yeşile boyanmış, sonbaharda bir bakıyorsunuz hepsi sapsarı olmuş, nasıl bir sanat nasıl bir güç nasıl bir kudret sonra o tohumlar toprağın içine atılıyor kim onlara birbirlerine haber veriyor hadi uyanalım bahar geldi diye. Kim haber veriyor işte "Cemre" dedikleri hadise budur. "Cem" oluyorlar. Yani hepsi birlikte melaike-i kiram tarafından uyandırılıyor yani Cemre evvela havaya sonra suya sonra toprağa düşüyor. İşte bu klasik olarak bildiriliyor da söyleniyor da ne olduğu belli değil düşen uyandırma ilahi hayat Cem tecellisidir.

Aynısı ahirette de ba'su badel mevt ile ahirette de cem olarak ayandırılacaktır. Dünyada iken bireyler burada toplu olarak dünyaya geliş yoktur, tek tek geliyor insanlar dünyaya yani tek tek "Venefahtü" oluyor. Ama "Ba'subadel mevt" de cem venefahtüsü olacaktır. İşte bu Cemre düşmüş

gibi tabi insanlar evvela İsrafil (as) ın “Sur” u ile bir cem üfleme uyandırma olacak yani o öttürecek diyor ya oradan bir nefes çıkıyor uyandırıcı olan o nefes nefha bedenlere o şekilde bir uyarı verilecek işte ona da insanın kuyruk sokumu diyorlar orada bir küçük kemik var Acbü’z-zenb denen bir küçük adeta çip var o toprak içinde bozulmuyor, kayıp olmuyor bozulmuyor. İnsanın bütün özellikleri içinde ziplenmiş.

İsrafil (as) ın üflemesi ile onlar cem olarak uyandırılacaklardır. Orada faaliyete geçmeye başlayacaklar sonrada ruhani manada gelişim sağlamak için de “venefahtü” toplu “Venefahtü” edilecektir. Bazıları haşr hakkında haşr cismani mi olacak yoksa ruhani mi olacak diye ihtilaf konuları oluyor, bu dünyada haşr-ı nurani olmaz olur da haşr cismaninin içinde venefahtü ile olur ama haşr cismani olarak olacaktır. Dünyada yaşadığımız için yine toprak ağırlıklı bedenlerle olacaktır.

İbrahim Suresi 48 ayet “o gün dünya başka bir şekilde değiştirilir” manasınadır. Dağlar pamuk gibi atılacak çukurlar dolacak coğrafi değişiklik olacaktır. Yoksa gene dünya dönmesine devam edecektir. Güneşin dünyayı yutması kıyameti bizim neslimiz için bahsedilen kıyamet değildir, o zaman güneş sisteminin tamamı bozulacak ama onun tarihini süresini bilmek mümkün değildir. Bizim Adem’in nesli son bulacak ve bizden sonra tekrar Adem’ler gelecek bu dünyada aynen yaşadığımız neslimizin benzeri Adem’ler gelecek yaşantıya devam edecekler. Yani biz bu bdünyada ne ilk Adem nesliyiz ne den son olacağız. Eğer tek olarak dünyada yaşıyoruz hükmünü düşünürsek çok dar bir çerçevede Hakk’ın ilim ve kudretine bakmış oluruz.

Çünkü bu dünyanın altı milyar yaşı olduğunu bir o kadar daha olacağını söylüyorlar bu kadar uzun bir süre içerisinde 8-10 bin yıllık bir süre iğne ucu kadar bile bir yer tutmaz. Şimdi düşünelim kızımız var oğlumuz var evlendireceğiz bunlar dış ülkelerde bir yerde yaşıyorlar bulunduğumuz yere gelecekler bir gün kalıp gidecekler biz bir günlük süre için onlara şahane bir ev hazırlamamıza gerek olur mu? Gereği yok gelir yanımıza misafir olur gider. Ama sürekli olarak

gelip kalacaklar ise o zaman o evi hazırlamak mantıklı olur. biz de dünyaya geliyoruz bir gün bile değil buradaki ahiret senesiyle en kısa bir gün buranın bin senesidir, en uzunu elli bin senesidir. Burada bütün insanlık seyiri on bin dünya senesi ne tutar ki.

Demek ki bizden sonra da gelecekler var ki bu alem tutuluyor. Ayrıca efendimizin buyurduğu gibi "Adem çamur ile balçık arasında değilken ben peygamberdim" dediği de bunu ifade ediyor. Hatta bu sadece bizim dünyamız için geçerli değil fezada da bizim gibi kaç milyonlarla daha gezegen var üzerinde insan nesli yaşayanlar var. Biz şu koskoca olan fezada tek insan nesli değiliz. Zaten gereksiz olur Cenab-ı Hakk neden bu kadar sonsuz fezayı halk etsin. İçinde tecelli edeceği mahal yoksa, bir insanın sevdiği bir varlık yoksa bir başka yerde neden ev tutup sevdiği varsa oğlu kızı kardeşi eşi neyse orada otursun diye tutar o da zaman zaman gider görüşür.

Ama böyle bir şey yoksa neden halk etsin. Dünyanın yaşaması için güneş sistemi zaten kafidir, güneş sisteminin dışında galaksiyi neden halk etsin, onun dışında galaksileri neden halk etsin bu yükü neden çeksin. Haşa Cenab-ı Hakk'a yük gelmez o ayrı konu da, Kur'an-ı Kerim'de olsun hadis-i Şeriflerde olsun bu sahaya ait bir çok bilgi vardır, tasdik eden bilgiler de var, mesela melaike-i kiram Adem (as) halk edileceği zaman Bakara suresi 30. Ayet وَاِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلٰٓئِكَةِ اِنّ۪ي جَاعِلٌ فِي الْاَرْضِ خَل۪يفَةً hükmüyle; melaikeler "yeryüzünde kan dökecek bozgunculuk yapacak bir varlığı neden halk edeceksin?" nereden biliyorlar daha dünyaya gelmemiş bir varlığın kan dökeceğini bozgunculuk yapacağını nereden biliyorlar? Demek ki daha evvelkilerden tecrübeleri var ki söyleyebiliyorlar. Melaikenin ömürleri uzundur önceki Adem neslini biliyorlar. Herbirerlerimizin çekmecelerinde bize ait bir bilgiyi bir başkası nereden bilecek ki, ya daha evvel biz onu biraz açıklamışızdır, oda bu konuda bir fikir yürütebilir. Ama hiçbir şey bu konuda bilmiyorsa elinde bir veri yoksa nasıl fikir yürütecektir?

Melekler levh-i mahfuzu okuyorlardı oradan bildiler ifadesi şüphelidir, çünkü meleklerin Levh-i mahfuzu okumaları biraz zor iştir.

Levh-i Mahfuz ile görevli olanlar varsa onlar okurlar, burada bahsedilen Esma melekleridir, çünkü hadise Cennette oldu, yeryüzüne indikten sonra yeryüzü melekleri Adem (as) ile iştiraka başlıyor. Esma alemi olduğu için orada esma melekleri var, Adem'e secde emri alan da yeryüzü melekleridir, Alun melekleri secde emri almadı onlar yeryüzü melekleri değildir. onlar daha üst mertebedeki sıfat mertebesi melekleridir. Cena-ı Hakk her birerlerimize kolaylıklar versin gerçekten bu dünyadan gitmeden hepimize ilim yükümüzü arttırarak gidelim, çünkü tek sermayemiz bu dünya köprüsünden ahiret sahasına sadece o ilim geçiyor başkasına izin yoktur, eşi dostu kabre kadar gidiyor o kadar sonrası da gene yoktur.

Meleklerin itirazında Adem'in tek yönünü görmesindendir, yani kan dökücülük yönünü gördüler, demek ki eski geçen nesillerin son halleri kan dökücülükle neticelenmiş ki o hatırlarıdadır. Adem sadece kan dökücü değildir. İteat edecek, Zat'i tecelliyi alacak halife olacak haldededir. Çünkü orada da diyor ya "ben yeryüzünde bir halife halk edeceğim" diyor, işte melaike-i kiram bunu pek anlayamadılar, iblis zaten hiç anlamadı, "secde et" emrini o da aldığı halde secde etmedi çekindi ve kibirlendi gururlandı. "Neden secde etmedin" diye sorulduğu zaman "ben ateşten o ise topraktan halk edildi ben ondan daha üstünüm" dedi.

Bunu neden söyledi? Ateş yandığı zaman yukarıya çıkarya, onu söyledi. Yani maddi bir kıyas yaptı Adem'deki وَنَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُوحِي onu anlayamadı. Yani Adem'de halıkının hilafeti olduğunu anlayamadı. Yani Adem'i halk eden varlığın aynı zamanda orada onun vekili olduğunu anlayamadı, anlayamadıktan sonra secde etmediği için orada iblis ismini orada aldı. Daha evvel mana aleminde onun ismi Azazil idi, daha sonra cin hükmü olarak halk edildi, daha sonra orada iblis oldu, dünyaya yani madde alemine döndüğü zaman da

“Şeytan” oldu yani “tantanalı eşya” hükmündedir. Orada secde etmemesi lebis, telbis iblis, hakkın zatının Ademde olduğundan perdelendi “telbis “ lügat manası olarak aslı ile kopyasını ayıramamak manasına da geliyor. “İblis lakabı da oradan gelmiş oluyor. Ayıramayan manasınadır.

Yani Adem’deki ilahi tecelliyi göremediğinden onu sadece toprak olarak gördüğünden secde etmediğini de bu hükme bağladığından “telbis” yani hakikatı idrak edemedi. Ayet-i Kerimede kıyamete kadar lanetim senin üzerine dir diyor. bu durumda lanetleme kıyamete kadar olduğu anlaşılıyor. Yani ahirette iblis diye bir varlığa gerek yoktur. O saha ahirette bitmiş oluyor. O ayetlerde iblisin uyanıklığı var, “öyleyse bana dirilecek güne kadar izin ver” diyor. yani ölmek istemiyor devamlı hayatta kalmak istiyor. bakın ne kadar hin bir düşünceye sahip. İşi hep kendine yontuyor. “İnsanların öleceği zamana kadar yani insanlar ortadan kalkıpta bütün insanlar öleceği zamana kadar demiyor, o zaman kendisi de ölmesi lazım gelecek, dirilme vaktine kadar zaman ver ben insanlar gibi ölmeyeyim demek istiyor.

Soru: İblisin esma gurubu dalal (Aziz Cebbar Mütekebbir) onun esma gurubu hep saptırma ile alakalı sanki halkiyette ona öyle bir görev verilmiş zaten de bizim imtihan aracımız oluyor, acaba zaman zaman aklımıza geliyor, iblis diyelim ki saptırma görevini yapmadı bir günlük kendine izin verdi acaba iblis bundan dolayı sorgulanacak mıdır? Yani senin görevin saptırmaktı ama falan falan günler böyle bir saptırma görevini neden yapmadın diye sorgulanacak mı?

Cevap: şimdi onda olan her ne kadar Aziz, Cebbar, Mütekebbir isimleri Mudil gurubu isimler bizlerde de var hepimizde var, ancak bunlar bizde de olduğu halde ama “kullanmayın” diye de bir ikaz vardır. buna “emr-i teklifi” de diyorlar, teklif edilen işler, aynı teklif ona da yapılıyor. Bakın secde et diyor, etmiyor, dolayısıyla onunda kendine ait bir iradesi mesuliyeti olduğu anlaşılıyor. Bu şekilde düşünüldüğü zaman yani onu mesuliyetten kurtarmıyor. Onun için diyor ya “İnsanlarla ve cinlerle cehennemi dolduracağım” onlar biraz mudil ağırlıklı insanda olan isimler

ne varsa onlarda da var, zıt isimler bizde de var ama insan oğlu verilen emr-i teklifiye uymaya çalışanlar ehl-i Hakk oluyor. Uymayanlar da ehl-i halk ehl-i iblis mudil esmasına doğru gitmiş oluyorlar.

İşte burada onlara da düşen bize de düşen birey beşer iradeyi kullanarak mudil isminin tatbikatını mümkün olduğu kadar durdurabilmek ve bu mücadele neticesinde zaten ne kazanılırsa kazanılıyor. Yoksa Cenab-ı Hakk cinleri iblisleri de insanları da aynı şekilde dünyaya getirir, ondan sonra da "bundan sonra gideceğiniz yer cennettir" der oraya getirir di ama imtihan olmamış olurdu biz de orada en alt düzey bir yerde olurduk. Bu gün dünyaya geldik kimimiz fakir kimimiz zengin cennet diye bahsedilen yere giderdik bu durum yine orada da devam ederdi. Belki biraz daha başka şekilde daha latif olarak. İşte iblisin olması ve kendine ait sahada ihtiraslı olması bozgunculuk yapmaya çalışması bir bakıma her iki tarafa da zarar vermektedir, kendine de zarar veriyor, bozgunculuğa sevk ettiği zaman hem kendisine hem de karşı tarafa zarar veriyor. Bu sefer mesuliyeti ikiye katlanıyor.

İrade-i cüzziyeyi veren Allah ama yap diyen Allah değildir. O iradeyi veriyor ateşe yakma görevini veriyor, ama kullanımını insana kişiye bırakıyor. Ateşe git evi yak demiyor, ateşi yak onunla yemek pişir diyor. bizlerde de her türlü isim var, gaflet bastı hadi yatalım uyuyalım diyoruz şimdi abdest alıp namaz kılmanın zamanı mı diyoruz ibliste ne varsa bizlerde de o vardır, Bizdeki olanlar da onda da vardır. onlara olan teklif ile bizlere olan teklif aynıdır. yani yapma dediği zaman yapmayacak yaparsa cezasını alacaktır. Ayet-i kerimede "Agveyteni" sen beni azdırdın diye bir edepsizce laf söylüyor İblis Allah'a. Yani sen verdin içime bunu sen beni azdırdın diyor. Bu suçu Cenab-ı Hakk'a yüklüyor. Cenab-ı Hakk da diyor ki "ben seni azdırmadım o gücü verdim ama ben sana kullanma dedim " diye başka izahlarla da ayet devam ediyor.

Cenab-ı Hakk her birerlerimize bu hakikatleri idrak eden kimselerden eylesin..

اَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Bismillâhirrahmânirrahîm.

Cd-9- Dinleyici Soruları: Yakîyn halleri.

- Mertebeler Fünun bitip Cunun mu başlıyor, Cunun bitip Sükun mu başlıyor, bir kişi İlmel yakıyn yaşarken kendi mertebesinde aynel yakiynlik yaşar mı, bunlar bitip başlayan şeyler mi bir de bunları kendimizde nasıl ayırt edebiliriz.
- Okuduğum bir paragraf vardı, paragrafta "Çokluk farklılık demektir, çokluğu birliğe götürmek için farklılıkları düz hale bir hale getirmek lazım bu yüzden de tecelliyi tam alabilmesi için o kalbin o aynanın dümdüz olması lazım, eğrilik büğrülük çukurluk olmaması lazım, ben bu çukurluk eğrilik sizin hayatınıza baktığımda ne olduğunu soracağım benim aklıma gelen de aynanın yüzeyindeki farklılıklar sanki dışarıda olan olayları içe girdirtmek hani siz bir odayı dışarıdan seyredin içeriye aksettirmeyin içeriye aksettirmek o aynada çukurluklar mı oluşturuyor?

- Zati tecellinin idrakinde Celal esması mı etkendir?
- Geçenlerde bir hasta geldi, kendini erkek yada bayan hissediyor, cinsel kimlik karmaşası var bu kişilerin iyileşenleride var iyileşemeyenleri de var, bizim bu tür hastalara nasıl yardımımız olabilir, veya olabilir mi? Onlar şeriat açısından ne kadar sorumludur, bizim onlara nasıl davranmamız gerekir?

Bunlara eski dille Hünsa-ı müşkile diyorlar, yani müşkil bir iş, Cenab-ı Hakk böylece her türlü halkiyeti ortaya getirdiğini gösteriyor, yani Kemal ile birlikte bazı eksiklerin olması eksikliklerin olması da çeşitliliği ortaya getiriyor. Zeval gibi görünen bu tür hadiseler aslında onlarda Kemal dir, yani Cenab-ı Hakk sadece tek yönlü er ve nisa olarak halk etmez ikisi karışık olarak da halk eder, bu her ne kadar o kişi tarafından zor oluyor ise de bunların hepsi birer ibret levhasıdır, ibret alınmak içindir. Eğer böyle arada bazı sıkıntılı durumlar olmasa herkes sistemin mutlak kesin olduğu inancı ile bu tür sahaların farkında olmazlar, bilemezler. O soruya sonra gelelim inşeallah.

Şimdi yakıynlik meselesi bunların hepsi çok güzel sorular, ben daha ziyade kişilerden soru bekliyorum, biliyorsunuz genelde sorunuz var mı diye soruyoruz, çünkü soru sormak için o sahanın etrafında dolaşmış olmak lazımdır. Bir yere kadar girildi orada dolaşılmaya başlandı, ama resmin manzaranın tam olarak algılanmamış olduğu ancak nüfuzun başladığı gözüküyor. İşte o sorular sorulduğunda da işte olabildiği kadar da o saha açılıp geliştirilmeye başlandığı zaman da kişi kendi bünyesinde bunları daha iyi idrak etmiş olur. yani şöyle diyelim bir şeyin ucundan tutulmuş ama o bulunduğu yerde sıkışık vaziyette çıkmıyor, bunu nasıl çıkarırım çıkardığım zaman bu açıldığı zaman karşıma nasıl bir resim çıkar diye ama bir yerinden bir şekilde tutma vardır.

Daha evvel o sahalarda gezmiş dolaşmış kimselerde diyor ki sola gidersen oradan da sağa dönersen o sahne açılır. Yani o adres ne ise o adres bulunur, oradan çekilip o dürülmüş olan eşya veya kağıt kumaş oradan kendisine açılır oradan o soruyu soran da oradan onu okumuş olur. seyretmiş olur, yüksekliğini alçaklığını neyse, manzarasını bilmiş olur. Yani soru sormak bilmenin yarısıdır derler. Peygamber efendimiz o soru hakkında şöyle diyor, "soru bir kovayı kuyunun içine indirmek gibidir." Diyor. kuyunun içine kova indirilmezse oradaki su bir ömür boyu orada dursa kişi de o suya baksa o suyun kendisine hiçbir ifadesi olmaz. Ama bir araç olursa onu kuyuya sallar o kuyudan su çekmenin de

bir sanatı vardır, siz o kovayı ip ile düz olarak kuyuya indirin o kova su üstünde yüzer içine su dolmaz.

Kova suya yan gelecek şekilde atılır o zaman içine su girmeye başlayınca kova suya dalar ve su ile dolar sonra dolu kova ip yardımı ile yukarı çekilir. Ancak bazı kuyular vardır da içinde su kalmamıştır, oradan da istifade edilmez. Seyr-i sulukta bilindiği gibi bu hadise misal olarak verilir, hem de yaşanmış hadiseler olarak da bilinir. Yusuf (as) o kova ile kuyudan çıktı. oraya gelen kimseler seyyahlar gezginciler orada su var ümidi ile kovayı bıraktılar aşağıya bir hayli derin olduğu için ne olduğunu göremediler ama daha evvel o kuyudan su çektikleri için yine su çekmek ümidi ile kovayı kuyu içine sarkıttılar. Kuyu içindeki kenardaki bir yerde Yusuf (as) saklanmış kardeşleri üzerindeki elbiselerini çıkarmışlar, elbisesiz vaziyette orada duruyorken yalnız boğazında bir hamaylı varmış, babası Yakub (as) o hamaylıyı Yusuf'a daha önceden vermiş boğazında asılı duruyormuş. O anda Cebrail (as) geliyor kuyunun içinde iken, Yusuf (as) utanıyor elbisesiz olduğu için, Cebrail (as) boynundaki hamaylıyı açıyor, içinden bir gömlek çıkıyor hamaylıdan.

Bu gömlek de İbrahim (as) ın İbrahim (as) nemrut tarafından soyup ateşe attığı esnada İbrahim (as) a Cebrail (as) tarafından giydirilen ve ateşte yanmasını da önleyen bir gömlek, bu daha sonra Yakub (as) a geçiyor ve oradan da Yusuf (as) geçiyor. O gömlek hamaylı bu günün likra kumaşlarının babasıdır. Bu gömleğin özelliği kısa ve şişman kişi giyerse ona da oluyormuş, uzun zayıf kişi giyerse ona da oluyormuş. Bu da bir kıyafet ilmi olarak belki de yapılacaktır. Bu hikaye tarzı olan bilgiler bizlere ilmi veridir aynı zamanda. Bu özellikler ileride hayata uygulanacaktır.

Ancak klasikleşmiş bir meal yorumuyla bunların sadece geçmişte yaşanmış bir hadise olarak belirtildiğinden gelecek zamanlarda bunlardan istifade edememiş olunuyor. Batılı bu bilgileri alıyor, kendi deney ve gözlemlerini yapıyor, çünkü bunlar ufuk açıyor, o tatbikatı yapa yapa bizim malımızı sonra bize satıyorlar. Bu da tabi hazin bir meseledir. Zaman zaman da bahsedilir ya Salih (as) ın devesinin taştan

çıkması suyun içinde etin oluşması bakın balıklar suyun içinde oluyor, balık suyun içine balık olarak atılmıyor ki, sudan ete dönüşüyor. Bu sistem nasıl bir sistemse Salih (as) ın devesi de su ile taş karmasından meydana geliyor yani belirtilen ifade devenin taşın içinden çıkması ama orada akan bir suyun da bir gün deveye bir gün de halka verilmesi şartıyla oluyor.

Yani ileride yapılacak olan bu teknoloji taştan et üretimi su ile de olacaktır. Zaman zaman söylüyorum belki latife olsun diye biraz da ciddi, eğer yaşım biraz daha genç olsaydı böyle de bir imkanım olsaydı yani maddi imkanım olsaydı, böyle bir fabrika kurardım, bu işe başlardım. kim bunu öncü olarak kurar da ortaya çıkarırsa dünyanın en büyük zenginlerinden olur. çünkü gıda zinciri %33 kısalmış oluyor. Normal et üretiminde madenler bitkiler hayvanlar olarak üç aşama geçmektedir, buradan aradaki kademe olan bitki oluşumunu kaldırıyor, madenden ete dönüşüyor. Zaman içerisinde öyle bir teknoloji olacaktır.

Şimdi biz gelelim tekrar konumuza ilm-i ilahi içerisinde peygamber efendimiz (as) Allah'tan aldığı bilgileri bize aktarmasıyla bizler de o ilahi ilimden mümkün olduğu kadar en geniş şekilde en iyi şekilde yararlanmaya çalışıyoruz. Bilgilerin zahiren bir çok bölümleri vardır, fakültelerde okutuluyor, zahiri ilimler batını ilimler kelam ilimleri tefsir ilimleri hadis ilimleri, diye burada en mühim olan ilim tasavvufun içinde kendini bilme bulma anlama ilmidir. Bu ilimden daha yakıyn ilim insan için mümkün değildir. bunun dışında ne tür bilgi sahibi olursa olsun gerek mesleki gerek ilmi gerek fıkıh ilmi, gerek fizik kimya ne varsa gök yüzü deniz bilgileri, bunların hepsi insan için gerekli insanın yaşaması için gerekli ama ikinci üçüncü dördüncü sıralardadır.

Bizim asli ve birinci görevimiz, Cenab-ı Hakk'ın da gayesi halk edilişimizden kasıt kendimizi bilmemizdir. Kendimizde olan ilahi varlığın tecellisini de idrak ederek rabbımızı bilmektir. Bunların içerisinde yani kendini bilme nefsini bilme ilminin içerisinde de en mühimi ilimlerin başında "Ledün ilmi" ledün ilminden sonra gelen ilim de "Yakıyn"

ilmidir. Diğerleri tefsir ilimleri Arapça ilimleri, işte bildiğimiz kendini bilme, ibadetler ilmi, farzlar sünnetler fıkıh ilimleri, ama bunların içerisinde en mühimi kendini bilme ilmidir. Tasavvufun içinde, ancak olan ilim tasavvuf ile giden yollardaki ilim değildir. çünkü bir çok kitaplar var görüyoruz içinde mekıbeler var, bazı virdlerin tarifleri var, geçmiş peygamber hazaratının hikayeleri var, bazı kişilerin işte uçtu kaçtı şöyle keramet böyle keramet gösterdi gibi hikayeler var, bunlara tasavvuf kitabı diyorlar bunlar tasavvuf kitabı değildir.

Ama gerek o yazan kişi gerek o okuyan kişiler her birerlerimiz gerçek manada tasavvufun ne olduğunu bilmediğimizden biraz dine yönlendiren kitaplara tasavvuf kitabı zannediyoruz. Tabi ki tasavvuf ilmi Adem (as) hakikatı ile başlayan ve peygamber efendimize kadar gelen kişinin de ilmi miracını diyelim zaten fiziki miraç yapacak halimiz yoktur, yakıynler ile ilgili ilmi miracımızı yapıncaya kadar, seyr edeceğimiz ölünceye kadar içinde olacağımız bir bilgi sistemidir. Nasıl yiyecekler öncelik kazanıyor ise fiziki manada hayatımızı sürdürmek için Hakikat ve ilahi manada ve ahiretteki yaşantımız içerisinde de en büyük ihtiyacımız tasavvuf ilmidir.

Tasavvuf ilmi de bilindiği gibi başlangıcı nasıl ki insanlık seyiri Adem (as) ile başlamış, bireyin de mana iç bünyedeki tasavvuf seyiri Ademi hakikatleri bilmekle ancak mümkündür. Çünkü o işin kaynağı ve başlangıcı o dur. Dünya insanları genel olarak nasıl Ademi hakikat ile başlamışsa bizlerin de ilk yapması lazım gelen zaman zaman tarif etmeye çalıştığımız gibi hayel ve vehim cennetinden Adem-i mananın beden mülküne beden toprağına beden arzına inmesidir. Bu da ancak kişinin kendine dönmesiyle elindeki projektörü kendine döndürmesiyle kendinin varlığını tesbit etmesiyle ancak başlayacak bir süreçtir aksi halde insan bir sürü bilgilere sahip olur, ama bu bilgiler içerisinde kendinden haberi yoktur.

Bu acayip bir hadisedir. İnsan her sahada profösör olur, ama bakarsınız hep dışarıdan bahseder, kendisi ortada yoktur. Ve o biraz yaşlandığı zaman aklı biraz daralmaya

başladığı zaman o ilim kendisine hiçbir fayda sağlamaz. Ancak o ilmini yapıyorken bazı sevaplar kazanmış ise ahirete onlar gider. Belki o ahirete giden sevapları onu cennet ehli yapar iyi niyetinden işte namaz hac oruç gibilerinden de yapmışsa cennetini kazanır ama kendini kazanamaz. o zaman ezeli ve ebedi bir yokluk içinde varmış gibi yaşar. Cennete de gitse yine de kendinden haberi olmaz. orada birkaç bahçeler ve meyvelerle uğraşır durur, işte Yasin Suresi 55. ayette اِنَّ اَصْحَابَ الْجَنَّةِ الْيَوْمَ فِى شُغُلٍ فَاكِهُونَ onlar meyvelerle meşguldürler, ne kadar açık bir hadisedir. Tabi bu yerme manasına değildir keşke oraya gidilebilse, o yönüyle de gidilebilse. Ama kendisini bilen kendisini bulan rabbisiyle ünsiyet kuran kişinin ne cennete ne de meyvelere ihtiyacı olur. Peki onlar nedir onlar bedenin ihtiyaçlarıdır, onlar beden içindir, bizim hakikatimiz özümüz için değildir. ancak gidilecek insanlığın iki yeri vardır biri cehennem diğeri cennet deniyor, cennette olacak beden elbiseleri tabi ki bunlar olmayacaktır. Bunlar ile orada yaşanmaz. Adem ve Havva validelerimiz nasıl hani cennette halk edildiler cennette o şekilde yaşadılar, dünyaya inmezden toprak bedene sahip olmazdan evvel, cennet ehli yine o şekilde yaşayacaktır.

Yani bu bedenler cennete girmez yani giremez. Çünkü bu bedenle orada yaşanmaz. Kim ki cennete o şekilde girebilmişse mahşerden sonra ba'subadel mevtten sonra cennetteki sıla-ı rahmini yapmış olur. bizim sıla-ı rahmimiz cennettir. Ama dünya olarak baktığımız zaman sıla-ı rahmimiz; fiziki beden olarak nerede dünyaya gelmişsek orası sıla-ı rahmimizdir. Ancak tevhid ve irfan ehlinin sıla-ı rahmi ise Allah'ın zat'ıdır. Arada çok büyük farklar vardır. işte bunları anlayabilmek için evvela güzel bir eğitim sistemli bir çalışmaya mutlak ihtiyaç vardır, doğru bir hedef alınacak bir sistem lazımdır, bu sahanın içine girildikten sonra artık o sahada yavaş yavaş emniyetle gidilir. Aksi halde "ser verme yolun sarpa sarar" diye söylenir, her önüne gelene el verme ser verme başını verme gibi saha biraz tehlikeli sahaya girmiş bakıyorsunuz büyük büyük diye belirtilen bilinen

kimseler veya sağda soldaki guruplar bakıyorsunuz tamamen hayali vehmi bir yola bir sisteme girmişler kendileri ne yaptıklarının farkında ne de gittikleri yolun farkındalar. Ama bizden üstünü de yok demekten iddalarından da vaz geçmiyorlar. Bunlar ayrı konudur bilgi olsun diye söyledim.

Yakıyn ilmi ile ledün ilmi arasında ne fark vardır diye sorulursa veya hangisi üstündür diye sorulursa tabi ki burada Ledün ilmi üstün olanıdır. Yakıyn ilmi çalışılarak elde edilir, ancak bu yakıyn ilmi çalışılmadan idrak edilmeden ledün ilminin oluşması mümkün değildir. peki Ledün ilmi ile Yakıyn İlmi arasında ne fark vardır? Yakıyn ilmi Ledün İlmine götürücü bir sahadır, eğitim ile olacak bir sahadır, oraya gidildiği zaman Cenab-ı Hakk'ın lütfettiği ilimler de Ledün ilmidir. "Ledün" den kasıt yanında manasınadır, "İndi" yanında yani kişinin yanında, kimin yanında ne varsa onun indi, yanında manasınadır. İşte "Ledün İlmi" diye bahsedilen ilim de Allah'ın yanında olan ilimdir, buna bazı kimseler ikili bakan yani ötelerde bir Allah anlayışı ile bakan kimseler ulaşılmaz olduğunu söylerler.

Tabi ki o anlayışa göre Allah'a ulaşılmaz, yani Allah ötelerde ayrı bir yerde ise kul da ayrı bir yerde ise zaten Ledün İlmine değil hiçbir şeyine ulaşılmaz. Ama Cenab-ı Hakk öyle demiyor "Ey kullarım ben sizlerle beraberim" diyor ama biz Allah'ın bu alemde de olmasını yakıştıramıyoruz, sen münezzehsin sen tenzihtesin zaman ve mekandan münezzehsin sen yukarılardasın sen oraya yakışırsın saltanatın oradadır, Allah şunu yapmaz bunu yapmaz derken biz O'na elbise biçiyoruz demektir. Biz kendi kendimize bir İlah tanımı ortaya çıkarıp O'na inanıyoruz. Halbuki gerçek rabbul alemiyn böyle değildir. onları da kapsamına alır ama öyle değildir. Çünkü kulun düşüncesi de Hakk'ın içinde mevcut olan bir sahayı düşünür.

Alemdeki bu sahalar o kadar çok ki her ismin bir sahası vardır, Mudil isminin de bir sahası var Hadi isminin de bir sahası vardır, Kahhar isminin Cebbar isminin de hepsinin yaşayacak bir alanı vardır bu alemde. Oradan da onlar hep Allah'ın Zat'ına bağlıdır. Ama biz Hadi isminin sahasını

bırakıpta Mudil isminin sahasına girersek dalaletimiz açık olacaktır, "Allah bunu neden Mudil ismini halk etti ben ne yapayım halk etmeseydi" diye söyleyecek sözümüz yoktur. Çünkü ikaz ediyor orası tehlikeli diyor, nasıl ki bazı yollarda levhada silahlı bir asker levhası görülüyor, "Askeri sahadır girilmez" diyor biz oraya girmeye çalışırsak tehlikelidir belki atış sahasıdır, yasağı çiğnediğimizde suçlu da oluruz. Cenab-ı Hakk bize alın silahı insan öldürün demiyor, ama silahın malzemesi de Hakk'ın varlığından oluşuyor.

Ama kullanma diyor, işte bu ayrımlar olmamış olsa emir ve nehyler olmamış olsa insanoğlu nereden nasıl girip menfaat sağlayacaktır. İşte bunlar hep çalışmalarımız ayırmalarımız ve nefsimizle olan mücadelelerimiz sonunda bir yere ulaşılıyor, gerek ilmi gerekse fiziki olarak.

İlimlerin başında tarif gerekirse "Bilim" diye bir saha var, ama "İlim" başka bir şeydir. Bilim bilmek genel olarak, herkesin üzerinde çalıştığı kendi sahasına göre çalıştığı bilgilerin ismi "Bilim" dir. Bir gün otobüsün kapılarına baktım, durakta bekliyorum eve gideceğim ön tarafta binilir yazıyor, arka tarafta inilir yazıyor. Başındaki "b" çıkarılırsa ikisi de inilir oluyor. Oradaki "B" harfini ayırdığımız zaman "Bilim" deki "B" harfini ayırdığımız zaman o zaman "İlim" çıkıyor ortaya. "Bilim" in ilmel, aynel, Hakkal yaşantısı yoktur, sadece sathi, madde bilgilerini ilgilendiriyor. derinliği ve yüksekliği yoktur. ama "B" yi alır d" sadece salt "İlim" kalırsa işte o zaman İlmel yakıyn, Aynel Yakıyn, Hakkal Yakıyn sahası ortaya açılmış oluyor.

Peki o zaman o "B" harfi ne olacaktır? Oradaki "Bilim" in "B" si Arapça'da ne oluyor, "İle" oluyor. İşte o "B" yi ayırdığımız zaman ilim ile ancak Hakk'a gidilir. "B" nin başındaki dikey çizgiyi ayırırsak bir ve 3 olur yani 13 ortaya çıkar. Bilimin içinde bunlar var, ama bilim sahiplerin onun farkında olmadıkları için bilimden gerçek ilme geçmeleri mümkün olmuyor. işte onun açılımı da "B" harfini ayırdığımızda "B" ye bir kimlik verdiğimizde "Bilim" içinde "B" nin bir ayrı kimliği yok bir bütün olarak kelime bütünlüğü var ama "B" yi baştan ayırırsak ona bir kimlik, şahsiyet verdiğimizde esas ortaya çıkan "İle" dir. Oradaki

“İle” ilim ile bu ilim de İlahi ilimler ile ancak Yakıyn hali ve ilimler ortaya çıkmış oluyor.

Şimdi bunun birinci sahasına ”İlmel Yakıyn” oradaki “Yakıyn” kelimesi Türkçedeki “Yakın” değildir. bu bir Arapça kelimedir, Türkçedeki “Yakın” ın Arapça’daki karşılığı “Kurp” yani Kurban bayramı, “Kurb-u nevafil” denildiği gibi uzakta olan iki varlığın birbirine yaklaşmasıdır. İşte “Kurban” denildiği zaman bizim hemen aklımıza süslenmiş kesilecek koyun kuzu geliyor. Halbuki o değildir, “Kurb” yakınlaşma manasınadır, işte o kurban kesildiği zaman Hakk’a yaklaşılacak “Kurb” kurban değildir, ama kelime o hale gelmiştir. O koç koyun kurban değil bir vasıtadır Hakk’a yaklaşma vasıtasıdır. Ayrıca koyun kurban edilince insan Hakk’a nasıl yaklaşacak bu hale o hayvan daha layıktır. Neden çünkü canını veriyor, biz ne veriyoruz cebimizden üç beş kuruş çıkıyor. Hangisi daha değerlidir. Her neyse bu işin başka bir tarafı ama düşünmek lazımdır.

Hazmi Babam kurban almaya gittiği zaman nerede sakin oturan ufak tefek arızaları olanları alırmış, çünkü onlara kimse bakmıyor, tenezzül etmiyor, satılmasa belki sahibi geriye götürecek onlar da kurbanlıktan mahzun olmasınlar diye nerede kişilerin almadıkları varsa gider onu kurbanlık olarak seçermiş. Şimdi iki hayvan koyalım yan yana bunlardan birisinin sureti çok güzel diğerinin de ufak tefek ayağında kulağında ve boynuzunda ufak tefek kusur var ama kurban olmaya engel kusurlar değil. Bunlar dış görünüşleri farklı olsa bile içeriden bir farkları var mı? hayvaniyet olarak farkları var mı? Hiç farkları yoktur. Bakın ne kadar değişik hayat görüşleri ortaya çıkabiliyor.

Evvela kişi kendine dönmeye başladığı zaman işte bu ilim Yakıyn ilimlerinin başlangıcıdır. Zaten çalışmalarımız içerisinde sohbetlerde Hakk’a olan yakıynlik kendimize olan yakıynlik anlayışları içerisinde eğer bu yakıyn ilmi çalışmaları sahaları olmazsa kimse bir yere gidemez hiçbir yere gidemeyiz. Yakıyn ilmi ile ancak Hakk’a yol almak mümkündür, yakıyn ilmi günümüzdeki navigasyondan başka bir şey değildir. bilmediğiniz bir yer bile olsa o ilim sizi oraya kadar tarif ederek götürüyor. Yani şunu bilmemiz gerekiyor

her birerlerimiz bu sahada Yakıyn ilmi içerisinde çalışmaktayız. Çünkü bu ilimden başka Hakk'a yaklaştıracak hiçbir saha ilim yoktur. İşte tasavvun özü aslı budur.

Yoksa tasavvuf birkaç şiir okumakla birkaç zikir yapmakla birkaç ilahi okuyupta duygulanmakla aşılacak bir saha ulaşılacak bir mahal değildir. tabi onların hepsi de lazım şeriat mertebesi de lazım tarikat mertebesi de lazım bu tarikat mertebesinde şiirler lazım olur insanın muhabbeti işte coştuğu zaman yazar, hepsi güzel yerli yerincedir, ama devam eden yolculukta Hakikat Mertebesi sahasına gelindiği zaman mutlaka Yakıyn ilmine ihtiyaç vardır. o yakıyn ilmi de "Men arafe nefsehu fakat arefe rabbehu" bakın ilk şartı budur. "Kim ki nefsine arif olursa" nefsine arif olmak için de yakıyn ilmi yani kişinin kendi hakikatine dönük bir ilim sahasına geçmek gerekmektedir. Ondan sonra da "Men arefe nefsehu fakat arefe rabbehu" o da Yakıyn ilminin ikinci aşamasıdır. Kişi rabbını böylece tanımış oluyor.

"Yakıyn" kelimesini tarif ederlerken Muhiddin-i Arabi Hz leri "El yakıyni Hüvel Hakk" diye tarif etmiştir. yani yakıyn af'aliyle, esmasıyla, sıfatıyla, Zat'yla Hakk'ın ta kendisidir. O halde yapılan bu sahadaki çalışmaların Allah'ın Zat'ına giden yol üzerinde olması lazım geldiği açık olarak görülmektedir. Bir çok ilimler var ki fıkhi ilimler şeriat mertebesi istikame-tindedir, bazı duygusal ilimler bilgiler kitaplar tarikat mertebesindedir ki tarikat yol olduğu halde o tarikatlarda ne yazık ki yol diye bir saha kalmamış, oturma haline dönüşmüş, tabi onlar da güzel şeylerdir, karşı durmak manasına değil söylediklerim oraları olmamış olsa oralara giden insanlar nerede vakit geçirecekler, o kadar kişiyi oraları muhafaza etmiş oluyor.

En azında Allah lafzı peygamber lafzı çıkıyor, zikir çıkıyor, bunlar çok güzel çalışmalardır, ama hedefi buluyor mu bulmuyor mu orası ayrı konudur. Şeriat bir zemin hazırlamakta bu olmazsa hiç birisi olmaz hani demişler ya "Bir şeriat ki tarikatı yoktur atıldır, bir tarikat ki şeriatı yoktur batıldır" bakın hiç yanına yaklaşmayın ne olursa olsun isterse bilgisi allame bilgisi olsun neticede hepsi bozgunculuktur neticede bir işe yaramaz.

Yakıyni üçe ayırmışlar “İlmel Yakıyn” ancak bu bilimden sonra oluşacak bir hadisedir. Evvela bilgi olarak bilinecek ama bu saha kişinin dışında bildiği bilgi sahasıdır. Yani her türlü meslekten tıptan olsun hukuktan olsun gök bilimlerden deniz bilimlerinden bu bilgi hep dışarıda olan bir bilgidir yani kişi yoktur. Kişi bilgiyi yüklenmekte ama kendisi ortada yoktur. İşte bu gafletin ta kendisidir. Kişinin kendini bilmemesi gafletin ta kendisidir. İstediği kadar bu dini bir ilim bilim sahibi olsun. Çünkü bilgisi dilinin ucunda ve aklının üstündedir.

İçeriye bünyeye ruhaniyete ulaşmış erişmiş nüfuz etmiş bir bilgi değildir, işte aradaki fark odur, Yakıyn ilmi kişinin özüne indirilen özünü idrak eden özünü anlatan bir ilimdir, “Bilim” ise kendi dışında olan bilgilerin toplamıdır. Gerçek manada ilim kişinin kendine dönük yaptığı çalışmalardır. Kendisini tanıması yönünde yaptığı sahadaki bilgilerdir. Onun da başlangıcı Adem (as) dan Muhammed (sav) e kadar o peygamberan hazaratının nasıl evrelerden devrelerden geçtikleri bunların hepsi bizim hayatımızdır. Onlar dünya süresi içerisinde geniş bir zamanda bunlar yaşanmış, bizler ise bu yaşanan süreyi kendi hayat süremizin içerisinde daha kısa kısa bölümlerle yaşamamız gerekiyor.

O halde böyle bir seyir yapmış olan bir kimse bakın bütün insanlık seyirini hayatı süresince kendi bünyesince yaşamış oluyor. İşte bu hadise de bireyin altı seyirinden ikincisidir. Birisi insanlık tarihinin seyr-i suluku ikincisi de kendi ömür boyu yaptığı seyr-i suluku ikinci seyr-i suluk, üçüncüsü de bilindiği gibi bir senelik seyr-i suluk. Bazı kimseler bu yakıyn ilimlerini değişik şekillerde tarif etmişlerdir. Birisi diyor ki: “Birinin bir arkadaşı var, o arkadaş savaşa girmiş, yanındaki arkadaşa anlatmış, yanındaki arkadaş da bir üçüncüye anlatmış, bu ilmi yakınlıktır.” Yani iki nakilden sonra geliyor.

Birisi de savaşın içerisine girmiş, kendi savaşmış o savaşı anlatıyor. Bu da "Aynel Yakıyn" dir. Ama savaşı yapan yine de ötekidir. Ama yaşadığını anlatıyor. Diğeri anlatanın anlattığından anlatıyor. Tabi ikinci daha ileri derecede bir anlatıştır. Üçüncüsü ise kişinin kendisinin savaşa girip savaşmasıdır. Acısıyla tatlısıyla işte yaralanmasıyla kazanıyorsa eğer onun yaşantısı ile böylece kendinin yaşamasıdır.

Yemek şeklinde tarif edenler oluyor, birisi bir lokantaya gidiyor, çok güzel bir yemek yiyor onu arkadaşına anlatıyor, arkadaşı da dinliyor dinleyen "İlmi yakın" durumundadır. Diğeri ise kendisi lokantaya gidiyor o yemeği kendisi yiyor bu kendi müşahedesi "Aynel Yakıyn" ama sonra bakıyor ki o biz başkasının yemeğini yiyoruz bu yemek nasıl üretildi mutfağa gidip yemeği kendisi yapıyor, bu da Hakk'al Yakıyn" yani işin hakikatidir. Bunun gibi pek çok misaller daha vardır sizler de bulabilirsiniz.

Böylece baktığımız zaman ilimlerin arasına bir zahiri ilimler "Bilim" olarak geçmekte diğeri de İlahi ilim olarak yalnız ilahi ilim derken fıkhi manada olan ilim ilahi ilim değil onlar beşeri ilimler dini ilimlerdir. İlahi olan ilimler Yakıyn ilimleridir. Bu yakıyn ilimlerinden sonra da kişinin Hakk ile Hakk olması Hakk ile birlikte hayatını sürdürmesi neticesinde Cenab-ı Hakk ona kendi indinden kendi yanından bazı lütuflarda bulunur yalnız bu saha tehlikelidir, çok dikkatli olması lazımdır. Nasıl ki Hızır (as) dan bahsederken Kehf suresi 65. Ayette فوجدا عبدا من عبادنا آتيناه رحمة من عندنا وعلمناه من لدنا علما "İndimizden ilim verdiğimiz bir kulumuzu buldular..." İndimizden ilim verdiğimiz dediği işte Ledün ilmidir. Hızır (as) a Cenab-ı Hakk bir lütufta bulunmuş O'na bazı bilgiler vermiş, Allah onu sahneye çıkarıyor, Allah'a şükrederiz Hızır (as) Musa (as) hepsine teşekkür ederiz o günkü sahneler olmuş , yaşanmış kayıda geçmiş biz de onları görmediğimiz halde bilgilerimiz vasıtasıyla öğrenmiş oluyoruz, hatta yakıyn ilmi ile görmüş gibi oluyoruz işte o hadiseleri yaşadığımız zaman

hangi düzeyde yaşamış isek gerek ilmel yakıyn, gerek aynel yakıyn, gerek Hakkal Yakıyn olarak yaşantılarını müşahede etmiş oluyoruz. Ama buancak bir eğitim ile ve hedef göstermekle mümkün olmaktadır. Kişi kendi kendine yakıyn ilimlerini bilemez, bulamaz.

"Len terani" diyor, "Sen beni göremezsin" bunun karşısında peygamber efendimiz de "Men reani fakat reel Hakk" bana bakan Hakk'ı görür diyor. işte bunların hepsi Yakıyn ilminin içerisindeki merhaleleri bize bildiriyor. Buradan da anlıyoruz ki Hızır (as) hakkında peygamber miydi veli miydi diye ihtilaflar vardır ama bize bu hadise gösteriyor, Hızır (as) ile Musa (as) ın olduğu üç hadisede Hızır (as) ın nebi olduğunu görüyoruz. "Nebe" haber, "Nebi" de haberci manasınadır. O üç hadiseden bize Hızır (as) haber verdiği için o sürede Hızır (as) nebidir. Daha önceki halini bilmiyoruz daha sonraki halini de bilmiyoruz çünkü başka haber yok ondan evvelki ve sonraki devirlerinde velidir ama heber verdiği sürede nebidir. Tabi Allahualem bu benim kendi anlayışımdır, kendi düşüncemdir başkaları ne derlerse diyebilirler.

Cenab-ı Hakk her birerlerimize bu hakikati gerçekten idrak eden evvela kendi yakıyn haliyle tanıyan kimselerden eylesin inşeallah.

اَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Bismillâhirrahmânirrahîm.

Cd-10- Dinleyici Soruları: Cünun, Fünun, Sükûn.

Bu gün 06/05/2017 Cumartesi günü sohbetimize kaldığımız yerden devam edelim bilindiği gibi bu günün

sohbet mevzuu kısa kısa sorular ve cevaplarıydı, bir kızımızın daha sorusu vardı onu alalım;

SORU: Aynel Yakıyn üzerine ben şunu merak etmiştim, Cünûn, Fünûn, Sükûn da İlmel yakıyn, aynel yakıyn, Hakkal yakıyn da birisi bitince diğeri başlayan mertebeler mi, ya da biz bunları yaşadığımızı nasıl fark edebiliriz, her mertebede her şey yaşanıyorsa biz bunun idrakında olabilir miyiz?

CEVAP: Bu da güzel bir soru zaten tefekkür ehlinden güzel sorular çıkar. Yani her hangi bir kimse dünyanın bazı zahir halleri ile ilgili ise onlardan sorar, ama tevhid ehli kendine ait Hakk'a ait Rabbımıza ait sahalarla ilgilendiğinden ilgi alanı o saha olduğundan o sorular oluşacaktır.

Tasavvufta üç aşama var, bilindiği gibi üç sistemi her yerde de geçerlidir, onun içinde olabiliyor, "İlmel Yakıyn, Aynel Yakıyn, Hakkal Yakıyn," diye belirtilen hususun bir de gerçek tarikat seyiri içerisinde ki bu tarikatın tamamının ifadesi; Şeriat, Tarikat, Hakikat, Marifet mertebeleridir. Yani tarikat dendiği zaman sadece duygusal sahadan bahsedilmez. Tamamını kapsamaktadır. Ancak Hakikat ve Marifet mertebeleri batında kaldığından yani tarikat yaşantısı içinde olanların biraz dışında kaldığından onlar tasavvufu sadece tarikat mertebesi zannederler. Yani ilahilerin okunması bazı zikirlerin yapılması bazı menkıbelerin anlatılması sahasını tasavvuf sahası zannederler. Bu o yolun içerisinde sadece bir bölümdür sadece tamamı, kemali değildir.

Bu seyahatın başlaması ki bu bir yolculuktur, zaten tarikat yol demektir, bu yol kişinin kendinden kendine gittiği yoldur gerçek tasavvuf. Sonra oradan da Hakk'a ulaşan yoldur. Eğer bir kimse kendine giden yolu bilemez bulamaz ise Hakk'a giden yolu bulması mümkün değildir. Çünkü bütün varlığın Hakk'a en kısa yoldan Hakk'a giden yolu kendisinden geçmektedir. Sadece insanları değil, bütün varlığın Hakk'a giden yolu o varlığın kendisinden geçmekte neden çünkü o varlık Hakk'ın kendisinden gelmekte olduğu için geriye dönüşü de aynı yoldan kendinden Hakk'a gitmesidir.

Dışarıda gördüğümüz tabiat dediğimiz fiziki manada iklim yaşantı dediğimiz hallerin böyle bir sorunu yok neden, çünkü onların bireysel olarak iradeleri yoktur. Yani insanın olduğu gibi kendi başlarına hareket etmeleri bireysel şekilde özgür yaşamaları mümkün değildir. şimdi bir ağacı düşünelim ağaç bireysel hareket yapamaz, ama insan böyle değil insan hem mesuliyeti olan bir varlık hem de halife olması dolayısıyla ki bu halife bir bilinç isteyen şeydir, ama halifelik bilincinde olmayan kimse dahi halifedir. Bilmediği halde halifedir. İşte bunun bilinmesi aynel Yakıyn olarak kendine çok fayda sağlar bilemeyince hayatını gafletle sürdürür.

İşte insanların böyle bir özelliği olduğundan bu hadise şuurlu olarak bir yol kat edilmesini gerektirmekte, zaten yapılan işler de onlardır. Yani biz Hakk'tan geldik Hakk'a gidiyoruz. "Biz gidiyoruz" dediğimiz zaman o "Biz" in"ben, ene" gibi kelimelerin varlığa ifade ettiği manaya ulaşmamız gerekiyor. yani "Ben" dediğimiz "Biz" dediğimiz o kelimenin hakikatine ulaşmamız lazımdır. "Ben" dediğimiz zaman "Ben kimim" buraya ulaşmadan Hakk'ın niteliğini niceliğini bilmek mümkün değildir. şöyle en geniş manada iki metre boyunda elli santim genişliğinde olan bir madde yapının kimliğinin ne olduğunu biz bilmez isek bütün alemler varlığında genişliğinde olan bir Allah'ı bilmemiz nasıl olacaktır. Tabi ki hiçbir şekilde olmayacaktır. Dışarıya baktığımız zaman tabiat havanın sıcaklığına soğukluğuna baktığımızda iklim bu alem halk edilmiş yaratılmış varlıklar olarak bileceğiz.

Şeriat mertebesinin bilinci bu, bu mertebe için doğrudur. Ama acaba bu hadise hakikatı itibariyle bu hadise bu kadar basit midir? İşte evvela kendimize ulaşıp ondan sonra da Hakk'a rabbımıza ulaşmak mümkün olacaktır. Bu sahada çalışmaya başladığı zaman üçe bölünmüş bunun birinci bölümüne "Cünûn" ikinci bölümüne "Fünûn" üçüncü bölümüne de "Sükûn" deniyor. Cünûndan kasıt cinnet getirmiş gibi ibadet halinde olmak, tabi bu aklımızı kaçırma manasına değildir. peygamber efendimiz bir hadis-i şeriflerinde şöyle buyurur, öyle çok ibadet ediniz ki etraftan

bakanlar sizi cinnet geçirmiş gibi zannetsinler. Ama bu onların anladıkları manada değildir.

Yine efendimizin yol göstermesiyle Taha suresinde Cenab-ı Hakk'ın Peygamber efendimize buyurduğu gibi "ey Muhammed biz bu Kur'an'ı kendine eziyet edinceye kadar yapasın diye indirmedik, bakın ne kadar güzel peygamberimiz bilindiği gibi çok ibadet eder geceleri kalkar uzun süre kıyamda kalır bir ayağı ağrır sonra değiştirir sonra ağırlığını tek ayak üzerine verir o ayağı yorulur diğerinin üzerine verir yorgunluğunu diye işte bu bize örnek "Cünûn" halidir. Yani bu devrede insanın gençlik devresi olduğundan gücü de buna müsaittir. Bu şekilde çalışma ile de aynı zamanda nefs-i emmareye bir geçit vermeme hali olur. nefs-i emmareye karşı bu bir savunma mekanızması olur. Ayrıca fıtri olarak doğal olarak çünkü ibadette olduğumuz sürece bu bedeni hakk'ın huzurunda Hakk'ın indinde kullandığımızdan vaktimizi Hakk'a vermiş olduğumuzdan nefsimizle geçirecek gaflete düşürecek başka yerlere gitmeye mani olur. yani nefsani yerlere gitmeye mani olur.

Böyle bir çalışma buna farzların üzerine kurb-u feraizin üzerine kurb-u nevafilin yüklenmesi manasınadır. Zikirler namazlar ibadetler oruçlar varsa kaza namazlarına devam, işte ne yapabiliyorsak bilhassa bu arada fiziki ibadetlerle birlikte okumalara dinlemelere de devam etmek yani burada "Cünûn" dan kasıt sadece fiziki ibadetler şer'i ibadetler değil, aynı zamanda tefekkür yoluna da ağırlık vermek yönelmek kişi bu devrelerde ilk başlandığı devrelerde ne kadar güzel yol ne kadar çok yol alabilirse daha sonraki gelecek zamanlardaki bazı başına gelebilecek sıkıntıları itibariyle yani zaman darlığı itibariyle yapamadıklarını o ilk yaptıkları sürede kazanmış olduğundan zaman kayıbı olmaz.

İşte bu "Cünûn" devresi bu yüzden çok hassas bir devredir. O zaman kişi daha kendi başınadır, meşguliyetleri azdır, evli değildir, çoluk çocuk meşguliyeti yoktur, zamanı kendine aittir daha çok kendine zaman ayırabilir, işte bu devre kişinin "Cünûn" devresidir. Ama bu demek değildir ibadet edecek de fikir tefekkür çalışması yapmayacak demek değildir, ibadet ile birlikte tefekkür çalışması da

olacaktır. Bu devre işte insanın tasavvuf halini üçe bölsek onar seneden belki başta on senelik bir süre ama herkes için mutlak peynir ekmek keser gibi on sene değildir bazısında üç sene bazısında beş sene bazısında yedi sene neyse işte o kendi yaşantısına göre sürer ama bu devrelerden istifade etmek lazımdır. Yani ne kadar erken yola çıkılırsa o kadar yol alınır. Ancak erken yola çıkayım derken çocukluk devrelerinde yeni gençlik devrelerinde daha hayatın ne olduğunu bilemiyorken okul devrelerinde pek bu sahaya girilmemesinde yarar olur, girilse de biraz dışından kenarından yavaş yavaş alışkanlık olsun diye çünkü fazla üzerine gidilirse bu sefer dünya derslerini azaltabilir zarar verebilir o saha hoşuna gider dünya dersleri ile ilgiyi biraz azaltabilir bu sefer sene kaybına sebep olabilir bu tehlikelidir.

Onun için bu durumda olanlara pek ders vermeyiz ancak herkesin yapabileceği istiğfar selavat, kelime-i tevhid besmele fatiha okuma, gibi bu şekilde manevi haz almayı bu kadarla bırakmaya çalışılır. Ama ne zaman okulunu bitirir, belirli bir hale gelir işini kurar çünkü bu sahada kişi biraz daha hür özgür hareket etmesi için sosyal siyasal maddi özgürlüğüne kavuşmuş olması da gerekiyor. gerçe herkes için mutlaka ben işimi kurayım da ondan sonra tasavvuf sahasına gireyim demek de pek doğru olmaz baştan girilebilir ne yapabiliyorsa yaptığı kadar yapar.

Bazı kimseler müracat ederler, işte efendim ben ders almak istiyorum gibi biz evvela soruyoruz sosyal durumun nedir, yani onun zenginlik fakirlik durumuna bakma manasına değil ona ne perde olabilir onu ne meşgul edebilir diye bakıyoruz. "efendim işe girdim de çıktım da dua etseniz de bizi yeniden işe alsalar " tamam bundan tasavvuf olmaz, çünkü aklı başka yerlere takılmış, onu herhangi bir şekilde küçük görme manasına değildir, yani bu sahada bunlar geçerli değildir. Tabi yol ehli olupta yolda gidiyorken herkesin başına her şey gelebilir, her şey için dua edilir o konu ayrıdır. Ama gayesi sadece hastalığının geçmesi içinse yahut fakirliğinin iyileşmesi için ise bereket alınması için bir yere giriliyor ise orada hedef Hakk değil de dünya yaşantısı

ise zaten biz onu kaldıracak halimiz yok, olsak çok zengin hadi yardım edelim neyse işini devam ettirsin kursun ondan sonra da zaten aramaz bile bir daha.

Yani "Cünûn" çalışmaları böyle baştan gerekiyor, bu arada da bunlar neydi, "Kurb-u Nevafil" artması gerekiyor ama "Kurb-u Feraiz" devam edecek o baştadır, bunlar arttıkça kendisini yavaş yavaş tanıdıkça nefsinin kontrolü artık eline geçtikçe bu sefer tefekkür düşünme hali biraz daha artmaya başlar. O süre içerisinde aldığı bilgiler, onun dağarcığında toplanacaktır. Hazmi Babam şöyle derdi "Oğlum bir heybe al onu boynuna geçir, bir gözü önünde olsun bir gözü arkada günlük kullanacağın bilgileri ön göze koy almak kolay olsun, daha sonra lazım olacakları arka göze koy onları vakti geldiği zaman sonra kullanırsın gibilerde söylerdi.

Kişi yavaş yavaş sahayı tanımaya başladığı zaman kendine yönelmeye başladığı zaman sistemi kavramaya başladığı zaman aynı zamanda "Fünûn" lanmış da yani fenlenmişdedir, bilgilenme sahasına da geçmiş olmaktadır. İşte bu sahanın sonu yoktur, ölünceye kadar bu saha vardır. ama bu devrede bunun üzerinde fazla durmak vardır. yine nafilelere devam etmek var, ama ilmi konularla daha çok ilgilenmektir, buna ne diyelim "ilmi nevafil" , "Kurb-u nevafil" nafilelerle yaklaşma "kurb-u ilmi nevafil" aslında bunlar her ne kadar nafile hükmünde isedeler Kurb-u feraiz içindedirler. Bu gerek sohbetler olsun gerek dinlediklerimiz olsun çünkü bu alemde ehlullahtan birisi Allah hepsinden razı olsun kendisinden sünnet ve farzın çok güzel bir tarifi vardır.

Sünnet dendiği zaman biz ne biliriz peygamberimizin yaptıklarını bize sünnet yapmış olması, farz Allah'ın emirleridir. Bu sahada doğrudur da, ama diğer bir ifade ile "*sünnet halktan uzaklaşmadır*." Demiştir. *"Farz ise Hakk ile olmaktır*" işte esas farz sünnet bunlardır. Yapılan bu çalışmalar Allah'a mülaki olmak üzere olduğundan batıni olarak bu yol ehlinin farzıdır bunlar. Bunlar olmazsa Hakk'a ulaşmak mümkün olmayacağından o halde bunları kendimize görev, vird edinmiş isek biz batıni farzı yerine

getiriyoruz demektir. Nasıl ki "Kurb-u feraiz" namaz kılmak islamın beş şartını yerine getirmek bunlar da Hakk'a ulaşmanın şartını yerine getirmektir. Ancak bu sohbet denilen şeyler fıkhi manada ahlaki mananın üstünde olan ilahi sohbetler olacak ki farz olan onlar olacaktır.

Diğer sohbetler o zaman sünnettir. Yani iyi ahlak şekliyle olacak işte şunu yapın bunu yapın anneye babaya hürmet sevgi saygı her tarafa insanlara yardımcı olun gibi bunlar sünnet sohbetleridir.

Farz olan sohbetler ise kişinin kendi kendisini bilecek kendini tanıyacak oradan rabbını tanıyacak oradan da Allah'ı tanıyacak yahut tanıtacak bilgiler farz olan bilgilerdir. Bu aleme gelmekten gerçek cenab-ı Hakk'ın muradı kendini tanıtmak olduğundan kendinin tanınması olduğundan çünkü "Bilinmekliğimi istedim bu alemleri halk ettim" sözü içerisinde olan bu sahaya girmiş olanlara O'na ulaşmak farz hükmündedir. Ama bu umumi farz değil özelde olan bir farzdır.

Yapılmaması kişinin kendi kaybıdır, ceza sebebi olmaz. Ama farz olan fiziki namazlarımızı bıraktığımız zaman ahirette ceza unsuru olur ama bu ilmidir kişi bırakabilir, zaman içerisinde sıkıntısı olur, zaman bulamaz çok başka halleri olur, hastalığı olur bir müddet bırakmak zorunda olur, bıraktıktan sonra da uzaklaşır geçer gider, o kendi bileceği bir iştir kimse bir şey demez ama neden bıraktın diye ahirette ona ceza verilmez ancak ahirette o cezayı kendi kendine verecektir. Vicdani ceza olacaktır. Zaten bundan daha ağır bir ceza da olmaz. Çünkü maide suresinde İsa (as) hakkında bahsedilen ayetin hükmü altına girer kişi. "Maide" sofra diye geçiyor, Maide suresi 112 ayette إِذْ قَالَ

الْحَوَارِيُّونَ يَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ هَلْ يَسْتَطِيعُ رَبُّكَ أَنْ يُنَزِّلَ عَلَيْنَا مَائِدَةً

مِنَ السَّمَاءِ قَالَ اتَّقُوا اللَّهَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ "Ya İsa rabbına söyle de gökten bir yemek sofrası indirsin hem biz görelim doyalım hem de bizden sonrakilere bir hatıra olsun derler.

Cenab-ı Hakk da bunun üzerine Maide suresi 115 ayetinde قَالَ اللَّهُ اِنِّى مُنَزِّلُهَا عَلَيْكُمْ فَمَنْ يَكْفُرْ مِنْكُمْ فَاِنِّى اُعَذِّبُهُ عَذَابًا لاَ اُعَذِّبُهُ اَحَدًا مِنَ الْعَالَمِينَ "Ya Musa onlara söyle ben bu sofrayı onlara indiririm ama bu sofradan yiyipte ayrıldıktan sonra onlara alemlere etmediğim azabı ederim" diyor. işte o sofra bu sofradır. Tevhid sofrasıdır. Yani Hakk'a ulaşma yolunda kat edilen mesafeler mesafelerin kat edilmesi için de ilme ihtiyaç vardır, o ilim de bu sahanın gıdalarıdır. Kiremit üzerinde balık indirdiği söylenir, bunu tefsirler değişik şekilde anlatıyor. Balık olması; balık deniz mahsülüdür, deniz de sudur su da ilim ve hayattır. İşte o balığın inmesiyle o kişilere ilim ve hayat verilmiştir. Kim bu ilim ve hayatı red eder istemezse ebedi ölmüş olanlardan olur.

İşte böylece evvela "Cünûn" ile çok şiddetli bir çalışmalar ile tabi bu şiddetli derken ailenin içinde cemiyette yaşayan bir kimse aile içerisinde bir odaya girecek de gününün 10-15 saatini orada geçirecek bana dokunmayın kimse dokunmasın ben rabbıma ibadet ediyorum işte yemek ister getirin ister getirmeyin ben açlığa alıştım böyle gider falan şekilde değildir. hiç aileye rahatsızlık vermeden hiçbir şekilde tepki çekmeden ailenin diğer fertlerinin de hakkını gözeterek bu sadece kendi şahsına kendine ait olan bir sahası olacak başkasına zarar vermeden aile içi bütünlüğü bozmadan, bazıları bir kıyafet giyiyor aile birbirine karışıyor, birisi bir tarikata girdim diyor aile birbirine karışıyor, yani bu yanlışlıklara gerek eşler gerek çocuklar akrabalar anne baba hiçbir şekilde ailenin huzurunu bozacak şekilde çalışma yapılmamalıdır.

Daha da fazlalaştırılarak aile içi muhabbetin korunması muhabbetin arttırılması lazım gerekir. Çünkü tevhid ehli olan ismi üzerinde birleştiricidir tevhid edicidir. Bakın kesret değil aileyi parçalayıcı anne babayı küçük görücü eşe hoş olmayan davranışlarda konuşmalarda bulunması kesinlikle bu tevhid ehlinin yapacağı işler değildir. çevresine mümkün olduğu kadar muhabbet dağıtacak yardımcı olmaya

çalışacak kendi birey işlerini her şekilde yapmaya çalışacak gerek kendi üstü başı çevresi neyse aile hanımları ise evine daha düzgün daha temiz bakacak daha güzel bakacak eşlerine çocuklarına daha çok şefkatle bakacak büyükleri varsa daha çok yardımcı olacak olacak ki bir farkımız olacak.

Eğer herkes ile aynı davranışı tevhid ehli de sergiliyor ise o zaman hiçbir farkı yoktur, bunlarla birlikte kendi hakkımızı da koruma hükmüne sahip olacağız. Bir kişi böyle bir toplu olan yerlerde birisi fazla faaldir bu sefer nasıl olsa o yapıyor diye onun üstüne yükü yüklerler, bu bir iki kabul edilebilir ama ondan sonra o kişi kendi iradesini de kullanır. Yani kendi haklarını da kullanacaktır. Başka tarafa zarar vermeyecek ama kendine de zarar da verdirmeyecek. Çünkü o hayat bize lazımdır. O hayatın bir saniyesi bile bizim için çok değerlidir. Biz zamanımızı başkalarına kullandırtırsak vaktimizden zarar etmiş oluruz. Sermayemizden zarar etmiş oluruz.

Kimseye baskı ve herhangi bir şekilde başkasını kullanma gibi kendi şahsi işimiz de yoktur. Şahsi işimizi yapacaksak gider görürüz eşimiz bile olsa fazla meşgul etmememiz lazımdır. Mesela ben su içeceğim zaman giderim suyumu kendim alırım. Kendi işimi kendim görmeye çalışırım. Nükhet Hanım her türlü hizmetimi yapar Allah razı olsun da onun da rahatsız olduğu anlar olur ben kalkarım hem iki adım yol yürümüş olurum, biraz hareket ederim . bu şekilde işin aslı ne kullanacağız ne de kendimizi kullandıracağız.

Ama yeri geldiğinde biz biraz fedakarlıkta biraz daha üstte olabiliriz o da ayrı bir konudur. Cenab-ı Hakk da onu karşılıksız bırakmaz. O hizmet edilen kişi bir teşekkür etse "Allah razı olsun" dese, orada da Hakk olduğuna göre hakk" razıyım senden" demektir o. Tevhid ehli olayları böyle okur, yani birisi dedi ki "Allah senden razı olsun" o söyleyen kişi kendisini tanımasa bile bilmese bile ama razı olsun sözüne muahatab olan kişi onu söyleyenin Hakk olduğunu bildiğinden açık olarak ben senden razıyım demektir, Allah diyor ki ben senden razıyım. O diyor ki Allah senden razı olsun. Neden çünkü onun hayata bakışı öyle ikilidir.

Ama tevhid ehli oraya hizmet ettiğinin ne olduğunu bildiği için Allah'tan onu duyuyornuş gibi ilmel yakıyn aynel yakıyn hakkal yakıyn sahasına girmektedir bunlar, kişi hangi düzey itibariyle hayatını sürdürüyorsa hangi ilim düzeyinden sürdürüyorsa oradan cevabını alır. Aynı sözden on kişi başka türlü değer yargılaması çıkarır. Değerlendirme yapar neden kendi anlayışına göre yapar. Cenab-ı Hakk bütün İlahi mertebelerde mevcut olduğundan herkesin düşündüğü de doğrudur. Her ne kadar düşünceler değişik bile olsa ama o mertebe itibariyle doğrudur. Birisi Hakk ile kulunu ayrı görür, yukarıdaki Allah'tan mış gibi "Allah razı olsun" der, ama tevhid ehli doğrudan doğruya ben senden razıyım hükmünü çıkarır oradan. Bundan da güzel bir şey olmaz. Allah emeklerimizi zayi etmesin inşeallah.

Hani "Cünûn, Fünûn, Sükûn" bunlar anlaşıldı mı? Bu son devrelerde de, kişinin artık fiziki gücü azalmış olduğundan kurb-u nevafili azaltır. Neden çünkü kurb-u nevafil süresini doldurmuş görevini yapmıştır. Şimdi bir insanın başı ağrıyor, doktor diyor ki on gün bunu alacaksın yani iki doz alacaksın 15 gün sonra günlük tek doza düşüreceksin 20 gün sonra da onu da kaldıracaksın. İşte bunun birisi "Cünûn" devresi ikincisi "Fünûn" devresi son ilacı bırakması da "Sükûn" devresidir. Yani artık hastalıkların geçtiği ilaca gerek kalmadığı süre ilmi ilahi sıhhatinin yerine geldiği süre o zaten fiziken de zaten biraz güçten düştüğü için bunun yerine "Sükûn" ancak buradaki "Sükûn" dışarıdan görüldüğü gibi fiziki sükûn değil, bir sonsuz deryanın sakinliği gibidir.

"Cünûn" devresi deryanın dalgalandığı süredir, dalgalandığı sürede de deryanın içerisine ne gelmişse o dalgalarla haşir neşir yapar eritir. İşte bizde o içimizdeki nefsani çöplerin gereksiz şeylerin birikmesi o "Cünûn" devresinde dalgalanmak ile çalkalanmak ile onların hepsi temizlenmiş olur, sonra "Fünûn" fenlenmiş deryada yola çıkılmış olur, neticede "Sükûn" devresinde de o ırmağın nehirin denize ulaşması gibi nehir ırmak yatağında giderken çağlar çağlayanlardan ilerlerken ses çıkarır köpürür yol alır, içinde ne varsa alır götürür. Ama deryaya ulaştıktan sonra

artık sesi soluğu çıkmaz. Neden çünkü seyiri yolu bitirdi, engebelli yerlerden geçti artık aslına ulaştı. Bu hale ise "sekine" denir.

İşte denizin buhar olup göğe çıkması gökte yoğunlaşmasıyla bulutlara dönüşmesi, belirli bir ısı kaybedecek bir olayla karşılaştıktan sonra yağmur damlalarına dönüp yere inmesi yerdeki damlaların birleşerek su akıntılarına oradan derelere derlerin birleşmesi nehirlere oradan da deryaya dalması da bu üç yaşamayı göstermektedir. O ısı enerjisiyle buharlaşması buharın yükselerek gökte dolaşması seyrana başlaması "Cünûn" devresi, yağmur olup yere düşüp taprakta akıp gitmesi "Fünûn devresi, nehirin deryaya ulaşmasıyla da "Sükûn" devresidir.

Ayrıca burası yakıynlikleri de tutabilir, buhar olup yukarıya çıkarken ilmel yakıyn, yağmur olup yere düşmesi aynel Yakıyn, deryaya ulaşması da Hakkal yakıyn olmasıdır. Yine bu şekilde su kaynayarak buhar olması buhardan sonra suya dönüşmesi sudan sonra soğutularak buza dönüşmesi buzdan sonra da tekrar eriyerek su olması aslına dönmesi hep bu tavırları yaşayışları bildiren hususlardır.

Çokluk Farklılık: bu alemde gördüğümüz her ne kadar çok diye ifade ettiğimiz varlıklar varsa bunların hepsi "Bir" in çokluğudur. Çokların çokluğu değildir. "Bir" in çokluğu ile çokların çokluğu arasında büyük farklar vardır. Bu alemde "Bir" vardır iki yoktur. Hangi sahada olursa olsun iki yoktur. Ama efendim ben görüyorum yüzlerce binlerce çeşit çiçek var meyve var, evet var hepsi var o çokluk mutlak çoklardan meydana geldiğini ifade etmez. Çok olarak bir şeyin kabul edilebilmesi için o çok olan her bir şeyin kendine ait bir kimliği olması lazım ki o zaman bu alemde çokluk var diyelim. Bir bahçe düşünelim kırmızı sarı yeşil bir sürü çiçekler var bakıldığı zaman çok kesret denilen ifade ortaya çıkmaktadır. Peki madem onları çok olarak gördük niye ebedi olarak o varlık ortada durmuyor, süresi dolduğu zaman boynunu büküyor, düşüyor yaprakları dökülüyor ortada hiçbir şey kalmıyor.

Bir sonraki mevsimde sahibi onu ya dikiyor ya aşı yapıyor, yeniden bir varlık oluyor, ortaya çıkıyor ama bakıyorsunuz süresi dolunca o da gidiyor. Ne rengi kalıyor ne güzelliği kalıyor ne yeşilliği kalıyor, sapsarı kuruyor. Eğer bir varlık mutlak manada var olsa ne sararır ne solar ne yok olur, ne çürür ne gider, ebedi orada baki kalır. Eğer gelip geçen bir varlık varsa onun kendine ait bir varlığı olmadığı için gelip geçen bir varlık olduğu için o gelip geçmektedir. O halde kendine ait bir varlığı yoktur. Kendilerine ait bir varlığı da olmadığı için onları ortaya getiren tek varlık amir ve hakim olan bu alemde bir tek varlık var o da Allah (cc) dir.

İşte o varlık ki her baharda kendinin zuhurlarını yeniden hayata geçiriyor. Vakti geldiği zaman gene kendine ait olan zuhurlarını yine kendine geri çekiyor. Dalganın sahile vurupta çıkıp deryanın o dalgaları tekrar kendine alması gibidir. Her sahile vurduğu zaman bir varlık oluşuyor zannediyoruz biz. Halbuki orada hiçbir şey yoktur. Dalga ismini de alsa köpük ismini de alsa yayılma ismini de alsa o deryanın ta kendisidir. Birisi latife olsun diye bir arkadaşına bir kağıt ile kalem veriyor, otur şu sahile bakalım say akşama kadar kaç tane dalga gelip geçecek diyor. o da söz dinliyor orada oturuyor, akşam üstü yanına geldiği zaman "saydın mı dalgaları" diyor, o da "saydım" diyor. "peki kaç tane dalga geldi?" diyor. o da bir tane dalga diyor. nasıl olur bu kadar sürede bir dalga ben geleli on dalga oldu diyor. iyi ama onların hepsi tek dalgadır başka dalga yok diyor.

Yani hepsi birin açılımı ve kapanmasıdır. Başkası da olmadığına göre o halde bu alemde çokluk olarak gördüğümüz her şey tekin renklenerek kendindeki sanatı kendindeki varlığı her mahalde değişik bir şekilde ortaya çıkararak çok görünmesinden başka bir şey değildir. işte bu çok görünme bize perde olmakta biz de zannediyoruz ki bu alem çokluk alemi kesret alemi evet görüntü çok ama sahibi birdir. O halde bize lazım olan görüntüler değil o görüntüleri meydana getiren sahibini bilmektir oraya ulaşmaktır. İşte bizler de bahçedeki çiçekler gibi tevhid bahçesinde her birerlerimiz ayrı birer çiçek hükmündeyiz. Her birerlerimizin kendimize ait bir rengimiz var, kokumuz var bir halimiz var.

Ayağa kalkıp ellerimizi açalım ağaçtan başka bir şey değildir. bu herkes için geçerlidir. Diğerlerinden farkımız ağaçtan çiçekten farkımız bizim bu çiçek olduğumuzu bilmemizdir. İdrak etmemizdir. Allah'ın bahçesinde birer çiçek olduğumuzu ve ondan ayrı ve gayrı olmadığımızı neyimiz varsa bize O'nun bahşettiği, zaman ve zemin olarak da dünyayı bize bahşettiği bizlerin de kendisinin nefhasıyla var olduğu ve o yüce Allah ki insanlar vasıtasıyla hayat yaşadığı dünyada yaşadığı nefes aldığı verdiği o halde o zaman ne kadar büyük şerefe sahip olduğumuzu anlamamız zor olmayacaktır. Cenab-ı Hakk bizden Venefahtü etmekte bizlerden alemini seyretmekte şuurlu idraklı varlıklar olduğumuz için ve bizlerle sevinmekte bizlerle de üzülmektedir.

Haşa üzülmeyi O'ndan kaldıralım eksilikleri biz nefsimize verelim, güzellikleri yücelikleri de O'na bırakmış olalım. Her ne kadar hepsi de ondan ise de ama nezaketen böyle bilelim. İşte ne zaman ki kendi hakikatimizi idrak edeceğiz o zaman aynel yakıynden sonra hakkal Yakıyn bu şekilde bize ortaya geldiğinde kul ortadan kalkmış Hakk baki olmuş olacak ancak görüntüde yine bir kul var kul kalktı ama fizik olarak yine de bir kul var, o kul artık o kul değil "Ene" nin "Ente"sidir. Yani benim senin olacak. Ki "Sen" diye hitap ettiği "Ben" dir orada ki kuluna kimlik vermiştir, o da bir gerçektir, ne kadar büyük bir lutuftur, Allah kulunu karşısına alıpta "Sen" diye muhatap olmuştur.

İşte bu risalet mertebesidir. Bu üç mertebe de insanda mevcuttur. Uluhiyet mertebesi Risalet mertebesi Abdiyet mertebesi, hani "Abdühu ve rasulu hu" diyoruz ya O'nun abdı ve O'nun rasulü yani Allah'ın abdı, kulu ve O'nun rasulü. İşte peygamberimizin Abduhu tarafı velayeti Rasuluhu ifadesi de risaletidir. Ve bunları ortaya getiren de "Hu" dan kasıt da Hakk'ın ta kendisidir. Kûl, Rasul ve Abd birleştiği zaman Hakk'ın bütün sistemi ortaya çıkmış olmaktadır. Yani Hakk kendi batınında olan özelliklerini risaleti itibariyle zahirine aktarmaktadır. Yani uluhiyetinin abdiyete bildirilmesi için bir aracı gerekmektedir, orası da

rasul, risalet risalet risaletini yapabilmesi için tebliğ edecek bir yere ihtiyaç vardır. peygamber gelsin elli tane peygamber gelsin onların etrafında kavimleri yoksa müntesipleri yoksa bir işe yaramaz.

Allah kendi kendine olsun risaletiini tebliğ edecek bir varlık yoksa "Allah var idi onunla birlikte hiçbir şey yok idi" hükmüyle Allah kendi aleminde kendi başınadır. İşte insanın öyle bir müthiş özelliği var ki bu alemde Allah'ın varlığını ortaya çıkaran ispatlayan yaşayan bir mahal olarak insanı halk etti. "Bilinmekliğimi istedim bu alemleri halk ettim", "zatımın bilinmekliğini istedim insanı halk ettim" işte bu hadiseleri gerçek manada yaşayan ehl-i tasavvuf bu hakikatleri remzler içerisinde bizlere bildiriyorlar, avamdan gizlemek için bazı perdeli sözlerle söylüyorlar ama irfan ehli o perdeleri açar o sözün hakikatlerine erer.

Latife olsun diye birisi diyor ki ey "sen yücelerin yücesisin, biliyorum ama *ben olmasaydım sen olmazdın*" diyor. öyle değilmidir "Ente " olmasa "Ene" yi kim bilecektir. Ama O da diyor ki " *İyi güzel söylüyorsun da ben olmasaydım sen olmazdın"*. yani bu muhabbet böyle çok nazik çok hoş çok latif bir şekilde Hakkal yakıyn mertebesinde devam eder gider zevki konulardır, bunlar kağıda kaleme sığacak beşer aklıyla da anlaşılacak şeyler değildir. Cenab-ı Hakk her birerlerimize kolaylıklar versin.

Burası ile ilgili küçük bir notum var gerçekten çok mühimdir.

"*Rab Hakk'tır, hakikat bakışıyla bakıldığında kul da Hakk'tır. Mükellefin kim olduğuna şuurum ve vukufum oluşum olsaydı ne olurdu, eğer mükellef kuldur desem o ölüdür ve yoktur ve eğer Hakk'tır desem teklif olunan nerede"*

Muhiddin-i Arabi Hz lerinin Futuhat-ı Mekkiye eserinden.

Yani emr-i teklifiye muhatap olan nerededir. Ayrıca bu okuduğumuz lamaatın başka bir şerhinde de şöyle bir rubai yazmışlar, "Ey bu kevn-i mekanın hülasası olan insan," bakın iki alemin özü olan insan Muhiddin-i arabi Hzleri de

diyor ki "Bu alemi bir havan içerisine koymak mümkün olsa ve o havanda dövmek mümkün olsa ortaya çıkacak insan-ı kamil'dir" diyor.

"Ey bu kevn-i mekanın hülasası olan insan, tevhid-i Hakk'ı söz ile bulmak mümtenihattandır (olmayacak bir iştir) git nefh-i vücut et ki Fusus-ul Hikem'den ve Lemaat'tan (yani şu okuduğumuz kitaptan) onların içinden bulamadığın bir sırrı kendinde bulasın. Mevlâna Cami.

Şu iki mevzu bütün işi hülasa ediyor ve özünde var (Rubai Mevlana Cami) işte bunları ilim ile bilmek ilmel yakıyn, yaşamaya başlamak aynel yakıyn, Hakikati ile olmak da Hakkal yakıyn eğer bu üç aşamalı yaşantılar sadece bilim değil, İlim ile yaşantılar olmadığı sürece kişinin Hakk'ı bulması kendini de bulması ulaşması mümkün değildir. Bir çok sohbetler yapılır duygusal sohbetler olur ilmi, bilmi fıkhi sohbetler olur, ilahiler olur, şiirler okunur, zikirler yapılır ama bunlar sadece ikili anlayışı ile yapıldığı için Allah'a ulaştırmaz duygusal bir zaman geçirilmiş olunur. O da güzeldir ama hedefe ulaşılması mümkün değildir. hedefe ulaşılması için tevhid ilminin hakikat ilminin çok iyi bir şekilde bilinmesi lazımdır.

Buraya gitmek için de Cünûn, Fünûn, Sükûn devrelerinden geçilmesi lazımdır. Ayrıca bu çokluğa bakıpta bu alemin çokluktan ibaret olduğu değil, çokluğn tekin birer yüzleri, her görülen şey Vahid olanın Ahad olanın görüntüsünden başka bir şey değildir. Bunu anladığımız zaman da hayata bakışımız da başka olur, gerek bireysel insanlarla gerek tabiatla olan münasebetlerimiz de bambaşka olur. Güle bakışımız değişir dikene bakışımız değişir, dikene diken diye reddetmeyiz, o da bir ismin zuhurudur diye bakarız.

Cenab-ı Hakk'tan her birerlerimize bu dünyadan gitmeden olabildiğince tevhid-i hakikatları anlama yolunu bize açsın zaten açmış da gönlümüzü ve aklımızı da açsın idrak eden kimselerden eylesin inşeallah.

اَعُوذُبِاللّٰهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

Bismillâhirrahmânirrahîm.

Cd-11- Mübarek gecelerden Berat kandili.

Bugün 10/05/2017 Çarşamba günü aynı zaman da Berat kandili bu günün özelliği rabbımıza bu günlere bize çıkardığı sağlık ve sıhat içerisinde oluşturduğundan şükrümüzü hamdımızı bildiririz, her birerlerimize gerçek manada bu hayatta yaşama sebebimizi idrak ettirmesini de böylece de niyaz etmiş olalım.

Gece ve kandil diğer ismiyle "Mübarek Geceler" isimli kitabımızın yeni baskısı 27. sayfada 3. Bölümden devam edelim. Bu okuduğumuz mevzu bundan çok seneler evvel yine aynı gece hakkında yapılmış sohbet ve sohbetlerden derlenmiş bir kitaptır, kısmen okuyarak kısmen izah ederek bu sahadaki bilgilerimizi biraz daha genişletmiş olalım.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ Berat Kandili:

Muhterem gönül dostları her birerlerimize bu kandilimiz hayırlı olsun inşallah, Rabbımızdan bu hakikatleri idrak edecek aklı fikri gayreti bizlere de hibe olarak bir şey beklemeden vermesini niyaz edelim inşallah.

Arabi aylardan Şaban ayının 14. gününü 15. gününe bağlayan gece Berat gecesidir. Evvela Berat gecesinin özelliklerine bir göz atalım. Yani bu ne demektir, Berat Gecesi'nde neler olmuştur. Berat Gecesi'nin özellikleri şunlardır.

1-Kur'an-ı Kerim bu gece Levh-i Mahfuz'dan dünya semasına indirilmiştir. Kadir Gecesi'nde de Peygamber efendimize gelmeye başlamıştır. Bu hususu belirten ayet-i Kerime'de Duhan Suresinde

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ حَمٓ buradaki Hakikat-ı Muhammediye demektir yani O'nun şifreleri baş harfleridir, ayrıca bu sahada biraz daha ileriye gittiğimizde "Hakk olan Muhammed" demektir. حَمٓ Bunlardan bilindiği gibi Kur'an-ı Kerimde 40. , 41. , 42. , 43. , 44. , 45. , 46. Yedi Sure حَمٓ ile başlamaktadır. Her birerleri o mertebelerin birer halini bizlere açık olarak izah ve ifade etmektedirler.

حَمٓ Apaçık olan kitaba and olsun ki, biz onu kutlu bir gecede indirdik doğrusu biz insanları uyarmaktayız. Katımızdan bir buyrukla her hikmetli işe o gecede hükmedilir. Doğrusu biz öteden beri peygamberler göndermekteyiz eğer kesin olarak inanırsanız bilin ki bu senin rabbından göklerin yerin ve ikisi arasında bulunanların rabbından bir rahmettir. O işitendir, bilendir, O'ndan başka ilah yoktur, diriltir ve öldürür, sizin de rabbınız önceki babalarınızın da rabbıdır. (Duham Suresi 1- 8. ayetler)

Burada başta belirtildiği gibi "Apaçık kitaba and olsun ki" "Apaçık kitap Kur'an-ı Kerim olarak bahsedilmekle birlikte Kur'an-ı Kerim'in içindeki bütün Surelerin, ayetlerin genel olarak açılmasına bu alemde bütün alemi ifade eden "Kur'an-ı Fiili, Kur'an-ı Fiziki" denmektedir, ki apaçık ifadesiyle de zaten gördüğümüz bütün bu alem Kur'an'ın suhuflarından, sahifelerinden, ayetlerinden, bölümlerinden, surelerinden ibaret olan bir görüntüdür. Aleme baktığımız zaman Kur'an-ı Kerim'de ne varsa alemde de o vardır, alemde ne varsa Kur'an-ı Kerim'in içerisinde o vardır, yani alem ve Kur'an birbirinin aynıdır birisi onun kayıtlı olarak bize bildirmekte, diğeri ise fiili olarak yaşanan bir gerçek hayat olarak bizlere görüntülemektedir, bizlerin de hayatı bu yaşantının içinde olmakla birlikte insanlar ise yaşayan Kur'an olmaktadır, her iki alemi de müşahede etmiş olduklarından idrak etmiş olduklarından her birerlerimiz yaşayan Kur'an hükmündeyiz. İşte alemi ve kendimizi ne

kadar tanıyabilirsek bizim Kur'an'ımız da o kadar oluşmuş olur. Tabi ki bunun sonuna ermek mümkün değil, ama kendimizi ne kadar genişletebilirsek bu sahada bu alemden o kadar çok şey kazanmış olarak gideriz. Ahiretteki genişliğimiz de ilmimiz nispetinde olacaktır. Burada her birerlerimizin hali sınırlıdır. Gerek beden sınırı içinde gerek mülki olarak sınırlıyız. Ama bu haller ahirette çok sonsuz olacak, ancak burada kazanmış olmak şartıyla. Burada bir şey kazanamazsak ahirette karşımıza çıkacak kazanımımız olmaz. Bakacağız ki amel defterimizde sayfalar boş boş geçmiş yahut karışık karartılı olarak geçmiş bir şey ifade etmiyor, hayali sayfalarla dolu olacak Allah etmesin.

Doğrusu biz O'nu kutlu bir gecede indirdik, şüphesiz biz insanları uyarmaktayız." "katımızdan bir buyrukla her hikmetli işe hükmedilir. " hani deniyor ya bir sene içerisinde alemde neler yapılacaksa o program ayan-ı sabite programı denilen Dünyanın ayan-ı sabitesi, alemin ayan-ı sabitesi de var, bizlerin olduğu gibi ilmi manada bir senelik süre bir sene sonraki Berat gecesinin içerisinde olacağı zamana kadar bu program indirilmekte ve tatbikata geçmektedir.

2-Kıblenin yönü bu gecenin ertesi günü Kudüs'ten Mekke'ye Kabe'ye döndürülmüştür.

3-Mahlukatın bir yıl içindeki rızıklarına alacaklarına ömürlerine dair, Cenab-ı Hakk bu gecede takdirde bulunmuştur, o yılın programı bu gece içinde yürürlüğe girmektedir.

Şimdi baştan gelelim Kıble'nin yönü bu gecenin ertesi günü Kudüs'ten Mekke'ye yani Kabe'ye döndürülmüştür, bu hadise dünya tefekkür tarihinin en büyük oluşumlarından birisidir. Bilhassa bizler Müslümanlar için. Daha evvelce bilindiği gibi Adem (as) ile birlikte Cenab-ı Hakk yeryüzünde yalnız kalmasın diye ona bir fanus şeklinde bir beyt indirdiği kaynaklarda kayıtlıdır. Bunun temellerini melaike-i kiram hazırladı o zamanlar ismi "Kabe" değil "Beytullah ve Beyt-ül Atik" yani eski ev içinde oturulan ilk ev insanlar tarafından sonradan ismi "Kabe" olan peygamberimiz zamanında tamirde dört köşe haline gelen "Küp" "Kabe ismini alan o

Adem (as) dan beri “Kabe” ismi ile anılmıyordu bunda yanılıyoruz yani hep ezeli olarak “Kabe” diye İbrahim’in Kabe’si diye söylüyoruz o devrelerde “Beyt-ül Atik” yani eski ev manasına “Beytullah” yani Allah’ın evi gibi isimlerle biliniyordu.

İbrahim (as) geldiğinde “Beytullah” ın nerede olduğu bilinmiyordu, çünkü Nuh tufanında üzerindeki “Fanus” alınıp esma alemine götürülmüş kaldırılmış “Beyt-ül Mamur” ismi verilmiş, melaike-i Kiram’ın yapmış olduğu temelleri de çamurların altında kalmıştır. Yani uzun bir müddet yeryüzünde Beytullah bilinmiyordu. Tufandan Nuh (as) dan İbrahim (as) a gelinceye kadar. İşte İbrahim (as) ın kendisine peygamberlik verilmesi, başından belirli hadiselerin geçmesi ateşe atılması Irak’taki Ninova dan Keldanilerin yaşadığı yerden bu yer Bağdat’ın 200 Km kadar güneyinde olduğu bir yer diye söyleniyor. Hatta Keldanilerin daha da orada yaşadıkları Keldanice de konuşanların olduğu biliyoruz.

Nihayet Nemrut’un zulmünden uzaklaşmak için belirli seyahatlerden Mısır’a uğradıktan ve diğer yollardan geçtikten sonra bu arada Urfa’da Harran’dan da geçmekte, yalnız orada gölün ve oradaki halin nasıl oluştuğunu anlamak mümkün değildir. Orada ateşe atıldığını hatta o suyun üstünde yukarıda iki sutun var ama o sutunlar Romalılardan kalan yeni tarihli bir sutundur. Öyle çok eski tarihli sutunlar değildir, oradan atıldığı ifade ediliyor, oraya gidenler görmüşlerdir gerçekten de balıklar toplu toplu siyah balıklar olarak geziyorlar, dolaşıyorlar onları da İbrahim (as) ı yakmak işin topladıkları geriye kalan odun parçaları diye isimlendiriyorlar, ama bu tarihi manada ateşe atılması Irak’ta olan bir hadisedir.

Yani Bağdat’ın 200 Km kadar güneyinde olan bir sahada yapılan bir hadisedir. Bir hikmeti vardır orası da öyle olmuştur. Yani İbrahim (as) Urfa’da değil Harran’da bir müddet kaldı yolculuk esnasında ama ateşe atılma hadisesinden çok sonra seyahatları itibariyle oraya geldi, Mısıra uğradığı oradan da Şam tarafına gittiği ve orada kaldığı yani “Kenan ili” diye belirtilen Şam çevresindeki

Kudüs çevresindeki bir yerlerde yaşadığı biliniyor. Orada Mısırda kaldığı süre içerisinde bilindiği gibi o günün firavunu İbrahim (as) eşi Sara valideye yardımcı olsun diye bir hanım hediye ediyor ki onun ismi de Hacer'dir. Bu yüzden batılılar ne yazık ki bu işi pek anlamadıklarından İsmail (as) tarafından gelen İslami yola İslami Kanala ve doğu tarafındakilere "köle kadının çocukları" diye bakıyorlar. Yani bizleri bu kadar aciz görüyorlar insan yerine de koymuyorlar, o zaman onlara göre Arab'ların Ortadoğu'da yaşasalar ne olacak yaşamasa ne olacak gibi hiçbir hükümleri yok yani insan yerine bile bu yüzden koymuyorlar.

Köle kadının çocukları diye kendilerini de Sara validenin yoluyla geldikleri için "Hür kadın" ın çocukları olarak ve üstün vasıflı kimseler olarak kabul ediyorlar. Esas ihtilaf buradan çıkıyor. Halbuki o "köle kadının çocukları" diye belirtilen o kadın mübarek oğluyla beraber bugün Kabe-i Muazzama'ın "Hicr" olarak bilinen yerinde yatıyor ne kadar büyük bir şerefe sahip. Sara validemiz de Kudüs'ün civarında olan "Halilürrahman" diye bir yer var orada yatıyorlar. İbrahim (as) oğlu İshak (as) oğlu Yakub (as) sırayla dizilmişler karşılarında da eşleri dizilmiş Halilul Rahman mescidinde o kasabada orada yatmaktalar, orası da şerefli bir yer tabi ki.

Böylece peygamber efendimiz zamanında O'nun gençliğinde bilindiği gibi Kabe-i Muazzama beytullah, Beyt-ül Atik ismi ile olan o bina tamir edilmek isteniyor, tamir ediliyorken de malzemeleri yetmediği gerekçesiyle küçültmek istiyorlar yani tuğla ve taşımız yetmedi diye halbuki bu mantıklı bir izah tarzı değildir, ama şeriat mertebesinde de bir izah tarzı olacak oraya göre uygun bir gerekçedir. Cenab-ı Hakk'ın muradı Beyt-ül Atik üzerinde yeni mertebeler oluşturmaktı, ki evvelce Beyt-ül Atik'i' iki makamı vardı öndeki köşe olan yerler, birisi Ademiyet biri de İbrahimiyet makamını temsil ediyordu.

Bakara suresinde geçmekte Bakara suresi 127. Ayetinde

وَإِذْ يَرْفَعُ إِبْرَاهِيمُ الْقَوَاعِدَ مِنَ الْبَيْتِ وَإِسْمَاعِيلُ رَبَّنَا تَقَبَّلْ مِنَّا إِنَّكَ أَنْتَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ

Ayet-i kerimede bunlar anlatılmaktadır, “İbrahim İsmail ile birlikte Beyt’in duvarlarını yükseltiyorlar iken Yarabbi sen bizim yaptığımız işleri görürsün dualarımızı da işitirsin” diye de böyle dua ediyorlardı. O gün o iki garip kimsenin olmadığı o yerde Beytullah’ı Beyt-ül Atik’i olduğu gibi yapabilmişlerse yani o günün malzeme azlığında iki kişi onu yapabilmişlerse Kureyş’in en geniş en zengin en şaşalı devrinde elli tane Kabe gibi bina yapma güçleri vardı. Ama Cenab-ı Hakk’ın işi bu eğer bilselerdi başlarına geleceği yani Beytullah’ın Beyt-ül Atik’in dört köşe Küp olduğunda hangi makamları üzerinde barındıracağı halini bilselerdi onu gene eskisi gibi yaparlardı. Çünkü o makamların oluşmasını istemezlerdi.

Arka köşelerdeki makamların oluşmasıyla Kureyş’in elinden o saltanat gitmiş oldu. Bakın kıblenin değişmesi sırasında Mekke daha henüz Kureyş’in elinde idi. Ama Bakara Suresi 144. Ayet فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ geldiği zaman kıble o anda değişti bu bakın ne kadar mühim Berat Gecesi’nin ertesi gününde olan bir kıble tahvili büyük bir değişiklik. İşte bizler de kendi hakikatimizi idrak ettiğimizde Ef’al mertebesinden Esma mertebesine, oradan sıfat mertebesine geçtiğimiz zaman Kudsi bir hayat yaşamaktayız. İsim ve sıfat kudsiyeti içerisinde ne zaman ki Zat’i hakikatlere geçme yolu açılacak tam bir Muhammedî olacağız, o zaman kıble tahvili bizlerde de olması lazım gelecektir. Çünkü dünyanın seyri nasıl devam etmişse bireyin seyri de aynen öylece devam etmesi gerekmektedir.

Genel seyir tüm olarak bütün insanların içinde olduğu bir seyir olarak yaşanmaktadır ama birey seyir daha kısa sürelerde kendi dünyasında kendi beden aleminde mülkünde bunları ilmi de olsa yaşaması gerekmektedir. İşte o zaman bir insan bin insan olmaktadır. Yani binden kasıt bütün

insanlar olmaktadır, bütün insanlar da bir insan olmaktadır yani bir insanın bünyesinde bütün insanlar tevhit edilmiş olmaktadır. Bu insan evvelâ başta (sav) efendimiz olmak üzere her birerlerimizde de kendi bünyemiz içerisinde bu şekilde idrak edip topladığımız zaman bütün insanlar bir insan hükmündedir ki baktığımız zaman yine aynıdır bütün insanların hepsinde bir insanda ne varsa fiziki olarak hücresel olarak da ne varsa hepsi vardır. Hayat, İlim, İrade, Kudret, Kelam, Sem'i, Basar gibi her türlü hal herkeste vardır. O halde bizler her birimiz birbirimizin kopyalarıyız, kopyalar da aslından olduğundan bütün kopyaları çektiğimiz zaman elde kalan aslı zaten bir dir.

İşte böyle bakarsak Tevhid-i Beşer yani insanlığı kendi bünyemizde tevhid etmiş oluruz. Ve kesrete döndüğümüz zaman bütün bunları kendimizin dışına çıkarırız ayrı ayrı varlıklar olarak görürüz herkes de kendine göre ayrı bir değerdir, o şekilde baktığımız da da Kesret-i Beşer yani beşerin kesret yönünü yaşamış oluruz.

Bakara Suresi 144. Ayeti geldiği zaman ... فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ .. Yani "yüzünüzü Mescid-i Haram'a döndürün" ayeti geldiği zaman daha evvel Müslümanlar Mescid-i Aksa'ya dönüktü, belirli bir süre Mescid-i Aksa'ya yöneldiler Medine'ye gidildikten sonra 18 ay kadar orada devam etti, Bakara Suresi 144. Ayeti geldiği zaman Müslümanlar şimdiki "Kıbleteyn" ismindeki mescidde namazlarını kılarken bulundukları yerde kendi mihferleri üzere tam arkaya döndüler. Öyle sırayla dönüş değil de cemaat olduğu yerde döndü, peygamber efendimiz aralarından geçip önlerine geldi kıble tam ters istikamete dönmüş oldu.

Ancak o anda daha henüz Kabe-i muazzama Müslümanların elinde değildi, Kureyş'in elinde idi, işte o ayet-i kerime geldiği zaman Mekke batınen feth edilmişti. Bakın çok açık olarak "Yüzünüzü oraya döndürün" dendiği zaman orası artık Müslümanların oldu. Zaten belirli bir süre

sonra da bir sene kadar belirli bir süre sonra da fiilen de orası Müslümanlara geçmiş oldu.

3-Mahlukatın bir yıl içindeki rızıklarına alacaklarına ve ömürlerine dair Cenab-ı Hakk bu gecede takdirde bulunmuştur o yılın programı bu gece içinde yürürlüğe girmektedir. Bir sene içerisinde neler olacaksa o şekilde programı faaliyete geçmektedir. Levh-i Mahfuzda bütün bu alemlerin programı baştan sona kadar var iken ama bu program birden bire kovadan suyun dökülmesi gibi olmuyor her sene belirli bir program üzerine bir senelik yaşanacak büyük haller ortaya çıkmış oluyor. Bu demek değildir ki bizlerin de her bütün hallerimizin o sene içerisindeki en küçük hareketlerimize yaşantılarımıza kadar o gece tamamlanıyor da biz onun tatbikini yapıyoruz manasında değildir, bunun içerisinde bizlere bırakılan kader-i muallak, kaza-ı muallak tarafında bize ait kararlarımızla yapmış olduğumuz faaliyetlerimiz de oraya ayrıca girmektedir. Bizim emir ve nehiyleri dinlemek suretiyle tatbik etmek suretiyle olacak kazançlarımız bizim lehimize olarak yazılmakta yapamadıklarımız da bizim aleyhimizde olarak yazılmaktadır.

Peygamber (sav) Hz Aişe validemize anlatırken şöyle buyurmuşlardır, "Bu gece Şaban'ın 15. gecesidir, Allahu Teala bu gecede Beni Kelb kabilesinin koyunlarının tüyleri kadar insanı cehennemden azad eder. Fakat bu gecede kendisine eş ve ortak koşanların Müslümanlara karşı kin ve düşmanlık besleyenlerin akrabaları ile münasebeti kesenlerin hayat ve ihtişamlarına mağrur olanların ve ana babasına isyan edenlerin yüzüne bakmaz.." -Tırmizi-

Burada mühim bir mesele var bir isim var ona bakalım, "…bu gecede Allahu Teala Beni **Kelb** kabilesinin koyunlarının tüyleri kadar …." Bu o devirde Mekke civarında orada yaşamış bir kabilenin ismidir, Beni **Kelb** kabilesi, bilindiği gibi "**kelb**" köpek manasınadır, neden bu ismi almış? Birçok oradan çıkan güzel insanlar da var sahabiler de var, şu şekilde onu izah ediyorlar; bu kabilenin diğer kabilelere göre kıyas görmeyecek derecede çok koyunları varmış, bu kadar çok koyunları muhafaza etmek için de **kelb** (köpek) lere

ihtiyaç olduğundan o çokluktan dolayı "**Kelb**" kabilesi ismini almıştır.

O kabileden çıkan bir zat-ı muhterem var adı Dıhyet-il Kelbi, "Dıhye" isminde o kabileye mensup birisi o günün Arap'ları içerisinde beyaz Araplardan, çok güzel bir insanmış, Medine'ye geldiği zaman duyulduğunda herkes O'nu seyretmek için yollara çıkarmış nasıl bir güzellikse. Cebrail (as) peygamber efendimize insan suretinde göründüğü zaman o kişinin suretinde görünürmüş. Dıhye suretinde görünürmüş. Zaman zaman O'nun suretinde gelir, Efenndimiz (sav) ile konuşur sonra gider, sahabe-i Kiram da Dıhyetil Kelbi geldi O'nunla konuştu zannedermiş. Yani böyle bir insanmış.

İşte koyunlarının çokluğu, dolayısıyla o koyunların korunabilmesi için köpeklere ihtiyaç olduğundan köpeklerin çokluğundan kabile bu ismi almış, "…Beni Kelb kabilesinin koyunlarının tüyleri kadar.." saymak mümkün değil çok anlamında. Bir koyunda ne kadar tüy var, o sayılsa o da mümkün değil ama sayıldığını düşünelim o kadar misli insan cehennemden azad edileceğini söylemekte bu da çok büyük bir lütuftur, işte bir bakıma kıblenin tahvili ile de ilgilidir bu af edilme hali.

Allah Şaban ayının ortasındaki Berat Gecesi'nde dünya semasına tecelli edip, müşrik ve haksız yere başkalarına öfkelenip düşmanlık yapan kimselerden başka tüm insanları bağışlar. Bakın ikisinde de şirk şartı var. Diğerinde Şaban ayının yarısında Berat gecesinde Allah kullarına muttali olur, mü'minleri bağışlar, kafirlere mühlet verir, kin ehlini ise kinlerini bırakıncaya kadar af etmeden kendi hallerine bırakır.

Berat gecesinin ne olduğunu daha iyi anlayabilmemiz için evvela "Berat" sözcüğünün neyi ifade ettiğini anlamamız lazımdır. Berat bilindiği gibi bir yükümlülükten kurtulmak, her hangi bir şekilde suçlanıp o suçtan berat edip temiz çıkmaktır. Borcun ödendikten sonra aldığı ibra, nihayet imzalı kağıt borç bitmiştir diye, nihayet bulunduğu zor durumdan kurtuluştur diye ifade edebiliriz. Kişinin çevre

sıkıntıları vardır her türlü halleri vardır, ondan kurtulma da bir rahatlama o da berattır. Biz daha ziyade gönlümüze geldiği aklımızın erdiği kadarıyla bu gecenin bizlerdeki karşılığının ne olduğunu söze getirmeye çalışalım. Biraz evvelkiler dışımızda olan fiziki hadiselerdi, ama bize lazım olan bizim özümüzdeki beratın ne olduğunu anlayabilmektir.

"Berat" Beraat etme, birinci manada berat kişinin Hakk'ın emir ve yasaklarına uyup yaşamını buna bina edip isyan etmeden günaha girmeden her varlığa iyi bir muamele ile sürdürmesidir. Bunun karşılığında kazanacağı rabbının hoşnutluğu onun beratı olacaktır bu genel bir hükümdür. Şeriat mertebesinde de her mertebede de geçerli olan bir anlayıştır.

Ey Hakk talibi canlar daha evvelce işaret edilen Regaib ve Mevlut yaşantısı ile belirli bir idrak seviyesine yükselen salik berat mevzuu ile gerçek beratın ne olduğunu anlamaya çalışmalıdır. Birinci berat günahtan isyandan kurtulmaktır. İkinci berat ise kendisinde var zannettiği benliğinden kurtulmaktır. Birinci beratı gerçekleştiren kişi iyi bir insan olur, ikinci beratı gerçekleştiren kişi ise kendini bulan bir insan olur. Al-i İmran Suresi 92. Ayette لَنْ تَنَالُوا الْبِرَّ حَتَّى تُنْفِقُوا مِمَّا تُحِبُّونَ وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ شَيْءٍ فَإِنَّ اللَّهَ بِهِ عَلِيمٌ Ayet-i Kerime'de "sevdiğiniz şeylerden infak etmedikçe birre iyiliğe eremezsiniz muhakkak ki Allah onu bilir " buyurmaktadır. تَنَالُوا الْبِرَّ Burada "Bir" dediği iyiliktir, bir bakıma da berat manasınadır. Yani sevdiğiniz şeylerden Allah yolunda infak etmedikçe birre iyiliğe eremezsiniz, muhakkak ki Allah onu bilir. Burada bahsedilen sevdiğiniz şeylerden Allah yolunda infak etmedikçe maddi manada sevdiğimiz neler varsa onlardan Hakk yolunda infak etmek gerekliliği gösteriliyor, ayrıca burada şeriat mertebesinde olan bir berat hali, ama esma ve sıfat mertebelerinde sevdiğimiz şeylerden kasıt kişinin en çok sevdiği şey nefsidir. Kim neyi ne kadar çok seviyorum dese onu da nefsiyle sevdiğinden en çok sevdiğin kendi nefsidir. İşte bundan infak etmedikçe, nefsimizden

infak etmedikçe, nefsten infak etmek ne demektir? Nefsimizin çalışma sahası bizim vaktimizdir. Vaktimiz olmazsa nefsimiz de olmaz. İşte bu vaktimizin belirli bir zamanlarını ki bugünkü şu hadise de dahil kendi varlığımızda kendi evimizde yalnız başımıza yaşadığımız sürelerce de o vakti Hakk'a verdiğimiz zaman biz o vakti Allah yolunda infak etmiş oluyoruz.

Paramız olmayabilir verecek hiçbir şeyimiz olmayabilir, ama Cenab-ı Hakk bu vakitleri bize kendi yolunda kullanalım diye verdi. Nefsimizin beşeri istekleri arzuları istikametinde kullanmak için vermedi. Bu infakın karşılığı kadar getirici infak yoktur. İnsan bir sürü binalar evler yaptırabilir, camiler her şeyi yaptırabilir, ama bunların hepsi dışarıda kalır o bina süresince onun hayrı kendisine yazılır, elli sene, yüz sene neyse, o bitince oradan hayrı da kesilir ama Hakk yolunda vaktini infak etmişse bunun karşılığı sonsuzdur, bütün ahirette devam eder.

Ayrıca ramazanlarda sadaka veriyoruz bir de fitre işte o verdiğimiz fıtır, fitre birisi zekat malımızın temizlenmesi için fitre verdiğimiz ise kendi beden mülkümüzün temizlenmesi içindir. Arada o fark var, işte kendimizi temizleme süresince tezkiye süresince ne kadar zaman ayırmış isek bu bir bakıma Hakk'a kendi hakikatimizi infak etmiş oluyoruz, bir bakıma da tezkiye kendi fıtratımız itibariyle fitremizi vermiş oluyoruz. Yani Hakk'a ne kadar çok zaman ayırırsak o kadar çok infak o kadar çok fitre vermiş oluyoruz.

Bakara Suresi 177 ayetinde şöyle buyurur;, "Yüzlerinizi doğuya ve batıya çevirmeniz bir iyilik değildir, Allah'a ahiret gününe meleklere Kitaplara peygamberlerine iman etmek sevdiğiniz mallardan yakın akrabaya yetimlere fakirlere yolculara dilencilere ve kölelere dağıtmak namaz kılmak zekat vermek söz verdiği zaman sözünde durmak sıkıntı zamanında ve zorlukta sabretmektir. İşte bunlar doğru kimselerdir ve bu kimseler muttakilerdir."

Yukarıda geçen iki ayet ve daha benzeri birçok ayette zahiri manası itibariyle birinci beratın hakikatını çok açık bir

şekilde anlatmaktadır. Ayrıca batıni mana itibariyle de ikinci berata atıf vardır. Yer geldikçe de değinmeye çalışacağız.

Muhterem Hakk yolcusu Berat Gecesi sadece senede bir defa gelen bir gece değil, hayatında en önemli şey olan kendine ulaşma. Hal bu ki kendimizden kendimize yakın hiçbir varlık yoktur, kendimizden kendimize en yakın biziz ancak kendimizden kendimize en uzak ne yazık ki gene de biziz. Dışarıda ne kadar mevzu varsa hepsi ile ilgilenmekteyiz teferruatına kadar sonuna kadar ama dönüp te kendimizde ne yapıyorum ne ediyorum ben neyim ben kimim nasıl geldim, nasıl gideceğim diye ilgilenmiyoruz.

İşte tasavvufun gerçek gayesi; kişi dışarıdan, zahirden batına içeriye özüne döndürmektir, içeriye dönme çalışması yani kendi hakikatine özüne dönme çalışması bir gurupta yapılmıyor ise o gurubun ismine gerçek manada tasavvuf denmez. Sohbet denir iyi ahlak denir şeriat mertebesi itibariyle güzel konuşmalar olur, her şey olur zikirler yapılır ama kişiler kendilerine dönük bir çalışma yapılanması içine değillerse o şeriat biraz da tarikat sohbeti olur, hakikat ve Marifet sohbeti olmaz.

Hakikat demek kişinin kendini idrak etmesi ve o yoldaki çalışmalar manasınadır. "Yani men arefe nefsehu fakat arefe rabbehu" hadis-i şerifinin birinci bölümüdür. "Men arefe nefsehu" o bölüm kişinin kendini tanıması, o yoldaki çalışmalarıdır, ikinci bölümü de "…fakat arefe rabbehu" o da Marifet mertebesinin ifadesidir. Bir hadis-i şerifte iki müthiş mertebe vardır. İşte "Cevami-ul Kelim" olan peygamber efendimizin sözleri bu kadar müthiştir. Yani çok kısa ve vecih açık olan sözler arasında çok geniş manalar sığdırılmasıdır. Kendisinin de belirttiği gibi "Bana ilk verilen Cevami-ul Kelim" der. Cevami-ul Kelimi ehl-i zahir ulama-ı kiram izah ederlerken az sözle çok mana ifade etmek diye söylerler, hakikatte ise Cevami-ul Kelim Cenab-ı Hakk'ın kelimeleri olan Esma-ı İlahiye ve Sıfat-ı İlahiyeyi kendi bünyesinde en geniş manada idrak edip yaşaması ve ifade etmesi manasınadır.

Yani ehl-i zahir az kelime ile çok mana ifade etmektir der ama ehl-i Batın Hakikat ehli ise bütün Esma-ı İlahiyelerin hepsi birer kelimedir. "Cevami-ul Kelim " yani kendi bünyesinde bütün Esma-ı İlahiye ve Sıfat-ı İlahiyeyi bütün manaların hepsinin varlığı bu varlık olduğu için söylediği sözlerin de ne kadar değerli ve özlü olarak çıktığı bu şekilde izah ederler.

Yukarıda geçen iki ayet ve benzeri daha birçok zahiri manası itibariyle birinci beratın hakikatini çok açık bir şekilde anlatmaktadır, ayrıca batını manası itibariyle de ikinci berata atıf vardır yeri geldikçe de değinmeye çalışacağız. Muhterem Hakk yolcusu kardeşler, Berat gecesi senede bir defa gelen şey değil hayatında en önemli şey olan kendine ulaşma yolunda büyük bir aşamadır. Kişi kendine ulaşamazsa Hakk'a da ulaşmasına yol yoktur ve de mümkün değildir. Hakk olarak Allah olarak bir varlığın olduğunu bilir, iman eder ama ulaşması mümkün olmaz. Bu yapmış olduğu çalışmalarından iyi niyetlerinden dolayı sevap kazanır cennet ehli olur ama Hakk ehli olmaz. O da güzel insanın cennete gitmesi ancak Allah'ın olmadığı bir anlayış ile kişi ister cennette olsun ister başka yerde olsun kişinin muhabbet ettiği sevdiği yanında yoksa neresi olursa olsun onun için bir şey ifade etmez.

Bizlerin Hakk yolunda en büyük kaybı kendimize ulaşamamaktır. İşte bu nedenle burası bir yol ayrımıdır, kişi burada ya nefsi benliği ile hayatını sonuna kadar sürdürüp Hakk'tan ayrı düşer, veyahut kendini aradan çıkarır, gerçek batını birre ulaşır, beratını alır. İşte o zaman kişi için kıble değişir. Yani hayata bakış kıblesi önceliği değişir. Gerçek kıbleye döner, kişiye özel hitapların geldiği yer de burasıdır, onun için Kur'an-ı Kerim'de bu gecede dünya semasına inmeye başlamıştır. Yani kişinin kendini temizleyip beşeriyetinden mümkün olduğu kadar çok sıyrıldığında kendi safiyeti ile kalmaya başladığında oraya da ilahi varidat ilahi ilhamlar gönlüne gelmeye başlar.

En azından huzurlu bir hayata sahip olmuş olur. Hayel ve vehmin gelmesi kesilmiş olur, kendi hakikatine doğru yola çıkar, bundan sonraki hayatı da çok daha verimli olur. Onun

için Kur'an-ı Kerim bu gecede dünya semasına inmeye başlamıştır bir başka ifade ile senin gönül semana ilahi hakikatler inmeye başlamıştır. Çok yüce ve ulvi hallerin başladığı bu makamı Cenab-ı Hakk cümlemize nasip etsin. Aşağıdaki kişiye özel hitap ve hallere bir örnektir.

Ey tatmin olmuş huzur bulmuş nefs sen ondan razı o da senden razı olmuş olarak rabbına dön (Fecr Suresi 27- 28 ayetler)

اَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيطَانِ الرَّجِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Bismillâhirrahmânirrahîm.

Cd-12- Mübarek gecelerden Berat kandili devam.

Sohbetimize kaldığımız yerden devam edelim, bugünkü sohbet mevzumuz içerisinde bulunduğumuz Berat gününün ifadesi ile o mevzuda bir sohbetimiz vardı gece ve kandil kitabımızın üçüncü bölümünden başlamıştık kaldığımız yerden 31. Sayfadan devam edelim.

Kıblenin değişmesi Şaban ayının 15. Günü olan Berat gecesinin ertesi günü vuku bulmuştur. Ey salik çok dikkat et ve iyi anlamaya çalış ki bu hal hayatında gerçekten pek mühim dönemeçlerden bir tanesidir. Mekke'de bulunduğu sırada peygamberimiz önce Beyt-ül Makdis'e Kudüs, daha sonra Kabe'ye yönelerek namaz kılması emredilmişti. Hicretten önce de ensarın namazlarını iki yıl kadar Beyt-ül Makdis'e yönelerek kıldıkları rivayet edilir. Peygamberimiz Mekke'de bulunduğu sırada namaz kılarken Beyt-ül Makdis'e yönelirdi, Kabe de kendisinin önünde bulunurdu. Yani o istikameti tutturmak için oradan namazına dururdu. Yani namaza Kabe ve Kudüs aynı doğrultuda olacak şekilde dururdu.

Peygamberimiz Mekke'de bulunduğu sırada namaz kılarken Beyt-ül Makdis'e yönelir, Kabe de kendisinin önünde bulunurdu. Hal bu ki kendileri Kabe tarafına yönelerek namaz kılmayı arzular dururdu. Yani Beyt-ül Makdis'ten ziyade Kabe'ye dönmeyi arzu ederdi. Peygamberimizin Medine'ye hicretinin 18. Ayına rastlayan Şaban ayının ortasındaki bir Pazartesi günü gittikleri Beni Selime mescidinde kıldıkları bir öğle namazının ikinci rekatında Bakara Suresi 144. Ayet nazil oldu فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ "...Yüzünü Mecdil Haram tarafına çevir..." bu ayet-i kerime nazil olunca Cemaatle birlikte yönlerini Kudüs'ten Mekke yönüne Mescid-i Haram'a çevirmişler, namazlarını böylece tamamlamışlardır. Bu mescidin ismi de "Kıbleteyn" iki kıbleli Mescid olmuştur. Ziyaret edenler bilirler, bu hususta daha başka rivayetler olsa da yeri olmadığından almıyoruz. Burada mühim olan mutlak bir dönüşümün olduğunu bilmektir.

Bakara Suresi 144. Ayet "Ey habibim yüzünü gökyüzüne döndürdüğünü görüyoruz, elbette seni razı olduğun tarafa döndüreceğiz o halde yüzünü Mescid-el Haram tarafına döndür ve nerede olursanız olunuz yüzünüzü Mescid-il Haram tarafına döndürünüz." Ayetin bir bölümünde ferdi olarak Peygamber efendimize yüzünü döndür ama ayetin devamında cem olarak yüzünüzü döndürünüz ifadesi geçmektedir. Burada hem Rasulullah (sav) hem de ümmetine hitap vardır, o zaman yaşanmış olan bu haller aslında her zaman yaşanıyor.

Kim ki seyr-i suluk içerisinde gerçek manada Hakikat-ı Muhammediye halini idrak ettiğinde o zaman Mescid-il Haram Kabe-i Muazzama onun Kıblesi olmaktadır. İbrahimiyet mertebesinde Museviyet ve İseviyet mertebelerinde kişinin kıblesi Kudüstür. Yani kutsiyettir, Kudüs'ten kasıt Kudsi Makam mertebedir. Zaman içerisinde terakki olduğundan nasıl ki İslamiyet bu seyri yaşamış

evvela Kudüs'e kıble edinmiş Kudüs'e dönülmüş sonra da bu ayet-i kerime ile Kabe'ye dönülmüş o halde bunları bizim de yaşamamız gerekmektedir. Ancak bu süre içinde biz fiziki kıblemizi çevirip Kudüs'e yönelecek diye biz şartımız yoktur, bu birlik olması bakımından hepimiz gene tevhid mertebesi itibariyle birliğin korunması itibariyle Kabe'ye dönerek namazımızı kılacağız.

Ama idrakimizde bulunduğumuz kıblemiz Kudüs'tür Museviyet tenzih makamında, İseviyet teşbih makamında hedefimiz Kudüs yani Kudsiyettir. Ondan sonraki sahadaki kıblemiz İlahiyattır, Kudsiyetten İlahiyete geçmemiz Muhammediyet mertebesi itibariyle de Kabe-i Muazzama dediğimiz eski ismi Beyt-ül Atik Beytullah, Beyt-ül Haram ve Kabe gibi isimlerle belirtilen o mübarek mahal makamdır.

Geçen gün bir arkadaş bu hususta bir soru sordu güzel bir soruydu da Musa (as) Tur dağına çıktığı zaman ki O'nun miracı orasıydı, ayet-i Kerimedeki A'raf Suresi 143. Ayet "Ya rabbi madem ki bu kadar yakındasın bana kendini göster seni göreyim" dedi. Yani sesini bu kadar yakından duyuyorum kendini de gösteriver dedi. Şimdi şu duvar arkasında birisiyle konuşmuş olsak kiminle konuştuğumuzu merak etmez miyiz! kapıdan bir yüzünü göster de cemalini görelim diye söylenir. Ama bunun karşılığında Musa (as) a "len terani Ya Musa" Sen beni göremezsin hükmü geldi. Eğer beni görmek istiyorsan şu dağa bak Cenab-ı Hakk oraya tecelli ettiği zaman dağ param parça oldu ve Musa da düşüp bayıldı.

Kalktığı zaman da "Ya rabbi beni bu tevhid ehlinin ilklerinden yaz" diye dua etti. Şimdi soru şu "Mademki Canab-ı Hakk bir dağa Zat'i tecellisi ile tecelli ettiğinde dağ paramparça oluyorsa Kabe-i Muazzama'ya Kabe olduğundan beri Zat'i tecellisi var neden param parça olmuyor yerinde nasıl duruyor?" diye soruyor. Gerçekten de doğru bir sorudur.

Ben de dedim ki Musa (as) daha henüz kendi hakikatini idrak etmediği için Musa'lık kendisinde olduğu için ki Hızır (as) ile arkadaşlığında da bu açık olarak belirtiliyor. Sen

şunu yanlış yaptın bunu yanlış yaptın diye hüküm vermektedir. O da neden, kendi varlığından, ama bu kişi peygamber, peygamber ama tenzih manasında/mertebesinde bir peygamber. Yani ötelerde olan bir Allah anlayışının içinde olan bir peygamber.

Dedim ki buradaki tecelli fiziki bir tecellidir. Musa (as) ın mertebesi itibariyle olan tecelli fiziki bir tecellidir. Yani Cenab-ı Hakk'ın Celal isminin bir tecellisidir. Kabe-i Muazzama'daki olan tecelli ise ilmi bir tecellidir ve Cemal tecellisi vardır. Onun için orada (Kabe'de) dağılma parçalanma olmaz, ama muhabbet olur. O kadar insan oraya geliyor, hepsi bir başka halde bir başka anlayış muhabbet ve düşünce ile oradan ayrılıyorlar, neden çünkü Cemali ve Vedud tecellisi yani muhabbet tecellisi var, bunun en geniş şekilde Habib olmak suretiyle Habibullah yani peygamber efendimizin "Habib" lik tecellisi vardır. Bu da böyle bir ara bilgi olarak kayda girmiş olsun.

O ayet-i Kerime de hem Rasulullah ve de hem ümmetine hitap vardır (Bakara 144) o zaman yaşanmış olan bu hadiseler aslında her zaman yaşanıyor. Tarihte bir hadise oldu yaşandı bitti artık onun hükmü yoktur, kalktı diye böyle bir şey söz konusu değildir. Şu küçücük evlatların torunların bundan haberi var mı yok, o halde onlar da bu hadiseyi yaşayacaklar. Yani bizden evvelkiler yaşadılar da bu iş bitti manasına değildir. Her yeni gelen nesil bunların eğitimini almak durumundadır, o halde her nesil ile birlikte tüm bu mertebeler yeniden yaşanmaktadır. Nasıl muhteşem bir sistemdir.

Bir nesil diyelim ki Musa (as) ın nesli zamanında bunlar yaşandı, onlara ait bir süreçti bitti, diye bir konumuz yoktur. Çünkü Musa da biziz İsa da biziz (sav) Muhammed de biziz yani bu makamlar bizde var, bizde hepsinin karşılıkları var, eğer böyle olmasa insan, İnssan-ı Kamil olmaz İnsan-ı Nakıs olur. Cenab- Hakk da böyle noksanlıkta halk etmez. Ancak ben bilemedim ben edemedim o bizim noksanlığımızdır, yani gereği gibi kendi yaşantımıza ilgi duymayıp her dışarıda başkaları ile meşgul olup uğraşıp kendimizi ihmal etmemizdir. İşte kendimize döndüğümüz

zaman kendimizde Hakk'ı buluruz. Hiç şartsız çünkü kendimiz ondan başkası yok, kendimiz dediğimiz O'nun ta kendisidir.

Ama "Ente" sen dediği için ha benmişim diye kendimizi ayırıyoruz. Halbuki O'nun "Ente" si bizim "Ene" mizdir. Bizim "Ene" miz O'nun "Ene"sidir. İşte hayata böyle baktığımız zaman bu çalışmalar olduğumuz süreler hep birre Berat'a ait olan ve bizim zekatımızı vermiş olduğumuz hayatımızdan vermiş olduğumuz zekatlarımız fitrelerimiz olmaktadır. Ne kadar çok Hakk'a böyle zekat fitre verirsek karşılığı da orada o kadar çok birikmiş olacaktır.

Rasulullah (sav) islam dinini 23 senede kemale erdirmişken biz ise "Eşhedüenlailahe illallah ve eşhedüenne Muhammeden abdühü ve rasuluhü" dediğimiz zaman hemen gerçek Müslüman olduğumuzu zannediyoruz. Bakın peygamberimiz 23 senede kamil Müslüman oldu. Tabi ki O geldiği zaman peygamber olarak geldi Rasul ve Nebi olarak geldi ama peygamber olarak geldiği süreler içerisinde ayet-i kerimelerde Hud Suresi 49 ayette تِلْكَ مِنْ أَنْبَاءِ الْغَيْبِ نُوحِيهَا إِلَيْكَ مَا كُنْتَ تَعْلَمُهَا أَنْتَ وَلَا قَوْمُكَ مِنْ قَبْلِ هَذَا فَاصْبِرْ إِنَّ الْعَاقِبَةَ لِلْمُتَّقِينَ diyor ki "Ey habibim sen bunları evvelden bilmiyordun biz sana bunları öğretiyoruz " sende ümmetine öğretesin diye bakın hep eğitim süreci var ta ki Miraç gecesi Kadir gecesi, bunlar oluşuncaya kadar. Zaten peygamber efendimizin Kadir gecesinde kendi hakikatini mutlak manada idrak ettiğinde kendi kemalatı da orda oluşmuş vaziyette idi. Miraç gecesinden döndüğü günün ertesinde söylediği söz "*Bana bakan Hakk'ı görür*" sözü oldu. Bakın Mirac gecesinin ertesi günü bunu söyledi. Nasıl ki Berat gecesinin ertesi günü Kıble değişti bakınız ne kadar mühim bu gecelerin hükümleri Miraç gecesinin ertesi günü de "Men reani fekat real Hakk" yani Bana bakan Hakk'ı görür " dedi ne kadar nezaketli bir söz.

İçinde hiç benlik olmayan bir söz. “Enel Hakk” demedi ama dediği o idi. “Bana bakan Hakk’ı görür” ne demektir, “Ben” diye bir şey olmayan o mübarek bedende Hakk’ın varlığından başka bir şey yoktur. O halde peygamber efendimizi görmek şu anda mümkün değildir, ama görür gibi O’nun varlığını kabul edip de o niyetle yani Muhammedi diye baktığımız sahanın Allah’n ta kendisi olduğu düşüncesi bizde oluşması lazımdır. O zaman biz O’na bakmış ve görmüş oluyoruz. Görmediğimiz halde. Buradaki incelik anlaşılıyor mu? Çünkü bunu kendisi söylüyor. O’nun sözünde şüpheye düşecek her hangi bir şey olmaz. Olamaz çünkü zaten konuşan, kendisinden konuşan Hakk’tır. O kendi nefsinden konuşmaz.

O vahy ile konuşur (Necm suresi 3-4 ayetler) diye ayette bahsedilen bu söz de onun içerisine girmektedir. “*Men reani fekat real Hakk*” dediği, peygamberimizin lisanından Hakk’ın kendi sözüdür. Ama “Cevami-ul kelim hakikatı” içerisinde nasıl bir sanat sözü kemalat söz hiçbir benlik içermeyen hiçbir benliğe yönlendirmeyen ama Hakk’ın Zat’ından başka bir şey olmadığını, kendi kendine kendi içinde kendine, dolayısıyla bizlere de anlatmak suretiyle Hakk peygamberinin lisanından *“Ben bu mahaldeyim buradan görünmekteyim”* diyor açık olarak. Peygamber efendimiz diyor “Bana bakan Hakk’ı görür” ama bu sözü batında söyleyen Hakk olduğu için “Muhammed’e bakan beni görür” diyor O’nun ağzından söylendiğinde.

Yani bu sözü Allah tarif etmiş olsa “Muhammed’e bakan beni görür” peygamberimiz ne diyor, “Bana bakan Hakk’ı görür” Allah söylese “Muhammed’e bakan beni görür” diyecek. İki taraftan da söz aynı sözdür. Yani bir birleriyle ne kadar büyük bir alış veriş yaşantısı içinde bir zaman gelir ki rab perde olur, Muhammed öne çıkar, bir zaman gelir ki Rab öne çıkar Muhammed O’na perde olur. Bu tarif babından olan bir ikili sanat ikili ilmi izah tarzıdır. Eğer Cenab-ı Hakk doğrudan doğruya Muhammed ismini ortaya koymadan o suret ortaya çıkmış olsa kimse inanmaz. Hele tenzihte olanlar kaçarlar giderler inanmazlar. O tabi ki işin ayrı bir konusudur O kendi kendine kendi haliyle kah Allah

ismiyle kah Muhammed ismiyle hangi makamda nasıl görülecekse o şekilde hayatını sürdürmekte o ifadelerle anlatmaktadır.

Mesela diyor ki وَنَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُوحِى "ben ruhumdan üfledim (Hicr /29) bakın kendisi ortada üflenen kim, insan yani Adem, yani O'nun muhatabı. Ama kendisinin kendinde olduğu muhatabıdır. Çünkü üflediği ruh kendinden başka bir şey değildir. Dışarıdan alıp ta bir başka şekilde değildir. İmam-ı Gazali ruhu izah ederken "Ruh O'nun gayrı mıdır ki" diye daha açık olarak izah yapıyor. Aynı ayet-i kerimeyi. "Ben ruhumdan üfledim" dendiği zaman ayrı bir şey olduğunu zannetme demek istiyor. Ruh O'nun gayrı mı ki üflediği zaman O'ndan ayrılsın da öteki tarafa gitsin. Ruhun parçalanması diye bir şey söz konusu değildir. Daha açık olursa "Kendimi O'na yükledim" manasınadır, yani isimlerim ile birlikte bende olan ne varsa o aynaya yükledim, o aynada seyir ediyorum bunları ifadesi olmaktadır.

"Eşhedü enlailahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhu ve rasuluhu" dediğimiz zaman hemen gerçek Müslüman olduğumuzu zannediyoruz. Zanda da olsa bu yine doğrudur. Bir tasdiktir, ama kendine ne kadar kazancı olur kendini ne kadar bilir tabi o ayrı konudur ilk defa Müslüman olmuş bir kimse tabi ki bu kapıdan girecek Muhammed kapısından girecek islam sahasının içerisine girecek ki ondan sonra yaşantısını çalışmalarını eğitimini o saha içerisinde yapsın. Yani bu kelime-i mübareke kapıdır giriş kapısı ve kabullenme esasıdır. Kapı ve kabullenme olmadıktan sonra ne o sahaya girmek mümkündür ne de o manaları anlamak mümkündür.

Neden çünkü sistem ortadadır, bir tek şehadet kelimesini söylemekle bu sistemin tamamını kabullenmiş oluyoruz, fakat bu kabulleniş yaşamak demek değildir, bu dini yaşamak demek islam dini hangi seyir üzere devam etmiş ise bizim de o seyri takip ederek yaşamamız demektir. Yani gerçek manada Muhammedi ve İslami olmak için evvela Ademî olmamız lazım gelmektedir çünkü insan seyri

O’nun’la başlamaktadır. Zaman zaman belirtildiği gibi hayal ve vehim cennetinden Adem-i manayı, Adem’in kendisini değil, beden arzına yani beden iklimine aklına indirmediğimiz sürece biz ne Ademî oluruz ne İbrahimî, ne Musevî ne İsevî ne Muhammedî oluruz. Zahiren hepsini oluruz ama batınen hiçbir şey olmayız. Zahiren olmak da mutlak olmak manasına değildir.

Zahiren kelime-i şehadeti getiririz çekeriz islamın bütün rükünlerini yerine getiririz, çok güzel oluruz cennet ehli de olabiliriz ama kendimizi bulamadığımızdan Allah ehli olamayız. Ehlullah olamayız ehl-i Muhammedi olamayız. “Ehlullah “ ne demektir? “Ehl” ev halkı manasınadır, Allah ehli olamaz. Suret ve şekil ehli olur sadece, cennet ehli olur, mübarek olsun tabi biz ne cennetin peşinde ve ne cehennemin sıkıntısı peşinde değiliz bunların her ikisi de nefsi varlığı olan kimseleri ilgilendirmektedir. Beşeri nefsaniyetimiz varsa Cennet arzusu içimizde olur Cehennem korkusu da içimizde olur.

Ama kişi nefsaniyetini ortadan kaldırmışsa onun ne Cennet arzusu olur ne Cehennem korkusu olur. Haşa bu korkmama manasına değildir ihtiyaten Allah muhafaza etsin oraya da götürür, götürürse ne yapalım gücünü de verir inşallah diye düşünürüz, ama bakın hedef ne Cehennemden kaçmak kurtulmaya çalışmak ne de Cennet ehli olabilmek bunların ikisi de nefsaniyete dayanan şeylerdir. Dua ediyoruz “ya rabbi bizi Cennetine nasib eyle Cehenneminden muhafaza eyle” iyi güzel de bunlar nefsani düşünce ve taleplerdir. Bize lazım olan talep İlahi olan taleptir. Yani Allah’ımızı talep etmektir. Cennet Cehennem sahası bizim sahamız olmaması lazımdır.

Ya rabbi bize kendimizi bildir kendi hakikatimizi göster öğret diye söylediğimiz zaman, bu kısaca güzel bir dua olur. ama tabi ki onun istikametinde de çalışmak lazımdır, sadece demekle bir şey olmaz, o istenilen sözün sahibi olarak ve kendisine görev addetmiş olarak gereğini yerine getirmemiz lazımdır. “Ya rabbi beni Cennet ehli eyle” deyip ne namaz ne oruç ne bir şey yapmadıktan sonra o söz boşta havada kalır. Yani istediğimiz şey nefsaniyetimize kendimize pay çıkarmak

için olmamalıdır. İstediğimiz şeyler ilmi manada olmalıdır. Gelecekte de halde de yani nefsimize pay çıkaracak şeyleri istemememiz lazımdır. Zaten Cenab-ı Hakk onu verecektir ancak bizler zayıf insanlarız garip varlıklarız hiçbir şeyimiz yok aciz kimseleriz bir parça bir yerimize iğne batar bir parça bir yer kesilir ay vay deriz, acıdığı zaman tabi ki kişi söyleyecektir.

Bu durumda Cenab-ı Hakk'tan şifa istemekte beyis yoktur, yani nefsimiz için istiyoruz ama bu tür istekler olmasa Cenab-ı Hakk'ın gani ismi, Lutuf ismi, Şafi ismi ortaya çıkmaz. Bazı günahlarımız olacak ki Cenab-ı Hakk'ın Gaffar, Settar isimleri faaliyete geçmiş olsun. Bu alemde kimse günah işlemezse Cenab-ı Hakk'ın o isimleri iptal edilmiş olur, faaliyet dışında kalmış olur. Onlar da faaliyetlerini sürdüreceklerdir. Bu demek değildir ki günah işleyelim de onlar faaliyete gelsinler, nasıl olsa bol bol günah işleniyor onlar faaliyete geçiyor, biz işlememeye çalışalım. Çünkü Hadis-i şerifte "Vücudike zenbike" Senin (benlik üzere olan) vücudundan daha büyük günahın olmaz.

Yani nefis varlığından daha büyük günahın olmaz, bu günah bize yeter de artar bile başka fiziki manada günah işlemesek de bu günah bize yeter artar bile. Benlik günahı, ta ki kendimizi anlayıp idrak edip bu bize ait varlığın olmadığını buna biz yersiz sahiplenmiş olduğumuzu bu bize emanet verilmiş, emanet verilmiş olduğu halde biz ona sahip çıktığımızdan ve de nefsi manada kullandığımızdan bundan daha büyük günah olamaz. Dışarıda yapılan günahlar bunun dışında küçük kalır.

Yukarıdaki ayet-i kerime, bize Hakk'a uzanan yolda çok büyük kılavuz oluyor. Kıblenin değişmesi zahiri manada kişinin namaz kıldığı istikametinin değişmesidir. Batını olarak ise kıblenin değişmesi sonsuz manalar içerir. Kıblenin o günlerde zahiri manasıyla değişmesi. Ama bugün fiziki zahiri olarak öyle bir zorunluluk yoktur. Kıble değişikliğinin Berat Gecesi'nin hemen ertesi gününü olması acaba tesadüf müdür? Yoksa bir gerçeği mi ifade etmektedir. Kudüs'te Beyt-ül Makdis'e yönelmek ne demektir? Mekke'ye Kabe'ye

dönmek ne demektir? Her ne kadar kişi suret olarak Kabe'ye dönüyor ise de acaba batınen nereye dönmektedir?

Bazı seyr-i suluku götürmeye çalışan kimselerde zaman zaman değişik zuhuratlar olur bunlardan bir tanesi de mescide girdiğinde mescidin içinde birçok kişilerin değişik yönlerde namaz kıldığını görür. Ve de söyler ben şu taraftaki kıbleye durdum ama yanımdakiler tam ters yahut yan tarafa duruyorlardı diye zuhuratta namazın bu şekilde kılındığını görüp müşahede eder zuhurat olarak da anlatır. İşte bu hadiseyi belirtiyor. Bir çok kimsenin kendi idrakiyle döndüğü kıblesi vardır. Bunlar biraz zahiren baktığımız zaman kimisinin ev kıblesi vardır, kimisinin iş kıblesi vardır, işte kimisinin şu kıblesi bu kıblesi mal mülk kıblesi vardır, herkesin kıblesi bir başka yöne olduğundan cami de toplanma yeri cem yeri olduğundan onun içinde toplananların hepsinin kıbleleri başkadır.

Bu şekliyledir, yani kim neye öncelik verdiyse kıblesi odur. Ancak bunların içerisinde biraz daha yol almış kişilerin kıblelerinin değişmesi bazen onu söyler "Ben daha evvel caminin o tarafına doğru kılıyordum ama sonra bir cemaat geldi kıblenin bu tarafa olduğunu söyledi ben de o tarafa döndüm gibilerde ifade etmesi işte kendisinin batınen bu kıble tahvili yani makam mertebelerinin üzerinde değişikliğe uğradığını bize göstermektedir. Onun zuhuratı yani o kişi Museviyet mertebesinden İseviyete geçmiş gibi sadece bu kıble tahvili ile olmaz tabi onun yanında birçok değişiklik daha ifadeleri de görmesi lazımdır.

Yani zuhuratlarda yaşadığımız haller bir bakıma bizim batındaki gerçek yöneltilerimizi ilgilendiğimiz şeyleri ulaştığımız idrak sahalarını ve nereye varmışsak oralarını göstermekte onun için zuhuratlar gerekli olmaktadır yolumuzda. Ancak sadece zuhurata bakarak yol alınmaz onun yaşantısının da tesbit edilmesi görülmesi lazımdır kişinin üzerinde.

Her ne kadar kişi suret olarak "Kabe" ye dönüyor ise de acaba batınen nereye dönmektedir. İnsan varlığında bulunan hayel, vehim ve izafi benlik kişiye pek çok şeyi

yüzeysel olarak yaptırmakta ve birçok şeyi yanlış değerlendirmesine sebep olmaktadır. Kişinin bu yanlış ve eksikliklerden kurtulması için nefsini iyi tanıması gerekir. Ölçü de irfaniyet ölçüsü olması lazımdır. Cenab-ı Hakk isteseydi Müslümanları doğrudan doğruya Kabe'ye yöneltebilirdi. Bir müddet Kudüs'te Mescid-i Aksa'ya dönülmesinde elbette büyük sırlar olacaktır. İslam derinliği ve yüceliği olan bir dindir, bizlere düşen ise idraklerimizi sürekli geliştirmektir. İlahi kimliğini bulamamış bir kimse hayal aleminde yaşamaktadır hayal aleminden kurtulması ve gerçek aleme ulaşması kendisine sonsuz lütuflar kazandıracaktır.

Yeri gelmişken küçük bir hikaye türü anlatalım; Tarikatların birisinde İsevi kolu diye bir kol vardır şimdi hangisinde olduğu aklıma gelmiyor, oranın şeyhlerinden birisi bir gün bir hıristiyan kızına aşık oluyor ve aracı gönderiyor, istetiyor Hıristiyan aile diyor ki biz kızımızı veririz ama bir şartla, nedir o şart denilince isteyenin Hıristiyan olması şartıyla diyorlar. Evvela bu bize ters Hıristiyan hanım ile evlenilir ama Müslüman olması şartıyla ama bir erkeğin Hıristiyanla evlenmesinde erkek Hıristiyan olmaz. Yani Hıristiyan olmasını zorunlu koştuklarından bu evlenme olmaz. Ancak kendini durduramadığından ve de o Hıristiyan hanımı ısrarla istediğinden neticede haber gönderip şartlarını kabul ediyor.

Yani ben Hıristiyan olacağım diyor, böylece anlaşıyorlar ve evlilik sahası geliyor, vaftisini yaptırıyor Hıristiyan oluyor. Tabi o Hıristiyan olunca dervişleri de varmış dervişleri işte bizim efendi "Mürted" oldu Hıristiyan oldu, o zaman biz onun peşinden gidemeyiz diye hepsi birlikte ayrılıyorlar. Nihayet bir müddet böyle yaşantılarını sürdürüyorlar üzüntülü sıkıntılı vaziyetteler ne yapacaklarını bilmiyorlar başka yere gidip te bağlanamıyorlar, nihayet bir bahar günü biraz piknik yapalım biraz hava alalım diye kıra gidiyorlar o gün görevli olanlardan bir başka tarikatın şeyhi oradan geçiyormuş bunları da tanıyormuş durmuş "Cocuklar ne yapıyorsunuz nasıl şeyhiniz" dediği zaman onlar pek bir şey söylemiyorlar ama sıkıntılı halde olduklarını anlıyor.

Bu sefer ısrar ediyor hayrola bir şey mi oldu deyince onlar da "Efendim bizim şeyhimiz bizi bıraktı" o da peki ne oldu diyor, "gitti Hıristiyan oldu" diyorlar o zaman Arif bir şeyhmiş o peki siz neden Hıristiyan olmadınız şeyhiniz olmuş, madem ona bağlıydınız siz neden Hıristiyan olmadınız diyor ve oradaki dervişler kendilerine geliyorlar düşünüyorlar gerçekten de öyle madem ki biz ona bağlıydık gönülde neden biz de onunla birlikte Hıristiyan olmadık diye karar veriyorlar ertesi gün şeyh efendilerinin kapısını çalıyorlar, hanımı çıkıyor ve efendi Hz lerini görmek istediklerini söylüyorlar, Şeyh efendi çıkıyor, çocuklar ne oldu diyor, onlar da efendim kusura bakmazsan biz de Hıristiyan olmaya geldik diyorlar.

O zaman şeyh efendi uyanıyor, "ha öyle mi" diyor, "gelin bakalım biraz sizinle dolaşalım" diyor, dışarı çıkıyorlar ondan sonra eve haber gönderiyor "Ben Hıristiyanlıktan vaz geçtim beni çocuklar uyandırdı, ben gene Müslüman oldum, hanımına istersen bu şekilde gel, Müslüman ol istersen ailenin yanında kal " diyor. Bu yaşanmış bir hadise ama gerçeği öğreten çok büyük bir eğitim, hadisesidir. Cenab-ı Hakk onun şahsında bu hakikatı göstermiş. Demek ki o şeyh efendi daha henüz Hakikat-ı Museviyeyi, Hakikat-ı İseviyeyi idrak etmeden Muhammedi olmuş. İşte İseviliği kabul etmesi kıble dönmesi Kıblesini değiştirmesidir.

Mescid-i Aksa'ya doğru kıblesini değiştirmesi, ne zaman ki onların içerisinde belirli bir süre geçiriyor ve o makamın yaşantısını yaşıyor onların içerisinde o makamı yaşayıp kemale erdiğinde gerçek Muhammedi oluyor. Sonra dervişleri ile birlikte yine Muhammedi olarak hayatını sürdürüyor. Anlaşılan o eksiklikleri olduğu burada da kıble tahvilinin ne kadar geçerli ve ihtiyaç olduğunu bu hikaye açık olarak belirtiyor. Bunları tasavvuf kitaplarında fıkra diye anlatırlar ama hakikatından bahsetmezler. Neden İsevi oldu neden Musevi oldu diye. İşte kıblenin tahvili hakkında bu hikaye büyük yol gösterici bir hikayedir.

Diğer şeyh gerçek bir Muhammedi olduğundan siz daha o hale gelmemişiniz siz de gidin bakın bakalım biraz tenzih mertebesini teşbih mertebesini yaşayın ondan sonra Muhammedi olursunuz diye çok büyük bir sistem belirginleşmesi ve tatbikatını gösteriyor bu hadise bize. Hadise hemen üzerinden geçilecek bir hadise değildir, yaşanmış tecrübe edilmiş bir hadisedir.

Ey Hakk yolcusu Regaib ve Mevlut yaşantılarını geçerek Berat yaşantısına doğru yoluna devam edersen sana bazı gerçeklerin açıldığını müşahede etmeye başlarsın.

1-İbrahim (as) kendi eliyle inşa ettiği Kabe'sine dönerek ibadet ediyordu bu Tevhid-i Efal,

2-Musa (as) Kudüs'e kendi mabedine yönelerek ibadet etti tenzih Tevhid-i Esma

3-Daha sonra İsa (as) Kudüs'e döndü teşbih Tevhid-i Sıfat mertebesini yaşadı.

4-Hz Muhammed (sav) de kısa bir süre Kudüs'e döndü, neden? İşte bu hakikatleri idrak etmesi babından. Museviyet ve İseviyet hakikatlerini idrak etmesi için. Daha sonra Kabe'ye döndürüldü, ki bu da Tevhid-i Zat Yani Kabe-i Muazzama da bütün mertebeler o köşelerde belirtilmiş oldu. Eğer Hicr bölümü ayrılmadan orası oval biçimde kalsaydı bu makamlara saha zemin ve yer olmamış olacaktı. Kabe-i Muazzama'da o zaman da tecelliler oraya gelemeyecekti.

İşte Cenab-ı Hakk'ın programı daha evvelce mekanı hazırlatıyor, daha sonra da mertebeleri makamı oraya getiriyor. Yani bir vilayette valilik diye düşünelim evvela o vali konağı hazırlanıyor, vali daha sonra içine geliyor. İşte Kabe ismini alan o mekan evvela mekan olarak hazırlandı فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ Bakara suresi 144. Ayeti ile oradaki kudsi makam Kabe-i Muazzamada ilahi makamla birleşti ve bütün makamlar bir bütün halinde Kabe'de toplandı.

Daha evvel Hacer-ül Esved hatırımıza getirelim, Hacer-ül esved köşesi Makam-ı İbrahim, onun karşı tarafı yani güney tarafı Rükn-ü Yemani, tarafı Ademiyet köşesi idi. Ademiyet köşesi kaldırıldı İbrahimiyet köşesi kapının bulunduğu taraftan sağdaki köşe. İbrahimiyet makamı, tavaf yönünde dönersek hicr bölümünün sağ tarafı Museviyet makamı, tenzih tavaf yönünde devam edersek eski Ademiyet makamı köşe İseviyet makamı oldu, Teşbih ve Hacer-ül esved de Muhammediyet makamı oldu. O halde bütün makamlar artık Kabe-i Muazzama'ya akmaya başladı. Hem celali hem de Cemali tecelliler olarak, bu ayetin (2/144) gelişinden sonraki anlarda şu anda da kıyamete kadar olacak sürede de Kudüs-ü Şerif'in hükmü daha evvel içinde yaşamış evliyaullahın kabri gibidir. Kabrini ziyaret etmek gibidir.

Gidenler belki fark eder veya etmezler orada iki tecelli var ikisi de çok sert şekilde gözüküyor birisi Kabz tecellisi var biride Bast tecellisi vardır. İsevi Musavi mekanlara girildiği zaman Kabz bastırıyor, zaten mekanlar da öyle, ama Muhammedi makamlara geçildiği zaman oradaki Kabe-i Muazzama'ya nisbetle vekaleten Muhammediyet makamı vardır. Mutlak olarak değildir. Mutlak Zat'i makam Kabe-i Muazzama'da dır, orada da var ama vekaleten vardır. Ama diğer İsevi Musevi vekaleten de yoktur tamamen kaldırılmıştır. O öyle anlaşılıyor.

Bizim kaldığımız yerin biraz yukarısında bir kapı var, o kapıya Halil İbrahim kapısı diyorlar, "La ilahe illallah İbrahim halilullah" yazıyor. Orada da Bast var. Çünkü ibrahimiyet makamının vekaleten orada o temsilcisidir. Duvara büyük olarak yazılmış onu daha henüz kaldıramamışlar. Oraya şu an hakim olanlar bu tür şeyleri kaldırıyorlar. "La ilahe illallah İbrahim Halilullah" yazıyor. Aslında o "la İlahe illallah İbrahim Rasulullah" tır. Halilullah ile Rasulullah aynı şey sayılır ama Halilullah diye yazılmış belki de nezaketen yazılmıştır. Orada bu tecelli var, vekaleten var bir de Mescid-i Aksa denen sahada orada da vekaleten mutlak vekaleten Muhammedi tecellisi var orada tarihi bir süreç de oldu bizim için.

Museviler Musa (as) ile birlikte Mısır'dan çıktıkları zaman yol boyunca Kudüs'e kadar geldiler Tur Dağından geçtiler, Tevrat-ı Şerif'i aldı, Kudüs'e geldiklerinde bir kapıya varıyorlar, Biz gittiğimizde Mescid-i Aksaya girdiğimiz kapı o kapı idi. Tarihi bir hadisedir Kur'an-ı Kerim'de o hadiseler okunduğu zaman Kur'an-ı Kerim'de belirtilen aynı hadiseyi sanki Beni İsrail ile o an o gün oradaymışsınız gibi aynen yaşanmaktadır. O kapı "Hıtta" kapısıdır, Kur'an-ı Kerim'de bu hadise belirtilirken "Başınızı eğerek secde ederek şükrederek Hıtta kapısından içeri girin" Hıtta buğday demektir. وَاِذْ قُلْنَا ادْخُلُوا هٰذِهِ الْقَرْيَةَ فَكُلُوا مِنْهَا حَيْثُ شِئْتُمْ رَغَدًا وَادْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا وَقُولُوا حِطَّةٌ نَغْفِرْ لَكُمْ خَطَايَاكُمْ وَسَنَزِيدُ الْمُحْسِنِينَ (Bakara Suresi 58. Ayet) Onlar "bize hıtta-ı hamrayı verirsen o kapıdan gireriz" demişler. Yani kırmızı buğdayı verirsen ancak o kapıdan gireriz demişler. Bizim Hıtta kapısının olduğu yerdeyiz olayı düşününce sanki o günü yaşıyoruz. Onu orada yaşamak çok mühim bir hadisedir, tam o kapıdan girip ana yola çıkmak için köşede bir bina var binanın numarası 53 hayret edilecek bir şeydir.

Oraya o kapıdan giriliyor, başka kapıları da var ama en çok bize de yakın olan kapı orasıydı, Mescid-i aksa sadece bir bina değil, 144 dönümlük bir arazisi var, Müslümanlara ait bir arazi, işte Kudüs-ü şerifte orada İlahi tecelli vekaleten var, orada "Bast" var. Yani huzur var güzellik var, muhabbet var biraz yürüyorsun merdivenler ile yukarıya çıkılıyor, revaklar var, revaklarla Kubbetüs Sahra'ya geliniyor. Yani peygamberimizin miraca çıktığı o zemin oraya o şekilde bir cami yapmışlar peygamberimizin çıktığı yere o caminin içinde de bir mağara türü yer var, onun üstündeki taştan yukarıya çıkılmış dileyen merdivenlerle aşağıya iniyor, ziyaret için namaz kılınıyor, caminin içinde bir cami diyelim, onun karşı tarafından çıkıldığı zaman tekrar merdivenler gibi tersinden aşağıya doğru merdivenler le iniliyor orası yüksekçe bir saha geniş bir alan aynı binanın bir de küçüğü

var yanında sanki baba oğul el ele tutuşmıuşlar gibi iki bina aynı mimari olarak.

Oradan bir süre ileriye gittikten sonra Kıble Mescidi, Cuma Mescidi, Mescid-i Aksa ismini alan bir cami var. O eski bir cami kubbesi falan yok o beldeye kimler sahip olmuşsa islami olarak her birerleri birer ilave yaparak büyütmüş muhteşem bir cami olmuş, onun sağ tarafında biraz ileri aşağısında Yahudilerin ağlama duvarı var. Eski Süleyman mabedinden kalan orası biraz yüksek oranın altına girip kazı yaptıklarını söylüyorlar. Belki de o şekilde altını oyarak çökeltmeye çalışıyorlar ne düşünceleri varsa onları ilgilendiriyor, eski Süleyman mabedine ait kalıntılar arıyorlar işte buralarda bizim eski dedelerimiz vardı biz buraların sahibiyiz manasına getirmek için

Böylece işte bir gezimiz de oldu dolayısıyla onu da anlatmış olduk kısaca, bu günün ertesi günü faaliyete geçen dünya süresince hakikatı itibariyle olmuş olan kıble tahvili dünya tefekkür tarihinin en büyük dönemeçlerinden bir tanesidir. Cenab-ı Hakk bizim birey beşer vücut tarihimizin de en büyük dönemeçlerinden birisi olması lazım gelmekte yani akıl idrak anlayış ve şuur olmak üzere Cenab-ı Hakk her birerlerimizi bu hakikatten haberdar eylesin inşallah gereği ile yüzümüzün akıyla bu dünya eğitiminden dünya okulundan ahiret alemine intikal ederiz inşallah.

اَعُوذُبِاللَّهِ مِنَ الشَّيطَانِ الرَّجِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Bismillâhirrahmânirrahîm.

Cd-13- Kehf Suresi 22. Ayeti hakkın da.

Bu gün 12/05/2017 Cuma günü öğleden sonra arkadaşlarla kardeşlerle küçük bir sohbet yapalım dedik bu

sohbet için bir sorusu olan kardeşimiz var evvela sorusunu buyursunlar bizde sonra devam edelim

Soru: Hocam Kehf Suresi 22. Ayetinde Allahüteala peygamber efendimize hitaben mağara ehli için diyor ki "İnsanlardan bazıları karanlıkta taş atar gibi mağara ehli üç kişidir, dördüncüsü köpekleridir, bazıları da beş kişidir altıncısı köpekleridir, bazıları da yedi kişidir sekizincisi köpekleridir diyorlar deki bunların gerçek sayısını rabbin bilir insanlardan onların sayısını bilenler azdır, sen bu konuda bir şey sorma ve kimseyle de tartışma" diyor. Biz bu ayeti okuduğumuz zaman Peygamber efendimize gelen hitap aynı zaman da bize de midir? yani bu konuda kimseye bir şey sormayacak mıyız, eğer buna ruhsat varsa sorabileceksek buradaki mağara ehli için üç kişidir, beş kişidir, yedi kişidir denmesindeki hikmet ne olabilir?

Cevap: Evet teşekkür ederiz gerçekten üzerinde durulması gereken bir konudur, biz Müslümanlar olarak ne yazık ki sadece meseleleri okuyup geçiveriyoruz. Bu neyi ilgilendirir hangi sahadadır, neyi belirtiyor neden bunlar yapılmıştır, bildirilmiştir gibi sahalara fazla girmeden sadece zahiri olarak emir ve nehy yani yapın ve yapmayın hükümleri arasında gidip geliyoruz dinimizi de bu zannediyoruz. Gerek Kur'an-ı Kerim Sure ve ayetleri olarak gerek Kudsi Hadisler Ve Hadis-i Şerifler olarak bunların hepsinin ayrı ayrı mertebelerde kendilerine ait özellikleri vardır.

Bilhassa İlahi manada olan sözlerin bir mertebe ile tek bir yorum ile bilindiği zannedilmesi yanlıştır. Şer'i olarak fiziki manada, maddi manada bildirilen yönleri umuma ait olan yani bütün islam ümmetine ait olan herkesin kullanabileceği anlayabileceği ve yükümlü olduğu sahaları belirtmektedir. Daha sonra duygusal olarak Tarikat mertebesi itibariyle ifadeleri vardır daha sonra Hakikat mertebesi itibariyle manaları vardır daha sonra da Marifet mertebesi itibariyle Ayet-i Kerimelerin, Kudsi hadislerin, Hadis-i Şeriflerin manaları vardır.

Yalnız burada Kur'an-ı Kerim'de bütün meratib-i İlahiye içinde olduğu için bütün mertebelerden bahsetmektedir. Yani bakıldığı zaman şeriat mertebesi de açık ilgili olanlara tarikat mertebesi de açık, Hakikat ve Marifet mertebeleri de açıktır. Yani ayet dendiği zaman bütün mertebeleri kapsamına alıyor. Bakıyorsunuz bir ayet Zat mertebesinden bahsediyor iken hemen aynı ayetin içindeki başka bir cümle ef'al alemine geçiveriyor. Böyle keskin geçişler de var, tabi geçişler de vardır. Kudsi hadislerde ismi de üzerinde olduğu için kudsiyet mertebesinden bahsediyor. Hadis-i Kudsilerde fiil babında bir bilgi bulunmaz, çünkü sahası değildir.

Hadis-i Şeriflerde de daha ziyade zahiri hükümler fizik mertebesi madde beden vardır. Ayet-i Kerimeden bahsederken Peygamber efendimiz "Bir ayetin en az dört manası vardır, yedi manası vardır, yetmiş hatta sonsuz manaları vardır" diyor. Ancak baştaki dört mananın ne olduğunu açıklıyor, Birisi zahiridir, birisi batınıdır, birisi haddidir, birisi de matlaıdır. Yani birisi açık olduğu gibi zahiri dış şeriat mertebesini ilgilendiren, ikincisi batıni tarikat hakikata doğru giden tarifini bildiren üçüncüsü haddi, yani Ayet-i Kerime'nin sınırları, hududları nereye kadar açıyor. Mesela Nur Suresi 35. Ayette "Allahu nurussemavatı…" diyor, buna had çizmek mümkün değildir. Burada hadsiz olan bir hadden bahsediyor.

Diğeri de Matlaı, doğuş yeridir. Yani Ayet-i Kerime hangi mertebe kaynaklı geliyor, tabi ki doğuş Hakk'ın varlığından doğmakta ama zuhura geliş ve belirttiği ifadeler hakkında nereden kaynaklanıyor. Zat aleminden mi, Sıfat aleminden mi, Esma aleminden mi, Ef'al aleminden mi? İşte üzerinde çalışma yapılacak saha burasıdır, bunlar bilinmez ise biz sadece ayetleri ve hadisleri en kolay anlaşılacak şeriat mertebesi fiziki manada emir ve nehiyler manzumesi olarak alabiliriz. Onun üstüne çıkamayız bunun için de özel bir çalışma lazım gelmektedir. Eğer mümkün olsa bütün Müslümanların Arapça bilmesinde yarar var, Arapça bildikten sonra da onun Rabça'sına geçmek lazımdır, Arapçanın başındaki Ayn kaldırılırsa rapça kalmış olur. O da harf-i nida olmakta Aaaa bu rabçaymış diye.

Şimdi gelelim mevzumuza Kehf Suresinin biz 21. Ayetinden başlayalım

اَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

"Böylece insanları onlardan haberdar kıldık ki öldükten sonra dirilmenin Hakk olduğunu ve kıyamet gününden şüphe edilmeyeceğini bildirmek için böylece şehir halkına buldurduk "

Yani Kehf suresi içerisinde o mağaradan çıktıktan sonra bilindiği gibi işlerinden bir tanesini ekmek almak için ihtiyaç için gönderiyorlar, zannediyorlar ki bir gece yahut yarım gece kaldılar ihtiyaçları oldu gittiler. Halbuki orada bildirilen ifadelere göre güneş takvimi ile üç yüz sene ay takvimi ile üç yüz dokuz sene kaldıkları açık olarak bildiriliyor.

Onları mağarada bulanlar arada durumlarını tartışıyorlardı. Dediler ki üstlerine bir bina (kilise) yapın bununla beraber Rabları onları daha iyi bilir. Sözlerinde üstün gelen mü'minler üzerlerine muhakkak bir mescid yapacağız dediler." Şimdi şurası üzerinde de durmak lazımdır, "bazıları kilise yapalım dedi bazıları da mescid yapalım dedi" demek ki bunlar bulunduğu zaman islamiyetin gelmiş olması lazımdır. Eğer İslamiyet henüz daha gelmemiş olsaydı mescidden söz edilmezdi. Bulanlar İseviler olurdu İseviler de "Kilise yapalım" derlerdi.

Demek ki o zamanlarda iki karışık cemaat varmış ki bazıları da mescid yapalım dediler. "Bununla beraber Rabları onları daha iyi bilir," sözlerinde "Üstlerine bir kilise yapın bununla beraber Rabları onları daha iyi bilir, sözlerinde üstün gelen mü'minler üzerlerine muhakkak bir mescid yapacağız dediler. Buradan anlaşılan bu bulunan süre Müslümanlığın geldiği süre içinde olmuştur. Hıristiyanlar ibadet yerlerine "Kilise" Müslümanlar da "Mescid" tabirini kullanıyorlar. Mescid tabiri ilk Müslümanlarda kullanılmıştır.

"Onları mağarada bulanlar arada durumlarını tartışıyorlardı. Dediler ki üstlerine bir bina (kilise) yapın

bununla beraber Rabları onları daha iyi bilir.” Burada “Rabları onları daha iyi bilir” diyen başka bir gurup var orada. Öyle anlaşılıyor. Sözlerinde üstün gelen mü’minler üzerlerine muhakkak bir mescid yapacağız dediler “ iki gurup olduğu anlaşılıyor birileri İseviler diğerleri Mü’minler, demek ki Müslümanlık yavaş yavaş o yörelere doğru o devirlerde gitmiştir. Şimdi tekrar ayete geliyoruz,

Kehf 22: Ashab-ı Kehf’in sayılarında ihtilaf edenlerin bazıları “Onlar üç kişidir dördüncüleri köpekleridir diyecekler diğer bazıları da onlar beş kişidir, altıncıları köpekleridir diyecekler her ikisi de bilinmeyen hakkında tahmin yürütmektir. Yani üç de diyenler beş de diyenler kimileri de onlar yedi kişidir sekizincisi köpekleridir derler. Dikkat çeken nokta da hep tek sayı olarak söylüyorlar, 3, 5, 7 gibi. Çift sayıyı köpek oluşturuyor. Köpeği insan sayısı içerisine almadan ayrı belirtiyorlar.

“De ki onların sayılarını rabbım daha iyi bilir, insanlardan onları ancak pek azı bilir. Bu sebeple onlar hakkında bu bildirilenler dışında bir münakaşaya girişme ve bunlar hakkında da kimseye bir şey sorma.”

Şimdi buradaki “sorma” dan kasıt bence sayıları hakkında bir şey sorma. Çünkü yeteri kadar bilgi verilmiş, yani muhtemel olan sayılar da bildirilmiş, ancak burada “Sorma” dan kasıt sayıları ile istenmemekle birlikte ama bu hali sorma bu hali araştırma manasına değildir. İşte biz eğer orada üç ihtimal varsa onların hepsi de Ayet-i Kerime’nin belirttiği üzere kabul görüyor ise bakın bunların hepsi orada kabul görüyordur. O halde bazılarına göre üç olabilir, bazılarına göre beş bazılarına göre yedi olabilir. Bazılarına göre den kasıt buradaki ashabın ifade ettiği manalar bazılarında üç tanesi vardır.

Bazılarında beş tane vardır bazılarında yedi tanesi vardır, gibi sayıların farklı verilmesinde bu hikmet olabilir. Üç tane diye ifade edildiği zaman diyelim ki birincisi ilmel yakıyn, aynel yakıyn, Hakkal yakıyn o mağara halinin idrakinde bulunmak. Şeriat mertebesi itibariyle bu sadece bir hikaye

olarak okunur, Ashab-ı Kehf kitapları vardır filimleri çekilmiştir uzun uzadıya anlatılır.

Abdül Kerim Cili'nin "El Kehf-i verRakıym şerhi Bismillahirrahmanirrahıym"diye bir besmele şerhi vardır. Kehf-i verrakıym" o Kehf mağarasının tabelasında Rakıym dediği o kişilerin yazdığını belirtiyorlar hani bizde de bir dua vardır bereket için okunur, bu duada onların isimleri de okunur, Yemliha, Mekselina, Mislina, Mernuş, Debernuş, Şazenuş, Kefeştatayyuş ve köpekleri Kıtmir diye okunur yedi olarak bildirilir, Oradaki Kıtmirin tarifi yapılırken belki daha evvelki ayetlerde belki biraz sonrakilerde "O arka ayakları üzerine oturmuş, böyle kapıda beklemekteydi. Neyi bekliyordu, maddi ve manevi gelecek olan her türlü tehlikeden onları koruyordu.

O Kehf mağarasını anlatıyorken de onları mağarada bir sağlarına bir sollarına döndürüyorlardı melekler. Bu da tıp ile ilgili olan bir hadisedir, bir insan hep aynı tarafa yatmış olsa orası çürüme yapıyor, bu bilinen bir hadisedir, onları böyle döndürüyordu. Mağara rutubetli yer olduğundan soğukça bir yer olduğundan kuruma kokma ve bozulma gibi bir hadise olmuyordu. Ayrıca mağaranın iki deliği olduğu sabah güneş doğarken üzerine vurduğu akşam güneşinin de üzerlerine vurduğu şekliyle izahları vardır. şimdi burada her ne kadar tarihi bir hadiseden bahsediliyor ise de her tarihi hadisenin her birerlerimizde bir karşılığı olması lazım gelir mana olarak, manevi olarak.

İşte Kehf mağarası sayıları itibariyle de bakmak lazımdır, kelime harfleri itibariyle de bakmak lazım oradan da bazı şeyler çıkabiliyor. Kendi gönlümüzde belirli bir süre bu 3, 5, 7 bize halvet süresini de gösteriyor olabilir, bazı kimseler üç gün bazı kimseler beş gün bazı kimseler yedi gün kalabilirler normali bilindiği gibi kırk gündür. Sene içerisinde mübarek aylardan her birinde onar gün toplamı kırk gün halveti belirtiyor. Ancak burada başka bir halvet sistemi vardır, seyr-i suluk içerisinde olan bir halvet sistemi üç gün onlara birer sıfır koyduğumuz zaman 30 gün 50 gün ve 70 gün hükmü de ortaya çıkar.

Ayrıca orada fiziki duruş süreleri 300 sene 309 sene. Meseleye bu yönden baktığımızda her üç olasılıkta olduğu açık olarak görülüyor, yani kişilere göre bunun kısıtlanması veya düzenlenmesi kişiye bırakılıyor. Eğer tek sayı verilmiş olsaydı herkesin o sayıya uymak zorunda kalırdı. Yedi kesin vermiş olsaydı belki herkes girdiği kendi halvet hanesine kendi kehfinde kendi gönül aleminde kendi gönül mağarasında herkesin aynı sürede kalması gerekirdi. Ama böyle muhtelif sayılar verildiği için bu sayılarda oynama yapılabiliyor. Bazı kimse uzun süre kalamaz psikolojisi uygun gelmez bazı kimseler iç yaşama yatkındır daha uzun süreler kalabilir, ancak bunun da bu mertebedeki İseviyet mertebesi olduğu için demek ki bu mertebede halvete girme yolu açılabiliyormuş insana onu da bize bildiriyor olabilir.

Üç denildiği zaman üçü de bir hayvan ile desteklenmiş oluyor. Hayvan dediğimiz zaman nefs-i emmaremiz yalnız eğitilmiş olan nefs-i emmaremiz. O başlardaki atlayıcı zıplayıcı insanlara zarar verici hali değildir. Nasıl bir köpek eğitilmezse ısırır zarar verir gerçi eğitilenler daha çok zarar veriyor o ayrıdır. Çünkü onlar da onun için hazırlanmış oluyor. Ama eğitilmiş sahibinden, de güzel ahlak görmüş köpek kolay kolay istenilenin dışına çıkmıyor. Yani nefs-i emmaremizi biz eğittiğimiz zaman bize faydalı oluyor. Böyle baktığımızda nefs-i emmaremizi öldürelim öldürelim o ilk zamanlarda gerekli olan bir hadisedir. Ama daha ileriye doğru çıkıldığı zaman insanlık tarihinde de görüldüğü gibi nefs-i emmareyi ifade eden varlıklar peygamberler dahil bir çok insanlara yardımda bulunmuşlardır. İşte bir tanesi burada açık olarak gözüküyor.

Peygamber efendimiz ve Hz Ebu Bekir efendilerimiz mağara içerisinde onları koruyan iki tane garib nefs-i emmare idi. Birisi örümcek birisi de güvercindi. Bu şekliyle baktığımız zaman nefs-i emmare alemlerin sultanını ve arkadaşını korumuş ve perdelemiş oldu. Yani nefs-i emmare diye ifade ettiğimiz o varlıkların insan seyrine ne kadar faydalı oldukları yine Nuh (as) ın güvercin kuşu suların çekilmekte olduğunu haber vermekte bunun gibi Nakatullah-

Allah'ın devesi çıkmakta bunlar hep insanlar ve hayvanların müşterek hayatını belirtmektedir.

Beş dendiği zaman biz bunu beş hazret mertebeleri olarak alabiliriz, Tevhid-i Ef'al, Tevhid-i Esma, Tevhid-i Sıfat, Tevhid-i Zat ve bunların koruyucusu da gene bizim güçlerimizden bir güç olan nefs-i emmare gücü ile korunduğu yedi de nefs mertebeleri olduğu böylece bunun içinde bir seyr-i sulukun yattığını sayılar itibariyle açık olarak görebiliriz. Yedi ile beşi topladığımız zaman 12 etmekte zaten seyr-i suluk sistemi bu hakikatleri üç mertebeden idrak etmenin halini belirtiyor gibi yorumlayabilirsek biraz faydalı olabilir inşallah.

Bütün mesele irade ve imanın nasıl bir şey olduğunu burada bize gösteriyor. Ashab-ı Kehf'in kıyamete yakın gelecek olan Mehdi (as) ın da askerleri olacağı da rivayet ediliyor, İsa (as) da indiği zaman Müslümanlarla beraber hareket edeceği belirtiliyor.

-Yine ilgili ayetlerde "rasulum sen dikkat etseydin onlara güneşin sağ taraflarından değmeden geçtiğini görebilirdin" buradaki güneşi biz zahiri manada mı alacağız yoksa ruh güneşi olarak mı alacağız?

-Yok ikisi de var da anlatıldığı gibi zahiri manası öyle fiziki güneş mağara onların hepsi geçerli ama bizim için geçerli lazım olan gönül mağarasının güneş ile ilahi hakikatlar ile aydınlatıldığı manasınadır. Nur-u Muhammedi ile de anlatıldığı o şekilde ne kadar ayet-i Kerimelerde ne varsa az önce de bahsedildiği gibi Haddi ve matlaı ayetin doğuş yeri Zat mertebesinden mi ifade ediliyor, sıfat mertebesinden mi Esma mertebesinden mi Ef'al mertebesinden mi, ayet belirtiliyor, onları da tesbit etmekte yani ayetin daha derin manalarına geçmekte fayda sağlıyor.

"Böylece insanları onlardan haberdar kıldık ki öldükten sonra dirilmenin Hakk olduğunu ve kıyamet gününden şüphe edilemeyeceğini bildirmek için " Burası da işin ayrı bir konusu evvela Kur'an-ı Kerim'de bu hadiseden Üzeyir (as) tarafından bahsediliyor hani İran'dan Safaviler zamanında Kudüs talan edildi yıkıldı Mescid-i Aksa diye bir şey kalmadı

ve oradakileri İran'a sürdüler büyük bir kısmını ötekiler de dağıldılar, Bir müddet sonra oradan galiba bir af çıkıyor, Üzeyir (as) ile bir kısmı geriye dönüyorlar, Kudüs-ü Şerif'in uzaktan görüldüğü bir tepeye geldiklerinde bakıyor ki "Uruşehum" yani çatıları arşları paramparça olmuş hiçbir şey kalmamış Kudüs şehrinde.

"Bu şehir ölmüş nasıl dirilecek" diyor Üzeyir (as) böyle rabbına soruyor, Cenab-ı Hakk orada O'nun ruhunu kabz ediyor, yanında bir de eşeği varmış ve de taze üzüm yiyecek varmış, ruhu kabz edildikten sonra Cenab-ı Hakk O'nu orada yüz sene bekletiyor orada olduğu gibi. Cenab-ı Hakk orada O'na tekrar ruhunu iade edince bakıyor ki o kemikler etlenmeye başlıyor, orada bıraktığı üzüm de yeniden taze üzüm olarak oluşuyor. (Bakara Suresi 259. Ayet)

İşte sen burada yüz sene kaldın seni nasıl dirilttik ise o şehri de öyle diriltiriz ki o yüz sene içinde şehir de çoğunlukla imar olmuştur. Yani burada yüz seneden bahsediyor, Ashab-ı Khef'de de üç yüz sene işte Kamer takvimine göre de 309 sene. Bu da şunu gösteriyor ki gelecekte insanlar en az yüz sene en çok üç yüz sene kadar dondurularak kalabilecekler. Bize burada onun ilmini de veriyor. Zaten günümüzde de bazı hasta kimseleri hastalıklarına çare olmayanları dondurup o hastalığın tedavisi çıktığı zaman diriltilmek üzere dondurduklarını da söylüyorlar bu olacaktır insanlık ölmemeyi çok arzu etmekte hiç olmazsa böylece daha fazla yaşatma imkanı olabilir.

Ancak vehameti de yine burada belirtiliyor. Çünkü bir kimse değil üç yüz sene üç ay beş ay bulunduğu yerden ayrı kalsa gittiği gibi döndüğünde orasını bulamıyor, ya çevre değişikliği oluyor ya insanlardan bazıları göçmüş oluyor, eski dostlarını arkadaşlarını bulamıyor. Tabi o sıla-ı rahiymdir ayrı konu. Onlar yaşayamıyorlar çıktıktan sonra intibakları olmuyor. gelenlere de mağara tekrar kapanıyor, Ashab-ı Kehf orada kalıyorlar, ayet-i Kerime'de "Görseydiniz onların hallerini korkar kaçardınız" deniyor.

Neden dendiği zaman, sakalları o kadar uzamış ki, tırnakları o kadar uzamış büyümüş, bunlar hayatiyeti devam

eden uzuvlarımız. Üç yüz sene orada canlı kaldığına göre orada onlara hava su ve gıda verilmiş olmalıdır, tabi bunun için özel görevli ruhani varlıklar vardır. oradaki tüketimleri fazla hareket etmediklerinden en asgari gıda tüketmişlerdir. Orada 300 senelik değişimi de kendileri fark etmemiş bunları sormaya gerek yok işte "Sorma" demesi de ondandır, Ashab-ı Kehf o yörenin büyüklerinin çocukları gençleri olduğu da söyleniyor.

-Bir kaynağa göre Ashab-ı Kehf'in saklandığı mağara hükümdarın hazinesinin saklandığı mağara imiş Ashab-ı Kehf'ten birisi ekmek almaya gittiğinde fırıncıya verdiği eski sikke fırıncının ve yanındakilerin dikkatini çekerek hükümdarın hazinesini mi buldun diye onun peşine düşüyorlar.

-Tabi bu konuda muhtelif yorumlar var, bazıları da diyorlar kendi yanındaki para ile gittiler o para da üç yüz sene evvelki geçerli olan hükümdar sikkeleri olduğundan nereden buldun bunları diye soruyorlar böylece ortaya çıkmış oluyorlar. Bizlere de üzerinde konuşma sahası açılmış oluyor, hem gelecekten hem geçmişten bilgi veriyor, halde olan bizler de hem geleceğin hem de geçmişin bilgilerini almış oluyoruz. Rabbımızın çok büyük lütfudur, şükrederiz.

O halde seyr-u sulukun belirli bir sahasına gelindiği zaman böyle bir halvethanenin olması inzivaya çekilmenin lazım geldiği dünyevi bütün hallerden siyasetten çekilip kendi mağarasına kendi Kehfine dönmesi gerektiğini bize ifade ediyor ki burası da zaten fenafillah mertebesi orada da onların işleri bitiyor, yani hayat süreleri de hemen ortaya çıktıktan sonra da bitiyor, onlar ile ilgili başka bilgi verilmiyor.

Daha sonra Ashab-ı Kehf mağarasından sonra başlayan mağara Cebel-i Nur mağarasıdır. Bizim sistemimizde yani İseviyet bir mağara ile bitirmiş oluyor Muhammediyet de bir Mağara ile başlatmış oluyor. Hira mağarası ile başlatmış oluyor işte peygamberimiz orada halvete giriyordu, inzivaya çekiliyordu. Düşünüyordu, düşünüyordu kendine gelen az önce de bahsedildiği gibi Vahy, İlham Firasat ilhamlar

geliyordu, daha henüz vahye dönüşmemişti ilk gelen ilhamlar geliyordu Peygamber efendimize Allah'ın birliği tekliği hakkında alemlerde O'ndan başka varlık olmadığı hakkında, kendinde de O'ndan başka bir varlık olmadığı hakkında ama daha evvel tasdik görmemiş bilinmeyen bilgiler olduğundan şüphede kalıyordu, onlar hakkında.

İşte Cebrail (as) geldiği zaman "İkra- Oku" dediği bunu tasdik et manasınadır. Yani içine gelen o ilhamlar doğrudur Hakk tarafından da tasdik edilmektedir, onları söyle manasınadır. Ancak biraz daha başa gelirsek Cebrail (as) haşa cahil bir varlık değildi ki, sadece "Oku" dedi, peygamberimiz "neyi okuyacağım bilemiyorum" dedi. Oku dedi ama eline okunacak bir kağıt vermedi ki, eline okunacak bir kağıt vermiş olsaydı, o zaman o kağıdı oku demesi mantıklı idi. Ama hiç öyle bir vesika yok sadece "Oku" o halde işte bu ispat ediyor ki, gönlündekini oku, manasınadır, artık gönül kitabını okumaya başlıyor. Bu ilhamları söylemeye başla vahy olarak tasdike geliyor. İlhamları vahy olarak tasdik etmiş oluyor.

Cebrailin üç defa sıkmasını İlmel yakıyn, aynel yakıyn, Hakkal yakıyn mertebelerine düşünebiliriz. Kendinde olan beşeriyet kalıntısı ne varsa onların hepsini sıkarak atmış oluyor. Nasıl ıslatılmış bir bez sıkılırsa fazla sular akar gider, ama sonra biraz daha sıkılır, ve kalıntı kalmaz. "Okuyamam kadir değilim" dediği zaman bir daha sıkıyor, yine okuyamam dediğinde bir daha sıkıyor, üçüncüde peygamber efendimiz kendini atmaya kalkmış o kadar büyük bir sıkıntı içindeymiş. Cebrail (as) engel oluyor, sonra da ayetlerin devamı geliyor. Bu da bize gösteriyor ki islamiyetin ilk besmelesi "Biism-i Rabbik" dir. Bismillahirrahmanirrahiym değildir. Yani rabbının ismiyle oku. Rahman ve Rahim olan Allahın ismi daha kapsamlıdır, o sonradan geliyor. "Rabbik" o zaman neyi ifade ediyor, sadece esma mertebesini, rububiyet mertebesini ifade ediyor, Yani "Ey Muhammed eğitimine rububiyet mertebesinden başla Muhammediyetten değil" manasınadır. Rububiyet mertebesi bozulmuş durumda rububiyet hakikatleri, Sıfat mertebesi: Hayat, İlim, İrade, Kudret, Kelam, Sem, Basar bunlar hep yanlış yönde

kullanmaya başladığından bunları düzeltmek için sen Esma mertebesinden başla diye ifade ediyor.

Daha sonra da Ademiyet mertebesinden başlatılarak bütün seyr-i suluku peygamberan hazaratının hayat hikayeleri olarak Kur'an-ı Kerim'de mükemmel ve muhteşem bir insanlık seyiri bize bildiriyor. Bütün geçmiş hayali bilgileri kaldırarak nesh ederek sağlam temiz ve muhkem bir bilgi bize bırakıyor, işte bu alemde zaman zaman mevzu olduğu gibi insan oğlunun altı seyr-i suluk Hakk'a seyr etmesi vardır. Bunun bir tanesi bütün insanların içinde bulunduğu bilse de bilmese de anlasa da anlamasa da Adem (as) dan son insana kadar gelecek bütün insanların bir tek seyr-i suluku vardır. Bütün insanları bir paket olarak düşünelim hepsi birden bir tek seyr-u suluk yapıyor. İnsanlığın tümünün seyr-i suluku.

Bunların içinde isyan edenler de var iman edenler de var, katiller de müşrikler de hepsi bu seyr-i suluğun içindedir. Bunun ikincisi de kişilerin kendi bünyesinde yapmış oldukları bir ömür boyu süren seyr-i sulukumuzdur. İşte bize gerçekten lazım olan odur, ama birinci seyr-u suluku ilmi olarak bilmemizde bize çok büyük saha kazandırmakta bütün alemin hakikatini tanıtmış olmaktadır. Bu genel ve geniş seyr-i suluğun büyük insanların alimlerin hayat hikayelerini sırasıyla bildiğimiz zaman bu bize çok şey kazandırıyor, bunları kendimize aktardığımızda hangi peygamber hazaratının seyrinde insanoğlu genelde nereye gelmiş hangi bilgiye ulaşmış nasıl bir Allah peygamber Rab anlayışı olmuş bu yüzden onları bilmemizde çok büyük yarar vardır.

İşte bu uzun seyr-i suluku bir ömür boyuna indirmek bireyin seyr-i sulukudur. Bu ikincisidir. Üçüncüsü yine bizlerin içinde yaşadığı Müslümanların içinde yaşadığı mübarek gecelerin de içinde olduğu bir senelik seyri suluktur. Bilindiği gibi bir arada geçen yedi aylar var bir üç aylar var, üç ayların devamında iki bayram arasında iki ay var. Onları birleştirdiğimiz zaman beş ay olmakta o beş aylık süre hazret mertebeleri, yedi aylık süre de nefs mertebeleridir. Bu süre Zilhicce'nin 13. Günü Kurban

Bayramının son 4. Günü bitmekte o Muharrem'in de birinde başlamakta aradaki zaman da dinlenme olmaktadır. Yani Muharremin biri Hicri senenin de biri hicretle o senelik süre başlamış oluyor, Kurban Bayramında kemale ermiş oluyor, bütün meratip bu senenin içerisinde zaten var her birerlerimiz bunu bilsek de bilmesek de yaşasak da yaşamasak da Cenab-ı Hakk kendine olan seyrini bize sürdürüyor.

Dördüncüsü gece gündüz seyiri gece fenafillah gündüz de bakabillahtır. Farkında olduğumuz bu seyr-i suluku yapıyoruz. Beşincisi ise nefes seyr-i sulukudur, nefesi aldık Hayy olduk nefesi verdik öldük. Bu da bir seyr-i suluktur. Diğeri de tesbit edemeyeceğimiz kadar kısa olan an, an, anlık seyr-i suluktur. Bütün bu alem bir anda var yok var yok olmaktadır. Lambalarda akım geldiği zaman ışık verir kesildiği zaman söner bu olay saniyede yanma sönme elli defa olur. Bizim hayatımız da öyle ömrümüzün yarısı hayat yarısı memat durumundadır. Kevn ve fesad yani oluş ve bozuluş hükmüyle her an "Küllü yevm hüvefi şen" hükmüyle de her an bir işte bir yaşantıda olduğundan bizim ölü olduğumuz devrelerde beynimiz çalışmadığı için ölü devreyi tesbit edemiyoruz uyanık devreyi tesbit ettiğimizden hep kendimizi kesintisiz yaşadığımızı zannediyoruz.

Tayyi zamanı da bununla açıklayabiliriz kesinti olduğunda o zamanı açıp arada başka bir yaşantı olmaktadır. Cenab-ı Hakk hepimize kolaylıklar versin inşeallah.

اَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Bismillâhirrahmânirrahîm.

Cd-14- Zat'i tecelliyi Celal esması mı oluşturuyor?

Bugün 13/05/2017 Cumartesi günü sohbet mevzumuz sorularımız var, o soruların cevapları istikametinde oluşturmaya çalışacağız. Evvelden kalmış bir sorumuz vardı, soru şöyle

Zat'i tecelliyi Celal esması mı oluşturuyor?

Soru mühim bir sorudur, soru sormak için bilindiği gibi o saha üzerinde çalışılmış olması lazım gelmektedir. Çalışılmış olmasından kasıt kişilerin akli düşüncelerinin o mahallerde dolaşması gerekmekte, o mahalleye gittiğinde her bir bölüm bir mahalledir. Mühim olan o sahaya hangi mevzu olacaksa o sahaya girebilmek o sahaya girdikten sonra o sahanın içindeki özellikleri anlamaya çalışmak mümkün olabilmektedir. O sahaya girilmezse bunların anlaşılması mümkün olmaz. Şimdi bir kimse harita üzerinden İzmir'e baksa da kendisi Ankara'da otursa da harita üzerinden baksa genel olarak İzmir'i görür çizgi olarak yollarını da görür, ama İzmir'e geldiği zaman kaybolur kalır.

Ya birisiyle birlikte gelmesi lazım, kaybolmadan birkaç defa oralardan geçmesi lazım sonra kendi başına gitmesi lazım kendi başına bir iki defa kayıp olsa da ama ölçü esas yerleri anladıktan sonra kaybolsa da o esas yere gider, oradan yine istikametini tayin etmiş olur. Şimdi bu Zat'i tecellinin oluşabilmesi için evvela kişinin böyle bir sahanın olduğunu bilmesi lazımdır. Yani Zat'i tecelli sahası diye bir sahanın olduğunu bilmesi lazımdır ki o sahada dolaşabilsin. Bunun olması için şöyle misal verelim Reis-i Cumhur'un huzuruna çıkmak için evvela o sahanın çevresine gitmek lazım orada kiminle ilgilenmek lazım gelecekse işte yaverleriyle korumalarıyla hizmetlileriyle ona ulaşacak olan kalem müdürüyle neyse evvela onlarla bir görüşmek lazım onlar ile randevu almak lazım, uygun bir zamanda da onlarla görüşmek mümkün olsun.

Yani Zat'ı ile görüşme olsun. Reis-i Cumhur'dan kasıt Allah isminin onlar da onu yapıyor zaten. Reis-i Cumhur kendi makamında Allah isminin tecellisini, zuhurunu yapıyorlar. Allah oluyorlar manasına değildir. Allah ismi bütün isimlerin üstünde Cami kapsamlı bir isim olduğundan

gerek Cumhur Başkanı olsun gerek baş bakan olsun kendi bulunduğu yerin en üst makamı olduğundan Allah isminin zuhurunu, tecellisini ortaya getiriyor orada. Yani onlar orada Allah olmuyor. Zaten Allah Allah'lığını kimseye vermez. Her ne kadar bazı kimseler "Enel Hakk" Ben Hakk'ım dedikleri zaman ehl-i zahir Allah'lık iddia ettiği hükmüne varıp başını bile kesebiliyorlar.

Hal bu ki "Enel Hakk" diyen kişi "Benim varlığımda Allah'tan başka birisi yok" manasında onu söylüyor. Yani bütün alemleri ben halk ettim ben meydana getirdim öteki yani genel Allahu zülcelal hazretleri yok da ben varım onun yerine gibi bir iddia değildir. Bunların oluşması için evvela Ademiyet mertebesinin idrak edilmesi lazımdır. Yani Allah Zat'i ismine ulaşmak için evvela Esma-i isimlerden yola çıkmak lazım, o da bilindiği gibi Ademiyet eğitimi ile oluşmaktadır, zaman zaman da sohbetlerde belirtildiği gibi Bakara Suresi 31 ayette وَعَلَّمَ اٰدَمَ الْاَسْمَآءَ كُلَّهَا Allah Adem'e bütün isimleri öğretti. Burada Kur'an-ı Kerim'i okuyorken bazı mertebelere dikkat etmezsek Kur'an-ı Kerim'in ayetini biz sıradan okuyormuşuz olur. Ancak her ayetin kendine göre ifade ettiği bir mertebesi vardır. Bu mertebeyi tesbit ettiğimiz zaman biz gerçek manada Kur'an'ı anlamaya başlarız. O yol ile gidersek idrakımız daha çok açılır ve ayetin hangi adresin işaret ettiğini Türkiye'nin birçok şehirleri var, "Eskişehir" dendiği zaman kolayca bulunabilir, ama Türkiye'nin şehirleri deyip te bir isim vermezsek bulmamız zorlaşır. İşte ayet-i Kerime'ler de adeta nokta adres verir gibi hangi mertebeden bahsediyorsa o mertebenin adresini veriyor bize. Ama biz bunları bilirsek o ayeti kendi mertebesinde bulur, orada değerlendirirsek çok daha açılım ve güzellik olur. Fazla zorlanmayız hayelde de kalmayız. İşte Cenab-ı Hakk وَعَلَّمَ اٰدَمَ الْاَسْمَآءَ كُلَّهَا "Allah Adem'e isimleri öğretti" bakın burada bir tarif vardır. "Ben Adem'e isimleri öğrettim" demiyor. Bunu birisi وَعَلَّمَ اٰدَمَ

الاَسْمَآءِ كُلَّهَا diye söylüyor. Bunun bir eğitim olduğu ama failin Allah olduğu mefulün da yani isimleri öğrenenin de Adem olduğu ve bunun Zat'i bir eğitim olduğu bize bildiriliyor. Yani bir takdim edici anlatıcı burada anlatılan mesefa mertebe Rububiyet mertebesidir. Otuzuncu ayetin başında وَاِذْ قَالَ رَبُّكَ geçiyor rab ortaya çıkıyor o da terbiye mertebesidir, mürebbiye de diyorlar ya, terbiye eğitim evvela bununla başlıyor. Yani Zat'i sahaya girebilmek için Esma sahasına girilmesi lazım geliyor ki o kapıdan o yoldan içeriye doğru girilsin.

Padişahın bir sarayı varsa padişah sarayının en mutena yerinde oturuyordur, mutlaka ama sarayın kapısına kadar geldik padişah burada oturuyor dediler, içeriye giremedik bizi içeri almadılar. İşte içeriye girmenin şifresi Esma-ı İlahiyedir. Esma-ı İlahiyeleri biz idrak ettiğimiz zaman etmeye başladığımız zaman artık o sarayın kapısından girmiş oluyoruz. İşte burada o sarayın kapısına gelip te içeriye girmek için bu kapıların sahibi olan Ulul Elbab''ı bulmamız lazımdır. "Bab" bilindiği gibi kapı "Ulul Elbab" kapı sahibi demektir. Kapı sahipleri kimlerdir? Ulul Elbab hakkında işte siz bunları yapamazsınız edemezsiniz, bilemezsiniz illa Ulul elbab diye şartı getiriyor sonuna.

Yani her hangi bir kimselerin, varlıkların ulaşamayacağı yerlere Ulul Elbabın ulaşabildiğini ve onların o kapıları açma suretiyle de içeriye aldıkları açık olarak belirtiliyor. İşte kim ki bir İrfan ehline bu alemde rastladı, onlara Adem kıssası anlatılmaya başladı, işte böylece de o padişahın sarayına bahçesine doğru bir giriş başlar. Eğer böyle bir saha çalışma idrak böyle bir yaşantı olmamış olsa kişiler o bahçenin dışında binlerce sene dolaşırlar, dolaşırlar, dolaşırlar manzarayı seyir ederler ama içeriye girmeleri mümkün değildir. Çünkü ehl-i zahir o kapıdan içeri girmez, giremez, içeriye sokmazlar.

Nüsret babam şöyle derdi "*Girmem dersin komazlar ki*" yani sen ben oraya girmem ben onu yapmam, ben bunu

etmem dersin, dersin de kendinden olduğunu zannedersin. Seni oraya sokmazlar ki nasıl girersin. İşte orada bir rehber gerekiyor onun ismine de Kur'an-ı Kerim'de deki tarifiyle "Ulul Elbab" yani kapı sahipleri. Kur'an-ı Kerim'de 16 yerde geçmektedir, Bazı yerlerde de "Ulul Ebsar" diyede geçer. Bu da görüş, bakış sahipleri demektir. İşte bunlardan bir arkadaş bir kardeş bir dost bir yaran bulunması gerekiyor ki onlarla birlikte o kervana dahil olarak saraya girilsin sarayın kapısından da içeriye girilsin. Sarayın içine girildiği zaman sarayın sonsuz güzellikleri ziynetleri oradaki hayat Zat'i hayatın başladığı bir sahadır.

Yani kişi padişahın civarı, mücaviri olmaktadır. Orası korunmaklı bir yerdir, padişahın sarayı tabi ki korunmaklıdır, surlarla çevrilirdir. Hatta birkaç surdan sonra ancak merkeze geçilir, işte ilk yapılması lazım gelen şey bu sahaya girebilmektir. Bu sahaya girmekte ancak irfani yoldan mümkün tevhid ehli ile birlikte giderek mümkündür, yoksa kişi ferdi olarak bu şekilde bir yere gidemez, Allah'ın kulu olur tabi ki hepimiz Allah'ın kuluyuz, o saha ayrıdır. Bireysel manada hayatımızı sürdürebiliriz, her türlü ibadetimizi yaparız Cennet ehli de oluruz, ama Hakk ehli, Zat ehli olamayız. Onun olunması için işte bilindiği gibi derslerimize devam ederek seyr-i suluğumuzu yaptırarak birinci derste ikinci derste çektiğimiz esma "Ya Allah" dır. 12. Derste çektiğimiz esma yine Allah, ama "Ya" sı olmayan "Allah"tır.

Birinci derste kelime-i tevhid ikinci derste "Ya Allah" harf-i nidalı Allah. Yani son derse kişi geldiği zaman artık bir bakıma bilgi yönüyle de olsa Hak ile Hak olduğundan "ya " kalkmakta sadece "Allah" lafsı kalmaktadır çünkü ikilik ortadan kalkmaktadır.

Böylece kişi nefs-i emareden başlayarak yukarıya doğru gittikçe bunlar gerçi yaygın olarak dinimizin içerisinde mevcut herkes bu sahayı okuyor dinliyor yapabiliyor, ama sistem olmadığı için ulaşmak mümkün olmuyor. Karmaşa olarak kalıyor. Bir evde yemek yapmak için her türlü yiyecek ve araç olsa, ama o yiyecekleri birbirine karıştırıp ta yemek yapmasını bilen kimse olmazsa sebzeler yağlar bakliyatlar orada durur, ama yemek yapılmazsa bozulur giderler bir işe

de yaramazlar. Onun için her şeyde de olduğu gibi bir ehil gerekiyor.

Yavaş yavaş hayat devam etmekte eğitim de devam etmekte insanın senelerini almakta kolay bir şey değil hep birlikte yaşıyoruz. Kişinin kendine kendi içine dönmesi kendi hakikatini idrak etmesi kolay bir şey değil ama, bu alemde bundan da güzel bir şey yoktur. Kişinin kendini bilmesi kadar irfan olmaz derler ya. Diğer şekliyle hep dışarılarda dolaşmaktayız. O onu yaptı, bu bunu yaptı, kar yağdı, yağmur yağdı. Hep dışarısı ile meşglüz ama bize lazım olan biziz bizim içimiz işte kendimizi tesbit etmek kendimizi bulmak, bilmek, bu alemde kişinin en büyük kazancı olmaktadır. Zaten bu aleme onun için geldik kendimizi bilmek için geldik.

Genelde tasavvufi diye kitapçılardan bir kitap alıyorsunuz, fıkıhtan bahsediyor. İşte namazını şöyle kıl orucunu şöyle tut, bu gece kandil gecesi öteki hafta ya da ay ramazan başlayacak tabi ki bunların hepsi güzel ama tasavvufun konuları değildir. Gerçek tasavvuf kitabı kulu ile Allah arasında olan özel münasebetleri bildiren ilim sahasıdır. İşte bu sahaya girmedikçe de Zat'i tecelliye ulaşmak mümkün olmaz. Böylece kişi yoluna devam ediyor çalışıyor, seneler geçiyor bu aralar başına çok güzel şeyler veya sıkıntılar gelebiliyor, hastalık geliyor, kaza geliyor, tabi ki bunlar olacaktır bu dünyanın halindendir bunlar. Ancak şu var gönüle giren de rahatsız olmaz. Yani rahatlık içindedir. Gerçi vücudunda ağrı varsa onun hisseder, ama onu içeriye atmaz, o zaman dışarıdakiler de hafif geçer.

Çünkü hepsi Rabbımdandır der, rabbına olan güveni itibariyle de vekili olması dolayısıyla da o gücü rabba yüklemiş olur. "*Ni'mel Mevla ve ni'mel vekil*" Allah'n bir ismi de zaten Vekil'dir, yani O kulunun vekilidir. Öyle olunca biz asili olmaktayız. Bakın Rabbımız "Kulum ben senin vekilinim her şeyine vekilinim sen tasa etme" diyor. Bakın bu ne kadar büyük bir güvencedir. Cenab-ı Hakk bunları idrak ettirecek akıl versin inşallah.

İşte böylece yavaş yavaş nasıl önceleri çamaşır makinaları yokken elle yıkayıp sıkıyorduk, onlar sıkılınca da üzerindeki fazla ağırlıkları attığı gibi işte hayat da böyledir. Bizim beden elbisemizin de biraz böyle sıkılması lazım yıkanması lazım, ki üzerine gelen benlik tozları benlik hastalıkları benlik rahatsızlıkları o şekilde geçmiş olsun biz de tecrübe sahibi olalım ve pişelim bu şekilde aksi halde her şeyimiz rahat olursa insanın hiçbir sıkıntısı olmasa buna dertsizlik derdi diyorlar, dertlerin en büyüğü de odur. Onlar Cenab-ı Hakk'ın lütfudur. Bir gün ehlullahtan birisi bakıyor çoluk çocuk hepsi yerinde rahatsız olan kimse yok mal mülk para yiyecek neyse bir çatısı varsa tamam hepsi güzel bakıyor ki eyvah rabbım beni unuttu, neden hiç benimle ilgilenmiyor diyor.

İşte Cenab-ı Hakk'ın kulu ile ilgilenmesi bir bakıma ufak tefek sıkıntıların üstümüzde olması manasındadır. Bu sıkıntılar dediğimiz hadise o kadar mühim büyük ölçü gerektiriyor ki biz sıkıntıyı çekerken farkında olmuyoruz. Bu sıkıntıyı kurgulayan o kadar hassas bir kurgu yapıyor ki taşıyabileceğimiz kadar o baskülü basıyor. Eğer bu kontrolsüz bir rahatsızlık olarak gelse baskül basıverir ne kolumuz kalır ne ayağımız kalır. Limon gibi sıkılmış bitmiş oluruz. Bakın bu çok mühim bir hadisedir biz zannediyoruz ki öylece başımıza bir olay geldi de geçti zannediyoruz. Arabalar kaza yapıyorken bile o kazanın vuruşu Kg olarak o kadar hesap ediliyor ki biz kargaşa bir olay oldu zannediyoruz.

Onun içinden iki ölü çıkıyor, birisinin biraz ayağı yaralı üç kişi sağlam çıkıyor. Kimse orada ne olduğunun farkında değil, çünkü kaza anında Ceneb-ı Hakk kulunun aklını bir karış yukarı alıyor. O kaza anını ona seyrettirmiyor. Yani tesbit ettirtmiyor. Bazısının kazadan bir hafta geçtikten sonra aklı başına geliyor, komaya giriyor, bazısı küçük kaza ise bir yuvarlanıyor 15 dakika sonra aklı başına geliyor ne oldu diyor. Bunların hepsi ölçülüdür, eğer ölçüsüz olsa her şey karmakarışık olur. O kazaların hepsi belirli bir program içinde oluşmaktadır. Kaza yapacak iki kişi gelip o noktada buluşmaları için birinin bulunduğu yerden bir saat evvel

çıkması gerekiyor, diğerinin uzaklığına göre bulunduğu yerden yarım saat evvel çıkması gerekiyor, bakın böylece o noktada aynı anda buluşabiliyorlar.

Kurgulandığı anda orada buluşuyorlar. Ama bunun olması orada olan bir hadise değil, çok daha evvel başlayan bir süreç ile geliyor. İşte başımıza gelen o hadiseler o kadar programlı ki ama biz bunun farkında olamıyoruz. Böylece dua ederler "Ya rabbi çekebileceğimiz kadar ver veya fazla verirsen ona dayanacak gücü de ver" diye dua ederler. İşte böylece yavaş yavaş idrakimiz açıldıkça isimlerden sıfatlara doğru geçmeye başladıkça hayatımızın sıfat-ı subutiye ile kaim olduğunu anladıkça Hayat, İlim, İrade, Kudret, Kelam, Sem, Basar bunların Allah'ın subiti, sabit sıfatları, ama müşterek kullanıyoruz, yani bize burada emanet olarak verilmiş, geçici olarak verilmiş, eğer biz bunları isimleri sıfatları da nefsimiz istikametinde kullanıyor isek o esma-ı İlahiyye esma-ı nefsiye dönüşmüş oluyor ve de biz burada vebal altına giriyoruz.

Yani Allah'ın İlahi olan isimlerini nefsani hale dönüştürmüş oluyoruz. Nefsimiz istikametinde kullanıyoruz. Cenab-ı Hakk onları bize kendine dönme yolu için veriyor, kendini bulmamız için veriyor. Ama biz ne yazık ki O'ndan uzaklaşmak için kullanıyoruz, yani nefsimiz bizi oradan uzaklaştırıyor, Hakk'a ulaşmak için verilen o yol enerjisi benzini gazı neyse biz Hakk'tan uzaklaşmak için o gazı kullanıyoruz. Ama böyle bir eğitim çıkar da وَعَلَّمَ آدَمَ الْأَسْمَاءَ كُلَّهَا hükmü ortaya geldiği zaman biz Hakk'ın mücaviri oluyoruz. Bakın birisi aynı malzemeyi kullanıyor, tamamen uzaklaşıyor, diğeri aynı malzemeyi kullanıyor, onu çevrede kullanıyor malzemeyi. Böylece işte yavaş yavaş isimlerin Allah'a ait olduğunu sonra sıfatların da Allah'a ait olduğunu daha sonra baktığımızda her birerlerimizde "Ben" dediğimiz birer kimlik var, benliğimiz var, bunun da Hakk'a ait olduğunu "Ente" sen olduğunu ama "Ente" yi söyleyen "Ene" olduğunu, "Ene" nin "Ente suretinde göründüğünü anladığımızda ilmi manada Zat'i tecellinin yaşanmaya

başlaması oluyor. Zat'i tecelliyi mutlak manada yaşamak biraz zor iştir. İnsanı zorlar geriye dönüşü zor olur. Yani kişinin tekrar beşeriyet alemine dönmesi çoluk çocuğu etrafı ile ilgilenmesi biraz zor olur.

Çünkü artık gözü hiçbir şeyi görmez, Allah'ın Zat'ını bulmuş olan bir kimse orada yaşayan kimse çoluk çocuğa bakmaz, ama bu da normal olmaz doğru da olmaz. İşte bu şekilde yavaş yavaş bir tarafımızın Hakk bir tarafımızın da Halk olduğunu bunları birlikte yaşamamız lazım geldiğini bu dünya süresi içinde ne halkı ihmal edebileceğimiz ne Hakk'ı ihmal edebileceğimizin mümkün olmadığını düşünerek Kah Hakk olarak kendi bünyemizde kendi bireysel varlığımızda kendimize kalan saha zamanlar içerisinde, şimdi bir insanın çevresi ile meşgul olduğu zamanları vardır, orada kendine dönük çalışma tefekkür yapamaz, çünkü o bir görevdir.

Küçüklerimiz var büyüklerimiz var bunların ihmal edilmesi hiçbir şekilde mümkün değildir. Yani halk tarafımızın da ihmal edilmesi mümkün değildir. Onun da devam etmesi lazımdır çünkü biz de fizikimizle halkız zaten yani halk tarafındayız. Ama aklımız irademiz şuurumuz ile Hakk halindeyiz. İşte öyle olunca burada gerçek yaşam sanatı bakın Hakk ile halkı birlikte yaşamak ikisinin de hakkını vermektir. Biz genelde ne yapıyoruz halk tarafımız ile yaşıyoruz halk vari halk olarak ömrümüzü sürdürürsek Hakk'tan haberimiz olmuyor, istersek ibadet ehli olalım.

Ağzımızda dilimizde Hakk demek Allah demek Rahman demekle o sahaya geçilmiş olmuyor. peki bu kötü mü, o da güzel neden, hiç olmazsa cenneti kazanabiliyor, yani peygamberimizin hadisleri ile Kur'an-ı Kerim'in bildirdiği hususlarla, "şu, şu, şu işleri yapan ehl-i cennet olur" diye vaad ediliyor, o konu ayrıdır. Bize lazım olan Hakk olduğumuzu da idrak etmemizdir, çünkü "*Levlake levlak lema halaktul eflak"* Ey habibim sen olmasaydın bu alemleri halk etmezdim, Enbiya Suresi 107 ayet-i kerimede وَمَآ اَرْسَلْنَاكَ اِلَّا رَحْمَةً لِلْعَالَمِينَ de "Seni alemlere rahmet olarak

gönderdim “ Genel olarak peygamberimizin hakkında ise de bu her ikisi, her ikisi her birerlerimiz için de geçerli bir sahadır. Yani peygamberimize ne gelmişse O’nda genel olarak bir hükümdür ama bizlerde de varisi olmamız dolayısı ile O’nun veresesi bize geçmesi dolayısıyla her kendine has hayatının O’na bildirilen ilmin hepsi bizde de vardır.

O halde Cenab-ı Hakk diyor ki “sen olmasaydın bu alemleri halk etmezdim” bu birey için ne demektir? Eğer senin şu fizik bedenin olmasaydı, eğer senin şu ruhani halin olmasaydı ben senin beden alemini halk etmezdim. Bu hepimiz için geçerli olan bir müjdedir. Bakın “ben seni göndermedim ama beden mülkünü rahmet olarak gönderdim” neyi وَنَفَخْتُ yü çünkü وَنَفَخْتُ bu bedenlerimize verilmiş üflenmiş sonsuz güzelliktir. İşte bunu devreye sokup esma-ı ilahiyeyi bu nefha içerisinde hayata geçirmek ondan sonra da daha kendimize dönerek kendimize baktığımız zaman hayat gafletle baktığımız zaman bu hayat benim diyoruz ben yaşıyorum ben ediyorum diyoruz ama kendimizden haberimiz yok. “**Ben**” diyoruz ama kendimizden haberimiz yok. Suretimizi gerçek varlığımız zannediyoruz. İşte böylece hayatın ona ait bir hayat olduğunu, O’nun bizdeki izin verilmiş kadarını yaşadığımızı daha fazlasını verse de kaldıramayız, Hayat, İlim, İrade, Kudret, Kelam Sem’i Basar ne varsa hepsi O’na aittir bize ait hiçbir şey yok zaten biz yokuz ki bize ait bir şey olsun. Veya bizim ürettiğimiz bir şey olsun yok ki.

Elimizde ne malzememiz ne herhangi bir şeyimiz var, üreteceğimiz ne dükkan ne bir tezgah var. Yani bize ait bir şey yoktur. Varsa da onların hepsi Malikel Mülk olan Allah’a aittir. Bu beden mülklerimiz de O’na ait, içindeki ruh da O’na ait “Ben üfledim” diyor, bize ait ne kaldı hiç bir şey. O zaman neden “*Ben yaparım, ben ederim ben dinlemem ben vururum ben kırarım*” bunların hepsi boş bir iddiadan ibaretten ileri geçmemektedir, böylece kişi kendi kendini de aldatmaktadır. Ne zaman yaşlanmaya başlar eli ayağı tutmaz birilerine tekme attığı ayağı yerinden kalkmaz parmağını oynatamaz, hadi senindi yap bakalım, işte o hale

düşmeden kendimizi bilebilirsek bulabilirsek bu alemde kendimizi tesbit edebilirsek esma-ı İlahiyeden sonra Sıfat-ı İlahiyeleri de idrak edersek bütün bunların da üst makamı olan Allah ismi Cami ismi olan O'na bağlı olduğunu anladığımız zaman bu ilmi manada Zat'i tecelli olur.

Bazı tasavvuf kitaplarında işte şu kişiye böyle Zat'i tecelli oldu şöyle hopladı böyle zıpladı, işte şuraya atladı kendisine bir şey olmadı gibi olağan üstü hadiseler ile anlatmaya çalışırlar Zat'i tecelliyi. O istisna olarak bazı kimselerde olabilir, Cenab-ı Hakk bazı kimselerde olağan üstü bazı hadiseler çıkartabilir bunlar fiziki manada oluşan hallerdir geçici olduğundan bunların üzerinde fazla durmamak lazımdır, çünkü insana perde olur. Örnek olarak alınabilir ama gerek yok, bize lazım olan ilmi manada kendi varlığımızdaki Hakk'ın özelliğini idrak ettiğimiz zaman bizde Zat'i tecelli vardır. En azından ilim olarak vardır, yani bizim varlığımız Hakk'ın varlığından başka bir şey değildir, anlayışı bizde evvela bilgi olarak sonra da yaşantıya geçmiş olarak idrak ettiğimizde buna Zat'i tecelli diyebiliriz. Daha başka türlü de düşünülebilir ama özetle böyledir.

Tecelli dendiği zaman bazı insanlar hoplama zıplama olağan üstü fiziki görüntüler gibi zannederler, halbuki nasıl alemde Allah'ın Zat'ı olduğu halde Zat'ını görmek mümkün mü? Değil, peki görmemek mümkün mü? O da değil ama çokluk olarak da anlatmak mümkün değil bütün alemin veçhinde Hakk'ı seyr ettiğimiz zaman zaten Allah'ın Zat'ıyla münasebetteyiz her zaman. Başkasıyla zaten dostluk münasebet yapamayız yok ki zaten başka bir varlık. Bakara Suresi 115. Ayette de فَأَيْنَمَا تُوَلُّوا فَثَمَّ وَجْهُ اللَّهِ "Nereye dönerseniz Hakk'ın veçhi oradadır" diyor daha ne desin. Vech'den bahsediyor, "Vech" cephe, yüz manasınadır, insanın da en değerli yeri veçhesi yüzüdür. Bütün sistemde oradadır zaten, ona basitçe ne diyorlar "*yedi delikli tokmak* " diyorlar, baktığımızda yedi delik var başımızda merkezimiz orasıdır.

İşte nereye bakarsanız Hakk'ın orada bir yüzü vardır ama her zerrede bütün Esma-ı ilahiyye mevcut olduğundan her zerrede de Hakk'ın veçhini müşahede etmek seyir etmek mümkündür. Böyle bakarsak meseleyi biraz daha kolay anlamış oluruz, abartılara gitmeden geçmiş kitaplarda okuduğumuz öyle fazla fazla hadiselere özenmeden en güzel şey en tabi fıtratında olan hadisedir her hükümde geçerlidir.

-Zati tecelli Yani Celal tecellisi ilk çarptığında olayın şokunu atlattıktan sonra sükun haline geçmek tecellinin olduğunun farkına varmak olabilir mi?

-O ilmi manada tabi Celal tecelli geldiği zaman kişi bunun Zat'i tecelli olup olmadığını o anda düşünmeyebilir, şoku atlattıktan sonra şok yerine çok şükretmesi lazımdır. Neden? Daha büyüğü olabilirdi daha ağırı olabilirdi onun için. Yani her halukarda eksi artı ne gelirse gelsin şükür ve hamdı "Elhamdülillah" deyip bu şekilde hadiseyi karşılamak bizim lehimize olur. Gerçekten de öyledir mesela bir kaza oldu, kişinin bir ayağı kırıldı, ama ikinci ayağı da kırılabilirdi, kolu da kırılabilirdi daha kötüsü de olabilirdi, onun için "Yarabbi elhamdülillah bu kadarla kaldı" dediğimiz gibi bunların hepsi kontrollüdür. Melaike-i Kiram onların kontrolünü yapar o hadise ne kadar takdir edilmişse Hakk tarafından o kadar yapılır. Daha fazlası olmaz eğer orada bir kargaşa olsa onu durdurmak hiç mümkün değildir. O kazanın sonu nereye kadar gider, gibi.

Celal tecellisi Zat'i tecelliye yaklaştırır. İşi biraz daha kısaltır. Yani hep Cemal tecellisi olsa hep güzellik olsa insan biraz gaflete düşer. Arada böyle sarsması kendini toparlaması ve daha çok Hakk'a dönmesine sebep olur, "Zülcelal ve ikram" da olduğu gibi Celalinden de ikram gelir. Bazen Cemal gibi bir tecelli gelir arkasından Celal gelir, bazen de Celal gelir arkasından Cemali gelir, ayet-i kerimede de diyor ya İnşirah suresinde 5-6 ayetlerinde فَاِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا "Her zorlukla beraber bir kolaylık vardır"

buyurur. Yani zaten bunlar bir kardeş gibidir, birbirlerini takip ederler ancak rabbımıza şükrederiz Celal tecelli süreleri kısa geçmektedir, Cemal tecelli süreleri uzun geçmektedir. Ama o sürelerde biz daha rahat olduğumuzdan o süreler çabuk geçmektedir, biraz gaflet getirmektedir. Ama şartı Celal'e bağlıdır.

Bir yemek yapacaksak evvela Celal'den geçiyor, malzemelerin hepsi kesiliyor doğranıyor, paramparça ediliyor işte tecelli Celal'dir. Sonra ateşe cehenneme giriyor yanıyor, ama sonradan ortaya Cemal'i çıkıyor. Ağaçlar da öyle evvela yerinden kesiliyor, sonra ne yapılacaksa uygun kesiliyor, sonra rendeye giriyor, ayakları yapılıyor, boyanıyor bakın tecelliler bu aşamada hep Celal dir. Ama sonradan Cemal'e dönüşüyor.

Her büyük insanların Evliya-ı Kiram'ın hayata bakışları ve onları tarifleri değişik şekilde olmaktadır. Kendi içtihadları olmakta bazen bakıyoruz sahabe-i Kiram'ın birçokları içtihad etmişler bazı konularda ama birbirlerine ters bir başka manada içtihad etmişler o yüzden onların hakkında şu doğru yapmıştır veya doğru yapmıştır diye bizlerin söyleyeceği bir söz yoktur. Yani onlardan sonra gelenler ne kadar alim olsa da O'nlar sahabe-i Kiram peygamberimizin Cemaline mazhar olanlardır, Nur'una mazhar olmuş kimselerdir, nazarına mazhar olmuş kimselerdir, onlar hakkında ondan sonra gelenlerin hiç kimsesi, ne Muhiddin-i Arabi Hz leri olsun ne Gavs-ul Azam yani büyükler olsun bunlara eremezler.

Yani Sahabe-i Kiram'ın en son geleni peygamberimizle az bir süre bile yaşamış olsa bilgisi en az olanı dahi, daha sonra gelen insanların en alimleri O'nun üstüne çıkamaz. Çünkü onların yaşadıkları hadise çok özeldir. Peygamberimizin nazarına mazhar olmuşlardır, bunun üstünde de makam mertebe düşünülemez. İsterse o kimse okuma yazma bilmesin. Yani ilmi olarak bir şey bilmemiş olsun. O nazara muhatap olmak ondan daha büyük bir şey yoktur. Yani peygamber efendimizin mübarek nazarlarının bir yere değmesi kadar güzel bir şey olabilir mi? Olmaz neden çünkü "*Bana bakan Hakk'ı görür*" diyor. O halde Nur-u Muhammedi

olarak bakan peygamberimizin gözlerinden nur-u ilahi akmaktadır oraya. Daha bunun üstünde bir şey olabilir mi?

İşte hayatımız böyle sürmekte her birerlerimizin kendimize has birer hayat seyrimiz var rabbımıza şükrederiz, hayattayız ayaktayız aklımız çalışır vaziyette daha henüz bunu kaybetmeden ne yapabilirsek yanımızda gidecek kâr odur, Mevlana Hz lerinin de belirttiği gibi *"İrfan ehli ile bir saatlık tefekkür yüz yıllık nafile ibadetten hayırlıdır."* Bakın irfaniyetle ne kadar yol almanın ne kadar çok seri ve verimli olduğunu gösteriyor bir insanın yalnız başına sabahtan akşama, akşamdan sabaha kadar 24 saat hep zikir yapsa alacağı feyiz kendi bilgisi düzeyindedir daha ileriye gitmez, sadece sevap kazanır, oradan da Cennet'i kazanır, mübarek olsun ama irfan ehlinin ne cennetle ne cehennemle pazarlığı işi olmaz. Cenab-ı Hakk ahrette her halde bir yere koyacaktır.

اَعُوذُبِاللَّهِ مِنَ الشَّيطَانِ الرَّجِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Bismillâhirrahmânirrahîm.

Cd-16 - Ruhuna Fatiha diye bir kelam var.

Bu gün 17/05/ 2017 Çarşamba günü öğleden sonra kardeşlerimizle bir iki soru var o sorular üzerine sohbet edeceğiz. Sorunun bir tanesi geçmişlerimiz hakkında ruhuna Fatiha diye bir kelam var, bu söylendiği zaman kimin hakkında düşünülüyor ise bir "Elham-ı Şerif okunmakta "Fatiha" Elham manasınadır. Neden onun ismine Fatiha dememişler de El hamd suresi demişler, evvela onu bilmemizde yarar vardır, "Fatih" açan manasınadır, "Meftuh" da açılan açılmış manasınadır. Yani bir hadisenin bir fiilin olması için iki mahal gerekli ki bir fiil ortaya çıksın işte bunun birisi etken birisi de edilgendir.

Yani "Fatih" açıcı, "Neftuh" da açılmış manasınadır. Onun için Fatih Sultan Mehmed'in ismi "Fatih" takma ismi açan manasınadır. Yani İstanbul'un kapılarını açan veya açılmasına sebep olan baştaki kumandan sadece o gidip de kale kapılarını açmadı, yanında on binlerce insan vardı. Birlikte açtılar ama O başta sorumlu Kumandan olduğu için bir çekici itici güç merkez, oradaki tevhid'i oluşturdu. Yani askerlerdeki İstanbul'u alma anlayışını tevhidini oluşturdu bu yüzden "Fatih" diye ismine ilave edildi.

Peki "Fatiha Suresi" dediğimiz surenin içinde açma ile ilgili herhangi bir şekilde mevzu geçmiyor, kul ile rabbı arasında rabbı ile kulu arasında sureyi ikiye bölmüşler, üç ayeti Hakk'a ait üç ayeti de kula aittir. Yani içerisinde hem halikiyet vardır hem de mahlukiyet vardır. Hem zuhur var zahir, hem de içerisinde batın vardır. Kur'an-ı Kerim'in başında olduğu için yani Kur'an-ı Kerim O'nunla açıldığı için o yüzden "Fatiha suresi" demişlerdir. Açılmasını temin ettiği için ilk açıldığında okunacak olan sure O'dur. O surenin hem Mekke, hem de Medine de geldiğini rivayet ediyorlar. Yani Fatiha suresi iki defa nazil olmuş diye rivayet ediyorlar. Onun için o sureye "Seb'ul Mesani" ismini de veriyorlar, "Seb'ul Mesani" yedi ikili manasınadır. "Seb'a" yedi, "Mesani" iki anlamında, "Seb'ul Mesani" yedi ikili manasınadır. Yani hem zahir hem de batın manasının olduğu "Seb'ul Mesani" olarak belirtiliyor.

Tabi ki O'nun içinde daha derin manalar vardır biraz araştırmak gerekir. Peygamber efendimize Hicr Suresi 87. ayetinde şöyle diyor; وَلَقَدْ آتَيْنَاكَ سَبْعًا مِنَ الْمَثَانِي وَالْقُرْآنَ

الْعَظِيمَ Kur'an-ı Kerim kendisine verilirken "Kur'an ve Seb'ul mesaniyi verdik" yani Kur'an'la birlikte adeta eş değermiş gibi birlikte verildiği de ifade ediliyor.

Geçmişlerimize okunduğunda sonunda "Fatiha" denmesi ruha mı nefse mi sorunun aslı budur. Okuyan kişi ile okunacak kişi arasındaki makam ve mertebe anlayışları bu

okumada ve okunmada büyük sebep teşkil ediyor. Yani Fatiha-ı Şerif'in o kişiye ulaşmasında ve değişik şekillerde ulaşmasında her iki kişinin de kendine ait bazı kabiliyetlerinin olması lazım geliyor. Biz şimdi özel çalışmaları bırakalım genel olarak herhangi bir kimse dinle tasavvufla ilgilenmesin yani dinin fiziki yönüyle ilgilenmesin ama Müslümandır, bazen işte ben anneme babama on tane Fatiha okudum 20 tane ihlas okudum, Ayet-el Kürsi okudum, annem babamın ruhlarına hediye eyledim diye klasik manada bu ifade ediliyor.

Yani genelde nefsin varlığından kişilerin haberi olmadığı için batın yönünde de bizi hareket ettiren varlığımızın ruh olduğu genelde madde ve ruhdan ibaret olduğumuz klasik manada budur. Batın yönümüzden ruh diye bahsediyoruz, elle tutulmaz gözle görülmez latif bir sahadan bahsetmiş oluyoruz, onun için bu genel bir anlayış ama kim nasıl söylerse söylesin işte bu günkü duamızda da "ruhlarına hediye eyledik" diyoruz. Ancak irfani manada meseleye bakıldığında ruhlarımız Hakk'ın nefhası olduğundan bir bakıma onun hakikatı itibariyle hiçbir şeye ihtiyacı yoktur. Yani bizim ne duamıza ihtiyacı var, ne herhangi bir eksikliği yok ki biz O'nu destekleyelim şusu eksik busu eksik gibilerden. Kişi öldüğü zaman da bu ölümü nefs tatmaktadır. Ankebut suresi 57. ayette كُلُّ نَفْسٍ ذَآئِقَةُ الْمَوْتِ "Her nefs ölümü tadacaktır" buyurmaktadır. Ne kadar açıktır, eğer burada "her ruh ölümü tadacaktır" dese idi, ondan sonra ruhuna hediye ettik diye söylerdik, ama giden nefis olduğuna göre demek ki bizim buradan gönderdiklerimiz nefsimizin üzerine gidiyor. Çünkü onun ihtiyacı vardır. Nefsimiz hayat sahası bizim batın halimiz de batın alemimiz de Esma mertebesi, sadrımızın sahası orası, aklımız arşımız, Akl-ı kül, nefs-i Kül de nasıl bazen içim sıkılıyor, deriz, bugün içim ferah deriz, halbuki hiçbir tesir yoktur, ama Kabz ve Bast isimlerinin orada tesiratı vardır, ayrıca bir çok hadise insanı üzüyor da sevindiriyor da çünkü biz beşeriz, ve tesir altında oluruz.

Ancak tesir altında olmak kişinin iradesine kalan nisbeten o tesiri arttırmakta ve azaltmaktadır. Yani ters gelen eksi gibi gelen sıkıntı gibi gelen tesirleri biz irfaniyetimizle sabrımızla daha hafif geçiştirebiliriz. Bast hallerini de daha arttırabiliriz. İşte namazlardaki selamlar bunu ifade etmektedir. Bir günlük namaz içerisinde 94-5 = 99 selam vardır. Namazda 94 selam var beş vakit namaz da ayrıca beş selam ettiğinden toplam günlük 99 selam vardır namazda. Bunlar hep nefsimizin üstünde oluşan hadiselerdir. O yüzden bizim sistemimizde evvela nefis terbiyesi vardır. Çünkü "*nefsini bilen rabbını bilir*". Bakın "ruhunu bilen rabbını bilir" diye bir kayıt yoktur.

Onun için ruh bunlardan münezzehtir. Peki o zaman Ruh nedir, hayat kaynağımızdır bize hayat veren ve Hakk'tan çok büyük bir lütuf olarak gelen bir armağan bir hediyedir, hediyeyi de biraz daha iletelim kendisidir, biz bunun farkında değiliz. وَنَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُوحِي (15/29) Ben ona ruhumdan nefh ettim diyor. imam-ı Gazali bu hususta "Ruh O'nun gayrımıdır ki…" diyor. Nefh ettim derken her mertebede anlayacak kişilerin anlayacağı şekilde ifade ediliyor. Ruhumdan nefh ettim verdim, manasınadır. Çünkü şeriatta hayat ikilidir, yani yukarıda Allah var aşağıda kul var, Allah yaratıcı kul yaratılmış, o halde yaratılmışa ruhundan vermiş, burada bu mantık geçerlidir, bu hususta da güzel bir anlayıştır. Ama biraz daha ilerisi düşünüldüğü zaman "*Ruh O'nun gayrı mıdır ki* " diyor. Tabi seyr-i suluk içerisinde bunlar yavaş yavaş hazmedilecek anlaşılacak şeylerdir, ayrıca Yahudi alimleri peygamber efendimize geldiklerinde ruhtan soruyorlar bilindiği gibi İsra suresi 85. Ayette buyurur, وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الرُّوحِ قُلِ الرُّوحُ مِنْ أَمْرِ رَبِّي وَمَا أُوتِيتُمْ مِنَ الْعِلْمِ إِلَّا قَلِيلًا "*Rasulum sana ruhtan soruyorlar deki ruh rabbımın emrindendir*." emir iş demektir, yapılan faaliyet demektir, yani "ruh rabbımın işidir." Diyor bakın ne kadar güzel ruh hakkında bilgidir. Ayetin devamında "ancak size bundan az bilgi verilmiştir" diyor. Biz de ne yazık ki bu

ayeti kendimize alıyoruz kendi üstümüze alıyoruz, yani ümmet-i Muhammed'e sanki bu ruh bilgisinden az verilmiş, gibi. Böyle yorumlanıyor, o sahaya girilmez zaten onun ilminden az verilmiştir diyor. Ama o hitap bize değil ruh hakkında soru soran Yahudi alimlere veriliyor o cevap. Yani Museviyet mertebesi olarak size o kadar kısım verildi ve o rabbımın işidir ilahi iştir, diyor.

Bizim tefsirciler, mealciler de ne yazık ki size dendiğinden bizi kasdediyorlar Müslümanları kasdediyorlar, o geniş sahanın önüne hem perde çekiyorlar, hem de yolu kapatıyorlar. Düşünmeyin size az verildi diye. Bakın bir anlayış ne kadar değişikliğe neden oluyor. Peygamber efendimize de bahsederken Şura Suresi 52. Ayette وَكَذَٰلِكَ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ رُوحًا مِنْ أَمْرِنَا مَا كُنْتَ تَدْرِي مَا الْكِتَابُ "Sana biz ruhu verdik" diyor açıkça burada ki "Ruh" Ruh-u Azam mertebesinde olan ama tefsire bakıyoruz "Ruh" yerine "Kuran" olarak tercüme etmişlerdir. Cenab-ı Hakk Kur'an'ı indirirken "Ruh verdik" yerine Kur'an'ı verdik" diyemez miydi. Bir çok yerde "Biz sana Kur'an'ı verdik" diye geçiyor. Her neyse bazı işleri yaparken açıklık getirme düşüncesi ile iyi niyetle yapılıyor ama yolu kapatılmış oluyor, farkında olmayan insanlar yanlış yönlendirilmiş oluyor. O halde Ruh bizim işimiz değildir, Ruh Rabbın işidir ki onların mertebesinde rabbın işidir ayrıca rububiyet mertebesi Museviyet mertebesinin sahası Esma mertebesi. Yani Ruh onların mertebesinde Rabb'ın işidir. Ama Müslümanlara gelince, Ruh kimin işi Allah'ın işidir.

Bakın وَنَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُوحِي Rab olan ben kuluma nefh ettim demiyor, yani rububiyet mertebesinden nefh ettim demiyor. Uluhiyet mertebesinden وَنَفَخْتُ bakın oradaki "Tü" ben manasınadır فِيهِ onun içine مِنْ رُوحِي ruhumdan verdim yani içine doldurdum, Nasıl bu odanın içine Cenab-ı

Hakk diyebilir ki ben nefha ile doldurdum nefha verdim hava verdim, peki havayı görebiliyor muyuz göremiyoruz, işte ruhumuz da böyledir. İşaretlerini anlıyoruz hayatımız var, o hayat ruhun hayatıdır bizim hayatımız değildir. İlmimiz, İrademiz Kudretimiz sem'imiz, basarımız hepsi vardır, bunlar ruhun üzerindeki işler ancak görev sahası nefse verildi. İşte nefis faaliyet alanını teşkil eden bir sahadır bizlerde. Ama buna hayat veren de ruhumuzdur. O'na kimlik veren, enerji veren kuvvet kudret veren ne varsa çünkü Allah İsm-i Azam'ından kaynaklığından, bütün esma-ı İlahiyelere hakim olan veya bütün esma-ı ilahiyeye kendinden çıkan hayat sahası veren ama kendisi arkada arka planda gözükmeyen mesela sahaya futbol takımı sürülüyor ama o futbol takımının kontrol edicisi vardır, bir başkanı var, antrenörü var, onlar oyun sahasında yokturlar. Ama bütün kontrol antrenördedir.

Dilediğini oraya koyar kaldırır. İşte böyle dediğimiz zaman ruhumuzun herhangi bir şeye ihtiyacı yok, nefsimizin ihtiyacı var, o halde bizim gönderdiklerimiz, ölümü de tadan nefis olduğundan nefis ile irtibatlı bir saha olduğu açık olarak görülüyor. Ama klasik manada nefs terbiyesi nedir dendiğinde sadece bir nefis sözcüğü geçiyor ama sahasından haberdar olunmadığı için o batında kalmış oluyor ve söz edilmiyor. Ruh kabre girmez, zaten kabir ruhu tutamaz, yani madde latifi tutabilir mi? Tutamaz. Peki nefis de latif değil mi, nefis latif ile kesif arası bir varlıktır. Ruhtan kesif ama maddeden latif bir varlıktır.

O halde ahirete intikal etmiş olan kişi Hakk ehli ise kendisine gönderilen şeyi çok daha güzel alır çünkü burada değerini, bilmiştir karşılığı kendisinde vardır, açılımı vardır, alır ve çok faydalanır. Ama gaflet ehli ise dünyada bunu nasıl dinlemişse hiç tefekkür etmeden manasını düşünmeden diyelim ki Fatiha'yı okumuşsa oraya da ona o kadarını alabilir ancak. Çünkü başka alacak sahası yoktur. Burada nasıl kulağına bir ses olarak sadece gelmişse oraya da o ses gider, tabi ki buradaki ses gibi gitmez çünkü orası misal alemi berzah alemi oranın iletişim sistemi başkadır. Burada ses dalgası ile iletişim yapıyoruz orada herhangi bir

beden olmadığından duyma ve konuşma hassaları da buradaki gibi olmadığından sadece şuursal bir algılama olur, ama bir kimse şuurunu burada geliştirmişse ona gönderilen az bir şey bile olmuş olsa çok verimli olur. Çünkü burada da o az olanı verimli hale getirdi.

Mesela herkes besmele çeker "Bismillahirrahmanirrahim" deriz bunu çocuğa da söyletiriz, çocuk bir şey anlamaz, ama besmelenin ne olduğunu burada idrak etmiş olan bir kimsenin açılımı tabi ki orada başka olacaktır. Meseleye böyle baktığımız zaman bir de gönderenin hükmü burada var, alıcı çok iyi olur da gönderici zayıf olur, o sinyaller kesik kesik gelir hani radyo sinyali nasıl sağılıklı ulaşamıyorsa göndericinin gücü yoksa o kadarlığına gelir. Tabi ki hiç faydasız da değildir, hepsinin faydası vardır ama birisi kemaliyle yapılması var hakkıyla bir de işte olduğu kadar olan vardır. Her halükârda "bizden evvel gidenlere selam olsun" denir ya göndermekte yarar vardır, hem gönderilene hem de gönderene yarar vardır. Şimdi bir kişi Fatiha'yı okudu geçmişten birine gönderdi, yani elindekini verdi de elde bir şey kalmadı gibi değildir. Fatiha'yı okumuşsam o bir kere bende kalıyor, bir o kadarı da oraya gönderiyor Cenab-ı Hakk. Yani hem okuyan hem de okunan mahrum olmuyor. Sadece Fatiha'yı okuduğumuzda oraya gitse bizde bir şey kalmasa okuyan kişi yararlanmamış olur bir iç huzur ve rahatlık olmamış olur.

Kabir yaşantısının dört türlü olacağı belirtiliyor bunun birisi ehl-i inkar ehl-i küfür, onların hepsi cehennem halidir, tabi ki Allahualem, elimizdeki bilgilere göre öyle diyorlar, gidip te gören orada yaşayanlarımız yok. Eğer gidip görüp te yaşanmış gibi bazı kişilerin gidip görüp te dünyaya gelmiş olsalar o zaman kimse başını secdeden kaldırmaz. Çünkü oradaki müthiş yaşantıyı şuhuden müşahedeli olarak gelip te anlattığı zaman kişilerin üzerinde bunun tesiri bambaşka olacaktır, bu sefer herkes ibadet ehli olacaktır, dünya imar edilmez. Veya cennete giden bir kimse gelip te dönse herkes o cennete gitmek için bütün işini bırakır. Çoluk çocuk hiçbir şeyi gözü görmez. Sadece nefsi olarak daha geniş yaşama

sahasına ulaşayım diye ömrünü ibadete verir, ama o zaman da bu peşin iş olur.

Yani gördün ondan sonra ibadet ettin ama burada görmedin ibadet ettin inanarak peygamber efendimizin sözleri Allah'ın sözlerine Kur'an-ı Kerim hükümlerine inanarak iman yollu bunlar yapılacak hiçbir zorlama da olmadan yani kişi kendi kendine bunu yapacak ki kendi mükafat görsün. Birisi bize zorla namaz kıldırsa zorla oruç tuttursa bunda bizim bir dahlimiz olmadığı için onun bir kıymeti olmaz. Gerçi çocuklarımıza biraz terbiye bakımından biraz ikaz yapabiliriz, küçük yaşlarda ikaz yapabiliriz. Ama onun sahasına da fazla giremeyiz çünkü herkes kendi hüriyetine sahiptir, buluğa erdikten sonra. Tabi ki rahmeten merhameten onları ikaz etmek bizim görevimizdir. Ama yaparsa yapar yapmazsa diyecek bir şeyimiz yoktur.

Geriye kalan üç tanesinden bir tanesi mü'min ama günahkar, yani ibadeti eksik bazı ufak tefek kötülükler de yapmış, bu düzeyde olanların kabir hali. İkincisi sevapkar mü'minlerin hali, yani emr-i ilahiyi peygamber efendimizin sünnet-i seniyelerini tutmuş yapmış, iyi bir insan olarak gitmiş olanlar, bir de arifler, irfan ehli olanlar vardır. Şimdi bunların bir ile ikisi nefisleri ile birlikte kabire girmekteler, çünkü daha henüz kendi varlıklarını tanımadıklarından yani nefsani varlıklarını bilemediklerinden, "Ben neyim, ben kimim?" diye irfaniyet sahasına giremediklerinden ama sevapları yönü ile şeriat-ı Muhammediye tabi olup sınırlarını bildiklerinden sınırlar da onları kötülük yapmaktan koruduğundan ama irfaniyetleri yok bunlar cennet ehli olabilirler, bunlar ikincileri.

Birinci olanlar dünyada yaşamışlar öylece vakitlerini geçirmişler, belki iman ehlidir ama tahkiki değil lafzi iman ehli belki islam aile içerisinde gelmiştir de doğal olarak fıtri olarak Müslümanım der, ama hiçbir faaliyetleri olmaz. Bazı günahlar da işlemiştir, bu kişi dünyada bedenini kesin olarak "Ben" olarak kabul ettiğinden nefsinin daha henüz bilincinde olmadığından nefis ayrı beden ayrı diye onun hakkında bir saha da olmadığından onun nefsi ölüm aında bedeninin üstüne dışına çıkmakla birlikte bedenin üstünden

ayrılamıyor. Yine kendini hep o zannediyor. O beden zannediyor. Onun yanından ayrılamıyor, çünkü "Ben" olarak o bedeni kabul etti.

Bir şuuru var ama o şuurun farkında değil. "Ben" diye şartlandığı bedenini "Ben" olarak gördü. Bedeni kabre konduğu zaman kabre o bedenle aynen gidiyor. Kabrin içinde de onunla beraber oluyor. Nasıl ki dünyada o bedenin başına acılar geldiğinde ayağı kırıldığında iğne battığında orası burası acıdığında kabre girdiğinde oradaki böceklere çok büyük ziyafet oluyor. Eğer değerlendirme yapılması mümkün olsa bu dünyada insan etinden daha lezzetli bir gıda bulunmaz. Hatta yamyamlar insan eti yiyenler insanın en lezzetli yerinin avuç içi olduğunu söylemişlerdir. Çünkü en güzel gıdaları insanlar yiyor, meyvenin sebzenin yağın tatlının en güzelini insan yiyor. En güzel malzemeyi kullanan da yine en güzel malzeme olur.

İşte o beden orada yendikçe o nefis orada beden tükeninceye kadar o acıyı ızdırabı çekmektedir. Bunlar iman etmiş ama eksik olanlar iman etmemiş olanlar onlar ayrı onların halini tahmin etmek bile mümkün değildir. Daha cehennem kabre girdiği anda başlıyor. İşte peygamberimiz o yüzden şöyle diyor "*Kabir ya cennet bahçelerinden bir bahçe ya cehennem çukurlarından bir çukurdur*" diye bahsediyor. O kişi beden tükeninceye kadar bu ızdırabı çekiyor. Tükendikten sonra da başka ızdırabı başlıyor. Bu sefer yalnızlık korkusu kimliksiz korkusu daha evvelce hiç olmazsa bedeni ile ünsiyet ediyordu, bir kimlik vardı o da elinden gidince kendini de tanıyamamış olduğundan çok zor bir iş işte cehennem çukurlarından bir çukur oluyor.

Ancak bu ahirette Cehenneme gittiği zaman ebedi kalmıyor günahını çektikten sonra gene cennet ehli olabiliyor. Tabi oraya cehenneme gittikten sonra cennet ehli olan da cennetin en alt mertebesinde oluyor. Nasıl halk arasında bazı kimseler hapisanelere giriyorlar çıkıyorlar ama mimlenmiş oluyor, "*Bu bir zamanlar hapse düştü*" diye hep kişiler onlara acabalarla bakıyor. Tekrar bir suç işler mi diye biraz çekingen davranıyor haliyle tabi ki, birincisi bu.

İkincisi mü'min olan ve şeriat koruması altında olanlar. İbadetini yapmış namazını kılmış, kimseyle alış verişi olmamış takılmamış o da nefsi ile birlikte kabire girmekte çünkü nefsini tanıyamadığı için ayrılamıyor kendinden kendini bu beden kabul ettiğinden bu bedenden ayrılamıyor. Kabre giriyor ancak yapmış olduğu amelleri kendisine güzel gösteriliyor. Diğerinin amelleri çirkin gösteriliyor orada. Cehennem dediği odur sıkıntıdır. Onun kabrinin köşesinden bir köşe açılır, kendisinin mahali de cennet bahçelerinden bir bahçedir gideceği yeri seyr eder. Aynen onun da vücüdü o böcekler tarafından yenir, ama onun o güzelliğe dalmış olması o acıyı ona göstertmez. Bakın iki hadise aynı birinin ki ne kadar acılı birisinin ki de tatlıdır.

İrfan ehli ise artık o nefsini de ruh eylemiş olduğundan zaten akıl, kalp, ruh nefis denilen şeyler bir şeyin kendi sahalarıdır. Kendine ait sahalarda aldığı isimleridir. Bütün hepsinin kaynağı ruhtur. Maddenin kaynağı da ruhtur. Yani saydıklarımız kalp ruh, sır, ahfa, nur, gönül, diye söylediğimiz isimler var ya bunların hepsi bir tek isimdir, o da ruhun ismidir. Ruhun sahalarıdır bunlar, Kalp, gönül, nefis, akıl, ruh dediğimiz şeyler ruhun bölümleridir. Yani ruhun tecelli mahalleridir. İrfan ehli ise artık tamamen bütün halini ruhaniyete döndürmüş olduğundan kendine ait bir varlığı kalmadığından orada zaten Hakk'ın kendisi olduğundan Hakk da herhalde kabir içerisine girip te yaşayacak hali yok, ama yine de son gömüldüğü yer bir makam hükmündedir, ehl-i küfür de olsa ehl-i iman da olsa arif te olsa bir yere gömülüyor.

Orası son görüldüğü yer olduğu için orası artık arkada kalanlar ve daha sonra gelecekler için bir buluşma noktası gibi olur, şimdi gidip ziyaret ettiğimiz kabirler böyle bir yerdir. Yani son görüldükleri yerdir orası gömüldükleri yer de diyebiliriz ama son gömüldükleri yerdir. Fizik olarak cesed oradadır. İşte evliya kabirlerini ziyaret de böyle bir şey, son görüldükleri yer olduğu için yoksa onlar orada dururlar durmazlar yani toprak denen madde onları tutamaz, mümkün değildir.

Hani Hallac-ı Mansur için ne derler, hapise attıkları zaman O'nun namaz kılmasına iyi hal göstermesine zindancı çok üzülmüş, çok muhabbet etmiş sevmiş O'na demiş ki "Gel efendi seni buradan çıkarayım" demiş "Hallac-ı Mansur; "sen ne olacaksın" demiş zindancı da "ne olursa olayım " demiş. Hallac-ı Mansur "Ey kardeşim biz bu taşın toprağın tutsağı değiliz biz Hakk'ın tutsağıyız, ben buradan çıksam da gene tutsağıyım. O anda eli ile bir işaret ediyor, hemen duvarlar açılıveriyor. Sen iyi niyetinle beni bırakmak istiyorsun ama zaten burada ben tutsak değilim, ama Hakk'ın tutsağıyım diyor. Oradan da nereye kaçacağım, alem O'nun alemi nereye kaçacaksın.

Kimse kendisi hakkında ne cehennemlik söyleyebilir, ne kadar günahkar olursa olsun ne kadar sevapkar olursa olsun kimse ben cennet ehliyim cehennem ehliyim diye demesin. Zaten ikisi de yanlış olur birisi Hakk'tan ümidini kesmişlik olur ki bu Hakk'tan ümit kesilmez. Yasaktır ne kadar günah işlemişse işlesin gene de bir ümit vardır Hakk'tan. Ama bir müddet cezasını çeker gider Cenab-ı Hakk af edebilir. Bize lazım olan cennet cehennem vesilesi ile bir iş yapmak değil, sadece irfaniyet için kendimizi tanımamız rabbımızı bilmemiz için bu alemde O'nu tanımamız için yaptığımız çalışmalardır, yoksa cennet hevesiyle cehennem korkusuyla bir şey yapılırsa o ticaret, tüccarlık olur, al gülüm ver gülüm işte "*Ben şu kadar namaz kılayım da Ya rabbi bana köşk ver bu kadar ağaç meyve ver*" gibi ticaret peşin düşünülen bir anlayış olur.

Onun için Allah'ın kulları cennet cehennem ile ilgilenmezler. Yunus emre de öyle diyor ya, " *Cennet cennet dedikleri birkaç gılman birkaç huri dileyene ver sen onu bana seni gerek seni*" dediği gibi. Tabi ki ahirette madem ki bireyiz, bireyin de oturacağı kalkacağı bir saha olacaktır. Gök yüzünde bağdaş kurup halı üstünde uçacak halimiz yok, Ahirette iki mahal olduğundan ya cennet ya cehennem olacaktır. Cenab-ı Hakk hakkımızda hayırlar versin işte böylece bizden evvel geçmiştekilerimize okuduğumuz okuyucu ile okunmuşun arasındaki irtibat ve onların bilgi

durumları hepsi bunları etkilemiş oluyor, ancak burada ruhuna denildiği zaman külli olan bir hükümle deniyor, gittiği yer o ikisinin nefsinedir, nefis sahasınadır.

Ancak ariflerin ruhuna gider, çünkü onların nefisleri ruhlaşmış olduklarından nefsine diye bir şey söz konusu değildir nefsini de ruhlaştırmıştır.

Her birerlerimizin ses alma kulakta bir düzeyimiz var, aynı ses on kişiye gitse doz olarak onu da ayrı yerden alır. İşte sesi yükseltmek böyle onların duymadıkları yerde duyurmak olur. Makam değişmesi değil de az duyana rahmet olur. Bazı mezar toprakları farklı olur, cesedin bozulması gecikir, buz dolablarında gıdaların uzun süre saklandığı gibi nasıl Ashab-ı Khef 300 sene bozulmadan kaldığı gibi. Cesedin bozulmaması bir keramet vesilesi değildir. Bazıları için işte "*falan efendinin cesedi daha taptaze duruyor*" denir, işte o zaman "bu evliyadır" diyorlar. Bunlar kişinin bir makam kazanması delili değildir. Cesedin çürümemesi bence daha çok ızdırap olur. O kimlik vaktiyle çürüyüp yok olması lazımdır. Çürümediği sürece orada bir kimlik vardır. O'nun nefsi orada kiminle ilgili ise o ızdırabı çeker.

Kişi dünyada iken mana alemine irfan alemine girmemişse o açılım olmadıysa ahirette o kapı ona kapalıdır. İşte cennet ehlinden bahsederken "Halidun" diye bahsettikleri bu hadisedir. Cehennemde de "Halidun" diye geçer, "Onlar cehennemde –Halidiyne fiha ebada- ebedi kalıcılardır" Cennet ehli içinde "onlar orada ebedi kalıcılardır" der. O merakta olan kişiler de sevinirler. "*Cennette ebedi kalacağız oh ne güzel*" diye, eğer bu dünyada bu tür ilimleri talep etmişse ahirette bunlar terakki edecekler farklı cennetlere geçeceklerdir.

Biz orada ebedi kalanlara dua ettiğimizde onlara irfani olarak bir fayda sağlamaz birkaç gün bir rüzgarın esmesi gibi bir ferahlık hissederler, o da geçicidir. Kişilerin yakınlarının amelleri bozuksa yapacakları bir şey yoktur. Mevlana Hz lerinin iki çocuğundan birisi asi, birisi mutidir.

Öyle Zatların çocuklarında bile asi olabiliyor, Adem (as) Kabil oğlunda olduğu gibi.

"Halidiyne fiha ebada" dediği onlar kalıcıdırlar orada yani kendi düşünceleri düzeyinde kalıcıdırlar. Tabi zahir olarak da kalıcıdır ama esas kalıcılık düşüncededir. Onlarda artık ilerleme olmaz, çünkü o kapı kapalıdır. Ama irfan ehli için bu yol açıktır. Neden açık çünkü burada da açıktı, açık olarak oraya gidiyor, o a kılla o anlayışla o idrakla gidiyor, ama şuraya geldi buraya geldi o orada devam edecektir. İşte bu tür sohbetlere isteyerek katılmış olanlar o yola girmiş o kapı açılmıştır. Biz o yolun 10. Km de de olsak 100. Km de de olsak hatta birinci Km de de olsak artık o yol bize açılmış durumundadır. Mesele budur yeter ki o sahaya dahil olunsun. Burada da yolu bitiren olur, yarıya gelinmiş olur, üçte bir, üçte iki neyse gidebilen olur, Cenab-ı Hakk onları mahsun bırakmaz.

Çünkü Zat'ına giden bir yol var orada daha mühim bir hadise var, Rabları onları orada bekler, nasıl bir insanın sevdiği yola çıktı haberleşiyoruz işte otobüse bindi uçağa bindi geliyor şu Km de bu Km de onlar muhabbet ile beklenir. Çünkü rabbım diye kucak açmış rabbı da açmış kulu da açmış hem nasıl bir sarılma olacak orada esas muhabbet sevgi orasıdır. Bitmeyen tükenmeyen bir sevgi olacak.

Bütün insanlar rabb-ı hasları yönüyle Allah'a ulaşacaklardır. Kahhar esmasının tesirinde olan da Allah'a ulaşacak, ama Kahhar esması yönünde ulaşacak Allah'ın Zat'ında değil, Kahhar esması esmada ulaşmış olacaktır. Yani Ahirette Allah'a ulaşmayan kimse kalmayacak aslında burada da kimse yok Allah'a ulaşmayan kimse yok, biz onu batınımızda bırakmışız, yok hükmünde zannetmişiz. O yüzden esma-ı ilahiye sahasını bilmek çok mühim bir hadisedir. Kim hangi rabb-ı hassın hükmü altında ise gerek bilerek gerek bilmeyerek Şura suresi 53. Ayette إِلَى اللَّهِ تَصِيرُ الْأُمُورُ " bütün işler Allah'a dönücüdür," bütün herkes

Allah’a dönecektir bu sahada olacaktır. Yani herkes kendi esması yönüyle hakka varmış olacak kimisinin neticesi Kahhar, Cebbar, Mütekebbir, ismi, Cehenneme çıkacak kimisinin cennete çıkacak. Kimisinin de Zat’ına çıkacaktır. Allah kolaylıklar versin Allah yolumuzu açık etsin inşallah.

اَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Bismillâhirrahmânirrahîm.

Cd-17- Fusus-ul Hikem 4. Cilt sayfa 377 Muhammed fassının namaz bölümünden.

Bugün 19/05/ 2017 Cuma günü öğleden sonra kardeşlerimiz ile küçük bir sohbet yapıyoruz, Bu günün mevzuu Fusus-ul Hikem 4. Cilt sayfa 377 Muhammed fassının namaz bölümüdür. Cenab-ı Hakk bu büyüklerimizden razı olsun, bizlere çok değerli ve çok büyük ilmi miras bırakmışlar biz de onların bıraktıkları ilmi miraslardan ruhani gıdalarımızı almaya çalışıyoruz, Allah hepimizi gerçek manada İlahi ve ilmi gıdalardan nefsaniyetimize ve ruhaniyetimize faydalar sağlasın inşallah.

Muhiddin-i Arabi Hz leri Muhammed Fassının oluşumunda sadece bir hadis-i şerifi alarak bütün bölümü oluşturmuştur. Hani meşhur peygamberimizin hadisi vardı, “Bana sizin dünyanızdan üç şey sevdirildi, güzel koku, kadın ve gözümün nuru namaz.” Diye ifade ediliyor. Bir hadis, bakın bütün bölümü kapsamına almıştır. Nasıl bereketli bir ilim nasıl bir ilahi feyiz, zaten kendisi bunu başta Peygamber efendimiz tarafından kendine bildirildiği yazdırıldığını da ifade etmektedir. Başka türlüsü de zaten olmazdı biraz düşündüğümüz zaman.

Yani Fusus-ul Hikem'in içindeki bilgilerin beşer kaynaklı bir bireyin ortaya getirmesi pek ihtimal dahilinde değildir. İşte o yüzden İlahi vahyin kaynağı olan zuhura getirme kaynağı olan efendimizden gelen bir bilgi olarak bildirmekte ki ancak içinde olan bilgiler oradan gelmesi mümkündür, yoksa birey beşer kaynaklı bir varlığın bu bilgileri ortaya getirmesi mümkün değildir. Ayrıca gene teşekkür ederiz bu sahayı en güzel bir biçimde şerh eden Ahmed Avni Konuk ve bütün diğer şarihlerden Allah razı olsun. Eğer biz Muhyiddin-i Arabi Hz lerinin yazmış olduğu metinleri sadece okumuş olsaydık pek bir şey anlayamazdık.

Belki anlardık ama ne bu derece anlayabilirdik, kısa süreli olmayan çok uzun süreli bir çalışma gerektirdikten sonra ancak anlayabilirdik. Bu kadar açıklanmış olduğu halde ki gene anlaşılması oldukça zor, anlaşılması için kişinin mutlak manada tevhid hakikatlerini bilgilerini bilmesi lazımdır. Yani bu alemlere kişinin bakış açısının gerçek manada tevhidi, lafzi tevhidi değildir. Gerçek manada tevhidin yaşanmasıyla o anlayışla ancak bunların anlaşılmasının mümkün olduğu da anlaşılmış olur. Yani bunların kişiye daha faydalı olması için daha derine dalması için kişinin bundan haberdar olması için alt yapının olması bir hayli bu sahada çalışılmış olunması gerekiyor.

Ben de bu tür kitapları okumaya şerh etmeye başladığımız zaman görev aldığımızdan çok sonraki zamanlara rastlar. Yani evvela bir alt yapının oluşturulması uzun seneler sonra da bu safhaya girip bunlar üzerinde çalışmaya başlamamız da öyle oldu. Zaman zaman bazı bölümler olarak çalışmaya gayret ediyoruz, bugünkü bölümde kendisine sevdirilen namaz hakikati ki "Gözümün nuru" dediği "Namaz mü'minin miracıdır" dediği "dinin direğidir" gibi, bu gerçekten de gerek imani gerek fiili gerek fiziki islam dininin en önde gelen mevzularından birisidir namaz.

28. Bölüm şerhi: بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ Yani, namazın müştemil olduğu esrardandır ki, yani içinde var olan namazın içine almış olan esrar-ı İlahiyedendir ki o esrar sebebiyle namaz (sav) efendimize sevdirilmiştir. Bakın hadis-i şerifte "Bana dünyanızdan üç şey sevdirildi " diyor. Evvela başta muhteşem bir açıklama var. "dünyanızdan" diyor peki O bu dünyada yaşamıyor muydu? "Sizin dünyanızdan" diyor. Bu dünya içerisinde O da yedi içti yattı kalktı, dünya nimetlerinde faydalandı, (أَنَا بَشَرٌ مِثْلُكُمْ Fussilet/6) hükmü ile istifade etti ki bu herkesin tabi hakkı yani burada yaşama hakkı nefes alması su içmesi gıdaları yemesi barınması herksin kendi hakkı tabi olabildiği kadar, o halde kim burayı kullanmışsa bu dünyadandır. Ama "Sizin" dünyanızdan" diyor. O halde peygamber efendimizin bir başka hali var ki bu dünyadan değil. Bu O'nun kendi Zat'ını ilgilen taraftır o bu dünyadan olmayan tarafı. O tarafa geçerek beşeri manada olan tarafından sizin dünyanızdan diyor. O zaman biz büyük bir ihtar altında kalmış oluyoruz. "Bu dünya sizin dünyanızdır" diğer taraftan altında yatan odur. "Sizin dünyanızdan bana sevdirildi" diyor bakın. Ne kadar müthiş ve ufuk açıcı ve tefekküre sevkedici. Eğer biz gerçek manada Muhammedi isek biz kendimizi kenara çekip "Sizin dünyanızdan" dememiz gerekiyor.

Madem ki O'nun ümmetiyiz, o hangi sahada hangi tarafta ise bizim de orada olmamız gerekmiyor mu? O halde gerçek manada Muhammedi isek biz de hakikatimiz itibariyle O'nun bulunduğu yerde olup diğerlerine biz de "sizin dünyanızdan" dememiz lazım geliyor. Ancak bu dünyada değerli olan üç şey mutlak manada üç şey varmış ki, verildi bana, "sevdirildi" diyor. "Sizin dünyanızda öyle değerli üç şey var ki bu da bana sevdirildi" diyor. "Ben sizin dünyanızdan bu şeyi aldım" da demiyor. Bakın gene kendisi yok. Hani Museviler, Yahudiler, Beni İsrail buzağı yaptığı zaman ona tapmaya başladılar, Samiri onlara altından buzağı heykeli yaptığında o buzağıya tapmaya başladılar.

Orada onlardan bahsedilirken وَاُشْرِبُوا فِى قُلُوبِهِمُ الْعِجْلَ (Bakara/93) "Onlara buzağının sevgisi içirildi " neden kendi isyanlarından dolayı. O sevgi de onlara bir başka mahalden veriliyor. Ama arkasından geliyor, küfürleri yönünden onlara ceza olarak bu içirildi. Mayi olarak herhangi bir şeyi kişi içtiği zaman katı olarak yediği de aynı şey bütün vücuduna sari olmakta içtiğimiz su bütün vücudumuza yayılmış olmaktadır. İşte bütün vücudumuza yayılmış olan şeyin de bir kanaldan çıkması da mümkün değildir. Birçok kanaldan çıkması gerekiyor. İşte bu üç şey sizin dünyanızdan bana sevdirildi, içirildi manasınadır. Biz de aynı şekilde bunu düşünürsek bizim üzerimizde bu hadiselerin güzel kokunun, kadın, diye bahsedilen ve gözümün nuru namaz diye bahsedilen hadiselerin bize sevdirilmiş içirilmiş sevgisinin içirilmiş olması lazımdır.

Aslında öyledir ama biz üzerine bir sürü maddi manalar varlıklar attığımızdan o hüküm çok aşağılarda kaldığından sayfaları açıp açıp ta onu güncel hale getiremiyoruz. İşte bu büyük insanlar hepsinden Allah razı olsun büyüklerimiz bunları bize miras olarak bırakmışlar. İlmi miraslar ki değeri ölçülecek gibi değildir.

Yani namazın müştemil olduğu esrarındandır ki o esrar sebebiyle namaz (sav) efendimize sevdirilmiştir. O esrar dahi budur ki "küntü kenzen mahfiyyen feahbibtu en u'refe vehalaktel halka u'refa bi" Hadisi kudsisinde beyan buyurulduğu üzere vücud-u izafi alem hubb-u ilahiden ibaret olan hareket-i makule-i Hakk'tan vaki olduğu vakit o hareket adem-i izafi olan ayan-ı ilmiyye mertebesinde vücud-u izafi mertebesine nakl eyledi ve bu hareket-i makule dahi üç vech ile baki oldu. Birisi kevnden ibaret olan alem-i süflünün icadı için vaki olup yukarıdan aşağıyadır. Bu hareket hareket-i menkusedir – baş aşağıdır- zira baş aşağı vaki olmuştur. Diğeri esma-ı İlahi için vaki olan hareket-i müstakimedir ki aşağıdan yukarıyadır. Zira alem-i süflünün vücudu olmadıkça esma-ı ilahiye zahir olmaz.

Üçüncüsü hareket-i menkuse ile hareket-i müstakime beyninde olan hareket-i ufkiyyedir. Bu da alem-i insanın icadı için olan harekettir. Zira insanın neşeti alem-i süfli ile alem-i esma beyninde –arasında- vakidir. Namaz bu üç herekete de camidir. Şöyle ki musallinin namazda kıyam hali hareket-i müstakime ve ruku hali hareket-i ufkiyye, sücud hali de hareket-i menküsedir. Yani baş aşağı halidir. Bu hareketten her birisi alem-i süflide mevcut olan bir nevi mahlukun hareket-i zatiyyesidir. Bunlardan insanın hareketi müstakıym ve hayvanın hareketi ufki ve nebatın hareketi menkustur. Cemadın kendi zatından bir hareketi olmadığından ona bu harekattan birinin nisbeti mümkün değildir.

Mesela bir taş hareket ettiği vakit onu mutlaka bir muharrik tahrik eyler. Yani bir taşın hareket etmesi için onu hareket ettirici bir güce ihtiyaç vardır. Kendi başına hareket edemez. Nasıl bir kıyas yapmışlar, bu bağlantıları nasıl kurmuşlar hayret edilecek bir şeydir. İşte burada gerçek manada ilham faaliyette olmamış olsa bu hakikatleri ortaya çıkarmak mümkün olmaz. Hayel ve vehim ile bunlar olmaz.

Alemlerin kurulmasını alemde üç hareketin varlığını özetle belirtiyor, birisi yukarıdan aşağıya doğru, yani ayan-ı sabitelerden ef'al alemindeki yaşantıya doğru yukarıdan aşağıya diğeri de aşağıdan yukarıya doğru olan bir çıkıştır. Bu seyr-i sulukta ikinci seferdir. Birisi birinci sefer, diğeri de ikinci seferdir. Yani ef'al aleminden esma alemine sıfat alemine doğru yukarıya doğru çıkmaktır. Çünkü ef'al alemi olmamış olsa esma aleminin zuhurları bu alemde olmazdı. O halde yukarıdan ilim ile aşağı doğru tenezzül eden ve aşağıdan yukarıya doğru çıkan bir yaşam sistemi var bir de bunun arasında olan alem-i melekut alem-i ervah da diyebileceğimiz orta saha vardır. Dolayısıyla üç hal bu alemde olduğu ve bu üç halin de insanda mevcut olduğunu kıyas etmektedir.

Yani namazın müştemil olduğu esrardandır ki o esrar sebebiyle namaz (sav) efendimize sevdirilmiştir. Yani namazın içindeki olan bu hakikat bir bakıma fiziki manada birey kişiden gözüküyor gibi olsa da bütün alemleri

kapsamına almıştır demek istiyor. Yani bizim ayakta olmamız rükuda olmamız tahiyyatta olmamız secdede olmamız bütün alemlerin var ediliş sistemini içinde bünyesinde barındırmaktadır. Bu yüzden de namazın ne kadar yüce bir hal olduğu açıklanmış oluyor. "Küntü kenzen mahfiyyen " hadis-i kutsisinde beyan buyurulduğu üzere vücud-u izafi yani gördüğümüz bütün bu mevcud olan varlık vücud izafi bir vücuddur. Yani isimlendirilmiş bir vücuddur.

Ağaca baktığımız zaman bu alemde ağaç diye bir şey yoktur, ama isimlendirildiğinden ağaç dendiği zaman bizim aklımıza kök gövde dallar yapraklar çiçekler gelmektedir. Bu isimler bize eşyayı karıştırmamak için kullandığımız ve insanlığın kendi aralarında daha ilk devrelerdeki kendi aralarında verdiği isimlerdir. Bunların bazıları da cennetten de inmiş isimlerdir. Adem (as) cennetten yeryüzüne indiği zaman bir lügatı vardı yanında. "Lügatı vardı" derken cebinde yazılı bir lügat değil, aklında bir lügatı vardı bu lügatın aslı esma-ı İlahiyeler idi. Ve de cennette gördükleri ve de cennette konuşulan neyse o an konuşma sahası cennetteki sahası o lügatla indi yeryüzüne, yeryüzüne indikten sonra da görmüş olduğu diğer şekiller varlıklarla da onları karıştırmamak için birer isim vermeye başladı.

Bu daha henüz milletler oluşmadığı için milletlerin de lisanları oluşmadığı için buna denecek tek şey "Ademce" bir lügat. Orada dünyada yaşadığı süre içerisinde bunları kendisi üretti kendi mantığına uygun isimler vermek suretiyle zaten biz de şu günümüzde bile mesela "eldiven" dediğimiz zaman "ayakkabı" dediğimiz zaman ayağı saran bir şey, böyle uygun eşyalara ilgili olduğu saha ile yani insanlar bu varlıklara birer isim vermiş olduklarından işte o isim sonradan halk edilmiş olmaktadır. Yoksa ağaç Hakk'ın indinde "şecer" olarak geçmekte bizler de ağaç demişiz.

Buyurulduğu üzere "Vücud-u izafi" bakın bütün bu alem sonradan isim almış hareket sahasına göre düzenlenmiş isimlerden meydana gelmiş izafi bir alem hakikatı itibariyle de yani maddesi yapısı itibariyle de izafi çünkü evvelce yoktu bir gün gelecek belki kısım kısım bunlar da yok olup yenilenecekler o halde bu alemde hiçbir şey mutlak manada

baki değildir. Yani bu aleme has bir bakiyetlik yoktur, baki gidilecek alemde vardır. "Halidine fiha ebada" gibi yani onlar "orada ebedi kalıcılar" gibi esma aleminde misal aleminde berzah aleminde, berzah alemi bir geçiş alemi orada da ebedilik yok ama daha sonraki yerde daha uzun süreli yaşama vardır.

İşte bu alem izafi bir alemdir, alem-i hubbu ilahiden ibaret olan hareket-i makule-i Hakk'tan vaki olduğu vakit. Yani bütün bu alemler Allah'ın sevgisinden muhabbetinden ibaret olan hareket-i makule, yani düşünülebilen görülebilen akledilebilen akla uygun manasınadır. İşte hareket-i makule yani Allah'ın makul olarak sırasıyla sistemi ile halk etmiş olduğu alem-i hubb-u sevgiden halk edilmiş üzere. Hadis-i şerif onu bahsediyor. "Küntü kenzen mahfiyyen" ben gizli bir hazine idim "feahbibtü" bakın ben sevdim diyor cenab-ı Hakk bu alemlerin ilk kaynağı fezanın dokusu muhabbettir. Onun için o hayvanlarda nerede bakarsak hep muhabbet kaynaklıdır. Her ne kadar zıddı olan kahhariyet de varsa da ama aslı muhabbettir. Kahhariyet dahi muhabbetten doğmaktadır. Yani bir kimsenin her hangi bir tarafa karşı yapmış olduğu kırıcı vurucu şeyler bir başka tarafa olan muhabbetinden doğan o vurma kırma celal halleridir ki o da muhabbetten doğmadır.

"ve en uğrefe" ikincisi de irfan arif olmadır. Cenab-ı Hakk'ın bu hadis-i kudside bakın kudsi hadis; Allah'ın Zat'ından peygamber efendimiz naklediyor. Yani peygamber efendimizin lisanından ama Allah sözü çıkmış oluyor. Peygamberimiz demiyor ki "Allah şöyle diyor, böyle ediyor" gerçi bu mealde de birçok hadis var, ama burada Allah peygamberimizin lisanından söylüyor bakın. "Küntü kenzen mahfiyyen " peygamberimizin lisanından ama söyleyen Allah'tır. Yani "Attığın zaman sen atmadın ben attım" dediği hadisedir. Zahirde peygamberimizim o mübarek lisanından çıkıyor ama orada Allah konuşuyor. İşte hadislerin iki bölüm olması bunların kudsi hadis olması bu kutsallığından meydana geliyor. Yani Allah ile ilgili kudsiyet sahasında olduğu için hadisler bölündüğünde kudsi hadis deniyor,

Hadis-i şerifler ise şeriat mertebesindeki hüküm ve hukukları bize bildiriyor.

Yani hadis-i şerifler beşeriyete ait olan bir sahadan, hadis-i kudsiler ise uluhiyete ait olan bir sahadan kuddüs, mukaddes bir sahadan haber veriyorlar. Bakın ne kadar müthiş, işte peygamber efendimizin mübarek lisanından çıkan o mübarek sözleri bu yönde üçe bölünmüş birbirine karışmasın diye neticede hepsi vahydir, yani O kendi nefsinden konuşmaz O vahy ile konuşur Necm suresinde dediği odur, burada da O, o kadar ileri derecede ki vahy Cebrail (as) olmadan "Küntü" diyor bakın "Ben" , "Kane " fiili var idi manasınadır. "Küntü kenzen mahfiyyen" Ben gizli bir hazine idim, bakın Allah'ın kendisi söylüyor, "Ben gizli bir hazine idim" ancak bu hazinenin dışarıya çıkmasını istedim diye bazıları yorumlar, ama "Ahbibtü" ben bunu sevdim diyor. İşte Cenab-ı Hakk'ın buradaki hubbiyeti ile alemleri halk etmesi Ahadiyet mertebesinden Vahadiyet mertebesine geçerken yapılmış olan kopya bu "Ahbübtü" den geçiyor.

"Ben kendimin açığa çıkmasını sevdim" ve kendinde ne varsa o Vahidiyet mertebesinde Uluhiyet sahasına hepsini kopyalıyor. İşte bu sahanın aldığı isim de bir bakıma Hakikat-ı Muhammediye, bir bakıma İnsan-ı Kamil, Hakikat-ı İnsaniye, Sıfat mertebesi, Ceberut mertebesi, diye birçok isimler alıyor. İşte Hz peygamberin Habibliği bu mertebeden başlamaktadır. "Sen olmasaydın bu alemleri halk etmezdim" , "Seni alemlere rahmet olarak gönderdim" bu sahadaki peygamber efendimizin hakikati ve hubbiyetinin ne kadar geniş yani alemler düzeyinde geniş bir saha olduğu bildirilmiş oluyor.

Ama biz Habibullah dendiği zaman Meke ve Medine'de yaşayan işte böyle bizler gibi birer varlık zannediyoruz bakın daha peygamberimizi hakikatı itibariyle, tanımıyoruz ki, eğer birisi bize sorarsa kardeşim o Mekke Medine de yaşamış da alemlere rahmet diyorsun ama o ayda değil ki Ay'a nasıl rahmet olacak ki, Güneşte değil ki Güneş'e nasıl rahmet olacak, madem ki rahmet oluyor Bulunduğu yer Arabistan yarım adasına genişletelim rahmet olsa oraya rahmet olur olabilir diye bir soru sorsalar nasıl cevaplarız. Bir tarafta

alemlere rahmet diyorsun bir tarafta da Mekke, Medine de yaşadı diyorsun var mı cevabı o şekilde yok.

Ama bu şekilde peygamber efendimizin az önce de bahsedildiği gibi beşeriyetinin dışında da bir varlığı olduğunu ve oraya sevdirildiğini namaz ve diğer iki hadisenin düşündüğümüz zaman sorun çözülmüş oluyor. Ama bunu hiç birimizin her hangi birilerine anlatacak bir derdimiz yok, ama bizim bilmemiz lazım bizim kendi sahamızın genişlemesi için.

Orada "Kane" idi manasına "Küntü kenzen mahfiyyen" Ben gizli bir hazine idim bu fiilin Cenab-ı Hakk'ın indinde geçerli olmadığını da bilmemiz lazımdır. Yani "Kane" fiili geçmişi ifade etmekte "idi" manasına geçmişte yaşanan bir hadiseyi belirtmekte ama Cenab-ı Hakk için mazi, hal, istikbal diye bir şey söz konusu olmadığı için bu fiili biz hale de geleceğe de şamil edebiliyoruz, tutabiliyoruz. Böyle bakıldığı zaman mesele daha da genişlemiş oluyor. Bizler bunu kendimize çevirdiğimiz zaman evvela peygamberimize çevirdiğimiz zaman bu hadis-i kudsi peygamberimizin kendi lisanından ve kendi hakkında söylediğini düşünelim, yani burada Allah olarak söylüyor, "Ben gizli bir hazine idim " ama aynı sözü peygamber efendimiz için de söylememiz mümkün ve de daha da iyi olur meseleyi anlarsak. O diyor ki yani peygamberimiz "Ben gizli bir hazine idim," oradan yola çıkarak ümmeti olarak biz de aynı hadiseyi kendimiz de de yaşayabiliriz. "Küntü" derken, ben gizli bir hazine idim, gerçekten de öyleyiz her birerlerimiz gizli muhteşem birer hazineyiz.

Bütün ilahi hakikatler, kendi bünyemizde mevcut işte Hızır (as) ın o duvarı düzeltmesi bu hazinenin na ellere geçmemesi içindir. Hani diyor ya orada iki yetimin babalarından kalma mirasları vardır, çocuklar da küçükler, onlar büyüyünceye kadar o hazinenin orada saklanması lazımdır, yağmurlar sular seller geldiği zaman o mucurları örtüleri götürür hazine dışarıda kalır, ehil olmayanların haksız olarak başkalarının eline geçer diye Hızır (as) ben onu güçlendirdim, kuvvetlendirdim diyor. İşte o hazine bizim aynen burada bahsedildiği gibi gizli hazinemizdir.

Oradaki iki yetim, "Yetimeyni " bu yetimlerden birisi bizim abdiyetimiz birisi de rububiyetimizdir.

Yani abdiyetimiz ve rububiyetimiz rububiyetten kasıt içimizdeki esma-ı İlahiyedir, yetim kalmış vaziyetteler biz de yetimiz ne zaman ki gerçek manada bir irfan sahasına giriyoruz, o zaman yetimliğimiz kaldırılmış oluyor, ama gerçek ise yoksa hiçbir şey olmuyor. O çocukların büyümesi lazım geliyor, "yetimeyni" dediği o dur, Hızır (as) ın öldürmüş olduğu o çocuk işte her birerlerimizde farkında olmadan daha evvelce esma-ı ilahiyeden kullandığımız yanlış olarak kullandığımız ürettiğimiz bir varlık var, çocuk var işte Hızır (as) ın öldürdüğü çocuk da o çocuktur. Veled-i Nefs, ona bir başka isim de kullanıyorlar ama şimdi buraya girmesin diye söylemedim veled-i z..a işte bu çocuğun öldürülmesi lazım geliyor, o çocukların da haklarının korunması lazımdır.

İşte bunları bize birer hayat hikayesi olarak anlatıyorlar, biz bunları sadece geçmişte yaşanan hadiseler olarak düşünür de hem dinimize hem hayatımıza bakarsak biz dinimizden de kendimizden de çok uzaklardayız işte bu bahsettiğimiz sosyal hayatımızdaki düzensizlikler ortaya çıkar daha da artarak da gider ve bunu önlemek de kolay kolay mümkün olmaz cenab-ı hakk ancak bütün insanların içerisine bu hubbiyeti aktarmasıyle vermesiyle Cemali halleri arttırmasıyla Alim isminin tecellilerini daha fazla arttırmasıyla belki zaman içerisinde oluşacak bir durum meydana gelebilir. İşte vucud-u İzafi alem-i hubbi yani muhabbet ile halk edilmiş olan bu izafi vücud-u ilahi den ibaret olan bu alemler hareket-i makule-i Hakk'tan vaki olduğu vakit. Yani "Küntü kenzen mahfiyyen" de belirtilen tecelli-i ilahi ye harekete geçtiği vakit zuhura doğru geldiği vakit Hakk'tan vaki olduğu vakit o hareket Adem-i izafi olan ayan-ı ilmiye mertebesinden vücud-u izafi mertebesine nakleyledi.

O hareket alem-i adem-i izafi izafi yokluktan bakın yokluktan değil mutlak yokluktan değil, mutlak yokluk diye bir şey yoktur. Sadece isim ve tarif babından mutlak yokluk diye kullanılır, ama mutlak yokluk diye bu alemde bir faal

maddi ilmi saha yoktur. Adem-i izafi, izafi yoklukta olan ayan-ı ilmiyye mertebesinden yani ayan-ı sabiteler mertebesine ilme nakledildiği zaman "küntü kenzen" açılıp ta ilmiye mertebesinden vücud-u izafi mertebesine nakleyledi yani izafi olan bu vücut mertebesine nakleyledi ve bunlar görünür hale geldi.

Bu hareket-i makule dahi üç vecih ile vaki oldu. Yani bu alemlerin meydana gelmesi üç şekilde zuhur etti vaki oldu. Birisi kevnden ibaret olan alem-i süflunun icadı vaki olup yukarıdan aşağıyadır. Yani "Küntü kenzen mahfiyyen " açılmaya başladığı zaman yukarıdan aşağıya doğru izafi yokluktan izafi varlığa izafi vücuda dönüşmesi yukarıdan aşağıya oldu. Bu hareket hareket-i menkusedir. Yani baş aşağı olan bir harekettir. Yani ilim olarak yukarıdan baktığımız zaman aşağıya doğru inmeye başladı. Hani bir ağaçtan bahsedilir ya tuğba ağacı kökleri yukarıda meyveleri aşağıda diye bahsedilir aynen öyle işte bu alemlerin de oluşması gözümüzle baktığımız zaman. Hareket-i menkuse baş aşağı olmuştur.

Diğeri yani ikincisi esma-ı ilahiye için vaki olan hareket-i müstakimedir ki aşağıdan yukarıyadır. Zira alem-i süflünün vücudu olmadıkça esma-ı ilahiye zahir olmaz. Yani bu aşağıya doğru indirilmiş olan vücud olmadıkça esma-ı ilahiye zuhur etmez. İkincisi budur. Yani birincisi yukarıdan aşağıya doğru ikincisi de aşağıdan yukarıya doğru.

Üçüncüsü hareket-i menkuse ile hareket-i mustekıyme arasında olan hareket-i ufkiyyedir. Şimdi bir yukarıdan aşağıya oldu bir aşağıdan yukarıya oldu, bir de bu ikisi arasında olan ufki yani yere paralel olarak olan harekettir. Bu da alem-i insanın icadı için olan harekettir. Yani alemlerin oluşması için yukarıdan aşağıya doğru bir sistem oldu, ademi yokluktan izafi yokluktan vücud-u izafi yani mevcut olan ama bu da aslı kendine ait bir varlığı olmadığından mutlak olmadığından isimlenmiş olarak alemler ismiyle görüntüye gelmiş olmasıdır. İşte bunun ikisi arasında olan da insan yani ufkiyye olan da insandır ki bu alemlerin halk edilmesinin sebebi ve gereği de insandır. İşte

“sen olmasaydın, olmasaydın bu alemleri halk etmezdim” diye hadis-i kudside belirtilen hakikat budur.

Bu hadis dahi bakın “Levlake levlak lema halaktul eflak” peygamber efendimizin lisanından çıkıyor, Allah bunu peygamberimize söylüyor. “Küntü kenzen mahfiyyen” bunu Allah kendi kendine söylüyor, “lev” eğer sen olmasaydın, hem kendi lisanından çıkarıyor hem de muhatab kendisidir. Eğer sen olmasaydın onu diğer şekliyle söylemiş olsak kendi kendine peygamber efendimiz hakikatı itibariyle “Ben olmasaydım bu alemler olmazdı” nın değişik şekilde ifadesi olmuş olurdu. Bakın kudsi hadislerde ne kadar büyük esrar-ı ilahiye ve ne kadar büyük irfaniyet gizlidir. Yeter ki biz onları biraz üzerindeki külleri biraz açalım içindeki ateşi alalım. O külün içindeki ateş nasıldır, dumansız ateştir, sadece ısı ve ışık verir. Neden çünkü nefsaniyeti kalmamıştır, dumanı gitmiştir, sadece kor kalmıştır. Üzeri örtüldüğü zaman bir şeyi yok zannedilir. Ama ne zaman ihtiyaç olacak üzerindeki küller kaldırılır biraz karıştırılır ateş ortaya çıkar.

Böylece “Lev” eğer manasına ya “eğer olmasaydı, kim ? sen olmasaydın “Lev lake” iki defa tasdik ederek “levla leke levlak” eğer sen olmasaydın, olmasaydın “lema halaktul eflak” ben bu eflakı yani mükevvenatı halk etmezdim” diyor, şimdi bunu kendimize çevirelim; kendi vücut mülkümüz eğer olması için eğer bizim kendi hakikatımız olmasaydı bakın ayan-ı sabitemiz itibariyle bizim kendi hakikatımız olmasaydı senin fizik vücudunu halk etmezdim diyor. Demek ki bizim bu vücudumuzun göründüğü görüntüde olan vücudumuz şunu ispatlıyor ki onun içinde bir gizli hazine var bir hakikat var o hakikatin muhafaza edilmesi için bu suret kalıp kasadır, bu vücudumuz hazinenin sandığıdır. Burada saklı olan hazine de Hakk’ın ta kendisidir.

Esrar dedikleri sır dedikleri de budur. Yani insanlar düşünebilir, “Allah bir varlığın içerisinde nasıl olur, nasıl olmaz, Allah bütün varlığın içerisinde sadece insan neslinin içinde değildir, bütün alemin içerisinde Allah var izafi yokluktan izafi varlığa geçmesi suret ve görüntü alması kendisinin zahir ismi ile meydana getirdiği kudreti ile

meydana getirdiği bir halden başka bir şey değildir. Biz de bu alemde bir varlık isek ki yaşıyoruz dolaşıyoruz o halde bizde de Hakk'tan başka bir şey yok olması da mümkün değil Muhiddin-i Arabi Hz leri o sahada öyle diyor; "Sen hiçbir zaman olmadın sen yoksun ki zaten nasıl olacaksın sen diye bir şey yok ki bu alemde. Bir düşünelim bakalım biz ne yaptık ta böyle bir vücut sahibi olduk onun da ötesinde şuur ve düşünen bir varlıklar olduk, acıyı tatlıyı ayırabilen varlıklar olduk.

Hadi bakalım yattığın zaman sen sen, sen kalk bakalım oradan kalkabiliyor musun madem se sendin ben varım diyordun hadi kalk bakalım, biraz geriye doğru dön bakalım emekleyip duruyordun buralarda sürünüyordun, doğar doğmaz neden kocaman adam olmadın, işte bizde bize ait hiçbir şeyimiz yoktur. Bizde bize ait öyle bir şey var ki onu ne zaman biz ortaya çıkarırsak biz o zaman tam ilahi kimlik sahibi oluruz. Bizde de bir şeyler var, hadi yokuz da peki bunlar nedir. Biz yokuz bize ait bir şeyler yok, işte biz Hakk'ın verdiği bir kimlikle varız gerek fizik olarak gerek ruh olarak fizik olarak verilen kimlik geçici ama idrak olarak akıl olarak verilen kimlik baki kalacaktır. Eğer biz bunu Hakk'a ulaştırabilirsek yani emanet olan yere ulaştırabilirsek bizdeki emaneti Bizde önceden de bahsedildiği gibi Hızır (as) o iki çocuğu o yetiymeyni yi büyütür de hakikatına erdirmiş olursak bakın rububiyet mertebesine oradan da esma mertebesine büyüterek kendimizdeki veled-i kalbi o gönül oğlunu büyütüp ondaki hakikatları ortaya çıkarmamız mümkün olabilmektedir.

İşte bu da alem-i insanın icadı için olan harekettir. Hangisi hareket-i menkuse, hareket-i mustakıyme arasında olan hareket-i ufkiyye yani yatay olan geçiş harekettir. Zira insanın neş'eti alem-i süflü ile alem-i esmai beyninde vakidir. Bakın ne kadar güzel bir tarif, yani alem-i süflü ile alem-i ulvinin arasında bir mertebedir insan. Kendisinde de hem süfli alem mevcuttur hem de ulvi alem mevcuttur. Yani insanın her yöne dönme ve yaşama kabiliyeti vardır. Zahirde bile insan gerektiğinde suda da yaşayabilmektedir, uzayda da yaşayabiliyor, toprağın içinde de yaşayabiliyor, ateşin

içinde de yaşayabiliyor, gerekli donanıma sahip olduğu zaman her ortamda yaşayabiliyor. Yani hep orta ve öyle bir kemalde halk edilmiştir.

Zira insanın neş'eti yani var edilişi alem-i süfli ile alem-i esma-i beyninde vakidir ve namaz bu üç hareketi camidir. Musallinin namazda kıyam hali hreket-i mustakıyme, yani baş aşağı, ve rüku hali hareket-i ufkiyye yani insanlık mertebesi, sücud hali de hareket-i menkusedir yani baş aşağıdır. Bu harekattan her birisi alem-i süflide mevcud olan bir nevi mahlukun hareket-i zatiyyesidir. Bunlardan insanın hareket-i müstakıym yani dikey dik olarak aşağıdan yukarıya doğrudur ve hayvanların hareketi ufki, yani yatay ve nebatın hareketi menkustur, baş aşağıdır. Cemadın kendi zatından bir hareketi olmadığı için yani toprakların ve taşların kendilerine ait bir hareketleri olmadığı için ona bu harekattan birinin nisbeti mümkün değildir.

Mesela bir taş hareket ettiği vakit onu mutlaka bir muharrik tahrik eyler, işte kıyamda durduğumuz hal bizim o yukarıdan aşağıya doğru halimiz, rükuda orta halimiz, secde de madenleri temsil etmekteyiz, onu da yukarıdan aşağıya olan halimizdir.

اَعُوذُبِالَّلهِ مِنَ الشَّيطَانِ الَرَّجِيمِ بِسْمِاللَّهِ الَرَّحْمَنِ الَرَّحِيمِ

Bismillâhirrahmânirrahîm.

Cd-18- Soru namazda ürettiğimiz 99 selam esması.

Bugün 20/05/2017 cumartesi günü kardeşlerimizle evlatlarımızla küçük bir sohbet yapalım, istedik bu arada bir iki sorular var onlar ile yola çıkalım vaktimiz kalırsa daha başka konulara da geçelim inşallah.

Daha evvelki sohbetimizden kalan bir soru vardı tamamlayamamıştık o soru namazda ürettiğimiz 99 selam esmasının bütün diğer 99 Esma-ı İlahiyeye karşı bir bakıma da birlikte olarak tecellisinin zuhurunun artmış olması veya bazı ters tecellilerin de eksiltilmiş olması. İşte zaman zaman da bahsedildiği gibi beş vakit namaz içerisinde bir günlük namazın Hanefi meshebine göre 40 rekatlık sünnetleri ile birlikte beş vakit namazda öğrettiğimiz içerisindeki selamların sayısını topladığımız zaman tahiyyattaki selamlar namazdan çıkarken verdiğimiz selamlar cevabi olan "Allahümme entesselamı veminkesselam…" diye bunları topladığımız zaman 94 ediyordu, 5 selam da beş vakit namazın kendisi bir bütün selam olduğundan selamlar 99 a ulaşıyordu. İşte 99 selam 99 esma-i Hüsna nın karşıtı olmaktadır.

Karşıtı derken kavgalı vaziyette değil de eşleri olmakta öyle diyelim. Bilindiği gibi esma-ı İlahiye'nin yarısı Celali isimlerden, yarısı da Cemali isimlerden meydana geliyor, bu hususta bir çalışma yapılması yararlı olur, ama vakit bulup ta yapamadık yani hangi isimler Celali isimler sınıfında, hangi isimler Cemali isimler sınıfında ama biz genel olarak yarı yarıya diye diyelim ki dengeli olsun. Celal ve Cemal zaten karşılıklı söyleniyor. Bir bakıma bizde Cemali isimlerin tecellisinin olmasını isteriz, güzeldir, kolaylıktır, muhabbettir, ama hep Cemal ismi zuhurda olsa bu alemde dengeler bozulmuş olur. Yani hep güneş olduğunu düşünelim eğer gece olmazsa bizim hayatımız bozulur psikolojik her şeyimiz bozulur.

Nasıl olsa etraf aydınlık diye çatlayıncaya kadar çalışırız. Onu da bunu da yapayım nasıl olsa imkan var aydınlık diye o yüzden Cenab-ı Hakk bütün bu dönüşümleri dünyamız ve çevremizde olan gezegenlerin dönüşümlerini o kadar uygun o kadar güzel bir şekilde halk etmiş düzenlemiş ki her türlü ihtiyacımızı dengeli olarak karşılıyoruz. Eğer dünyamız daha küçük olup Güneş'e daha yakın yani daha hızlı döner olsaydı, belki bizim günümüz 15 saat gece gündüz 15 saat olacaktı. Yani 24 saat olmayacaktı. Bu da bizde sıkıntı yapacaktı, hemen yatıp uyanmak hemen işe başlamak

bırakmak gibilerden eğer daha uzun olsaydı bedenlerimiz buna tahammül edemezdi 24 saati bilindiği gibi araştırıcılar üçe bölmüşler 8 saatten bir bölüm dinlenme, bir bölüm çalışma, bir bölüm de uyku gibi yapmışlar, ama günümüzde şartlar bir hayli değiştiğinden çalışmaya daha çok zaman ayırma zorunda kalıyoruz.

İş yerlerine gitmek için de zamana ihtiyaç olduğundan vaktiyle evden çıkmamız gerekiyor, bu yüzden kendimize kalan saatlerimiz bir hayli azalmış oluyor, ama ne yapalım buna da şükrederiz. Yine de vasıtalar var ulaşacağımız yere kolaylıkla ulaşabiliyoruz. Bizim rahmetli babamın bağı vardı, biraz uzakta şehrin dışındaydı biz oraya gitmek için erken saatte kalkardık bir hayli zaman yaya yürüyüşüyle başka vasıta yoktu, gidiş gelişimiz epey zamanımızı alırdı. Rahmetli babam da bu yüzden havalar sıcak olduğu zaman meyveler de olmaya başladığı zaman haftanın beş günü orada kalırdı Cuma namazına gitmek için Cuma günü erzak almak için de pazartesi günü gelirdi. Yol biraz uzak olduğundan sabah ve akşam serinliğinde çalışırdı. Yani yolda geçecek süreyi işte çalışarak geçirirdi, öğlenleri de istirahat ederdi.

Eğer sabah akşam hep yolda olsa çalışma süresi hep sıcak zamana kalırdı. İşte Cenab-ı Hakk bu sistemini halk ederken yani bizim içinde bulunduğumuz güneş sistemini halk ederken gerçekten müthiş bir mühendislik harikası içinde bulunduğumuz sistem, bütün feza öyle de tabi bizi kendi dünyamız ilgilendiriyor, nasıl dönüyorsa hangi güçle kudretle hangi enerji ile güneş o yakıtını enerjisini nereden alır kendi kendine nasıl bulur tabi bunlar çok harika şeyler yani Cenab-ı Hakk'ın sanatını zenginliğini ganiliğini bize bildiren hususlar ama biz her gün güneş doğdu, dediğimizde güneş doğdu aydınlık oldu deyip başka bir şeyini düşünmüyoruz. İşte bütün bu hadiseler içerisinde takdir-i İlahi olarak ayan-ı sabitelerimiz olarak da ve bizlerin de kendi kendimize ürettiğimiz yaşantı sürelerimizde hayata geçirdiğimiz devrelerimiz olduğunda bunlar da كُلَّ يَوْمٍ هُوَ فِي شَأْنٍ (Rahman Suresi /29) hükmü ile "O her an bir

değişikliktedir," O her an bir değişiklikte olduğu gibi biz de her an öyle bir değişiklikteyiz. Değişiklik sadece ayette geçen rabbımıza ait değildir. Bizde de O'nun zuhuru varsa ki görüyoruz zaten bu değişiklik olmazsa hayatımız orada bitmiş olur istop etmiş oluruz. Hareket yaşam değişme demektir asli itibariyle, bu değişme de tek yönlü olmayıp türlü şekilde değişiklik olmaktadır. Mesela çocuk olarak doğuyoruz bir bakıyoruz ki kendimize, yaşlanmışız, yaşımız ilerlemiş farkında bile olmuyoruz neden o değişme o kadar hassas bir değişme oluyor ki yavaş yavaş ama bakıyorsunuz çocukluk halimiz ile bugünkü halimiz arasında ne kadar büyük farklar var.

Bunun gibi diğerleri de toprağa hububat ekiyor, çiftçi bekliyor oradan bir filiz çıkıyor, hani Fetih Suresi 29. Ayette

"…Onlar, yüzlerindeki secde izlerinden tanınırlar. Bu, onların Tevrat'taki vasıflarıdır. İncil'deki vasıfları da şöyledir; onlar, filizini yarıp çıkarmış, gittikçe onu güçlendirerek kalınlaşmış, gövdesi üzerine dikilmiş bir ekine benzer ki bu, ziraatçıların da hoşuna gider…."

İşte incilde şöyle bahsederlerdi tevratta şöyle bahsederlerdi bir ziraatçının o yerden ekinlerin çıkıyor gibi olduğu sevincinden bahseder. Çiftçi için filiz vermesi ne demektir, büyük bir neşe kaynağıdır. Sonra o rengi nereden veriyor o kudret, Allah'ın kudreti yani sarı bir tohum atıyoruz bize yemyeşil yapraklı muhteşem bir bitki çıkıyor.

İşte onlar da yavaş, yavaş bakıyorsunuz bir hafta sonra bir karış olmuş daha sonra 20 cm olmuş 4-5 ay sonra bakıyorsun kemale ermiş hepsi sararmış. O rengini nereden aldı da o yeşiller sarıya döndü. Hayret edilecek bir şeydir. Efendim işte ışıklar geliyor sıcaklık işte ozon dönüşümü oluyor, oluyor da onları kim yaptırıyor, böylece hayatımız hep değişiklikler içerisinde gidiyor, ancak bu değişikliklerin çok büyük manada olmadığı için biz bunun farkında olmuyoruz. Ne zaman ki o tecelli kesiliyor, o zaman biz bunu anlamış oluyoruz ki o da ölüm hadisesi oluyor. Hem kendi varlığımız olarak hem dışarıdaki varlıklarda bu alem

bilindiği gibi ilkbaharda yeniden doğmuş oluyor sonbaharda da tekrar kendi batın alemine geçiyor.

Yani her sene bütün alemde bir doğum yaşam ve ölüm oluyor. Buna "Kevn ve Fesad" diyorlar, işte fesad olduğu zaman bu fesad kelimesi de yanlış anlaşılıyor, yani kötü manada anlaşılıyor, fesad; bozulma manasınadır. Kevn, olma, Fesad da bozulma manasınadır. İşte bizim de fesad olduğumuz devremiz son nefesimizi verdiğimizde biz fesad olmuşuz. Çocuk doğduğu zaman kevn oluyor, işte iki kelimenin arasında yaşıyoruz. Kevn ve Fesad, bu süre ne kadarsa işte iki kelime arası yaşam. Bunların içerisinde Esma-ı İlahiye'nin içerisinde bazıları bozgunculuk hükmünde yani fesad bozucu hükmünde bunlar neydi işte Kahhar, Cebbar, Mütekebbir, Mevt, mümit, Hay esması kevn, Mümit esması fesad yani fizik bedenin bozulmasıdır.

İşte bu arada birçok Esma-ı İlahiyye bize gerek zahirden gerek batından seyri üstümüzden geçiyor. Gerçi her birerlerimizin kendimize göre düzenli yaşadığımız bir hayatımız var. Ama bunun aşamaları içinde değişiklikler oluyor. Mesela bir aile kurmuşuz bu devam ediyor, bir meslek kurmuşuz bir yere girmişiz ama memuruz ama ticaret yapıyoruz bu devam ediyor. Bunun içerisindeki kevn ve fesad o seyir içinde inişler çıkışlar olur, ticarette 5- 10 sene gibi bazı kimselerde çok yoğun bir iş sahası olur, çok verimli bereketli olur, o devreyi eğer o esnaf muhafaza edebilir tutabilir ise onu değerlendirebilirse kendini kurtarır. Onu değerlendiremezse daha sonra gelecekler fazla bir birikimi olmaz. Yani esnaflıkta bu da mühim bir süre ve zamandır.

İşler her zaman yön gitmez, 1973-74 arasında İstanbul'a geldik, bir konfeksiyon firması ile iş yapıyorduk, oradaki arkadaş da İzmir'li idi İzmir'den İstanbul'a gelmişlerdi, dedi ki "Necded kardeşim nasıl olsa çalışıyoruz gel beraber çalışalım" dedi. Birbirilerimizi de tanıyoruz onlar 20 kişilik bir kadrodan 120 kişlik bir kadroya çıktılar bir anda. Yani bu kolay altından kalkılacak bir şey değildir. Bu aşama, aşama olmalıdır. Onlar büyük bir konfeksiyon fabrikası kurdular yürütemediler o zaman dediler gel bu fabrikanın başında

imalat müdürü olarak dediler gittik zaten çocuklar bugün gibi her tarafta üniversite yoktu ki ne varsa İstanbul'da vardı, nasıl olsa çocukları okutmak için İstanbul'a gitmemiz gerekecek hazır böyle bir teklif varken bir deneyelim dedik Nükhet hanımla beraber.

Gittik orada bir seneye yakın bir çalışmamız oldu ama daha sonra Kıbrıs hadiseleri oldu işler bütün Türkiye'de durdu. Biz fabrikada üretiyoruz mağaza doldu alan yok, alan yoksa satan da yok. Böyle olunca fabrikayı kapatma kararı aldılar. Kığılı da ortaklardan birisiydi, kapattılar eğer başka işleri olmasaydı hemen iflastaydılar. Bakın öyle bir iflas değil o kadar kişinin tazminatıyla beraber sigortası vergisi falan işin içinden nasıl çıktılar ben de bilmiyorum. Sonra o arkadaş dedi gel birlikte İstanbul'da bir şirket kuralım dedi, sonra düşündüm baktım uğraşılacak iş değil sermayem yok nasıl iş yapacağız siz bakın başınızın çaresine biz de bakalım başımızın çaresine. Gidelim yine eski yerimizde devam edelim, bereket dükkanı öyle kilitli bırakmıştım, bütün takımlar da vardı.

Tekirdağ'ında yerli köklü aile olduğumuzdan herkes tanıyor, alt yapı hazır tabi hizmet de verilince arkası devam etti. Yoksa yeniden herhangi bir şey yapmak çok zordur. Evvela o kişinin tanınması sahada bilinmesi lazımdır.

Böylece işte gecenin gidip gündüzün geldiği gibi Esma-ı İlahiye'lerin de birisi gelir birisi gider dönemeçli olur. Yani hayat dönerli olur. Bu şekilde de Esma-ı İlahiye faaliyete geçmiş olur. Şimdi hiç birimizde Kahhar tecellisi olmasa o zaman Kahhar ismi iptal olacak, böyle bir şey de söz konusu değildir. Herhangi bir yerde herhangi bir hadise olduğu zaman o hadisenin faili olan o isim orada hayat buluyor, yaşıyor. Zaman, zaman mevzu oluyor da gene tekrar edelim hastalık bir yerde hasta olduğu zaman hastalık sağlık bulmuş oluyor. Tabi bulunduğu yeri hasta ediyor ama kendi sağlık bulmuş oluyor. Çünkü hayata geçmiş oluyor. Hastalık hayata geçtiği için sağlık bulmuş oluyor. Ama mahaline de hastalık ismi verilmiş oluyor. Bu değişik bir anlayıştır. Zaten bu alem hastalıksız olmaz, ama çekeceğimiz kadar versin.

Hastalık hasta da hayata geçmiş, hayat bulmuş oluyor. O hastalığı yapanlardan çoğu da mikroplardır, o hastalık olmasa o mikrop hayat bulabilir mi? Mikrobun hayat bulması karşı tarafın hayatına tesir ediyor, birinden alınıp diğerine veriliyor. Mikrop da Hakk'ın zuhur mahali, o da tesbihini yapacaktır, işte bu alemde yapıcılar var yıkıcılar vardır. Açık olarak ortadadır, işte savaş edenler var yıkıp gidiyor, birileri de o yıkıntıları yapmaya çalışıyor. Eğer o yıkıntılar olmamış olsa Cenab-ı Hakk'ın Rahman esması Rahim esması nereden faaliyete geçecek her taraf sağlamsa, her taraf düzgünse hiçbir yerde ihtiyaç yoksa Rahman, Rahim ve benzeri isimler faaliyet dışı kalmış olurlar. İşte yıkılacak ki rahmet etsin ona yapılmış olsun.

Türkiye'de de olduğu zaman bakıyorsunuz hiç bilinmeyen yerlerden oralara erzak gönderiliyor, yardım gönderiliyor ekipman gönderiliyor, bunlar hep Rahman'ın oralardaki faaliyetleridir. İşte böyle sıkıntıda olduğumuz zamanlar veya neşeli olduğumuz zamanlar hepsi bir ismin tecellisi ile olmaktadır. Demek ki Esma-ul Hüsna'nın üzerimizde ne kadar büyük tesiri vardır. Yani bizim yaşantımız eşittir Esma-ul Hüsna'dır. Çeşitlilikleri de oradan geliyor, oradaki her bir ismin ahlakı bizim üzerimizde mevcut olarak Bakara Suresi 31. Ayette belirtildiği gibi وَعَلَّمَ آدَمَ الْأَسْمَاءَ كُلَّهَا

"Allah Adem'e isimleri öğretti " derken bu sadece bir eğitim şekliyle değil, aynı zamanda yaşam şekliyle de öğretti. Bakın bir sıkıntı geldiği zaman Kahhar esmasını yaşadığımızı eğer bilirsek o bize o kadar sıkıntı yapmaz. Çünkü sebebini biliyoruz ama bilmezsek başımıza nereden geldi bu şimdi gibilerde bir sürü itirazi kelimeler kullanırız. Başımıza gelen bir Cemal tecellisi bir güzellik bir hoşluk olduğu zaman gene eğer bilirsek ki bu Cemal isminden geldi Bast isminden geldi, ona olan idrakimiz Hakk'ı da tanıma yönünde çok daha gelişmiş genişlemiş olur, şükrünü eda ederiz.

İşte bu 99 Esma-ı İlahiye'nin karşılığı olan 99 selam zaman zaman bahsedildiği gibi yarıya bölelim Allah ismi ile birlikte 100 isim ikiye bölersek 50 olur. Bunların yarısını Celali isimler yarısını Cemali isimler olarak düşünelim 99 esmanın selam esmasının da yarısını Cemali isimlerin hanesine yarısını da Celali isimler hanesine alalım hangi selam ismi hangi Celali isme karşı gelmişse birer şemsiye gibi düşünelim yağmurda nasıl şemsiyeye düşen yağmur etrafa dağılır bize isabet etmez. Ama şemsiyeyi ters çevirdiğimiz zaman o yağmur şemsiyede toplanır. Yani her iki işi de görmektedir. İşte bize gelecek olan Rahmani isimleri Cemali isimleri şemsiyeyi ters çevirerek içinde biriktirmekteyiz. Ama Celali isimleri de yağmurda karda olduğu gibi yukarıya doğru tutup o Celali isimler yağmurlar vurur ve yandan yana gider. Islatsa da taneleri ıslatır.

Şemsiye olmazsa her tarafımız ıslanır. İşte bir yönüyle bize gelecek olan Rahmeti arttırmakta, namaz kılmayan bir insan ile namaz kılan insanın hayattaki yaşantısı çok farklı olur. Namaz kılan bir insan bunun şuurunda olsa da olmasa da bu korumanın içindedir. Ama şuurunda olursa farkında olur daha çok değerlendirir. Olmazsa da yine Cenab-ı Hakk onu korur, çünkü kalkan üretiyor, korur ama namaz kılmayan bir kimse bu selam isimlerini üretmedikten sonra kapıya koruyucuları koymadıktan sonra yağmur da girer sel de girer her şey girer. Bu sefer tahribat daha çok olur.

Böylece selam esması bilinçle namaz kılınıyorsa Selam esması daha şuurla idrakle zikrediliyorsa bu gücünü daha da arttırmış olur. Daha da kuvvetlendirmiş olur. Hem yardımcı olan tarafını hem de koruyucu olan tarafını daha da çok arttırmış olur.

"Allahümme " ey Allah'ım, "entesselamu" , "ente" sen selamsın, "Vemin kesselam" selam, selamet sendendir, yani "Selam" ismi Allah'ın Zat'i isimlerindendir, bizim de kaynağımızdır yani İnsanoğlunun kaynağı Selam esmasıdır. Her varlıkların bir kaynak isim kaynakları var, Melaike-i kiramın Subbuh ve Kuddüs, isimleri kaynaklarıdır. Cinlerin Aziz Cebbar, Mütekebbir isimleri kaynaklarıdır, İnsanın kaynağı da Selam esmasıdır. O Selam "Seleme" kökünden

geliyor, "İslam"“da oradan geliyor, böyle baktığımız zaman “Sin” “Lam” “Mim” hakikatleri ortaya çıkıyor ki bunlar muhteşem manaları olan ifadelerdir. “Sin”, “Ya Sin” deki “sin” dir o, yani “Ey İnsan”, “Ya sin”, peygamberimizin isimlerden de bir isimdir, Muhammedi mertebede, “Ta Ha” da peygamberimizin isimlerinden bir isimdir, yalnız “Ta Ha” peygamberimizin museviyet mertebesindeki ismidir.

“Ya Sin” Muhammediyet yani Zat mertebesindeki ismi, oradaki “Sin” Başta peygamber efendimiz olmak üzere Kamil insanları ifade etmektedir. O “Sin” harfinin başta üç tane ucu vardır, bunlar da üç seferi belirtiyor. Yani bu ucun bir tanesi Hakk’tan halka gelmek ikincisi halktan Hakk’a gitmek, üçüncüsü de tekrar Hakk’tan halka dönmek ama Hakk olarak bakabillah olarak gelmek. O ucundaki saha hane de bütün alemleri elinde kucağında tutmak. Yani varlığa hükmetmiş hali, öyle bir “Sin” düşünelim bütün alemleri kuşatmış vaziyette ki bu alemin bir ismi de İnsan-ı Kamil, Hakikat-ı İnsaniye olarak bilinir.

“Selam” derken oradaki “Lam” Uluhiyet lamıdır. İlahlık Allah’lık “Lam” ı Lahut alemi, sonundaki “Mim” de Hakikat-ı Muhammediyedir zaten. Yani üç harfin içinde bütün hayatın dönüşümü vardır, hem de baştan sona sadece belirli bir süre değil, alemlerin bütün seyri o selam kelimesinin içindedir. Bunun rahmeti olmaz da ne olur. İşte “Selam” kelimesini böyle idrak ettiğimiz zaman İnsan-ı Kamil, Uluhiyet ve Hakikat-ı Muhammedi seyri olarak düşündüğümüz zaman nasıl müthiş manalar manzumesi dolu sarmalı içerisinde olduğumuzu ve bu şekilde de Müslümanlıkta selam vermenin ne kadar ulvi bir şey olduğunu, bu hususu, bakın Peygamberimiz hep selamlaşmayı tavsiye etmiştir.

Selam her sahada ihtiyacımız olan kullanabileceğimiz bir manevi haldir, her sahada, yolda giderken bile ayağımıza bir şey çarpsa “Ya selam” daha fazlası olmadı şükür demeliyiz.

Hayat sayılardan ve harflerden meydana gelen bir yaşam manzumesidir. Ne sayısız yapabiliriz, ne harfsiz yapabiliriz. Bunlar bizim iki ana hayat formülümüzü formülüze eden ve insanlar birbirleri ile olan münasebetlerini bu iki ana kural

üzerinden yapmaktadır. Ne kadar büyük fiziki buluşlar olursa olsun ne kadar büyük yeni icatlar olsun bunların hepsi sayılarla harflere dayanıyor. Konuşmamız da öyle yaptığımız hesaplamalar da öyle Kur'an-ı Kerim de sayılardan meydana geliyor, evvela bir sure sayıları var, aralarda ayet sayıları var, kelime sayıları var, daha indirildiği zaman hece sayıları var, daha indirildiği zaman harf sayıları vardır. bunların hepsi sayı ile tesbit edilmiş hep sayı ile tesbit ediliyor, mesela evvelce denir ki gelen bir rivayetle Kur'an-ı Kerim'de 6666 ayet vardır derler. Halbuki gerçek manada sayıldığında Küfe alimlerine göre biraz daha sayı değişik Bağdat alimlerine göre biraz daha değişik, genel Sünni alimlere göre birkaç ayet farkıyla değişiktir.

Diyanetin Kur'an'ından saymıştım, 6237 ayet çıktı ortaya. Bazıları 6227 sayıyorlar bu ihtilaf neden oluyor, aslında ihtilaf yok ayetler aynı, bazıları uzun ayeti ikiye bölmüşler iki ayet saymışlardır. Böylelikle hükümler değişmeden cümleler değişmeden ayet sayısı farklı olmuş oluyor. İşte bunlar hep rakamlar ile belirtilebiliyor. Yazılara gelince zaten baştan sona hepsi harflerden meydana geliyor.

Muhiddin-i Arabi Hz lerinin "Harflerin Dilinden" adlı bir eseri var çok muhteşem bir eser, gerçi çok teferruatlı ama ana hatlarıyla O'nun da belirtmesine göre "Harfler bir kavimdir" diyor bir ailedir diyor, nasıl insanlar topluluklar halinde "harfler de başlı başına manası olan yaşantısı olan hayatı olan bir kavim hükmündedir" diyor ki çok doğru söylüyor yalnız bunların manaları Kur'an harfleri ile çizildiği zaman manası ortaya çıkıyor. Bakın bu çok mühimdir. Latin harflerine uyguladığımız zaman "Seleme" ye baktığımız zaman ortada hiçbir şey kalmaz. Diğerlerine baktığımız zaman latin harfleri ile yazdığımız zaman bu okuyuş ortaya çıkmaz. "Sin" harfindeki manayı latin harfleri ile "Selam" yazdığımız zaman hiçbir işe yaramaz, bir mana vermez. Onların sembolik halleri göstergeleri bir işe yaramaz.

Ama aynı harf aynı kelimeyi Kur'an harfleri ile yazdığımız zaman ancak bu manalar okunabiliyor. Yoksa diğerlerinde bu mana iflas etmiş oluyor. O zaman bunlarla yazılan

yazılar, yazanlar da o istikamette olduklarından içleri boş bir sürü sayfa dolusu yazılar çıkıyor ortaya. Bunları alimler de yapsalar o başkaları da yapsalar gene de odur. Kur'an'daki bu manevi hale ulaşılamadığı için yapılan yazılar eserler şunlar bunlar hep içi boş ruhsuz manasız muhabbetsiz yazılar halinde, sadece maddeden bahseden bir türden insanın beşeri halinden bahseden yazılar çıkmakta, ilahi Uluhiyete geçememekte, çünkü genelde kullanan da yok kullanılanda da yok mana. Ama diğer Kur'an-ı Kerim harfleri Allah'ın harfleri hepsi başlı başına üzerinde noktası ile noktasızı ne kadar çok fark ediyor.

Ayn ile gayn mesela Nun'un üstündeki o noktası bizim varlığımızın kimlik noktasıdır, hüviyetimiz altındaki "Nun" da bütün alemi gene kepçesine almış gibi muhafaza eder gibi işte her bir harfin böyle kendine göre manası vardır, harflerin olduğu gibi sayıların da kendine göre bir manası var, yani sayılar da bir aile yaşayan bir kavimdir. Bizim hayatımızın devamı da onlarladır. Eğer onlar yaşayan kavim olmasa bizim sahamıza giremezler. Nasıl dışarıda madde dediğimiz bitki dediğimiz varlıklarla birlikte yaşıyoruz hayatımıza giriyorlar, onları kullanıyoruz onlarla müşterek hayat yaşıyoruz madenler de öyle bitkiler de öyle hayvanlar da öyle müşterek yaşıyoruz, işte bu ilmi sahayı oluşturan sayılarla da harflerle de birlikte yaşıyoruz.

Ama biz bunun farkında değiliz, bakın okuduklarımız beynimize gidiyor bize giriyor, içimize giriyor. Girmezse zaten hiçbir şey anlaşılmaz. O zaman bunlar da bizim parçamız haline geliyor. Eğer biz bunların içindeki canlara ulaşabilirsek o canlar da bize manaları itibariyle canlılık veriyor. İşte bu şekilde bunların bazı belirli kimlikleri bir terkip haline geldiği zaman mesela beş ile üç yan yana geldiği zaman bir şeyi ifade ediyor. Üç ile beşi toplarsak ayrı bir şey ifade ediyor yine bir şey ifade ediyor. Ama bunun farkında olmayan kimse 53 ü çıkarsanız 13 ü çıkarsanız, 43 ü çıkarsanız 43 bir sayı der 43. Sayfaya gelmişim der tamam, işi bitmiş olur. Ama tevhid ehli bu hakikatleri idrak ettiğinde adeta onlarla selamlaşıyor, onlarla konuşuyor, onlarla halleşiyor. Bundan haha güzel bir şey var mı?

Böylece de kişinin hayatı değerlenmiş oluyor. Hiçbir şeyde rastlantı olmadığını hayatın sadece nefsi manada yiyip tüketici bir hayat olmadığını üretici olduğunu bu hayatın Muhammed'in Muhabbetin ta kendisi olduğunu hani "Muhabbetten Muhammed doğar " derler ya, gerçekten de öyledir ama doğması için Muhammed muhabbeti yapılması lazım ki oradan Muhammed doğsun. Yani bizde Nur-u Muhammedi gelişmiş hale gelsin.

Yapılacak iş mümkün olduğu kadar hayatımızın sürelerinin kıymetini bilmemiz mümkün olduğu kadar iyi hallerimizle iyi niyetlerimizle yardımcı olmaya çalışarak elden geldiği kadar ama kendimizi kullandırtmadan bakın bu çok mühim istismar ettirtmeden çünkü birisi hizmete yatkınsa hep onun üstüne yıkmaya çalışılır o kişinin kendine yaşayacak zamanı kalmaz. Ama bizim kendimiz için de kendimize zamanımız gerekiyor, ne kullanacağız ne de kullandırtacağız, ama yardımcı olacağız, Allah onun mükafatını zaten verir. Ama kimse kimseyi istismar konusu etmesin. Hizmet yine hizmet olacak mesela dünyalık birisi vardır gelir, size işte şunu da yapsana bunu da yapsana onu da yapsana bir muhabbet ehli kardeş gelse feda olsun, ama kendi yapabileceği bir iş var, geliyor size yüklemeye çalışıyor. Hadi bir yaparsınız iki yaparsınız ama kendimizi kullandırtmamamız lazımdır.

Bir başkası için 19 sayısı hiçbir şey ifade etmeyebilir ama irfan ehli için o sayı adeta onu karşılıyordur, karşıdan müjde gibi gelir. Bir güç verir güven verir. Onu idrak ettiğimizde olur onun için irfaniyet gerekli irfaniyet içerisinde yaşayan bir kimsenin huzuru kadar dünyada hiçbir varlığın huzuru yoktur. Ne kadar zengin olursa olsun ne kadar imkanları geniş olursa olsun, ne kadar sağlığı ileri derecede olursa olsun, nefs-i emmare hükmü içerisinde bir kişi yaşıyorsa o hayat ona zindandır, kendisi onu cennet zanneder. Neticede de o imkanlar elinden alındığı zaman düşeceği sıkıntı halini tarif etmek mümkün değildir, ama tevhid ehli küçük şeylerle yetinmesini bilir, şükrünü yapar kapris yapmaz ihtiras yapmaz, rabbına sığınır burada misafir olduğunu bilir,

bu dünyanın geçici olduğunu da bilir, rabbıyla da olduğunu bilir o zaman neden sıkıntı yapsın ki.

Tabi ki sıkılmamak elde değildir, fizikimiz var beşeriyetimiz var, bu bedenimizin bir dayanma gücü var, bir yerimiz kesildiği zaman acı duyarız acıyacak ki kesik olan yerden haberimiz olsun ve de tedbir alalım. O da bize rahmettir, diyelim ki ayağımızda bir rahatsızlık var, biz bunun farkında değiliz, acımadı sinir uçlarından haber gelmedi biz onu koparıncaya kadar kullanırız tamamen gider ayağımız kolumuz ondan sonra "nasıl koptu bu " deriz. İşte o acı dediğimiz şey bize rahmettir. Ağrı ile sistem "bende arıza var" diye haber veriyor. Tedbirini al diye. Birisi doktora gitmiş, doktor soruyor, "neyin var" diyor, o da "dur içerideki doktora sorayım neyim var diye" diyor. İçimizdeki doktor gittiğimiz doktordan evvel bize haber veriyor.

"Başım ağrıyor" diyoruz, içimizdeki doktor haber veriyor, dışarıdaki doktor nereden bilecek doktora gittiğimiz zaman neyin var diyor, ama içerideki doktor biliyor, neyin var demiyor arızayı o ağrı ile söylüyor. Biz de o zaman tedbirini almaya başlıyoruz. Ağrı Kahhar tecellisi gibi gözüküyorsa da Celal gibi gözüküyorsa da Cemal tecellisidir. Allah selamet versin inşallah.

اَعُوذُ بِالَّلهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Bismillâhirrahmânirrahîm.

Cd-19- "Allah'ı en çok bileniniz ben olduğum halde Allahtan en çok korkanınızım "

Bugün 20/05/2017 Cumartesi günü öğleden sonra sohbetimize devam ediyoruz, sorularla gittiğimiz

sohbetimizde yine iki sorumuz var birincisi "Allah'ı en çok bileniniz ben olduğum halde Allahtan en çok korkanınızım " diyerek bize neyi anlatmak istiyor peygamber efendimiz.

Mesele zaten açık olarak belirtilmiş burada, yani "Allah'ı en çok bileniniz ben olduğum halde " ki O'dan daha fazla daha başka bir şekilde Allah'ı bilmek O'nun ümmeti ve diğer insanlar için de zaten mümkün değildir. En çok bilen O olduğu için bu bilgileri O'ndan öğrenmiş oluyoruz. Yani bilgilerin sahibi olması bakımından bize O aktarıyor bu bilgileri. *"En çok bileninizim"* dediği odur. Ancak biz peygamber efendimizi Mekke – Medine'de yaşayan bir birey olarak tasavvur ettiğimizde *"ancak bileniniz ben olduğum halde"* o mertebesini düşünüyoruz. Yani zuhur-u Muhammedi'yi düşünüyoruz. Hakikat-ı Muhammedi'yi düşünmüyoruz, bakın aradaki fark odur.

Zuhur-u Muhammedi'nin bunların hepsini bilmesi mümkün değildir. Çünkü bir beşer varlığın ki her birerlerimiz buyuz kapasitelerimiz bellidir. Her ne kadar peygamber efendimiz de şöyle bir kıyas yapıyorlar, "Her peygamberde kırk insan gücü vardır, ama Hz peygamberde kırk peygamber gücü vardır" diye ifade ediliyor. Her ne kadar bu genişliği olsa da, ama yine de bize getirmiş olduğu isimler ilm-i ilahiyeler ne kırk peygamberin ne kırk kişinin ne kırk bin kişinin kaldırabileceği, ihata edebileceği bilgiler değildir. Çünkü getirdiği bilgiler Zat'i bilgiler, Allah'ın varlığını Allah'ın hakikatini bize anlatıyor. O halde Allah'ın genişliğinde bir bilgi sahibi ve bize onu anlatıyor.

İşte bir zuhur varlığın bunu kaldırması mümkün değildir. Bu bir bakıma emanet-i İlahiyedir, hani Ahzab suresi 72. ayetinde إِنَّا عَرَضْنَا الأَمَانَةَ عَلَى السَّمٰوَاتِ وَالأَرْضِ وَالْجِبَالِ فَأَبَيْنَ

أَنْ يَحْمِلْنَهَا وَأَشْفَقْنَ مِنْهَا وَحَمَلَهَا الإِنْسَانُ إِنَّهُ كَانَ ظَلُومًا جَهُولًا

"Ben emanetimi yerlere göklere yükledim kabul etmediler insan kabul etti o da zaluman cehula oldu" bu kabulden kasıt evvela peygamber efendimizdir, daha öncesine

gidersek mahalli olarak Adem (as) bu teklifat-ı İlahiyenin kabul gördüğü yerdir, ve de cenab-ı Hakk'ın tecelli ettiği yerdir. Bütün alemlerde isimleri sıfatları yönüyle tecellisi var, ama insanda Zat'ı yönüyle tecellisi vardır. Ancak Adem (as) a yaptığı Zat'i tecelli ile Muhammed (as) a yaptığı Zat'i tecelli bir değil, arasında çok büyük farklar vardır. Seyir olarak gelmekte bütün peygamber hazaratına gelen ilimlerin tamamı peygamber efendimize yüklendi.

Bakın nasıl bir güçtür, hem de yenilenmiş olarak yeni temiz berrak saf şekli ile yüklendi. O güne kadar gelmiş gerek Musevilerde gerek İsevilerde karışmış olan bozulmuş olan ahengi kalmamış olan maneviyatı tamamen kalkmış olan ilahi yazıların beşer tarafından üretilen bozulmuş olanların hepsini yenileyerek nesh ederek ortadan kaldırarak tap taze yepyeni muhkem olarak bize gönderdi. Bunu da peygamber efendimizin akl-ı şeriflerinden süzülerek geldi yani peygamber efendimizin mübarek ruhaniyetinden süzülerek bize aktarıldı. Biz nehir olarak düşünelim Peygamber efendimizi toplayıcı bütün gelen suları toplayıcı bir mahal olarak ve oradan da dağıtıcı bir merkez olarak düşünelim. İlim olarak peygamber efendimizin yaptığı bu işti ki böyle bir ilmi depolamaya sahip bir beyin bir gönül bir varlık gelmedi şimdiye kadar ki O kemalde olanıdır.

Peygamber efendimizin iki halini iyi bilmemiz lazımdır, birisi Hakikat-ı Muhammediye diye tabir ettiğimiz İlahi ilimde olan Ahadiyet mertebesinin ilmi suretler olarak Vahidiyet mertebesine aktarılması faaliyeti o saha Hakikat-ı Muhammediyedir. İşte bahsedilen ilim oradaki ilimdir. Bu ilim de Allah'ın ilminin tam karşılığı olan bizim elimiz gibi bakın. Tam iki elin kopyası aynen ortaya çıkmaktadır, batında kalmakta yani Ahadiyet mertebesi olarak bunun batınında kalmakta Vahidiyet mertebesi olarak da burada zuhura çıkmakta ama burada ne varsa orada da aynisi vardır. Birisi asli olarak biride kevn, suretlenmiş olarak asli olarak ilm-i ilahiye Ahadiyet mertebesinde kalsa idi hep tenzihte kalacaktı.

Tenzihte kalan bir şeyin de ötelerde olmasından dolayı bilinmesi mümkün olmayacaktı. Ama Ahadiyet'ten Vahadiyet

mertebesine kopyalandığı zaman teşbih başladı kıyaslama başladı, çünkü burada elimizde bir ölçü oldu, bu asıl var ama buna ulaşmak mümkün değildir, Ankebut suresi 6. Ayette إِنَّ اللَّهَ لَغَنِيٌّ عَنِ الْعَالَمِينَ dediği gibi "Allah alemlerden ganidir" dediği zaman Vahidiyet mertebesi yoktur. Ahadiyet mertebesi var sadece. Oradaki Allah'ın ismi de Zat-ı Mutlak. Bakın orada isim de yok resim de yok suret de yok şekil de yok, ilim de yok hiçbir şey yok var da batınında var, buradan zuhura çıkıp bir saha alması "Vahid" ismini almakta Vahidiyet ismini almakta yani "Birlik" ismini almakta Yukarıdaki "Ahad" o teklik manasınadır. İşte "Tekbir" dediğimiz zaman bu hadiseyi söylemiş oluyoruz. Tekbir getiriyor getir "Allahuekber" dediğimiz zaman Ahadiyet ve Vahadiyet mertebeleri itibariyle Allah'tan bahsetmiş oluyoruz. Ama ne yapıyor kendini Müslüman sanan kişi alıyor silahı eline "Allahuekber" diyerek adam öldürüyor.

Bu tekbir şimdi nerede kaldı, hiç ilgisi yok o tekbirle bu tekbirin. Sadece bir kelime benzerliği var. Birisi insanı alıyor miraca götürüyor birisi alıyor Siccin'e götürüyor. Demek ki kullanış ne kadar mühim bir meseledir. Yani yerinde kullanıldığı zaman bir hadise insanı miraca götürüyor, alây-ı illiyine götürüyor yerinde kullanılmazsa esfel-i safiline indiriyor. Mana ifade aynı kelam aynı, demek ki irfaniyetin hayatımızda ne kadar büyük yeri ve değeri vardır. İşte kopya edilmiş olan o sahanın içerisinde hani bazı noterler firmalara lazım olan tasdiği vuruyorlar, diyorlar ki "aslının aynıdır" devlet güvencesi olarak vuruyorlar artık orada sahtekarlık diye bir şey söz konusu değildir.

İnşaat ustaları da bir bina projesinin aslı durur onun tasdikli bir kopyasını verirler o kopya üzerinde çalışır ustalar, hasar görürse o kopya görür aslı muhafaza edilmiş olur. Kopya da "aslının aynıdır" diye mühür vurulur. Görevliler gelip kontrol ettiklerinde aslına uygun yapılıp yapılmadığını anlayabilirler. Orada mühür olunca sahte olmadığı anlaşılmış olur. O mühür devlet güvencesidir. İşte Uluhiyet hakikati kopyalandığı zaman aslının aynı oluyor. Yani isim değişerek ama aslının aynı olarak, bakın diğer

tarafta Zat'ı mutlak bu tarafta Zat'ı mukayyed, yani suretlenmeye başladığı zaman ve şekil almaya başladığı zaman teşbih, misaller ile Cenab-ı Hakk'ın varlığını anlatmak mümkün oluyor. Peygamber efendimizin de buyurduğu gibi "*Ben rabbımı genç bir delikanlı şeklinde gördüm*", "*Ben rabbımı bir nur şeklinde gördüm",* diye bakın bu hakikatler teşbih ile anlatılıyor. Eğer bu makam mertebe olmamış olsa Vahidiyet aktarımı olmamış olsa alemde ne bizler olacağız ne de Allah'ı bilen olacaktır. Amaiyetinde gizli hazinesinde "*Küntü kenzen mahfiyyen*" kalacak, ama O'nun muradı Hadis-i Kudside bahsedildiği gibi "*Ben gizli bir hazine idim* " bakın ne kadar müthiş bir tarif, işte bu tarifleri bize hep peygamberimiz bildirdi. Ondan evvel peygamberler bu sahaya ayak bile atamadılar.

Bu sahanın farkında bile değillerdi oluşumunu bilmediler. İsa (as) ın biraz ruhani tarafı vardı ama bunlardan hiç birisinin haberi yoktu. İşte bizler ümmet-i Muhammed olarak o kadar büyük bir mirasın sahipleriyiz ki yeter ki, bu dünyadan bu mirası gerektiği gibi almaya gayret edelim, bu miras bize helal bir mirastır. İlmi mirastır ilmi miras maddi mirasların hepsinin üstünde bir mirastır. Maddi miraslar burada kalır burada kullanılır ancak. Ama bu ilmi ruhani miras ahirette faaliyete geçecek burada da faaliyette de ama esas görüntüsü içinde yaşamı ahirette olacaktır eğer burada olsa onun yüceliğine güzelliğine zaten dayanamayız.

Veya diğer tarafın zorluğuna çirkinliğine dayanmamız mümkün değildir. Gerek Cehennem tarafıyla gerek Cennet tarafıyla oralardan bize bir nebze gösterseler başımızı secdeden kaldırmayız, dünya ile ilgimiz kesilir, o da zaten Allah'ın rahmetidir. Çünkü istedikleri gayba imandır, peygamberimiz bizim "*Seyyidina ve senedına*" diye geçer. "Senedin" bakın peygamberimiz bizim senedimizdir. Daha bundan büyük sened olur mu bu alemde. Eskiler de ne diyorlardı, "Söz senettir" diye ama şimdi söz, möz kalmadı, yazılı çekler senetler onlar bile ödenmiyor, neyse o işin başka tarafıdır.

İşte burada bahsedilen peygamber efendimizin varlığına Hakikat-ı Muhammediye aktarılmış olan Cemali isimler ne

kadar yüce ise Celali isimler de o derece şiddetlidir. Çünkü ilk gelenler O'na geliyor, bu ayeti diğer şekliyle de okursak "*Allah'ı ancak en çok bileniniz ben olduğum halde Allah'tan en çok korkanınızım* " dediği Celali hakikatleri biz gördüğümüz kadar biliyoruz. Bir yerde bir yer sarsınıtısı olduysa bir Celal tecellisi veyahut üstümüze başımıza bir arıza geldiği zaman biliyoruz ki Celal tecellisi, veya bir komşu ile tartışıyoruz bağırış çağırış gürültü Celal tecellisi bu kadarını biliyoruz.

Ama peygamberimiz bütün alemler düzeyindeki Celal tecellisini bildiğinden korkusu o kadar fazladır. Ayrıca korkusu kendinden değil bizler içindir. Yani ümmeti için korkuyor. Bir insan mesleğinde her hangi bir şekilde ne kadar ihtisas sahibi olursa o kadar çok dikkatli olur, titiz olur ve korkuda olur. Bu korkudan kasıt ihtiyatlı olur manasınadır, ama bir kişi çalıştığı işte ne kadar bilgisiz ise o kadar gafil olur o kadar korkusuz olur. Hani "*Cahil cesareti*" derler ya, yaşlı olan tecrübeli şöför hız sınırını aşmaz, aşamaz sonradan başına gelebilecekleri görür tedbir alır, veya hafife indirmeye bakar. Ama tecrübesiz olan delikanlı gaza basmak suretiyle etrafındakileri geçmek için sonunda başına gelen trafik kazasıdır. İşte "*cahil cesareti*" dedikleri budur.

Yani bilenin bilgisi ne kadar artarsa ihtiyatı o kadar artar korkusu da o kadar artar çünkü daha neticeyi olmadan görmüş gibi müşahede etmiş olur. Bunlar Celali tarafı ama bir de bu işin Cemali tarafı vardır. İşte Cemal-i İlahiyye Cemali isimler "Bast" ismi, "Rahman, Rahim" ismi, "Hay, Vedud" isimleri O'nda o kadar büyük o kadar geniş, o kadar gelişmiş haldedir. Yani burada bahsedilen sadece Celal tarafıdır, yani "En çok bileniniz ben olduğum için en çok korkanınız benim" dediği bu hadisedir. Biz O'nu bu kadar idrak edemediğimiz için korkumuz o kadar fazla olmaz. Sonra biz korksak, korksak kendi fizik bedenimiz tarafından ve çevremiz yakın akraba eş çocukları düşünerek korkarız. Ama O şu an yeryüzünde yaşayan bir buçuk milyar hepsinin akıbetinden korkmasıdır. Neden çünkü hepsi O'nun ismi ile var ve ahirette O'nun ismi ile ortaya çıkacaktır.

Yalnız bu mesele gelince şöyle de bir durum var, acaba onun ümmetinden bir bakıma sizin "*Evleniniz çoğalınız sizin çokluğunuz ile ahirette iftihar edeceğim*" buyuruyor, bunu neden teşvik ediyor, burada aslında dervişliğe teşvik ediyor. evleniniz demesi birbirinize muhabbet ile yaklaşınız, manasınadır. Ev halkı olunuz yani ehl-i beyt olunuz, diyor. Tabi zahiren fiziki evliliği de ortaya koymuş oluyor, çünkü İslamiyette Hıristiyanlık gibi ruhbanlık yok kemalat vardır. Evlilik de bu hayatın kemalatıdır.

Şimdi sisteme göre yani irfaniyet hakikatı sistemine göre bazılarımız daha henüz ümmet-i Adem bile olmuş değiliz. Neden, kendimizi tanımadığımız için o sahaya daha ayak basmadığımız için ve hayel ve vehim cennetinden Adem-i manayı yeryüzüne beden arzına indiremediğimiz o şuura erişemediğimiz için daha henüz Adem bile değiliz. Diyelim ki yavaş yavaş ilerliyoruz, Adem ümmeti olduk, geldik Nuh ümmeti olduk, İbrahim ümmeti olduk, Musa ümmeti olduk, İsa ümmeti olduk, Muhammed ümmeti olduk. Gerçi zahirende olsa "La ilahe illallah Muhammedür rasulullah" diyen kimse Ümmet-i Muhammed'dir.

Peygamber efendimizden sonra dünyaya gelenlerin hepsi inkar da etseler tasdik de etseler Ümmet-i Muhammed'dir. Bugün yeryüzünde Hıra dağında Peygamberimize peygamberlik geldiği gününden sonra dünyaya gelenlerin hepsi İslamdır, Müslümandır. Çünkü devir Muhammedi devridir. Sultan O'dur, o zaman müntesib olarak her doğan çocuk belirtildiği gibi islam fıtratı üzere doğar deniyor zaten ailesi onu Mecusi yapar ateşperest, put perest yapar, ya Musevi veya Hıristiyan yapar. O halde surete baktığımız zaman hepimiz Müslüman hükmü içindeyiz Muhammedi hükmü içindeyiz, ama meratip itibariyle acaba nerede olacağız.

Adem (as) düzeyinde mi olacağız yoksa geldiğimiz mertebe Nuh (as) sınırları içinde mi olacağız, İbrahim (as) ümmeti sınırları içinde mi olacağız, Museviyet sınırları içinde mi olacağız, İseviyet sınırları içinde mi olacağız, nasıl

olacağız? Böyle bir ölçü de yok kayıtlarda, ancak şöyle olabilir belki Ümmet-i Muhammed iki tür sıralanması olabilir, iki bölüm halinde birisi sadece zahiren şeriat mertebesi olan Müslümanlar, belki bir tarafta gene Müslümanlar ama seyr-i suluk sıralamalarına göre sıralanmış Müslümanlar olarak da düşünülebilir. Yani irfan ehli tevhid ehli öyle bir sınırlama içerisinde olur, diğerleri de normal bir sıralama içerisinde olur. Belki de gene orada karışık olur hesap kitap kitaptan sonra herkes kendi yerine gider.

İşte bu şekilde hakikatı itibariyle ne kadar geniş manada ilahi hakikatleri biliyorsa kişiler bile tedbirleri korkuları o kadar fazla olur. Yani bir okuma yazma bilmeyen ile okuma yazma bilen bir kimsenin hayata bakışı çok değişik olur. Birisi daha çok okuyayım daha çok yapayım diye daha hassas olur birisi de bana bu kadar bilgi yeter köy yerinde ne olacak aileden gelen köy yaşamı bilgisi ile hayatı sürdürür temiz pak olarak sürdürür kimseye bir art niyeti olmadan ama ikisinin arası geleceği için bir olmaz. İşte meseleye böyle baktığımız zaman en çok korkan olduğu gibi en çok sevinen de odur. Çünkü Cemali isimlerin de tahakkuku O'ndan geçtiği için en çok sevinen de O'dur, o yüzden insanlık alemini müjdeleyen en büyük müjdeleyen de O'dur. Tabi ki bunun karşıtı olacaktır. Sadece bize celali konuda ikaz edecek değil, o nisbette Cemali konularda da işte cennetlerde neler var diye bunların hepsi bildirilmektedir. Bunun yanında Cehennemde neler var diye de bildirilmektedir.

En çok duayı bize O öğretmekte, bu yüzden O'nun haline ulaşılması beşeriyet olarak mümkün değildir. Çünkü "Bana bakan Hakk'ı görür" diyen bir mahale ulaşmak mümkün müdür. Orada bize kaç türlü müjde veriyor, ikaz veriyor, bilgi veriyor, dikkatimizi çekiyor, aynı söz içerisinde bir sürü mana gizlidir. Çünkü "Cevamiul kelim" olduğundan yani az sözle çok mana ifade eder kabiliyette olduğundan ki bütün esma-ı İlahiye cami, Sıfat-ı İlahi de cami olduğundan "Kelimelere cami" yani bütün ilahi kelimeler ne varsa hepsine cami manevi olarak. İşte o kendindeki manevi kelimeleri gerek kudsi hadisler şeklinde gerek hadis-i şerifler

şeklinde gerek Cenab-ı Hakk'tan aldığı vahyler şekliyle bizlere Müslümanlar başta olmak üzere bütün dünya insanlarına tebliğ etmiş vaziyette.

Eğer Peygamber efendimiz gelmeseydi yani İslamiyet gelmemiş olsaydı bugün batının orta çağ cehaletinden çıkması mümkün değildi. Batı İslamiyet geldikten sonra gelişmeye başladı. Çünkü Kur'an-ı Kerim ile birlikte İlm-i İlahiyye dünya semasına nazil oldu. Sıfat mertebesinden Esma mertebesine; Esma mertebesinden de dünya semasına bilgiler nazil oldu. Peygamber efendimizle beraber Hakikat-ı Muhammediye ilmi alemlerin ilmi bütün ne varsa ve Kur'an-ı Kerim'de de bunlara işaret edilerek lafsi olarak da ortaya getirildi. İmalı hani iki tür ayet var ya müteşabih ayetler olarak getirildi, sonra batılılar bu işi fark ettiler peygamberimizden sonra henüz İslamiyet uyuyor iken yeni buluşlar fetihler yapmaya başladı islam alemi, batılılar baktılar ki çok gerideler Müslümanlar neden bu kadar ilerlediler diye o zaman bizim kayıtları incelemeye başladılar.

Baktılar ki ufuk çok geniş ama kendi şartlanmalarından inançlarından da geçemediler, bu sefer onları aldılar biraz form değişikliği yaparak kendilerine mal ettiler, daha sonra da bize sattılar. Ne kadar acayip bir iştir. Yani bizim tüccar malımız var diyelim, babalarımızın tarlaları var, ama o tarlaları biz ekip biçmemişiz, ötekiler gelmiş almışlar sürmüşler biçmişler orada çıkan hububatı meyveleri de bize satıyorlar sonra. Bizim tarlamızdı bize satıyorlar. Yaparlar biz de bu duruma düşmeseydik onları suçlayacak halimiz yoktur.

Yani islamın getirdiği bu güzelliklerini onlar alıp değerlendirdiler biz baştan 500 sene içinde ileri gittik ama sonra onlar baktılar ki ilkel kavimler olarak kalıyor Müslümanların yanında nasıl bunlar gelişiyor diye o zaman bizim kitaplarımızı araştırıyorlar ve ilmi yönde buluyorlar. Ama Hakikat-ı Muhammedi ile birlikte İlm-i İlahi dünya semasına indirildi o zaman ulaşabildiler, eğer daha evvel bunlar olsaydı onlar kendileri de ulaşırlardı. Yoktu ki ulaşamadılar. İşte Kur'an-ı Kerim bunları bize hüthüt kuşu

dedi, Salih'in devesi dedi, ileride bu Salih devesi misalinden arada ot/bitki mertebesi olmadan su ve cemadat ile et üretileceğinin işareti olmaktadır. Bir gün gelecek Tv yayınlarından gösterdiği eşyanın kokuları da duyulacak.

Yani gül bahçesini gösterirken onun güllerin kokusu da hissedilecek, hangi sahne gösteriliyorsa o sahneye ait kokular da hissedilecek. Bunu nereden biliyoruz Yusuf (as) ın gömleğinin kokusndan biliyoruz. Nereden geliyor koku, Mısır'dan Şam taraflarına geliyor, bugünkü İsrail'in bulunduğu Kenan ili deniyor ya o taraflara geliyor koku. Yusuf (as) Kudüs mahalli, Yusuf (as) Mısır'da sandık içinde gömleğini saklıyormuş kardeşleri geldiğinde sandığın kapağını açıyor ve koku dışarı neşir oluyor. Bu koku anında Kudüs'te Kenan ilinde olan Yakup (as) a gidiyor.

O kadar yol az değil rüzgarla gitti desek rüzgar onu savurur dağılır gider. Ama öyle bir sistem ile gidiyor ki hiç bozulmuyor. "Yusuf'umun kokusunu duyuyorum" diyor çünkü o gömlek Yakup (as) dan geçti Yusuf (as) a, o kokuyu biliyor. O'na da İbrahim (as) dan geçti gömlek. Yani o gün o koku duyulmuşsa bugün de o koku duyulacaktır. Belki Yusuf (as) ın hayat hikayesinin Tv dizisi olarak yapmışlardı belki yine de o hikayeyi yapıp koku üreten Tv lerde göstereceklerdir. Zaman içerisinde kütleyi de getirecekler ki onu da Süleyman (as) ın vezirinin Belkıs'ın tahtını San'adan Kudüs'e getirdiği gibi.

Yani Kur'an-ı Kerim'de müteşabih diye yani teşbihat olarak bildirilen her şey Muhkem hükmüne girecektir. İşte bir çokları muhkem oldu, işte böyle de "En çok korkanınız benim" dediği gibi en çok muhabbetli olanınız da benimdir onun karşılığı.

2. Soru: *Sıfat veya Zat mertebesinden bir tecelli zuhura gelirse tecelli eden mertebenin hükmü geçerlidir. Zuhura gelen Ef'al mertebesinde her tecelliyi kendi mertebesinden nasıl değerlendiririz?*

Bu hadiselerin durumuna bağlıdır, bedenimize, fiziki olarak malımıza çevremize gelen herhangi bir tecelli eğer az önce de bahsedildiği gibi zarar gibi gözüken tecelli ise

aslında zararı yoktur fayda vardır da o fayda bir sonrasında gelir, o ef'al mertebesi maddi manada olursa ef'al tecellisi olmaktadır. Ama ilmi manada bir tecelli olursa yani kişinin aklına gönlüne herhangi bir şey gelirse o gelen mevzu hangi mertebe itibariyle ise o mertebeden gelmiştir. Ancak bu saha çok tehlikeli bir sahadır, gelen herhangi bir tecelli "varidat" diyorlar, "zuhurat" diyorlar, "ilham" diyorlar o şekilde tarif ediyorlar buna "misafir-i gaybi" , "Misafir-i hakiki" diye belirtiyor Muhiddin-i Arabi Hz leri Lubb-ul lüb de.

Eğer geldiği yerde güzel bir kabul görürse Hakkani olarak çıkar. "Eğer geldiği yerdeki gönülde o kişinin aklında idrakinde kendine yaraşacak yer bulamaz ise o kişinin yaşadığı hale bürünür, hale girer" diyor. Yani bize gelen ilahi bir tecelli, anında eğer bizde eksi bir hal var ise biz onu o hale sokmuş oluyoruz. Yani gelen İlahi tecellinin hakkını verememiş onu yanlış yerde kullanmış oluyoruz. Bu da bizim için vebal teşkil ediyor. Çünkü Hakk'tan gelmiş temiz bir feyiz, fiyuzat-ı İlahiye, eğer orada temiz bir yer bulabilirse oraya misafir oluyor, o kişiye bir lütuf oluyor, temiz olarak. Ama geldiği yerde hayal vehim cinlerin tesiri olan bir sahaya geliyorsa onun hükmüne giriyor.

Çünkü latif, nurani olduğundan o hale girebiliyor. Çünkü Cenab-ı Hakk'tan gelen bütün tesirlerinde de Esma-ı İlahiye olduğundan Esma-ı İlahiyenin içerisinde de zıtları olduğundan Celal de olduğundan bakın Cemalli perdelenmiş Celali ortaya çıkmış oluyor. Suyun rengi kabının rengine dönüşüyor. Kap bizim vücut varlığımız renklenme de ahlakımızdır. Büyüklerimiz bizlere şifreleyerek neler bildirmişler, bu yüzden gerçekten de çok şanslı insanlarız, ümmetiz, peygamberimiz başta olmak üzere diğer büyüklerimiz rabbımıza şükrederiz. Bir şey gelir insan pişman olur keşke yapmasaydım diye bu insanda "Kabz" yapar sıkıntı yapar, ama bir başka şey olur neticesine baktığı zaman iyi ki bunu yapmışım der huzur bulur, "Bast" esması faaliyete geçer. İşte ne kadar Bast'lı yaşadığımız hallerimizi uzatabilirsek çoğaltabilirsek bir bakıma

peygamberimizin o namazda "saflarınızı sık tutunuz" hali günlük yaşantımızda da sürdürmüş oluruz.

Bizim kardeşlerimiz camiye giderler, cami de 300 kişilik camidir, 25 kişi cemaat vardır, iki sıra yapar "saflarınızı sık tutun" hükmü ile insanları sıkıştırır rahatsız olacak duruma gelir cemaat. Halbuki caminin arkası boş durmaktadır. Sadece saflar camide mi vardır, bunun manası "Saf hallerinizi sık tutunuz" demektir yoksa camide sıraları sıkıştırınız anlamında değildir. İşte biz onu oraya bağlayarak kayıtlıyoruz kendimizi bir de misal olarak "Omuzları sahabe-i kiramın sık durmaktan eskirmiş" zaten o günlerde bir tane Mescid-i Nebevi vardı, Müslümanlar gittikçe çoğalıyorlardı ve sıkışın sevap kazanırsınız diye insanları bir tek mescidin almasını sağlıyorlardı.

Ama biz gerek hadis-i şerifler gerek kudsi hadisler gerek ayet-i kerimeleri bir yönüyle bağlıyoruz, yine peygamber efendimiz diyor ki "La salate illâ bi huzuru kalp" kalp huzuru olmazsa namaz tamam olmaz. Şimdi sıkıştık rahatsızlık başladı nerede kalp huzuru, sıkışmanın verdiği rahatsızlıktan kendini namaza veremiyorsun nerede kalp huzuru. Hele o yazın sıcakta terleyen kişilerin sıkışık halini düşünün, yani bir şeyi sadece bir yönde düşünmemek gerekiyor.

İnsan her şeyi üretebiliyor, güzelliği de üretebiliyor, eksiyi de üretip çoğaltıyor. İşte Cenab-ı Hakk öyle bir bereketli zaman ve makine ruh ve nefs vermiş bize ki tarifi mümkün değildir. Yani içinde yaşıyoruz kendi kendimizi tarif etmemiz mümkün değildir. Bu kadar büyük bir değerimiz var, ama bazen kolu ağrır başı ağrır, o kadar da olacaktır. Burası cennet değil ki ağrısız sancısız sıkıntısız, bir saha olsun. Ama burası cehennem de değil ki bütün ömrümüz sıkıntıda ateşte yanmada ahda vahda geçsin. Cennet ile cehennem birlikte yaşanıyor ki, burası bütün meratib-i ilahiye yani diğer mertebelerin içinde yaşanan en kemalli yerdir. Burası cennetten de değerlidir. Hadi cehennemi bırakalım da cennetten çok değerlidir burası.

Çünkü oralara gitmeyi burası hazırlıyor. Cennete gidenler eğer dünyaya gelmemiş olsalar gelmeden gitseler onlar

yarım cahillerdir. İsterse cennet ehli olsun yarım cahildir. Doğrudan cehenneme gitmiş olsalar onlar da yarım cahildir. Cehennemdekiler cemali isimleri bilmezler, Cennettekiler de Celali isimleri bilmezler. O zaman oranın kıymetini bilmezler. Biraz acıyı bilecek ki tatlının değerini bilsin. Rahat olduğumuz zaman Allah aklımıza gelmiyor sıkıştığımız zaman "Allah" ım diye bağırıyoruz.

Velhasıl böyle gelen tecelli-i İlahinin mertebesini tesbit edebilmek için geldiği forum şekline bakmak lazım, fiziki manada gelen her türlü sıkıntı bir bakıma ef'al mertebesi itibariyle gelmektedir, ama gönlümüze gelen bazı tecelliler duygular da hangi mertebe düzeyinden ise, Sıfat mertebesi düzeyinden mi Zat mertebesi düzeyinden mi, o geldiği mevzu ile tesbit edilecek hadise olmaktadır.

Tecelli gelecek o yola çıkıyor, mesela yağmur yukarıda bulutlar olduğu zaman gösteriyor ki bu yağmurun öncüsüdür, yağacaktır ama nereye yağacaktır bilmiyoruz. İşte bu şekilde o faaliyete geçirecek bilgisayar mause gibi bir uyarılıyor o yola çıkıyor, yola çıktığı zaman o öncü beyin o gün o sahada çalışan beyin her zaman aynı şey alınmaz, veya Cenab-ı Hakk orasını açar, oraya onu verir, nasıl Yakub (as) ın oğlu hakkında çocukları bir türlü babasını inandıramadılar. Çocukları hep öldü, onu kurt yedi diyorlar ama onda Yusuf'un yaşadığı hakkında hep ümitli idi. Neden çünkü o sinyal ona hep geliyordu. Eğer mutlak manada orada Yusuf (as) öldürülmüş olsaydı ona gelen o ilahi muhabbet kesilirdi. Yakub (as) onun farkındadır.

Peki o zaman neden o kadar arkasından ağladı? Çünkü hep Yusuf dedi de onun için. Yani Allah demedi, Yusuf'un peşinde koştu. Kendi işini kendi uzattı, bu tabi bir ibretti, biz bunu söylerken Yakub (as) suçluyor değiliz, bize örnek olması bakımından, eğer rabbından istemiş olsaydı Yusuf (as) ne Mısır'a giderdi ne de başka yere, Allah O'nu bir yerden karşısına çıkarırdı. Yusuf (as) da emirlerden yardım istedi Allah'tan değil de emirlerden istedi ve işi biraz daha uzadı. Demek ki o mertebenin biraz daha halka dönük tarafı varmış.

Ama zindandan çıkarken zindan arkadaşlarına verdiği bir bilgi var, Yusuf Suresi 39. Ayet يَا صَاحِبَيِ السِّجْنِ ءَأَرْبَابٌ مُتَفَرِّقُونَ خَيْرٌ أَمِ اللَّهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ "Ey zindan arkadaşlarım farklı farklı Rablarınız mı daha hayırlıdır, yoksa Vahid ve Kahhar olan Allah'mı daha hayırlıdır" diye bize istikametimizi de göstermektedir.

Allah cümlemize kolaylıklar versin inşallah..

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Bismillâhirrahmânirrahîm.

Cd-20-Alemlerin bir namaz hükmünde olduğunu öğrendik.

Bugün 13/10/ 2017 Cuma günü öğleden sonra arkadaşlarımızla kardeşlerimizle küçük bir sohbet yapalım istedik, bu arada Hulûsi Bey kardeşimizin bir sorusu var o soru istikametinde sohbetimizi oluşturalım inşallah. Buyurun sorunuzu sorun.

Hocam, şimdi bu alemlerin bir namaz hükmünde olduğunu öğrendik, ki namazın rükünlerinden secde rüknünü cemadadlar (madenler) ifa ediyor, kıyam rüknünü bitkiler gerçekleştiriyor, rüku rüknünü de hayvanlar meydana getiriyor. Tabi insan bunların tamamını bilinçli olarak yapıyor ayrıca Tahiyyatta bütün yararlandığı varlıkların tesbihatını Allah'a sunmuş oluyor. Yani bu alemlerin bir namaz hükmünde olduğunu buradan anlıyoruz. Peygamber efendimiz Mirac'a çıktığında bütün perdeleri açtı

son perde ye geldiğinde "Dur Rabbin namaz kılıyor" diye bir hitap geldi.

Sorumun birinci kısmı "Dur rabbin namaz kılıyor" derken ki peygamber efendimizin rabbi hassı Alemlerin rabbi olan Allah'tır. Dolayısı ile bütün bu alemdeki olaylar Allah kapsamı içindedir ki ayetle de sabittir, acaba sorumun birinci bölümünde "Dur Rabbin namaz kılıyor" derken ef'al alemindeki faaliyetler mi kastedilmiştir.

Sorumun ikinci kısmında da peygamber efendimiz bu kadar perdeleri aştığı halde "Dur" ve "Rabbin" diyor yani ikilik var burada, bu mertebede de hala ikilik devam mı ediyor?

Cevap: Şimdi evvela kısaca şunu iki kelime ile söyleyelim, burada bahsedilen "Dur rabbin namaz kılıyor" hükmü peygamber efendimiz muhatab alınarak söyleniyorsa da, O'nun şahsında bütün bu hakikatler bizlere aktarılıyor. O'nun bundan ayrı kalması bilememesi diye bir şey söz konusu olmaz, çünkü bütün alemlerin genel olarak ilmi Hakikat-ı Muhammediye üzerine yüklendi, kendisi de Hakikat-ı Muhammedi'yenin nokta zuhur mahali olduğundan onun üzerinde bireysel varlık olarak vakti geldikçe peyder pey çıkmakta ve çıkmıştır. Ancak bütün bu ilm-i İlahiye'deki oluşumlar biranda bir mahalden çıkması mümkün değildir.

Yani bir insanın bir ömür boyu yiyeceğini bir oturuşta sofrada yemesi mümkün değildir. Ama zaman içerisinde bir ömür boyu yiyeceğini tüketiyor. Bu hadiseler de böyledir peygamber efendimizin şahs-ı mübareklerinde 23 sene içerisine yayılarak kendisindeki hakikat-ı ilahiye ilimleri ortaya çıkmış ve bu çıkışlar sadece kendi Zat'ına göre kendi Zat'i anlayışı yönüyle değil bizlerin anlayabileceği şekle indirilerek nüzul denen budur, manasının hafifleştirilerek beşer sahasından onlar anlaşılarak yukarıya doğru çıkılsın. Eğer olduğu gibi Kur'an-ı Kerim bize gelmiş olsaydı Ümmül Kitaptan oradan Levh-i Mahfuz'a indirildiği gibi gelseydi biz hiçbir şey anlayamazdık.

İşte peygamberimizin hayatında geçen bu hadiseler, kendisi başta olmak üzere o da o anda onu idrak ediyor, ama onun üzerinden daha çok bizlere lazım oluyor, işte böyle dikkatimizi çektiği için biz de bunun hakikatini araştırmaya çalışıyoruz. Bakın bu soru aslında hepimizin aklına gelen bir sorudur belki lisana getiremiyoruz olabilir, ama bizden evvelkiler de bunu sormuşlar araştırmışlar, bizim içinde bulunduğumuz nesil yüz senelik bir nesildir, her yüz senede bir ara nesil geçmektedir. Nesil deyince ; Adem (as) dan Hz Rasulullah'a kadar gelen süre bir nesildir. Biz bir paket nesiliz, bizden sonra da bu nesiller gelecekler yer yüzene bizden evvel de geldiler geçtiler, halen başka gezegenlerde de bizim paket programımız gibi bizim neslimiz gibi başka nesiller de vardır, olmaması da mümkün değildir. Allah'ın sonsuz Kudret-i İlahiye'si içerisinde bütün bu alemleri sadece bizim şu içinde bulunduğumuz neslimiz için mi halk etti? Hayır biz de o nesillerden bir nesiliz ve şanslı nesiliz Hz peygamberden sonra dünyaya gelmiş olmamızdan dolayı bütün ilahi ilimleri biz bilmiş oluyoruz, onlar bize miras olmuş oluyor.

Daha evvel peygamberler süresinde bilinmeyen ilimleri Ümmet-i Muhammed biliyor, şükrederiz. Şimdi bu bir bütün olup bu neslin içinde de her yüz senede bir dünyada ne kadar insan varsa değişiyor. Öyle olunca bu nesiller de kendi içlerinde bu ilimleri kendileri aktarıyorlar, kendilerinden sonra gelen nesillere de aktarıyorlar. Dolayısıyla peygamber efendimiz bu bilgileri bize bıraktı ümmetine bıraktı ilk günden beri bu düşünceler bu sorular bu araştırmalar, bu tecelliler aktarılarak devam ediyor. Belki bu şimdi konuştuklarımız bizden sonraki nesillere de aktarılmış olacaktır. Yani biz nasıl ki bizden evvelkilerden istifade ediyoruz, Allah hepsinden razı olsun çok büyük miraslar bırakmışlar, bu nakledilerek bizden sonrakilere de geçiyor geçecektir, sadece tevhid ilmi değil bütün ilimler, tıp ilmi, hukuk ilmi, gök ilmi, astronomi, deniz ilmi hep nesilden nesile aktarılıyor.

Şimdi Rab meselesine gelince "Dur rabbın namaz kılıyor" hükmünü anlayabilmemiz için evvela başlara gelmemiz

lazımdır. “Dur rabbın namaz kılıyor” yani namaz ile ilgili, bir konu bu, bu konunun başlangıcı Kevser suresinde إِنَّا أَعْطَيْنَاكَ الْكَوْثَرَ فَصَلِّ لِرَبِّكَ وَانْحَرْ Orada diyor ki “Dur rabbin namaz kılıyor” burada ise başlangıçta ise “ Rabbın için namaz kıl” biz bunu nasıl anlıyoruz, “Allah’a namaz kılacağız” ve وَانْحَرْ namaz kılacağız kurban keseceğiz, Kurban bayramı sabahları da bu ayetleri okurlar, işte “Rabbına namaz kıl kurbanını“ kes diye orayı mesned gösterirler. O sahada doğrudur, ama biraz işin derinliğine gidildiği zaman فَصَلِّ emir olarak “sen namaz kıl” kılayım da kimin için لِرَبِّكَ rabbın için namaz kıl, bakın ifadeye çok dikkat etmemiz gerekiyor. Bu namaz senin için değil, açık olarak فَصَلِّ bıraksa senin için olacak ama, şartı var orada لِرَبِّكَ “senin rabbın için” bu namazı kıl. Peki burada hangi rabdan bahsediyor, Rabbul Erbab olan Allah mı kasdediliyor, yoksa birey olan kişinin kendi rabbı hası mı kasdediliyor. İşte burada bir faaliyet bir çalışma olduğundan kurban da arkasından geldiğinden bir fedakarlık gözüktüğünden bu saha da kula ait bir saha olduğu anlaşılıyor. Rabb-ul Erbab’ın bunlara ihtiyacı yoktur. O halde orada düşüneceğimiz olan rab Rabb-ı Hass olan veya bütün Esma-ül Hüsna’nın sahası olan bir sahadan bahsediliyor.

Rabbın için namaz kıl dendiği zaman bizden bir yardım isteniyor. Hani la teşbih “Şu fakire şu parayı veriver bu sana dönecektir bu senin içindir” her ne kadar onu oraya veriyorsun ama aslında o sana dönecektir, senin içindir, dolayısıyla o da bundan faydalanmış olacaktır. Yani o parayı görünüşte o fakire ver, veya bina yapılıyor, o binaya ver. Yani eksik bir şeyin tamamlanması için kemale ulaşması için yardımcı ol ifadesi çıkıyor.

Namaz da bütün ibadetleri kapsamına almaktadır. Orada sadece Kıyam, ruku, secde, tahıyyattan bahsedilir, namaz bütün islami hakikatlerin cem olduğu yerdir. Bütün hepsini kapsamına alır ve en yüksek ibadet halidir. Bunu yapan başta bireysel olarak yaptığında "Abid" olur, ibadet olur, ama kemalde yaptığı zaman buna "Ubudet" denir. İbadet kulun fiili, Ubudet ise Hakk'ın fiilidir. Yani namaz ef'al mertebesinden Zat mertebesine kadar bütün sahada işlenen ne varsa hepsini kapsamına alır. O halde burada فَصَلِّ hükmünü çok geniş olarak bakmamız gerekiyor. Çünkü arkasından لِرَبِّكَ وَانْحَرْ kurban kesmek ise Emmare Levvame mertebelerinde bizim kendi nefsimizi kurban etmemizdir, فَصَلِّ لِرَبِّكَ وَانْحَرْ dediği odur aslında. Yani dünyaya ait sevdiğiniz neleriniz varsa onları kes yani bünyenden dışarıya at, manasındadır.

Şimdi biz gittik zahiren bir kurban aldık getirdik, kestik, kestirdik hayvanın canı gitti bize bir şey olmadı ki, kesmekten kasıt biraz canın acımasıdır. Biz ne yaptık işte cebimizden Kurbanlık koyunun değeri kadar para verdik, para da bizim dışımızda kurbanlık da bizim dışımızda. Bizim özümüz ile ilgili bir şey olmadı. Ama aklımızda yardım ettik o sahayı eleştirme manasında demiyorum, o sahada diyecek bir şey yok, orada geçerli olan o anlayıştır. Kurbanımı aldım kestim Allah kabul etsin iyi niyetimle, ama hadise ve ayet-i kerime sadece o mertebe ile sınırlandırılamıyor, mümkün değil Allah kelamında Şeriat, Tarikat, Hakikat, Marifet bütün mertebeleri içinde bulunduruyor. Öyle olmazsa Allah kelamı olmaz.

Eğer Kur'an Azimmuşan'dan açtığımız herhangi bir ayet-i kerime sadece tek bir manada bırakırsak ondan biz faydalanamamış oluruz. Yani genel manada asli olarak hakikatinden özünden faydalanamamış oluruz. Sadece lafzını söylemiş oluruz ve lafzının karşılığı olan sevap

kazanırız. Bu da gayet güzeldir, ama biz insan, halife olarak halk etmiş olduğu bu mübarek varlıkları hepimiz bir yönümüzle "Mübarek varlıklar" ız, çünkü üzerimizde nefha-ı İlahiyye taşıyoruz. İşte bize yakışan kardeşimiz olan bir batında doğan Kur'an'ı kardeşe yakışır bir şekilde ona itibar etmemiz gerekiyor. İtibar etmemizin en büyük hali de O'nu anlamak iledir, başımızın üstüne koymakla değildir.

O bir hürmet vesilesidir, ne kadar çok susan Kur'an'ı – Kur'an-ı Samit'i göğsümüze bastırsak onun içindeki meyveyi yemedikten sonra biz ona sadece bir muhabbet beslemiş oluruz. Bu da iyidir inkarcılara göre, ama iyinin iyisi lazım olan insanın asaletine lazım olan kardeşinin ne halde olduğunu bilmesidir. Sıkıntısı varsa sıkıntısına yardımcı, hoşluğu güzelliği varsa onu paylaşmaktır. İşte her Ayet-i Kerime'nin Şeriat mertebesinden, Tarikat mertebesinden, Hakikat mertebesinden ve Marifet mertebesinden anlaşılması mertebesi vardır. Kur'an-ı Kerim'i böyle okuduğumuz zaman biz Kur'an okumuş oluruz. Yoksa Furkan okumuş oluyoruz. Yani "Farklılık alemi" işte İsa (as), Musa (as) vardı, Nuh (as) vardı ve de bunları dışarıda var olan kimliklermiş gibi olarak gibi okumaktayız hal bu ki onlar hep bizi anlatıyor. Şimdi fazla uzatmadan فَصَلِّ لِرَبِّكَ bakın Rabbın için namaz kıl yani bu işi onun için yap, herhangi bir şey için yapılan şey de o kişiye yardımdır. O varlığa ne tavsiye ediliyorsa yardımdır, bakın o zaman bizim mertebemiz değişmekte yukarıya çıkmakta yardımcı olmakta durumuna geçmekteyiz. Peki o zaman bu alemde kişinin ilk yardım edeceği şey kendinedir. Bir kimse kendine yardım etmezse başkasına yardım etmesi ne işe yarayacaktır. Onun işine yarar ama kendisi zarar çeker çünkü vaktini kendinin dışında harcamıştır. Sevap kazanır o ayrıdır ama kendini kazanamaz. Bu alemde de kişinin en büyük sermayesi vaktidir.

Vaktimizden başka hiçbir şeyimiz yoktur, vaktimiz bitti işimiz bitti, neyimiz varsa hepsi bitti hiçbir işe yaramaz kullanamıyoruz vaktimiz bittikten sonra. İşte burada "Rabbin için namaz kıl" dediği Cenab-ı Hakk'ın bize

doğumumuzla birlikte ayrıca anne ile birlikte yolculuğa çıktığında o namzet Cenab-ı Hakk ona hani 120. Gününde ona ruh üflenir dendiği gibi bu saha içinde Esma-ül Hüsna ile Esma-ı İlahiyyeyi böylece yüklemiş oluyor. Bütün varlığına kimliğine o küçücük hücre de hepsi yüklenmiş vaziyettedir. Sonra o geliştikçe açılımları başlıyor.

Bu çocuk dünyaya geliyor, çevre şartlarından etkileniyor, çevrenin hayata bakışından etkileniyor, okulda bir başka türlü etkileniyor, bu faaliyete geçtiği zaman yavaş, yavaş emekleme taytay, ayağa kalkma, yürüme, süreleri içinde bu hareketleri nasıl yapıyor, kendinde olan Esma-ı İlahiyeyi kullanarak yapıyor. Basar esması olmasa o çocuk göremez, Kelam esması olmasa o çocuk konuşmaz, Sem duyma esması olmasa o çocuk duymaz ve konuşamaz. İşte böylece bütün özellikler o çocuğun içerisinde mevcut ancak bunu çocuk iç güdüsü olarak kendi kimliğini oluşturduğunda orada bir nefsani varlık oluşuyor, yani hep benim olsun, benim olsun çocuklara bakarsınız bazen bir sürü oyuncak vardır hepsini kendisi almak ister.

İşte o hep benliktir. İşte burada Esma-ı İlahiye esma-ı nefsiyeye dönüşüyor. Bakın isim değişince manalar da değişiyor. Aslı itibariyle Hakk'a ait esma-ı ilahiye ama faaliyet alanına geçtiği zaman biz sahiplendiğimiz zaman o çocuk farkında olmadan bunların hepsine sahipleniyor, benim, benim diyor, maddeye sahiplendiği gibi kendi içindeki Esma-ı İlahiyeye de sahipleniyor. Böylece bu esma-ı İlahiye öksüz ve yetim kalıyor. Bakın içimizdeki Esma-ı İlahiye yetim kalıyor. Neden? Akl-ı Kül'den kopartıldığı için veya koptuğu için ayrı kaldığı için. Sıla-ı Rahminden ayrı kaldığı için yetim ve öksüz hükmüne düşmüş oluyor. İşte bunun açılımı فَصَلِّ لِرَبِّكَ rabbın için namaz kıl. Yani sende bulunan Esma-ı İlahiye'yi hakikatına döndür. İlahi manada bunları kullan, aslına döndürerek kullan işte bunları yaptığın sürece olan çalışmalarının ismi فَصَلِّ namaz kıl hükmünde çünkü namazın içinde bütün faaliyetler bütün eğitimler ne varsa hepsi vardır. İşte bir kimse bu sahada eğitim almaya

tatbik etmeye başladığında ilk yapılan iş zaten de o oluyor belki farkında olmuyor insanlar, tesbih çekmeye başlıyor, kendisinde “Subbuh ve Kuddüs” isimleri daha evvel ötekiler tarafından o saha kullanılıyor iken o sahadan attırılıyor kendi salih hükmüne dönüşüyor Esma-ı İlahiye. Yapılan sohbetlerde, Kur’an-ı Kerimlerde, oruçlarda diğer fiziki namazlar ile birlikte Esma-ı İlahiye bir tane iki tane üç tane zaman içerisinde hepsi bunlar hayelden alınıp işte mücadele burada nefis bunları bırakmak istemiyor. Nefsin elinden alınıp ruhani hale dönüştürülmek gerekiyor. O zaman bunlar yetimlikten kurtulmuş anası babası aslı olan Esma-ı İlahiye ailesi veya cemiyeti veya cemaati olarak bizlerin helal kullanma sahasına dönüştürülmüş oluyor.

Daha evvel nefsani manada kullandığımızda onlar bize helal değildir. Çünkü yerlerine oturtmuş değiliz. Bu arada bu hüküm herkes için geçerli ama bilinir bilinmez ayrı konudur, ama ayrı olan herkesin Rabb-ı Hasının başka istikamette olmasıdır. Celali isimleri yani dünya kimselerini bir tarafa bırakalım, onların da rabb-ı hasları var ama onu nefs-i emmare eline almış, her bir esma rabb-ı Hass yani en üstüne çıkmış vaziyette onlarda, işte ehl-i iman olmayanların biraz sol anlayışlı olanların halleri budur, her bir esma bir rab onlarda. Bir bakıyorsunuz oradan bir parlama yapıyor bir bakıyorsunuz buradan bir parlama yapıyor, bütün esma-ı İlahiyeyi nefsi manada kullanıyor.

Ama Hakk yolunda olan şeriat mertebesinde olanlar bu hakikati bilmeseler de ama şeriat hudutları içerisine girdiklerinden emir ve nehy tavsiyelerle bu sahayı korumuş oluyorlar. Sahanın dışına çıkmadıkları için nefs-i emareye fazla düşmüyorlar gerçi gene nefs-i emmare var, yapmış oldukları ibadetler onları biraz dengeli kontrollü tutabiliyor. Tarikat mertebesine gelindiği zaman onun biraz ilerisi gene ibadetler var bir fark olarak duygusallık vardır. Şeriat mertebesi ile tarikat mertebesi arasındaki fark duygusallık farkı vardır.

İnsanlar şeriat mertebesinde donuktur, camiye gideriz imam efendi vaaz eder, sözleri donuk bir muhabbet yok, tenkit manasında söylemiyorum, yanlış anlaşılmasın, orada

konuşuyorlar Allah razı olsun, o bilmese bile biz o söylenenden birkaç kelime alsak bize yeter, oradaki harcanan zaman için yeter. Şeriat mertebesinde donukluk var, tarikat mertebesinde biraz duygusallık var, şeyh efendi muhabbeti var, ama faaliyet yoktur. İrfani manada faaliyet yoktur. Ancak bir gurup vardır, şeriatı da vardır, tarikatı da vardır, Hakikati de vardır, Marifeti de vardır, onlar ayrı bu sıraya girmiyor.

Eğer tarikat mertebesinde kalmışsa güzel zaman geçirilir zikirler yapılır, hoştur, güzeldir, duygusaldır. Ama Hakikat mertebesine geçildiği zaman bu duyguların yavaş yavaş terk edilmesi lazımdır çünkü bu duygular perdedir. Şöyle diyelim şeriat mertebesinden Tarikat mertebesine geçerken duygulara ihtiyaç vardır, ama tarikat mertebesinden Hakikat mertebesine geçilirken o duyguların terk edilmesi lazımdır, çünkü mani olur. Hakikat mertebesinden Marifet mertebesine geçerken bütün mertebelerde olduğu gibi İlm-i İlahiyeye ihtiyaç vardır. İşte bütün bu sahalarda bilhassa tarikat ve Hakikat mertebeleri çevresinde bunlar geçerlidir, Marifet mertebesine geçilince bütün bunlar halledilmiş oluyor o süreye kadar.

Şimdi bir kimse bu halleri yaşadı, olabildiği kadar kendini dengeledi, kendindeki esma-ı İlahiyenin hakkını vererek bunlar Allah'ın geçici de olsa bana verdiği lütuflardır dedi, onun üzerine de Cenab-ı Hakk "Ey kulum madem ki sen bunu idrak ettin ben sana geçici vermiştim ama sen bunu hak ettin artık bunlar senin asaleten kendi varlığın olmaktadır" diye söyler. Tabi gök yüzünden bir melek gelip söyleyecek değildir, kişinin yaşantısında zaten bunlar anlaşılır, zuhura çıkar ve de bu Esma-ı İlahiye bize helal olur. Biz de helal mal kullanmış oluruz. Esma-ı İlahiye bizim nefsimizin hükmü içinde olduğu sürece o bize helal değildir. İşte bu türlü kişilerin hali "Veled-i nefs" olmaktadır. Biraz ağır olacak biraz ilerisi "Veled-i Zina" olmaktadır, Allah etmesin.

İşte Hızır (as) ın öldürdüğü çocuk "Veled-i Nefs" çocuğudur. Hani Hızır (as) diyordu ya; "İleride bu çocuk ebeveynini öldürecekti" dediği budur işte. Birçok yol ehlinde

daha başlarda gördüğü zuhuratlarda “Ben evli değilim ama çocuğum olmuş ona süt veriyordum” hanımlar görür, “Benim üç tane çocuğum var ama bir tane daha varmış bilmiyorum nasıl gelmiş diye böyle zuhuratlar olur, işte bu tür zuhuratlar veled-i nefsin veled-i Kalbe dönüştüğünü gösterir. Şimdi bu şekilde kişi hayatını sürdürüyorken ve Rabları için de namaz kılıyorken hem fiili hem idraki manada hem onları yetiştirme manasında çabalar sarf ediyorken yolun seyrinde bir zaman gelir ki; kişi aciz kalır.

Yani fenafillah mertebesinde her şeyden aciz kalır. Bir bakıma kendini kayıp eder, yokluk haline düşer, eli ayağı bir şey tutmaz yaşamak istemez, yaşamayı gereksiz görür, o halin icabıdır yaşadıkları. İşte o zaman “Dur rabbın namaz kılıyor” olur. Yani kişinin fenafillah mertebesine geldiği zaman aciz kaldığı ibadetini yapamadığı zamanlarda “sen bir zaman rabbın için namaz kılmıştın o esma-ı İlahiye benim için namaz kılmıştın onun karşılığı olarak senin namazını ben kılarım sen üzülme” diye orada çok büyük bir müjde vardır. Peygamberimiz bu ayetin oradaki devamını bize bildirmektedir, neticesini bildirmekte ve de çok büyük bir irfaniyet ortaya koymakta ki zaten efendimizin hali de odur.

“Venhar” işte orada “Kurban kes” dediği “sevdiğin şeyleri kes” bu arada artık, nefsaniyetinden olsun kendi varlığından olsun her neyi seveceksen nefsin için değil Hakk için sev Hakk için sevdiğin şey helâldır, nefsin için sevdiğin aynı şey helal olmaz. Geçici olur ve zarar verir.

İttika sakınmaktır, Esma-ı İlahiyeyi nefsanileştirmekten sakınmaktır, asıllarına döndürmektir, bunun devamı olarak kemalde bu mertebeden yani fenafillahtan uyanıp ta Bakabillah’a geçtiği zaman bu ayetin devamı vardır, En’am Suresi 162. Ayette قُلْ إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ “benim namazım diğer ibadetlerim hayatım ve ölümüm Allah içindir” Bakın kendimiz için bir şey yok, Bakın bunlar Bakabillah sözüdür. Yani kişinin kendisi gene orada yoktur. Ama makam ölüm ve dirim yani kudret makamı

kadiriyet makamı hayat vermek almak, o da Allah'a mahsustur. Ölüm ve hayat O'na mahsus ve benim üzerimdeki hayat sana aittir demek suretiyle hakikatini anlamış olan bir kimsenin tarifi burada anlaşılıyor. فَصَلِّ Yola gidiş var, burada neticeye ulaşma var, Bakabillah mertebesinden ifade ediliyor ayet-i Kerime ama bu saha ile ilgilidir. Yani bu seyir ile ilgilidir.

Esma-ı İlahiye nefsi manada yaşandığı sürece batıl olur biz batıllaştırıyoruz. Nesil olarak bu devam ediyor. Şimdi sorulabilir, "Kevser nehiri yahut havuzu ile neslin ne ilgisi var çünkü nesil üzerine bu sure-i şerif geldi. Bu hakikatleri sana verdik senin neslin tükenmez, çünkü Esma-ı İlahiyeyi siz yaşatacaksınız o nesil yaşatacak onlar ise Esma-ı İlahiyeyi nefsileştirdiklerinden artık onların nesilleri gelmez kendileri epter beterdir, diye bakın ne kadar güzel manalar birbirinin içerisinde.

Kurbanda koç kesilmesi Şeriat mertebesinin hükmüdür bunların hepsi geçerlidir, orada yanlış bir şey yok, biz onun içindekinin içindekini anlamaya çalışıyoruz. Eğer ayet-i Kerimeyi sadece bu fiil içerisine alır da kapsamına alır da bırakırsak ayet-i Kerimeye haksızlık etmiş oluruz. Onun için yol kapalı değildir. Yani bir sahaya giriliyor, şeriat mertebesi sahasına giriliyor ama oradan yukarıya çıkış merdivenleri de vardır. Yaşam sadece zemindedir denmiyor. Şeriattaki zahiri çalışma biz alemde olanın Adem'den çıkarmaya çalışıyoruz. Bunlar diğer kimseleri ilgilendirmiyor.

Kimse bunlarla mükellef de değildir, bizler fiziki manada kurban kesmekle mükellefiz. Bir insan suret olarak kurban kesmese bu bilgileri bilse bir başka hallerde olsa o gene Kurbanını kesmemiş olur. Yani o hüküm üzerinden düşmez. İnsan bu hakikatleri bilmekle kurban kesmekten kurtulamaz. O kurban kesilecek kan akıtılacak o asgari müşterektir.

Hazmi Babam kurban kesmek için kurban pazarlarına gidermiş (rahmetullahil aleyh) dolaşırmış işte güçlü kurbanlar var her tarafta, bakarmış pek iltifat edilmeyen

kurbanlıklara bakarmış gider onu alırmış. Ucuz olduğu için değil mahrum kalmasın kurbanlık şerefine o hayvan da ulaşsın diye gider onu alırmış. Çünkü o tür kurbanlıkların satılmama ihtimali vardır. O da diyecek ki ben mahrum oldum kurban edilmekten, o kurban olmaktan şeref duyuyor, kendi mertebesi itibariyle.

Şeriat mertebesinin ittikası başka mademki mertebeler vardır buna inanıyoruz, o zaman her mertebede ittika varsa ayrı olacaktır. Hepsinde ittika anlayışı aynı olsa o zaman mertebeler yoktur bu çıkar ortaya. Şeriat Tarikat mertebesinde ittika başka Hakikat mertebesinde ittika başka, Marifet mertebesinde başkadır. Sadece zahiri manada sakınmak şeriat mertebesindedir. Yani günahlardan sakınmak fuhşiyattan sakınmak, haramlardan sakınmak içki içmekten sakınmak, bunlar şeriat mertebesindeki ittikadır. "Hasenatül ebrar seyyietul mukerrebun" hükmüyle ne kadar güzel söylemiştir. Bunun izahı çok zor pek açıklayan da yok zaten nerede nasıl olduğu yönünde.

Kurbandaki bir mana da sevdiklerinden geçmesi yani en üst sevgi Hakk'ın olması lazım geldiğini Hakk'a ait olunduğunun bilinmesi lazımdır. Selehattin Uşşaki Hz lerinin sözü Tuffet-ul Uşşakide geçer *"İttika malı elden çıkarmak değil gönülden çıkarmaktır"* diyor bu itikadır. Sakınma her an lazımdır, hatta tefekkürde bile her an sakınma, ittika çok dikkat etmemiz lazım gelen bir sahadır. İnsanın her an ayağı kayabilir, kimsenin kendine ait bir güvencesi yoktur, zaten olmaz da nereye gelirse gelsin güvencesi yoktur. Dünyada durduğumuz sürece güvencesi yoktur. Nice insanlar görüyoruz ki hele bu sahada gerçekten biraz yol almışlar, sonra biraz alkış görmüşler, bir bakıyorsunuz ki uçmuş gitmiş.

Neden böyle olmuş, çünkü ittikayı kullanmamış, ben buralara geldim geçtim artık geri mi döneceğiz gibi şeriatı devre dışı bırakmış tamamen kendi iç bünyesinde Esma-ı İlahiye tekrar nefsi hale dönüşmüş eğer gerçek manada فَصَلِّ لِرَبِّكَ hükmünü yaşamış olsa o kolay kolay bu duruma

düşmez ama bunları yaşamadan bir yerlere gelmişse yani yemek tam hakkıyla pişmeden o kaynamadan yemeğin belirli süresi içerisinde sunulmuşsa o yemekten tat alınmaz çabuk bozulur.

Al-i İmran Suresi 8. Ayette رَبَّنَا لاَ تُزِغْ قُلُوبَنَا بَعْدَ اِذْ هَدَيْتَنَا وَهَبْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ رَحْمَةً اِنَّكَ اَنْتَ الْوَهَّابُ "Sen bize iman yolunun kapısını açtıktan sonra bizi tekrar geriye dönenlerden eyleme" diyor. İşte en büyük tutunacağımız ikaz, ittika saplarından bir tanesidir. Hep hatırımızda olması lazım gelen şeydir. Kimse nereye gelirse gelsin hiçbir şekilde bulunduğu yere sahiplenmemesi lazımdır. Gelebilir "Hakk'ın nimetidir, Hakk'a aittir" der, ama "ben buraya geldim ben şöyle ettim böyle ettim" dedi mi, hemen nefsaniyet onu alıp götürüverir farkında bile olmaz. Hep takva, ittika lâzımdır.

Soru: Alemlerin bir namaz hükmünde olduğunu idrak ettiğimiz zaman daimi namazda mı oluyoruz?
Cevap: Daimi namaz hükmünü aşağı yukarı yaşayabiliyor, onu anlayabiliyor.

Cuma Suresi 1. Ayette يُسَبِّحُ لِلَّهِ مَا فِى السَّمٰوَاتِ وَمَا فِى الْاَرْضِ "Semavat ve arzda ne varsa hepsi O'nu teşbih etmektedir" o da ibadet hükmündedir. Yalnız siz onların tesbihlerini anlayamazsınız diyor, ama tesbih ediyor diyor ise rabbımız ediyordur ama biz anlarız anlayamayız o ayrı konudur. Ama en azından tesbih ettiğini biliyoruz. Onların tesbihlerini de değişik şekilde izah ediyor, Şit Fassında bu konudan biraz bahsediyor.

Bütün alemde ne kadar mertebe varsa bunların hepsi namazın içinde cami, toplanmıştır, işte namaz ibadetinin yapılması ile biz ancak şükrümüzü veya borcumuzu ödeyebiliyoruz yediğimiz gıdalara karşı. Bunların hepsini Cenab-ı Hakk bize Rezzak ismi suretiyle suretlendirerek o isim kapsamı içerisinde bize lütfediyor. Bunların ücretini

ödememiz mümkün değildir, geçenlerde internetten bir yazı geldi yeni bir sunni et yapmaya çalışıyorlar bir gram et 40 dolara mal olmuş. Böyle bir etin kilogramı 40 bin dolardır. Bunu bizim ödeyerek soframıza getirmeye imkanımız olur mu?

Bunu yapıyor ama yine dünyadaki malzemeleri kullanıyor kendine ait bir sahası yok ki Allah'ın mülkünde yapıyor. Kendinden bir şey yok malzeme gene Hakk'ın malzemesi. İşte biz bütün ömür boyu çalıştığımız paramızın hepsini versek bir tek kirazı, eriği alamayız. Bizim verdiğimiz paralar çiftçiye hizmet parasıdır. Yani sulama, gübreleme, ilaçlama, sürme, pazara getirme masraflarıdır. Malzeme parası vermiyoruz, güneş yağmur, hava gibi malzemelerin parasını vermiyoruz, o zaman nasıl ödeyeceğiz bir ömür boyu tükettiğimiz bu malzemenin hakkını. İşte bu borçları ancak namaz ile ödeyebiliyoruz.

Kıyama durduğumuz zaman bitkileri onların temsilcisi olarak alemin halifesi olarak hakk'ın huzuzruna çıkarıyoruz, kıyamda durduğumuz zaman. Ve orada اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ dediğimiz zaman bir iki saat önce yediğimiz gıdalar kanımıza karışıyor kanımızdan aklımıza beynimize gidiyor, beynimizde düşünceye dönüşüyor. Düşünceden de kelama dönüşüyor. Şu anda konuştuğumuz kelam neyse birkaç saat önce yediğimiz gıdaların nura dönüşmesi latifleşmesidir, ancak böyle ödeyebiliyoruz başka türlü ödenmesi mümkün değildir. İnsan oğlu bu alemin miraç kanalıdır. Kendisi miracın hakikati, diğerlerine de rahmet olması dolayısıyla miraç kanalıdır. İşte bir kimse gıdayı yediği zaman eğer Hakk ehli ise bu gıda yukarıya doğru çıkabiliyor, miraç ediyor insanın başında insan da lisanen Elham okuyor, Rabbının zuhuruna çıkartıyor onlara miracını yaptırıyor.

Eğer bir kimse Hakk ehli değilse o yediği gıda belden aşağıya gidiyor, semavat alemine yükselemiyor, madde aleminde kalıyor, bu kadar büyük mesuliyeti oluyor. Rükuya vardığımız zaman malum hayvanlardan aldığımızı ödüyoruz,

secdeye vardığımız zaman madenlerden aldığımız gıdayı ödüyoruz bunun üzerine tahiyyat ta bize kalmış oluyor.

-Şöyle de diyebilir miyiz, iki vakit arasında yediğimiz gıdaların hakkı eğer o vakti kılmamışsak namazı o gıdaların hakkını ödememiş oluyoruz o gıdalar da kul olduğundan bizde kul hakkı kalmış oluyor ve de biz onlara borçlu gitmiş oluyoruz. Bir ömür boyu bu borç ne kadar yükseliyor, bunu artık düşünmek mümkün değildir. Hayırlısı Allahtan…

اَعُوذُ بِالَّلهِ مِنَ الشُّيطَانِ الرَّجِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Bismillâhirrahmânirrahîm.

Cd-21- Soru: Hocam bu İnsan-ı Kamil olarak bahsedilen kavramın hakikati nedir

Bugün 13/10/2017 Cuma günü öğleden sonra arkadaşlarımızla, kardeşlerimizle sohbet yapıyoruz, yine bir soru var onu alalım.

Soru: Hocam bu İnsan-ı Kamil olarak bahsedilen kavramın hakikati nedir, bu konuyu açar mısınız?

Teşekkür ederiz Allah razı olsun, böyle sorular olursa mevzu daha güzel açığa çıkmış oluyor, genelde sohbet her sahadan yapılabiliyor, ancak bazı mevzular var ki kişilerin belki müşterek olarak akıllarından düşüncelerinden geçiyor ama lisana getirilmiyor, işte böyle bazı arkadaşlar onu lisana getirdiği zaman cemiyetin de sorusu olmuş oluyor, böylece daha faydalı oluyor.

Şimdi evvela "İnsan-ı Kamil" cümlesinin iki kelimeden meydana gelen ifadenin ne olduğunu anlamaya çalışalım. Evvela lafzi olarak ne olduğunu anlamaya çalışalım. Bu

alemde İnsan-ı Kamil olarak bir kişi vardır kıyamete kadar da olsa gene bir kişi var, nokta zuhur mahali olarak, yani bireyler açısından bir kişi var, O da (sav) efendimizdir. Hakikat-ı Muhammediye'nin nokta zuhur mahali olan Hz Muhammed (sav) İnsan-ı Kamil'dir ve tektir. Peki bunun dışında da bazı kimseler için bu tarif kullanılabiliyor, diğer insanlar için bu tabirin kullanılması yanlıştır. Ancak kasıt olmadığı için ve de fazlaca üzerinde durulmadığı için diğer büyüklerimiz için de "İnsan-ı Kamil" lafzı kullanılabiliyor.

Orada kullanılması lazım gelen şey "Kamil İnsan" dır. Birisi diyor ki "kardeşim ya Ali Veli ya Veli Ali var mı bunlar arasında fark? Ben de diyorum ki tabi sen o nazar ile bakarsan fark göremezsin, ama fark var, "İnsan-ı Kamil" sözünü alacak bu alemde kaldıracak başka insan yoktur. "İnsan-ı Kamil" mutlak manada Allah manasının Lafsının zuhur mahalidir ki Allah cami ismidir, bütün Esma-ı İlahiyeyi kendi bünyesinde toplayan ve yeri geldikçe kemalli olarak bütün hakikatleri ile ortaya çıkaran mahalin adı "İnsan-ı Kamil" dünyada da bir tek kişi var O'nun ikincisi olmaz, olamaz bizim alemimizde. Bizden evvelkilerde o varlık olmuştur o saha ayrıdır.

Bizim paket program neslimiz içerisinde bir tane "İnsan-ı Kamil" vardır. Diğerleri "Kamil İnsanlar" dır, peki arada ne fark vardır, şimdi "İnsan" dendiği zaman bütün kemalatı bünyesinde toplamaktadır. "Halife" hilafet ne varsa bütün kemalat İnsan bünyesindedir. İşte bütün bu kemalatın en kemalli şekilde zuhura çıktığı yer "İnsan-ı Kamil" bütün kemalatlar kendinde mevcut olan demektir. Çünkü "İnsan" olarak başa geçtiğinde bütün kemalatı da topladığında o da bir kişide olabildiğinden o yüzden "İnsan-ı Kamil" olarak sadece bir kişi vardır biz O'nun hakkında bu ifadeyi kullanabiliriz. Diğerleri ise "Kamil İnsanlar" dır.

O ne demek? "Kamil" dendiği zaman "Kamil-i Külliye" manasında değildir. Bir sahanın kamili manasınadır. Yani peygamber efendimize de bağlı olarak O'nun arkasından gelen halifeleri, Hulafa-i Kiram, ondan sonra Sahabe-i Kiram, ondan sonra onların velileri, kutupları, işte arkalarından ne geliyorsa büyüklerimiz, onların her birerleri

kendilerinde en çok ortaya çıkan bir Esma-ı İlahiye olduğundan hangi evliya hangi esma ile birlikte anılıyor ise o kemalatın insanı olmaktadır, o zaman da "Kamil İnsan" denmektedir. Gerçi alışılmış olan bir söz olarak büyüklerden de bahsederken "İnsan-ı Kamil" diye farkında olmadan da çıksa da ama işin aslı budur. Tabi bir kasıt olmadığı için söylenebiliyor ama buna dikkat etmemiz lazım geliyor. Yani "İnsan-ı Kamil" peygamber efendimiz, "Kamil insanlar da O'nun varisleridir, O'nun arkasından gelenler.

Mesela Abdülkadir Geylani Hz lerinde "Kudret" sıfatı ortaya çıkıyor. O diğer insanlara göre kamildir. Ama bütün mertebelere göre, bütün Esma-ı İlahiye'nin kamili değildir. O sadece Peygamberimize aittir. Şimdi İnsan-ı Kamil kullandığımız zeminde yani fiziki yaşadığımız bu alemde izahı budur, ayrıca İnsan-ı Kamil, İsm-i Azam da "Muhammed" ismidir bu yönden. Fizik aleminde İsm-i Azam "Muhammed" ismidir. Uluhiyet mertebesinde İsm-i Azam "Allah" ismidir, Ahadiyet batın alemde İsm-i Azam "Hu" Esmasıdır, Hüviyet-i Mutlaka, "Hu" esmasıdır.

İşte öyle olduğu için sadece "İnsan-ı Kamil" peygamberimize has bir tarif bir isimdir. Peygamber efendimizden sonra gelen varisler hep vekaleten gelir asaleten gelmez. Her veli, Kutup, her ne ise Allah Esması kapsamında geliyor iseler de gene de onların kendine has bir Esmaları vardır. Allah ismine vekaleten dir asaleten hilafeti olmaz, İbrahimi veliler vardır, Musevi veliler vardır, İsevi veliler vardır, bunların kemalde olanları da Muhammedilerdir.

Yukarıya baktığımız zaman yani daha yukarıda tecelliden evveline baktığımız zaman, Cenab-ı Hakk Amaiyetinde iken ki onu tarif ederken Abdülkerim Cili *"kendi kendinde gizli ama kendine gizli değil"* diye ifade ediyor. Tabi biz de yalnız başımızda bir yerde kalsak dışarıdan bizi kimse bilmese ama biz kendimize gizli değiliz. Biz kendimizi biliyoruz. Dışarıdan bilinmesi için ya bir cam açmamız lazım, ya çatıyı kaldırmamız lazım, veya adres verip kapıyı açıp içeri almamız lazımdır, Cenab-ı Hakk kendindeki varlıkları

oluşumları sahaları açmak için evvela bir tecelli diye bahsediliyor nasıl bir tecelli ise bilmemiz mümkün değildir.

Beşer lisanının acziyeti ile anlatılmaya çalışılıyor bunlar, yani bir mana kalıba girdiği zaman hakikatinden çok şey kaybediyor. Ehlullahtan birisi de şöyle demiş *"rücu ettim, rücu ettim bütün yazdıklarımdan döndüm, çünkü baktım ki ne mana kalıba girdi, ne kalıp manayı alabildi"* yani bu kadar şeyi anlattım ama neticede bir şey anlatmadığımı anladım demiş. Kur'an mealleri bu katagoriye girmektedir. Meal yaptığımız zaman mana kalıba girmiş oluyor, çiziyoruz betonu döküyoruz, apartmanın önünde isim yazılı ama içinde neler var o apartmanın, apartmanın yazısına bakıp buymuş deyip geçiyoruz.

Cenab-ı Hakk kendindeki hakikatleri aşama aşama gerçi O hepsinden münezzeh o ayrı da yani kelam yok anlatmaya aciziz, ona Tuffet-ül Uşşakide şöyle diyor, Selahattin Uşaki Hz leri; "*Göz alil, dil kalil Hakk'a Hakk delil*" yani "dil kalil" yetmiyor anlatmaya, "göz alil", göz bunu anlayamıyor, yine de rabbımıza şükrederiz, bu dil göz olmasa bunları ne ile müşahede edeceğiz hiç olmazsa bu kadar da olsa, işte bu alemde bu sahaya girilebiliyorsa gönül alemine ilahi sahaya tevhid sahasına girilebiliyorsa ahirette bunun genişliği esas anlaşılacaktır, yaşanacaktır tadılacaktır. Ama burada girilmezse orada hiç girilmez.

Bu saha Mehrem-i Hakk, bakın içinde bulunduğumuz saha Hakk'ın mahremidir, "*Giremez hayleyegi vasla ebed bigageneler aşina-i ezeli yar-ı kadim isterler*" yani Allah'ın vuslathanesine ebedi olarak gafiller giremezler. "Ezeli aşınai ezeli " dediği batınlarında bazı hakikatlarının olması ve dışarıdan da sabit kadem yani ayağı sabit basacak çalışacak, çalışacak ki o perdeleri açsın açabilsin. Ayrıca yetmiş bin zulmetten, yetmiş bin nurdan perde olduğu söyleniyor, hadi zulmet perdelerini anladık, madde şu bu falan gibi, nur perdelerini nasıl anlayacağız. İşte ancak tevhidi manada bu perdeler aşılabiliyor. Nusret babam bir şiirinde şöyle der; "*yüz kırk bin perde var derler, birin görmem ey erler*"

Ahadiyet mertebesi kendi açılımını sağlaması için bakın bu benzerlik insanın zihinlerinde kalıyor, Akl-ı Küllünden orası Ahadiyet mertebesini Akl-ı Kül olarak düşünelim karşılığının çıkması için nefs-i kül olarak Vahidiyet mertebesi diye bir mertebe uyguluyor yani bir saha açıyor ve kendinde bulunan sağ Akl-ı Kül sol Nefs-i Kül diyelim kendinde bulunan bu beş parmak bütün esma-ı ilahiye bünyesinde ne varsa aynen olduğu gibi orada gölge diyelim hazırladığı şeyin üzerine gelip vuruyor kopyalıyor. Yani Ahadiyet mertebesi asli ama o batında kalıyor, görünmez halde kalıyor, bunun koruyucusu olarak sabit kalıyor kendi aleminde Vahidiyet mertebesinde faaliyete başlıyor.

İşte burası ” Hakikat-ı Muhammediye” mertebesidir. “Hakikat-i İnsaniye” mertebesi burasıdır. İşte “İnsan-ı Kamil” burasıdır. Rahman Suresinde الرَّحْمَنُ عَلَّمَ الْقُرْآنَ خَلَقَ الْإِنسَانَ dediği yer burasıdır. İnsan burada zuhura çıkmaya başlıyor, orada ikinci aşaması Rahman’a veriliyor. İnsanın birinci aşaması İnsan Suresinde birinci ayetinde şöyle buyurur; هَلْ أَتَى عَلَى الْإِنسَانِ حِينٌ مِّنَ الدَّهْرِ لَمْ يَكُن شَيْئًا مَّذْكُورًا Onun üzerinden biz zaman geçmedi mi ki o anılan bir şey değildi. Programı yapılmış ama daha faaliyet yok zuhura çıkmamış daha anılmıyor. Bunları okur geçeriz bu ayet-i Kerime insan varlığını ilk defa alemde bilgi olarak veriyor. Böyle böyle bir varlık olacak ama şimdilik daha proje halinde ne zaman ki bu alemler halk edilmeye başlıyor, Hakikat-ı İnsaniye olan bu alemlerin tümü bu şekilde açılmaya başlıyor. Şimdi diyelim ki birisi Zat mertebesinde, birisi sıfat mertebesinde Rahman suresinde الرَّحْمَنُ عَلَّمَ الْقُرْآنَ خَلَقَ الْإِنسَانَ عَلَّمَهُ الْبَيَانَ yani insanı halk etti projesi barizleşti fiziki manada değil, yalnız 14-15 ayetlerde de خَلَقَ الْإِنسَانَ مِن صَلْصَالٍ كَالْفَخَّارِ وَخَلَقَ الْجَانَّ مِن

مَارِجٍ مِنْ نَارٍ biz insanı çamurdan cinleri de ateşten halk ettik diye tekrar bir halkiyetine geçiyor. Orada bakın iki halkiyet vardır, birisi Sıfat mertebesindeki batıni hakikatini birisi de suretinin bilgisini veriyor. Bakara suresi 30 ayetinde de وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَٓئِكَةِ اِنِّى جَاعِلٌ فِى الْاَرْضِ خَلِيفَةً diye üçüncü aşamasını ki rububiyet Esma mertebesi yani cennet halindeki cennetteki iskanını belirtiyor. Dördüncü aşaması ise Bakara Suresi 36. Ayette وَقُلْنَا اهْبِطُوا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ hadi bakalım birbirinize düşman olarak yeryüzüne ininiz dediği dördüncü aşamasıdır, biz o aşamanın devamıyız. Ama bizim kaynağımız sıla-ı Rahim cennettir, latif olarak sıla-ı rahmimiz ama hakikatimiz itibariyle sıla-ı rahimimiz ise Zat mertebesidir, yani Vahidiyet mertebesidir aslımızın yeri sıla-ı rahmimiz.

Şimdi buraya kopyalandığı zaman bütün isimleri ile sıfatlarıyla ne varsa zuhura çıkacak, tabi zuhura çıkarmadığı bir çok şeyler var, bizim alemimizde bize lazım olacak ne varsa bunun kopyası oraya verilmekte nasıl ki bir bina yapılıyorken o mühendislere o ustalara planın kopyası veriliyor, aslı verilmez. Aslı evraklar içerisindedir. Aslı bozulmasın diye, kopyada bozukluk olursa aslına bakıp tekrar onu düzeltme imkanı olur. İşte diğer kütüb-ü semaviyenin asıllarını bozdukları için kopyaları da bozuk olduğu için asılları da ellerinde olmadığı için bir türlü düzeltemiyorlar bozuldukça bozuluyor.

Ama bizim Kur'an-ı Kerim'imizin aslı var, yorumlarda biz yanlışlık yapsak bile aslı elimizdedir. Buraya nakledildiği zaman genel manada buranın aldığı isim "İnsan-ı Kamil" işte esas İnsan-ı Kamil burası, bunun da nokta zuhur mahali olan (sav) efendimizin de buradan aldığı isimle veya mana ile O'nun ismi "İnsan-ı Kamil" dir. Diğerlerine ise Kamil İnsanlar diye tarif edebiliriz.

Mahmud ismi; makam-ı Mahmud, övülmüş makam tabi hepsi içinde onun, ne varsa o "Makam-ı Mahmud" dan

dağılmış oluyor, işte o yüzden çok tevazulu olarak ayet-i kerimede bizler için de ümit var olarak bahsediyor, İsra Suresi 79-80 Ayetlerinde وَمِنَ اللَّيْلِ فَتَهَجَّدْ بِهِ نَافِلَةً لَكَ عَسَى أَنْ يَبْعَثَكَ رَبُّكَ مَقَامًا مَحْمُودًا diye de bize dua öğretiyor, وَقُلْ رَبِّ أَدْخِلْنِي مُدْخَلَ صِدْقٍ وَأَخْرِجْنِي مُخْرَجَ صِدْقٍ وَاجْعَلْ لِي مِنْ لَدُنْكَ سُلْطَانًا نَصِيرًا "Beni o kişilerin arasına ver gönder " diye وَمِنَ اللَّيْلِ "Gecenin bir vakti kalk" diyor bu ne demek, fiziken yaşadığımız gece gündüz diye belirttiğimiz gece bölümünün bir vaktinde kalk diyor, ama bu aslında "Fenafillah gecesinde kalk" fenafillah mertebesinde iki düşünce de geçerlidir. Ama düşünceyi düşünenlerin mertebeleri ayrıdır. İki insan diyelim bu şekilde düşünüyor mertebeleri ayrıdır. Yani birinin düşündüğü diğerini ortadan kaldırmıyor.

Arada soru: Fenafillah secdeye mukabil olduğu için fenafillahta da ikilik ve dua olmadığı için ama secdede dua etmemiz isteniyor bu çelişki gibi görünüyor.

Cevap: Çelişki gibi gözüküyor ama makam ve mertebeleri başkadır bunların. Gerçek manada Fenafillah Hak'ta fani olmuş bir kimsenin böyle bir sorunu olmaz. Onun o süre içindeki hali zaten hep secde halidir kendi kıyamda da olsa rükuda da olsa, gezip dolaşıyor da olsa kendi hakikati itibariyle secde hükmündedir. İseviyet mertebesi fenafillah hükmündedir. O secdede dua etmek ise fiziki benzer secde suretidir. Bakın şeriat mertebesinde olan da secde ediyor, mertebe fark etmiyor, hangi mertebede olursak olalım secde hepsinde vardır. İşte bu şeriat ile tarikat arasında olan bir secde halindeki kişiyi anlatıyor. Bazı kimseler de secdede uzun dururlar hürmeten bu bir niyet meselesidir. Ayrıca tevazu meselesidir.

Ya rabbi ben hiçim yokum daha henüz fani hayatını yaşamasa bile ben yokum kendi iç vicdanında o hali yaşamaktır ama idraken daha ermemiştir fiilen yapar zaten işler öyle olur evvela fiilen yapılır sonra oradan idrake geçilir. Ona tevazu secdesi denir, ya rabbi başımı secdeye koydum bir bakıma orada bir başka hakikat var, kişinin alnı en şerefli yeridir, diye söylenir ve tevhidi ilmi de kişinin alnında oluştuğu söylenir. Bu bir hikmettir. Toprağa secde ettiğimiz zaman aslımız olan toprak da hikmettir, Hikmet ile Hikmetin buluşmasıdır secde. İşte o şekliyle topraktan aldığı hikmet, kendi oluşturduğu hikmet birleşince daha büyük hikmetler ortaya çıkar, tevazu halinde talepte bulunan kimseye daha çok lütuf yapılır.

Bir kimse bir yere gider de nezaketle tevazu ile bir talepte bulunursa o daha makbul olur ama nezaketsiz bir şekilde talepte bulunmak o talebin red edilmesine yol açar, yani yapılacak bir şey olsa bile nezaketsiz talepte bulunmak reddine sebep olur. İşte secde en fiziki manada tevazu yeri yokluk yeri hiçlik yeri ve de topraktaki hikmetle birlikte kendi hikmetini buluşturmak dönüştürmek yani alış veriş haline girmek gibi düşünülebilir. Yani o secdelerin makam itibariyle fenafillah yokluk hiçlik hükmünde secde ifade etmekte İseviyet mertebesi de onu ifade etmekte diğer taraftan da secdede isteyiniz, secdede durunuz, secdede daha çok kalınız manasına o da şeriat tarikat mertebesinde nezaket ifade etmektedir.

Dünyanın neresinde olursak olalım, Kuzey, Güney, Batı, Doğu ve ara yönler, kişi bunların hangisinde olursa olsun dışarıdan baktığımız zaman kişiler ayrı şekilde birbirlerine uymayacak şekilde secdeler ama istikamet bir olduğu için bütün secdelerin kıblesi Kabe-i Muazzama'dır. Umre veya Hac için oraya gidildiği zaman orada namaz kılınıyorken her hangi bir namazda tabi Cuma namazlarında daha kalabalık oluyor, namaz kılıyorken büyük bir vinç gelse Küp şeklindeki yapıyı kaldırsa, Kabe küp manasınadır, ilk yapıldığında ismi Kabe değildir peygamber efendimiz zamanındaki tamirattan sonra küp şeklini aldığı için "Küp" Kabe dendi.

Daha evvelki şekli küp değildi. 15 metre uzunlukta 11 metre genişlikte 13 metre yüksekliğinde idi. Arka tarafı da ovaldi. Onun ismi ezelden beri Kabe değildir. "Beytullah ve Beyt-ul Atik" eski ev manasına idi ismi, Peygamber efendimiz zamanındaki tamirden evvelki ismi. Mümkün olsa da bir vinç ile Kabe kaldırılsa ama o anda bütün insanlar namaza devam etseler kıyam, rüku, secdeye vardılar, o anda ne oluyor, insanlar karşılıklı birbirlerine secde ediyorlar. Zaten işin hakikati aslı da budur. Oradaki Kabe duvarı zaten granit taşlarından, aynı taştan Mekke'de başka binalar da yapılıyor, ama o binaların hiçbir özelliği olmuyor, kimse gidip onun önünde namaz kılmıyor.

O mekanın özelliğinden taşın özelliğinden değildir. O Kabe-i Muazzama'nın bulunduğu yerin oturduğu yerin isminin "Bekke" olduğunu söylüyorlar. Onun çevresi de Mekke dir. Bekke denilen yer şimdi genişletildi, duvarlar ile örtüldü artık Bekke onu da kapsamına almaktadır. Bekke ile Mekke arasında da fark var, harfler olarak hepsinin izahları vardır. Taş duvarlar bir vinç ile kaldırıldığında görülüyor ki herkes birbirine secde etmektedir. Zahir Uleme-i Kiram o hale baktığı zaman bu secdenin Hakk'a ait olduğunu söyler, insanlar birbirine secde ediyor diyemez çünkü tenzihi manada bir hayat anlayışı vardır. Orada da beşere secde edilmez.

Doğrudur madde manasında olan beşere secde edilmez. O zaman putperestlik olur ama batınına bakıldığı zaman oradaki varlıkların hepsinin Hakkani suretler olarak görüldüğü zaman o suretlerin içerisinde ilahi hakikatler olduğunu Allah'ın bütün Esma-ı İlahiyye'siyle orada bulunanların hepsinde olduğunu bilen bir kimse oraya döndüğü zaman secde etmesinde hiçbir bais olmaz. Ama dışarıda bunu yapmaz. Yani gidip te yolda bir insana secde etmez. Ama orada edilir zaten ediliyor da, çünkü bu hale orada izin verilmiştir. Orada insanın insana secde etmesine izin verilmiştir. Ama bu başka yerde olmaz. Peki bu secde nasıl oluyor, işte tarif ediyorlar ya insanın eti var kemiği var bağırsakları var, her türlü şeyi var oraya secde edilir mi?

Öyle görürsek, biz insanı sadece et kemik bağırsak ciğer kan olarak görürsek biz hiç insandan bahsetmeyelim.

Cenab-ı Hakk'ın Rabbımızın tarif ettiği insandan bahsedersek oraya secde edilir, ki Cenab-ı Hakk meleklere, iblise de emretti secde et diye. "Adem'e secde et" dedi. Ayrıca meleklere de dendi. Demek ki orada bir hususiyet var, oraya secde edilecek, secde etmeyen iblise "neden secde etmedin" diye sorulduğunda kendi kısır aklıyla kıyasıyla "*ben ondan üstünüm o topraktan ben ise ateşten halk edildim*" dedi açık olarak. Toprak daha aşağıda ağır olduğu için ona göre o kıyası yaptı hal buki bilmedi ki toprak hikmettir, ayrıca onda toprağın dışında su da vardır, hava da vardır, ateş de vardır. Yani kendisinde sadece ateş olan dolaylı biraz da hava olan iblisten biz asli olarak ateş bildirildiği için biz dörtte üç ilerdeyiz.

Bakın malzeme olarak biz iblisten çok ilerdeyiz. Ancak onun bir hain hali vardır, o insanları nefsiyle de iştirak ettiğinden müşterek çalıştığından yanıltmaktadır. Orada yapılan secde kişinin vücut varlığına değil, Uluhiyetine kendi abdiyeti ile karşısındakinin Uluhiyetine yani hakikatine secde ediyor, kendi abdiyetiyle bakın bunu ayırmamız lazımdır. Uluhiyetimizle uluhiyete secde değildir, bizde bulunan abdiyetimizle ondaki uluhiyetine secde hükmü çıkmaktadır ortaya. Hükmü derken fiili ortaya çıkmaktadır. Ama aynı şekilde aynı haklara biz de sahip olduğumuzdan karşımızda secde ettiğimiz kişi de bize karşı kendi abdiyeti ile bizdeki Uluhiyetine secde etmesi şekliyle düşündüğümüzde o zaman tam bir irfaniyet yaşantısı olur.

Ancak bu dışarıda sokakta herhangi bir yerde olmaz, çünkü bu hal ilahi tecelli hükmü içerisinde doğal ve fıtri olarak orada yaşandığından yani Zat'i tecelli oraya olduğundan bu hususlar orada oluşmaktadır. Ama dışarıda her hangi bir yerde Zat'i tecelli olmadığından Esma Ef'al Sıfat tecellileri olduğundan secde de Uluhiyet gerektiren bir hadise olduğundan dışarıda olmaz. Ancak irfan ehli dilerse kendi aralarında onu yapar o tevazu halinde ayrı konudur, ölçü olmaz.

Kabe'nin ortasındaki İnsan-ı Kamil mana olarak bu bahsettiğim kişiler Kamil İnsanlar hükmünde hepsi birbirlerine secde ederler, İşte Kab'enin ortasındaki İnsan-ı Kamil, birbirine secde edenler kamil insanlardır. Kabe'nin ortasındaki İnsan-ı Kamil; Hakikat-ı Muhammedi'nin iz düşümü, merkezidir. Dışarıdakiler Kaba-i Muazzama'ya dışarıdan secde ediyorlar, aslında kim nerede nasıl secde ediyor, o da ayrı manadır. Yani her köşede olan her yüzeyinde olan ayrı bir manaya secde ediyor, ama genelde bu bilinmediği için hepsi Kabe'ye secde ediliyormuş gibi, Hakk'a secde ediliyormuş gibi oluyor. Orada makamlar vardır.

Ef'al mertebesi köşesi, Esma mertebesi köşesi, Sıfat mertebesi güney köşesi, Zat mertebesi köşesi. Bu makam sadece bir nokta değildir, İki köşe arasındaki uzunluğun ortalarına kadar makam seyiri devam eder. İşte İnsan-ı Kamil namazı diye belirttiğimiz bu makamların yaşanması itibariyle oluyor. Bir yedi şavt (dönme) yapıldığı zaman kabe-i Muazzama'nın etrafında tamamına bir tavaf deniyor yani yedi şaft bir tavaftır. Yedi şafttan sonra bir fiil yapıyoruz, onun sıhhati için tavafın tamamlanması için Makam-ı İbrahim'in arkasında iki rekat namaz kılıyoruz bu sekizinci fiil oluyor. İbrahimiyet makamının tesbiti işte bizim kitapta da sekizinci ders İbrahimiyet makamıdır, tasdiki burasıdır. Nefis mertebelerinden hazret mertebelerine geçme. İki rekat namaz orada kıldık, şimdi tavafı bitirdik, İnsan-ı Kamil namazının, Kamil insan namazının diyelim, başlaması tavafa bağlı bir hadisedir. Yani bir kemalat olacak yedi nefis mertebeleri tavafta devam etmiş olacak helazoni bir şekilde yükselme devam edecek zeminde dönme değildir o, sekizinci olacak o ama namaza devam ettiğimiz zaman o birinci fiil olacak iki rekat.

Dikkat edelim makam-ı İbrahim'in arkasında, Yani o anda kıblemiz Makam-ı İbrahimdir. İbrahimiyet makamı, Kabe-i Muazzama onu ilerisinde yani makam-ı İbrahim Kabe'ye perde olmaktadır. Mutlak manasıyla değil makamı itibariyle. O'nu yok saymak manasıyla değildir. Orada

yolculuğa çıkılıyor, ki o Makam-ı İbrahim içinde İbrahim (as) ın ayak izleri o da bizi Kabe'ye götürmektedir. Kabe'nin ortasının tam karşısındadır, yani seyr-i suluka devam etmemizi söylüyor. Makam-ı İbrahim'e kadar geldik işimiz bitti değildir. Yolculuk devam ediyor, o halde yapacağımız şey ilk yola çıkmak kapı yüzeyini düşünelim kapıya karşı geldiğimiz zaman sol köşe Hacer-ül Esvad köşesi, sağ köşe de İbrahimiyet köşesidir.

Orta hizada makamı var onun sol köşesinde manevi olarak İbrahimiyet yani tevhid-i Ef'al, ef'al mertebesi köşesi olmaktadır. Tabi bu Zat mertebesi Kabe-i Muazzama'nın kapı yüzeyinin ortasına kadar gelmekte, ortasından sonrası da Şeriat mertebesi Tevhid-i E'fal i ifade etmektedir yarıya kadar. Yani Kabe-i Muazzama'nın kapı olan yüzeyinin ortadan sol tarafı Marifet mertebesi, sağ tarafı da şeriat mertebesidir. Şeriat ile marifeti bir yerde buluşturuyor. Birinin sonu diğerinin başlangıcı oluyor. Çember olduğunu düşünelim bir noktada birleştiriyor. Yani orada yaşayan kişinin ne halde olduğunu anlamak mümkün olmaz.

İç bünyede şeriatı da yaşıyor, marifeti de yaşıyor tanımak mümkün olmaz. Yani bütün mertebelere cami olduğu için hiç birinden bir şey dışarı vermez. Yani dışarıdan kimse onu tanıyamaz hiç açıklık vermez. Fiillerine bakan ehl-i şeriat, zanneder, ama bütün mertebeler bünyesindedir. İşte bunun oluşması için manevi olarak evvela kişi Makam-ı İbrahimin arkasında iki rekat namazını kıldıktan sonra tekrar makam-ı İbrahim köşesinde şeriat mertebesinden yola başlayarak dört rekat burada namaz kılmakta burası İbrahimiyet makamı seyr-i sulukta kim ki İbrahimiyet makamında ise onun kıblesi burasıdır. Bakın bu kibleler ona ait değildir. Zaten kılamaz da. Ama tabi ki herkes her yerde namazını kılıyor, o manada değildir.

Kılsa da hakkını veremez. Yeri İbrahimiyet köşesidir. Tevhid-i ef'al de olan kimsenin kıblesi bu köşedir. Sonra Museviyet mertebesine gelindiği zaman o hicr denen yuvarlak dışarıda kalan yerin diğer tarafına gelindiği zaman Museviyet mertebesinin kıblesi de bu köşedir. Burada namazını kılar başka yerde namazını kılamaz. Şimdi iki rekat

kıldı dört rekat İbrahimiyet köşesinde kıldı, dört rekat da Museviyet köşesinde kıblesinde kıldı, İbrahimiyet köşesindeki dört rekat öğle namazı karşılığı Museviyet köşesindeki İkindi namazı karşılığı, geldi Rüknü Yemani güney köşesine tavafta ilk istilam yapıldığı tekbir getirildiği köşe aslında tavafın mutlak başlangıç yeri Hacer-ül Esved köşesi Rükn-ü Yemani köşesi alıştırma yeridir.

Burası fenafillah mertebesi İseviyet mertebesi üç rekat namaz kılınıyor, akşam namazı karşılığı, toplam kılınan 13 rekat oldu, geldik Makam-ı Muhammedi'yeye Hacer-ül Esved köşesine yatsı namazı dört rekat kıldık, toplamda 17 rekat oldu, burası Hacer-ül Esved'in olduğu köşe ve en ileri derecede en yüksek makamı burasıdır. Zaten orası kalabalıklaşıyor, orada yığılma oluyor, kapı yeri de oradadır, 17 rekatı bitirdikten sonra tavafımız devam ediyor, bu sefer geliyoruz ikisinin birleştiği yere Makam-ı İbrahim'in önüne Kabe duvarının önüne geliyoruz. Orada da son iki rekat namaz kılıyoruz.

Yer olmadığı için arkada da kılabiliriz. Ama makamı burasıdır. Zaten İmam da orada namaz kıldırıyor. İlk başladığımız zaman Makam-ı İbrahim'in arkasında duruyoruz, ama bütün makamları geçtikten sonra Makam-ı İbrahim'in önünde Kabe-i Muazzama'nın önünde makamımız kıblemiz orası oluyor. Ondan sonra da gelenleri de elinden tutuyorsun hadi gel seninle de bir tur edelim hadi gel seninle de bir tur edelim diye bu sefer döndürücü oluyorsun, böylece kılınan rekat sayısı 19 oluyor. İşte böylece bu İnsan-ı Kamil namazı ve tatbikatıyla birlikte mesnetleri ile de birlikte yani hayali kurgu gibi öyle sonradan beşeri düzenleme gibi bir hadise olmadığı da anlaşılmış oluyor.

Bu kılınan namazlar vakit ile kayıtlı değildir, bunların hepsini gece de yapabilirsin gündüz de yapabilirsin. Beş vakit namaz da böylece kemale ermiş oluyor.

-Camilerde Mihrabın sağ tarafında Allah sol tarafında Muhammed yazısı var, Allah yazısı aynı yükseklikte aynı büyüklükte sol taraftaki Muhammed yazısı da aynı yükseklikte ve aynı büyüklükte yazılmış, Bu yazıları ayrı ayrı

düşünmeyin Allah tecelli eden Muhammed de tecelli olunan yani Vahadiyetteki Allah'ın Hakikat-i Muhammedi şeklindeki tecellisi olmuş oluyor, bu doğru mu?

C: Risalet asaleti ile birlikte Allah Muhammed ismi ile zuhura çıkmış oluyor. Yani o yazıların birisi daha aşağıda olması gibi düşünce olabilir eğer oradaki "Muhammed" i beşer alıyorsan oradaki "Muhammed" beşer ismi değildir. Hani bir mecnunun hikayesi ile anlatırlar ya, Mecnun bir gün ormana gitmiş elince bir çakı ağaçlara yazı yazıyor, hani aşıklar sevgilisinin ismini ağaçların kabuğunu kazıyarak yazarlar ya, Mecnun da Leyla, Leyla, Leyla… diye yazıyormuş, birisi de onu görmüş demiş ki "Ya Kays, Mecnun sen kendi ismini neden yazmıyorsun sizin isminiz birliktedir artık öyle anılmaya başlandı, O da diyor ki "Leyla" dedikten sonra arkasından "Mecnun" u getiriyor benim yazmama gerek yok diyor.

Orada da la teşbih Allah dendiği zaman "La ilahe illallah Muhammedürrasulullah" arkasından getiriliyor diyor. Zaten kendisi de buyurdukları gibi "Men reani fakat real Hakk" Bana bakan Hakk'ı görür diyor. Yani sağdaki Allah lafzını okuyan solda aynada onun karşılığını bulduğu zaman "Muhammed" dediği zaman O'nun da Allah olduğunu O'nun en kemalli zuhurda olduğunu bilir. İrfan ehli bilir, başkası bilmeyebilir, hürmet eder peygamberdir işte Fussilet Suresi 6. Ayette قُلْ اِنَّمَآ اَنَا بَشَرٌ مِثْلُكُمْ يُوحٰى اِلَيَّ اَنَّمَآ اِلٰهُكُمْ اِلٰهٌ وَاحِدٌ

"Ene beşerun mislikûm" ben de sizin gibi beşerim, hükmüyle O da bizim gibi insan ama irfan ehli "illa yuha" bana rabbınızın tek Allah olduğu vahy olunur tarafı O'nun Uluhiyet tarafıdır, hakikat tarafıdır. Diğeri de beşeriyet tarafıdır, o da gerçek, beşeriyeti de var eti kanı var, üzüldüğü sevindiği zaman var, beşeri yönden bu hükmün içindedir ama İlahi yönden bakıldığında tamamen başka sahada ama bu hüküm hepimizde var sadece (sav) efendimize ait değildir. O'nda en Kemallisi var, bizler de O'nun nurunun nurundan halk edildiğimizden ne varsa O'nda bizde de var, "ne varsa alemde o vardır ademde" denmiş "Ne var Muhammed'de o var ümmette"

-Bizim ülke olarak coğrafi konumda bizim kıblemiz altınoluk tarafıdır, dolayısıyla solumuzda şeriat makamı sağımızda tarikat makamı var biz acaba sürekli o mertebelerin feyizini mi alıyoruz?

C: hayır fiziken öyle de batınen her köşesi Zatullah'ı temsil etmektedir. Yani genel bakıldığı zaman nereye yönelirsek Allah'ın veçhi oradadır. O bize tesir etmez ama dediğinizde de bir hakikat payı var, ehl-i zahir olan için geçerli olan bir hükümdür. Bizim Kabe yönünü değiştirecek halimiz yok yani Zat tarafı bizden tarafta olsun diyecek halimiz yoktur. Zaman ve mekan kayıdı olmadığı için orada da ilahi tecelli olduğu için İlahi tecelli de her yerde her makamda olabildiğinden mahzun olmamıza gerek yoktur.

-Bir de "Mültezem" var buranın özelliğinden de bahseder misiniz.

C: Orası Allahu a'lem belki bir zaman gelecek gök kapılarının yani gök yollarının istikameti olmuş olabilir. Efendimiz (sav) miraca oradan çıktı, diye ifade ediliyor, bir de O'nun biraz arkasında Ümmü Haninin evinin olduğu yer içeride vardı şimdi yıkıldı oraları genişletildi, bir de oradan çıktığı söyleniyor, ancak peygamber efendimizin miracı bir tane iki tane ile sınırlandırılacak gibi değildir, O'nun zaten ömrü miraçtı, ancak bu hakikat fiilen ilmen bildirilsin diye o miraç bize daha teferruatlı anlatıldı. Kendi miracı ayrıca O'nun bir başka hali de var, ulema-ı Kiram bu hususta biliyorsunuz birçok değişik fikirleri değişik ifade ediyorlar fizik beden ile mi çıktı, fizik beden ve ruhu ile mi çıktı, yoksa sadece ruhuyla mı çıktı, diye yorumlar vardır.

En sonunda diyorlar ki bu Allahu a'lem biz bu işi bilemeyiz, yani hakikatının ne olduğunu bilemeyiz ama böyle bir husus var buna inanıyoruz ayet-i kerime İsra Suresi 1. Ayet ile de sabit hadisler ile de sabit, bu şekilde Allahu a'lem deyip bırakıyorlar.

-Fatr Suresi 43 ayetinde اسْتِكْبَارًا فِي الْأَرْضِ وَمَكْرَ السَّيِّئِ وَلَا يَحِيقُ الْمَكْرُ السَّيِّئُ إِلَّا بِأَهْلِهِ فَهَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا سُنَّتَ الْأَوَّلِينَ فَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّتِ اللَّهِ تَبْدِيلًا وَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّتِ اللَّهِ تَحْوِيلًا

Sünnetullahta bir değişme ve sapma olmaz buyuruyor, bedenen çıkılmış olsa ki semaya gitti uzaklara gitti dersek bu tenzihi bir açıklama olur, Allah'ın Zat'ı her yerde mevcut olduğuna göre hiç hareket etmeden de bu gerçekleşebilir. Alemde olanlar zaten bizim iç alemimizde var böyle olunca neden başka bir yerlere gitsin ki, kendi iç alemimizde de biz miraç yapamayız mı?

C: Bu değişik tarifler birbirine yakın değişik akıl idrak anlayış içinde olan kimselere bu hadiseyi kolaylaştırmak için yani kendi anlayışlarına uygun bir vasıfta inkara gitmemesi için aslında ne giden var ne gelen vardır. Şimdi sohbetin başına geçersek Hakikat-ı Ahadiyyet-ül Ahmediye Vahidiyet mertebesine kopyalandığı zaman burada oluşan Hakikat-i Muhammedi idi, Hakikat-ı İnsaniye. Sıfat Mertebesi, Ceberut Mertebesi, işte birçok isimleri almakta ama en belirgin ismi insan ve Hakikat-ı Muhammediye. İşte burası "Habib" olan yerdir. Burası çok mühimdir "Habibullah" olan yer burasıdır. Peygamberimizin fiziki manada Habibullah değil, orası da orada ama oraya bağlayamayız. Esas Hubbiyet bütün zerrelerine bütün genişliğine bütün alemlere şamil olmak üzere burası hubbiyeti Muhammediye burasıdır, işte bunun da nokta zuhur mahali Hz Rasulullah olduğu için bu yönden ismi "Habibullah"

Şimdi büyükten temsilci olarak küçüğe gelmiş yani makrodan mikro insana gelmiş. Küçük insana gelmiş, ama büyük insanda ne varsa kendisinde mevcuttur. O halde suret-i beşeriye-i Muhammediye, Hakikat-ı Muhammediye'nin tohumudur, çekirdeğidir, Miraç budur. O çekirdek Peygamber (sav) efendimize o gece içerisinde bir anda açıldı, onları seyretti, elma ağacının çekirdeği içinde elma ağacının tamamı yok mu? Ancak ektiğin zaman süreye ihtiyaç vardır, ama Cenab-ı Allah o Kudreti ile birlikte o

süresiz süreye tabi tutmadan bütün içinde ne varsa o ağacı bir anda çıkardı, dalları gövdesi yaprağı çiçeği meyvesi ile birlikte meyve içindeki çekirdeği ile birlikte çıkardı ve O'na seyr ettirdi.

Peygamber efendimizin yatağı soğumadı bile denen izafi ifadelerdir o olay mekansız ve zamansız bir ortamda meydana geliyor. Bir yere gitmedi ki soğusun, değişik makamda olanların anlayışına da hitap etmek için bu sistemi idrak edemeyen bilmeyen kimselere göre bir suret söylenecektir. Namaz tarifinden ezel ve ebed bir andır dediği budur işte. Bir anda O'na açıldı her şey zaman kayıdı yok ki. Peygamber efendimiz orada kendini seyretti bu olaylar Necm Suresi 1-18 ayetlerinde anlatılmaktadır. Efendimiz Hakikat-i Muhammedi olan kendini seyir etti. Necm suresinde "O'na açık delillerimizi gösterdik " dediği budur ve bunu kalbi yalanlamadı. قَابَ قَوْسَيْنِ اَوْ اَدْنَى dediği budur. Yani az daha kendi yok olacaktı. Yani Muhammediyet yok olacaktı. Ama Muhammediyet'in yaşatılması lazımdır, makam olarak yaşatılması lazım ki risalet hükmü ortaya çıksın. Devam etsin. "Miracın akabinde o sabah "Beni gören Hakkı görür" dedi o zaman o idrake ulaştı. Yani kendisindeki gerçek varlığın Hakk'ın varlığından başka bir şey olmadığını o anda o yaşantıda gördü idrak etti. Bu hal Bakabillah'a geçiştir. Fenafillah'tan bakabillah'a geçiştir. Tin suresindeki İncir vahdette Kesret o kendisi bir zeytin iken zeytin yağını gördü. Yani bütün yağları kendi bünyesinde gördü zeytin tek zeytin iken zeytin yağını bilse de bilemez, çünkü batınında dır iç bünyesindedir.

Ne zaman bir pres gelecek ondan sonra zeytinin yağlarını birbirinden ayırmak mümkün müdür? Hani şarkıda diyor ya "Zeytin gözlüm sana meylim nedendir?" işte bundandır.

Bir eğitim ile nefs-i emareden yola çıkarak yukarılara kadar çıkmak kişinin miracıdır. Bu süreç bizim içindir, peygamber efendimizin miracı peygamberlik geldiğinden 12 yıl sonra oldu. Zaten kendisi de hep o yaşantıdaydı geldikten sonra da nasıl muamele edilecek çevreye de

bakabillah ve şeriat mertebesi uygulaması nasıl olacak diye onun tatbikatını yaptı efendimiz. İman esasları yerleştirildikten sonra uruç faslı başladı. İslamiyetin ilk gelişi ibadetlerle değildir, ilim ile geldi 10 sene sürdü bu ilim evresi farzlar ondan sonra gelmeye başladı.

Bunları hiç dikkate almadan bir yabancı müftülüğe geliyor, Müslüman olacağım diye hemen farzları üzerine yüklüyor. Namaz, oruç, zekat, hac onun daha alt yapısı zayıf olduğundan eğer gayreti de biraz az ise birkaç ay namaz kılıyor zor geliyor, bırakıp gidiyor. Sistem böyle evvela ilim sonra amel gelir.

Hakikat-ı Muhammedi yanında bir de Nur-u Muhammedi den söz edilir o da onun içinde daha da batın halidir. Nur-u Muhammedi bütün mertebelerde mevcut olduğundan ona 13 diyemiyoruz 14 deniyor ama o da imalıdır 14 diye bir sayı yok makamlaştırdığımız zaman 13'ün üstünde bir sayı yok, miraç olarak uruc olarak 13 üstünde başka sayı yoktur. Her makamın içinde olduğu için yani 13 makamın hepsinde nüfuslu olduğu için hepsini birden söylemek mümkün olmuyor, ama ona da bir kimlik vermek gerekiyor, 14 deniliyor.

Nur-u Muhammedi aydınlatıcı kısmı, idrak akıl nuru kalp nuru diyorlar, bu işin aydınlanmasını ortaya getiriyor ayrıca bu alemlerin yapı taşlarından bir tanesidir. Nur ile Ruhun izdivacından da Atom meydana geliyor. Yani Akl-ı Kül ile Nefs-i Külün izdivacından, Akl-ı Kül ruh diyelim Nefs-i Kül de Nur, ikisinin birleşiminden fizik öyle başlıyor maddeleşme buradan başlıyor. Fizik alimleri bu işin böyle olduğunu bilseler bu sahaya çok daha başka türlü bakarlar. Yani araştırmalarını çok daha başka türlü yaparlar.

Ahadiyetin vahadiyete kendini kopyalaması aynı zamanda ayan-ı sabitelerdir. İlm-i İlahiye batında olan ne varsa hepsi oraya kopyalanıyor ondan sonra da yavaş yavaş zuhura faaliyet sahasına geçiyor. Hubbiyet mertebesi Habiblik mertebesi işte orasıdır. Vahadiyet mertebesi bir isim olarak tek bir saha değildir, Vahadiyet mertebesi bir

zemindir futbol sahası gibi bir zemindir. Her şey onun üzerinde oynanıyor.

اَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Bismillâhirrahmânirrahîm.

Cd-23- Manisa'da sohbet.

Bu akşam 18/01/ 2018 Perşembe akşamı Manisa'da evlatlarla kardeşlerle beraberiz, burada sohbet yapmaya çalışıyoruz, Cenab-ı Hakk her birerlerimize ihtiyacımız olan gerçek manada gönül muhabbeti ve idrak genişliği, açıklığı nasib etsin. Dünya günlerini boşuna geçirmeyelim değerli zamanlarımızı heva ile heba etmeyelim.

Az önce yaptığımız çalışmalar tarikat düzeyi olan çalışmalardır, tarikat düzeyi de duygusallık üzerine kurulan bir sahadır. Şeriat mertebesi ise fiil üzere kurulan bir sahadır. Fiili manada namazlarımızın kılınması, oruçlarımızın tutulması, insanlara yardımcı olabilmek, mümkün olduğu kadar Allah'ımızın istediği şekilde madde mertebesinde bir hayat yaşamak şeriat mertebesinin tatbikatıdır. Ancak öyle derler, "*Bir şeriat ki tarikatı yoktur atıldır, ama bir tarikat ki şeriatı yoktur batıldır*." Hükmü yoktur. Onlar istedikleri kadar yorum yapsınlar o gerçeği ilgilendirmiyor, kişiler kendilerini aldatıyor.

Bu hükümleri koyan ve sistem haline getiren bizler değiliz, bizlerden evvelki büyüklerimiz, pirlerimizdir. Bunun dışında yeni bir şey söyleyecek kimsenin hali yoktur. Az önce bahsettiğimiz hükümler değişebilir ama bunlar sosyal yaşantı üzere olan kılık kıyafet adetler üzerinde olan değişikliklerdir. Ama kesin hükümler değişmez, çünkü

zamana göre kurulan hükümler değil bütün zamanları kapsamına alacak şekilde koyulan kurulan hükümlerdir. Zaman geçmesi ile bu hükümler eskimez, hükmü hükümsüz hale gelmez. Ebedi olarak kıyamete kadar geçerli hükümler vardır ki onların başında Allahü Teala Hz lerinin bize gönderdiği Kur'an-ı Kerim'deki Kelamullah muhteşem ve mübarek sureleri ve ayetleridir.

Sonra Peygamber efendimizin sözleridir, daha sonra Kelam-ı Kibar olan pirlerimizin büyüklerimizin sözleridir, bunlar hayatın sonuna kadar yani dünya hayatının sonuna kadar eskimeyen bozulmayan gerçekliği değişmeyen baki sözlerdir. İşte bu da böyle eğer bir şeriat ki tarikatı yoksa atıl vaziyettedir. Yani geçersiz değildir ama faaliyeti yavaştır. Bunun hızlandırabilmesi için ki bu duygusallık sahasına girmek lazımdır. Bu duygusallık da ilahilerle zikirlerle, kelime-i tevhitler çekilerek kullanılan bir sahadır. Ancak bu sahada bunlar kullanılıyor iken Hakikat mertebesine doğru da bilgilerin alınması lazımdır. Eğer bir kimse tarikat düzeyinde yaşıyorken Hakikat bilgilerine doğru Hakikat sahasına doğru bilgi almıyorsa o zaman onun yaşadığı düzey tarikat düzeyi zikir duygusal haldir, o da orada kalır.

Şimdi birincide ne denildi, "Bir şeriat ki tarikatı yoktur atıldır" Tarikata gelmiş daha önce kullandığı sahayı terk etmiş ise yani şeriatı terk etmişse şeriatı yoksa batıldır. Bakın batıl başka bir şeydir atıl başka bir şeydir. Atıl faaliyete geçirilebilir, mesela bir araba bir yolda 20 Km hızla gidiyor atıldır, menziline yetişmesi için en az o sahada 40-50 Km ile gitmesi lazım ki zaman kazansın zaman kayıbı olmasın biraz atalettedir, gevşekliktedir, manasındadır. Ama o yolda gidiyordur. Hedefine geç ulaşır ama gidiyordur. Ama batıl tamamen kükmü yok, yoldan da çıkmış her şeyden çıkmış vaziyettedir. Ne kadar tehlikeli bir sahadır. "Bir tarikat ki şeriatı yoksa batıldır." Hiç onun yanına sokulma.

İstediği kadar şöhret sahibi olsun, yani o cemaatin başında olan istedikleri kadar zengin olsun istedikleri kadar kendilerini yükseklerde zannetsinler, onlar zandan öteye geçmez ve mes'uldürler ayrıca da. Yani oradaki hükümleri

tatbik etmeye yönlendiren kişi hem kendinden mes'uldür hem de çevresinin mesuliyetini almakla onlardan da mes'uldür. Çünkü onları da batıla götürmüştür. İsra Suresi 81 ayette جَآءَ الْحَقُّ وَزَهَقَ الْبَاطِلُ "Hakk geldi batıl yok oldu…" gaye Hakk'a götürmektir, bir kimse Hak'tan batıla götürüyorsa bunun mes'uliyetinden kurtulabilir mi, hadi kendi başına olsa kendi başını yedi derler ama çevrenin de başını yiyorsa, bu altından kalkılacak bir sorumluluk değildir. Bir bakıma sizler ayrılmakla onu bu mesuliyetten kurtarmış oluyorsunuz. Bakın vehamet anlaşılıyor mu? Hem kendiniz kurtulmuş oluyorsunuz hem de onu bu kadar kişinin vehametinden kurtarmış oluyorsunuz. Tabi kendileri bilir bizim kimseye bir şey diyecek bir halimiz yoktur, bunlar hep yaşanan gerçeklerdir, bunlar yaşadığımız gerçeklerdir.

Şimdi sırayla devam edelim, Bir tarikat ki hakikatı yoktur, atıldır. Bir Hakikat ki Marifeti yoktur, o da atıldır. Sadece şeriat ile tarikat arasındaki hüküm değildir. yukarıya çıktıkça aynı bu sistem devam etmektedir. Şimdi şeriattan tarikata geçmek için bu duygulara ihtiyaç vardır. Bunlar güzel duygulardır muhabbet oluşturur, kişiye gayret, şevk yaşam sevinci verir, ancak Hakikat mertebesine doğru kanat açmışsa kişi bu duygular onun en büyük perdesi, manisi olur. Çünkü hakikat mertebesinde duyguların azaltılması aklın faaliyete geçmesi lazımdır. Bu duygular akla mani olur, tefekküre mani olur.

Şimdi şöyle bir düşünelim o zikir esnasında nasıl bir muhabbet oluşuyor, işte bu muhabbet süresi içerisinde aklımız başımızın üstünde atıldır, perdelenmiştir, duygularla perdelenmiştir. Ama şeriat mertebesinden oraya geçmek için bu duygulara ihtiyaç vardır. Bu duygular iticidir, gaz, benzin manasınadır. yani kişiye şevk verir daha ileriye gitmesine daha çok koşmasına fayda sağlar. ama Bu bir süreçtir. Belirli birkaç sene içinde bir süreçtir. Eğer burada hep bir ömür boyu zikir yapıyorsa bu şekilde ilahi okuyorsa o tarikat düzeyinde yaşayan orada kalan bir kimsedir veya guruptur. Bunun aşılması için bu duyguların da kontrol edilmesi lazım geliyor.

Buradan çıkışın tek yönü irfaniyettir, tevhid ilmidir idrak anlayıştır. Bir sözü sadece dil ucundan söylemek o sözün sahibi olmak demek değildir. o ezber okumaktır. O söylediğimiz sözün ne olduğunu hani çözdüm, çözdüm sırrını diyor ya işte o şekilde oraya idrake yönelmektir. O sahaya girebilmektir. Bu da ancak tefekkür ile olur irade ile olur idrak ile olur ve hedef gösterilerek olur. bir kimseye hedef gösterilmezse o bulunduğu yerde döner durur. İşte tarikat hali budur o duygular içerisinde döner durur. Buradan çıkabilmenin tek yönlendiricisi hedef göstermesidir. Yapılacak şey hedef göstermektir, kişi o hedefe kendi gider. Bir başkası onun için oraya gitmez. Hani her koyun kendi ayağından asılır derler ya kişi kendi yoluna kendi gider.

Zaten kendi gitmesi lazımdır başkasını yoluna başkası gidemez ki, bizim evimiz orada duruyorken herkes kendi evine gider birisi bir başkasının evine gidemez ki, gider de misafir olarak gider o ayrıdır. Bu da karşılıklı anlayış ile olur izin ile olur. İşte yapılacak şey hedef gösterilmesi kişinin de o hedefe doğru ama kayacak ama patanaj yapacak ama hava yağmurlu olacak karlı olacak olacak. Yolculuk bu her şey olacak, kervanlar nasıl eskiden yola çıktıkları zaman bu günkü gibi asfalt yollar yok, rahat özel arabalar yok sıcağa soğuğa karşı korunma diye bir şey yok onun için bahar da çıkar sonbaharda dönermiş kervanlar.

Kışa kaldıkları zaman işleri zorlaşmaktadır. Onların da işleri kolaylaşsın diye 30-35 Km arayla Kervansaraylar kurmuşlardır. Akşam olduğu zaman oralarda ihtiyaçlarını karşılasınlar korunsunlar diye. Yani "Kervan gidiyor sen kalma geri" dediği gibi Nüsret Babamın Tarikat kestirme yol manasınadır, ama tarikat mertebesinde kalındığında o yolculuk değil oturumculuk haline düşmüş oluyor. Yani on sene evvel akıl düzeyi neyse zikirlerle ilahilerle, tamam çok güzel, ama akıl gene on sene evvelki yerdedir. Sevap kazanılır başka bir şey kazanılmaz.

Kişi kendini kazanamaz, oradan da rabbını kazanamaz. Kişi evvela kendini kazanacak nefsini bilen rabbını bilir,

dediği gibi, ancak o rabbını bilir ama şartı evvela nefsini bilmektir, tanımaktır. Bu şekilde doğru ölçülerle birlikte yola yavaş, yavaş tevhidi manada tefekküri manada yola çıkılacak ki madem yol ehliyiz, yolda olacağız. Arabaya binmiş olan bir kimse arabayı hareket ettirdiği zaman tekerlek bir defa dönmüş olsa diyelim ki tekerleğin çevresi 1,5 m ise bir dönmede o kadar yol gitmiş olacaktır. O zaman kendi hizasında olan saha görüntü resim neyi görebiliyorsa 1,5m geride kalacak ama ileriye doğru 1,5m kendisine açılmış olacaktır. Bu tekerlek on defa dönerse 15m gitmiş olacak.

İşte bir kimsenin manzarası değişiyorsa o kişi yol ehlidir. Arabada oturuyor da manzara değişmiyorsa o kişi oturma ehlidir. Biz buraya gelirken bir sürü manzara gördük, biz arabaya binip niyetlenseydik falan yere gideceğiz diye arabayı birileri sallasaydı gidiyormuşçasına sonra kapıları açıp inin deseydi hayalimizde bir yolculuk olmuş olacaktı ama elde bir şey olmayacaktı yer değişikliği olmayacaktı yol almamış olacaktık. İşte bir bakıma tarikatın hali bu gün bu şekle dönüşmüştür. Oturak haline dönüşmüştür. Seyahat yolculuk değil, güzel bir gün yahut gece geçiriliyor, işte zikirlerle ilahilerle işte biraz çay, yiyecek içecek tabi güzel bir şey kötü manada bir şey söylemiyorum.

Ama biz yolcu isek "*yolcuya yol gerekir*" demişlerdir. Yolcu ise yoluna gidecektir. Peygamber efendimiz de "Bu dünya bir yolculuktur, süresi de yolda giderken yeşillik sulak vaha görülmüş orada durup ihtiyacını karşılayacak kadar durma yeridir" diyor. Yani dünya sabit durulacak bir yer değildir hep hareket halinde olunması lazımdır. Tabi fizik olarak da hep hareketliyiz de ama bugün buradayız yarın öteki taraftayız, yarın öteki şehirde olacak halimiz yoktur durmamak demek bu manada değildir. Tefekkür manasında hep ilerlememiz gerekiyor. ilerleyeceğiz ki yol uzun kısa sürede bitirilecek bir yol değildir. Öyle olsaydı herkes birkaç sene çalışmakla gidiverir bir yerlere.

Bakıyorsunuz bir ömür boyu aynı yerde çalışmış durmuş, "kardeşim sen 25 sene hizmet ettin de neresindesin bu yolun?" "efendim ben bilmem şeyhim bilir" işte al vur

kafasına taşı. Bizi ilgilendirmez de be kardeşim 25 sene dervişlik yapmışsın ne olduğunu daha bilmiyorsan ne zaman öğreneceksin, nerede öğreneceksin, bundan sonra bir eğitim yeri yok ki gittiğim okulda okurum diye ümidin olsun. Bunlar işte iyi niyetle saf niyetle ama ne yaptığını bilmeden yaşanan bir tarikat hali dervişlik halidir. Ama çok yazık pir-i fani olmuş saçı sakalı bembeyaz "efendim şeyhim bilir" kardeşim şeyhin bilirse kendine biliyor, madem biliyordu da sana neden öğretmedi bir şey.

Bu kadar sene gelmiş gitmişsin günah değil mi bunlara, bir ümitle gelmiş, ama hep yarına atılıyor ya, işte şeyh efendi gavstır o bilir her şeyi, sen hiç karıştırma sen dersini yap, işini yap, iyi de ben de bir şey öğreneyim ben neden geldim bu kadar sene burada ayakkabı paraladım gelip gitmekten. Ne yazık ki onların alkışlanmalarıyla tarikat oturma halinde kalıp gidiyor insanlar bulunduğu yerde dönüp duruyorlar. İşte o önde olan kişiler kimlerse etrafında tavaf edip duruyorlar, gerçekten de bir şeyler oluyormuş gibi, oluyorsa kardeşim bileceksin şimdi şu yemekler önümüze kondu, "teşekkür ederiz ne kadar güzel olmuş deyip tabakları önümüzden alsınlar götürsünler, gördünüz işte yetmez mi diye bunun manası olur mu, bize bir faydası olur mu, olmaz o tabaklar geldi onları yiyeceğiz, ki bizim varlığımıza intibak etsin. O biraz evvel yediğimiz bizim dışımızda ayrı gördüğümüz şeyler artık biz oldu kim yediyse onun hüviyetine karıştı o oldu.

İşte biz de Hakk'ın gerçek haliyle halleneceğiz ki onun sahasında olalım, orada olalım. Yoksa hayalen "Ben Allah'a ulaştım, ben Hakk ile Hakk oldum" oldun da işareti nerede? Söyle bakalım ne oldun, sorsak bunun işareti nedir söyle bakalım, ne oldun? İşte olduk, iyi mübarek olsun hayalinde olmuşsan olmuşundur varsa böyle bir olmak. Olanlar zaten şöyle diyorlar "Hamdım, piştim, yandım, " olan bunu böyle ifade ediyor. Mevlana Hz lerinin buyurduğu gibi "Hamdım, piştim, yandım, " bu süreçlerden geçmeden yanmadan bu yanmanın bir işaretleri olacaktır.

Evin hanımı tencereye nohut koydu, ocağın yanına koydu pişsin diye bakalım pişecek mi? Her şeyi hazır ama ateşin

üstünde değil hadi piş sen burada bakalım. Aradan zaman geçti baksa ki kapağını kaldırıp baksa ki koyduğu gibi duruyor. Pişmedi ki ne yiyecek olana ne de kendisine faydası vardır. Bir müddet sonra o da bozulur çürür gider. Ama onu ateşin üstüne koyarsa orada süresi içinde kaynarsa o zaman yemek oluyor ama kaynıyor. Kaynamaya başlayınca ateşten alınsa hemen alınsa gene olmuyor. bir süre gereklidir.

Bir gün padişahın sarayında aşçı hanesinde oranın idarecisi olan yaşlı tecrübeli aşçı kadın büyük kazanlar ile nohut yemeği yapıyorlarmış o gün, başka yemekler de var saraya yetecek kadar. Zaman zaman nohut kazanının kapağını açıyor kıvamında mı nohutlar pişmiş mi pişmemiş mi diye, neticede kazan fokur, fokur kaynadığı sürede nohutların bazıları kaynamanın tesiriyle dışarıya atlıyorlarmış. Kadın da elindeki kepçe ile tam yukarıya çıkma durumunda olanların tepelerine kepçenin tersiyle vuruyor " otur bakayım yerinde, otur yoksa kedilere yem olursun sultanın huzuruna çıkamazsın" diyor.

Yani "padişahın huzuruna çıkamazsan padişah seni yiyemez, kediler yer yahut süprülür çöpe gidersin" diyor. Madem o kadar dayandın biraz daha dayan bu kaynamaya diye Mevlana Hz lerinin Mesnevi'de böyle bir hikaye anlatır bizlere ikaz için. Bu işler kaynamadan, yorulmadan olmaz, terlemeden bir şey kazanılmaz, dünyada bile öyle insan ne kadar yoruluyor değil mi, bazen parasını alıyor, bazen alamıyor, alamayınca ne yapacaksın bırakıyorsun helal olsun diyorsun. Yani insana çalışmadan bir şey verilmiyor, efendim bana miras kaldı, miras kaldı ama onun kıymeti yok o miras senin elinden gidecektir.

Sana bugün miras kaldı senden de ötekilere kalacak sana gene kalan bir şey olmayacak ahirete giderken boş ceple boş kefen ile gideceksin. İşte bu şekilde tarikat düzeyinde çalışıyorken devamlı bu bir ömür boyu hep zikir, hep zikir, yapılıyorsa bu tarikat düzeyi bir çalışmadır. Güzeldir yani şeriat mertebesine göre biraz duygusaldır, ama nefsidir, buradaki duygular beşeriyetten kaynaklanmaktadır, bu duygular nefsidir. İnsanda duygu iki

türlüdür birisi İlahi duygu, birisi de beşeri duygudur. İlahi duygular bu şekilde coşma gibi biraz hareketlenme gibi haller göstermezler kişinin kendi içinde batınında sükünet halinde sakin bir deniz gibi duygular oluşur onu da irfaniyet meydana getirir. Ama bu beşeri duygular sisteminden maniasından çıkmamız lazım geliyor. Terk etmek manasına değildir, eğer ileriye gitmek istiyorsak bunları biraz düzenli yani sohbetlerimizin ayımızın senemizin tamamını hep bu duygusal yaşantıyla değil, zaman zaman gene onlara da devam ederek çünkü buna da ihtiyaç vardır, ama daha ileriye doğru tefekkür halini genişletebilmek için tefekkür yönüne biraz daha fazla zaman ayırmak gerekiyor.

Mesela diyelim ayda 3-4 defa toplanılıyor ise bunun bir defasını en az tefekkür ile geçerse iyi olur. Veya belirli bir süre bir bölüm yapılır yani 15 dakika yarım saat 40 dakika bir bölüm zikir yapılır ondan sonra bir bölüm iki bölüm zaman kaldığı kadar da sohbet yapılır. Ama sohbetin biraz daha üstte olması lazım ki yukarıya çıkabilmek için bunlar yukarıya çıkmaya mani olur ağırlık yapar. Duygusal haller nefsimizin hoşuna gider, bize hoş gelir hep bunu yapalım ister. Tarikatların hali budur, çünkü onlar buradan çıkmanın yolunu da bilmezler, zaten kendilerinde o tefekkür de yoktur, yok olduğu için onlara göre bu saha en yüksek sahadır, orada kalırlar diyecek bir şey yoktur.

Ama bir kimse gerçek manada irfaniyete geçmek istiyorsa, irfan ehli olmak istiyorsa araştırıcı olacak başka çaresi de yoktur, araştırdığında bulduğu bir şey varsa o zaman onu da tatbik edecek gücü enerjiyi zamanı bulması lazım gelecektir bu da doğrudan doğruya ekseri kendine ait bir sahadır, kendini ilgilendiren kendi kazancı olan bir sahadır. Başkalarına bir faydası olmaz ki, hepimizin yediği kendimize ait oldu, ben yedim size bir şey geçmedi ki, siz yediniz bana bir şey gelmedi ki, kim ne alabilirse ne şekilde kazanabilirse kendine ait olmaktadır. Yani zarar da verse kendine veriyor fayda da verse yine kendine veriyor.

Dışarıdan yapılan ancak bir tavsiyedir, başka bir şey değildir. bizim de varsa işte hayat tecrübelerimiz insanlara yardımcı olmak için insanlara o tecrübeleri şöyle yaparsan

daha iyi olur ama sen bilirsin deyip kimseyi mükellefiyet altına sokmayız. Kişi gidebildiği kadar gider gidemediği yerde eyvallah arkadaşım der helalı hoş olsun deriz güle güle deriz tabi edebi ile de gelmek var edebi ile de gitmek vardır. Edepsiz giden de var ama onun karşılığını ona göre görür. Bunların hepsine bu kadarlık süre içinde rastlıyoruz. Kim ne yaparsa kendine yapar kimse kimseye bir şey yapmaz. Gidenin de canı sağ olsun gelenin de canı sağ olsun.

Soru: Kaza namazları bunlar sünnetler kazanın yerine kılınabilir mi,

C: kılınabilir ama bir sistemleştirilerek kılınabilir ve de faydalı olur, çünkü üç tane imamın ittifakıyla bir imam da aynı düşünce üzerine çok şiddetli aynı istikamette dolayısıyla dört imamın da ittifak ettikleri bir hal var. Şöyle bir hüküm var; "Kaza borcu olanın nafile namazı kabul edilmez." Diye bir hüküm vardır. sünnetler de nafileye girdiğinden bu şekilde sünnetler tehlikeye girmektedir. Bunun formülü var hem kaza namazı eda edilmiş olmakta hem de sünnetlere gene tekrar devam edilmiş olmaktadır.

Bir insanın kaza borcu varsa yaklaşık olarak bunun buluğ çağından sonra kaç senelik boşluk geçmişse evvela onu tesbit ederse iyi olur. mesela bazısı der ki ben 20 yaşımda başladım 25 yaşımda başladım işte 18 yaş ölçü alınırsa 20 yaşında başlamış olanın iki senesi var, 25 yaşında başlamış olanın yedi senesi var, kişi kendi kendine bunu vicdani olarak yaklaşık bir ölçüde tutar. Şimdi anlatmaya çalışacağım sisteme hangi tarihte başladığını da not alırsa başka bir şeye gerek yok başlangıç tarihi mühim, ondan sonra diyelim beş sene borcu var, beş sene bu sistemi takip ederse bütün borçları inşallah Allah'ın indinde de kaza borçları ödenmiş olur. Bu şuna benziyor, bir insanın iki türlü borcu olduğunu düşünelim, birisi resmi borç devlete veya bankalara neyse birisi de bir arkadaşından aldığı vadesiz borç senetsiz boşta olan bir borç. Bu borcun hangisini ödemesi uygun olur tabi ki resmi olanı.

Yani ödemediği zaman kendisine sorumluluk getirecek bir borcun evvela ödenmesi lazımdır. Şimdi bu borç dururken arkadaşından almış iyi niyetinden onun da ihtiyacı yok bekleyebiliyor, "Kardeşim ben sana mahcup olmayayım al şu paranı getirdim" diye o parayı ödemesi mi daha uygun yoksa kendisine vebal getirecek sıkıntı getirecek olan senetli borcu mu ödemesi lazımdır. Tabi ki resmi borcun ödenmesi daha uygun olur. İşte kıldığımız namazlar da böyledir. Allah'a olan bir borcumuz var, nafileler ise kula olan borcumuz gibidir diyelim. O halde bizim ilk ödememiz gereken borç Allah'a olan borçtur. Onu da her şeyde bir kolaylık gösterildiği gibi bu sistemde de kolaylık gösteriliyor. Peygamberimiz de diyor ya "Zorlaştırmayınız kolaylaştırınız" işleri diye. Şimdi başlayalım

1-sabah namazı aynen olduğu gibi tatbik ediliyor. Sabah namazının sünneti sünnet-i müekkide olduğundan yani tekitli sünnet olduğundan kaldırılması mümkün değildir. Çünkü farza yakın bir hükümdedir. Peygamber efendimiz sünnet-i müekkide dediğimiz tekidli kuvvetli sünnet peygamberimizin hiç terk etmediği namazlar sünnet-i müekkide, kuvvetli sünnet tekid edilmiş yani peygamberimizin hiç bırakmadığı sünnetlerdir. Bu sahada yapabileceğimiz bir şey yok. Farz hükmü gibidir. Buna peygamberimizin sünnet farzı diyelim. Gerçi mutlak farz değil ama peygamberimiz bunu tatbik ettiği için bize sünnettir. Kuvvetli sünnet.

Bu sünneti kendisi terk etmemiştir. Bunu aynen yapıyoruz bilindiği gibi sabah namazının farzı kılındıktan sonra da başka namaz kılınamıyor. Ne nafile ne farz ne de kaza namazı kılınamıyor. Sabah namazı kuşluk vaktine kadar güneşin iki mızrak boyu çıkmasına kadardır.

2-Öğle namazı; öğle namazının ilk dört rekatlık sünnetine de bir şey yapamıyoruz, onu da aynen kılıyoruz, çünkü o da sünnet-i müekkide, peygamberimizin hiç terk etmediği sünnettir. Dört rekatlık farzını aynen kılıyoruz, ancak iki rekat olan son sünnetine iki rekat daha ilave ederek dörde çıkartıyoruz, ona niyet ederken "Niyet ettim en son kazaya kalmış olan öğle namazının farzına diye niyet

ediyoruz. Ve aynen farz namazı gibi kılıyoruz. Yani ilk iki rekatta zam-ı sure okuyoruz son iki rekatta zam-ı sure okumuyoruz. Böylece öğle namazı iki oldu biri eda birisi de kaza oldu.

3-İkindi namazının ve yatsı namazının ve erkekler için Cuma namazının ilk sünnetleri "sünnet-i gayri müekkide" kuvvetli tekidli sünnetler değildir. Terk edilebilir sünnetler, peygamber efendimiz de zaman zaman ikindi yatsı ve Cuma namazının ilk sünnetini terk etmiştir. Bunun ismi de "Gayri müekkide" yani tekidli olmayan sünnetlerdir. Kuvvetli olmayan sünnetlerdir. Terk edilebilir sünnetlerdir. Bu sünnetler aslında ikişer rekatlı kılınması lazımdır. İkişer rekatta bir selam verilerek kılınması lazım gerekiyor. iki rekatta bir selam verilerek kılınması lazım geliyor. Ama dört rekatta da selam verilebiliyor ancak üçüncü rekat başında aynen birinci rekat gibi sübhaneke ile başlıyoruz bu sebepten. Selam verilmiş yeni iki rekata kalkmış gibi başlıyoruz. Bunların ikişer rekatlı kılınması lazımdır, ama birleştirilme hükmü de vardır.

Şimdi ikindi namazına geldiğimiz zaman onun sünneti önde olduğu için ona başlarken "Niyet ettim en son kazaya kalmış ikindi namazının farzına " diye niyet ediyoruz. Bazıları bunu en evvel kazaya kalmış diye de niyet ediyor. Bana göre en sondaki demek daha uygundur. "Niyet ettim en son kazaya kalmış ikindi namazının farzına" diye niyet ederek kılıyoruz aynen farz hükmünde kılıyoruz. Ondan sonraki zaten ikindi vaktinin dört rekatlık farzı aynen vakit namazı olarak kılınıyor.

4-Akşam namazı; Akşam namazının farzı zaten önde aynen kılıyoruz, sünnetine geldiğimiz zaman bir rekat ilave ediyoruz, "Niyet ettim en son kazaya kalmış akşam namazının farzına diye farz olarak kılıyoruz. İki rekatlık sünnete bir rekat ilave ederek aynen üç rekatlık farz gibi onu da aynen öyle eda ediyoruz.

5-Yatsı Namazı; Gene onun ilk sünneti "Niyet ettim en son kazaya kalmış yatsı namazının farzına" diye niyet edilir. Farzı zaten o günün farzı, geriye iki rekat son sünnet kaldı,

biz ne yapmıştık sabah namazını kılamamıştık, “Niyet ettim en son kazaya kalmış sabah namazının farzına” diye eda edilir. Arkasından da salat-ı vitr namazını kılıyoruz, o günün namazı bitiyor. Yani iki günlük namaz kılmış oluyoruz. Böylece ne fazla bir zamana ihtiyaç var ne ayrı bir zamana ihtiyaç var, zaten abdestliyiz zaten seccade önümüzde temiz yerdeyiz abdestimiz var, hem de sünnetlerin tehlikeye girmesini de korumuş oluyoruz. Tekidli sünnetler zaten gene kalıyor, yatsının sünneti sadece yer değiştirmiş oluyor.

Şimdi bunu tenkid edenler var, efendim sünnetleri terk ediyorsunuz, kardeşim sen kendine bir bak kaç milyon sünneti terk ediyorsun, bırak o anda namazlardaki sünneti, sen bir kendine bak bakalım sünnet dediğinin kaçını takip ediyorsun da hayatın boyunca kaçını yerine getiriyorsun. Gene onlar tenkid edip dursunlar, sünnetler terk edilmiyor. “Sünnet” dediğimiz şey nedir? Bize göre sünnet peygamberimizin yaptıklarını biz tatbik ediyoruz ümmeti olmamız ve bize rahmet o sünnetleri takip etmek aslında Şefaat-ı Muhammediye’dir. Sünneti takip ettiğimiz zaman daha yeryüzünde Şefat-ı Muhammedi’ye bize helal olur.

Peygamberimizin yap dediği şey bize şefaattir. Ahirette şefat beklemeyelim. Bekleyelim ayrı konu da ama biz işimizi ahirete bırakmayalım. Yani peşin yapmaya çalışalım. Peki biz sünnet olarak kıldık Peygamber efendimiz o ikindi namazının, yatsı namazının sünnetini ne diye kılıyordu? Biz sünnet olarak niyetleniyoruz da O ne diye niyetleniyordu? Ona sünnet değildi ki nafile olarak kılıyordu. O yapınca bize sünnet oldu. Peygamber efendimiz diyelim ki ikindi namazının önündeki sünnet namazı var, peki bunu biz farz, sünnet müstehap olarak niye niyet edersek edelim, sünnet yerine gelmiyor mu, yani farzdan evvel bir namaz kılmıyor muyuz? Kılıyoruz o zaman işte sünnet zaten yerine geliyor.

Ama biz niyet ederken geçmiş namaz için farz olarak niyetleniyoruz o bir şey değiştirmiyor, fiil burada mühim olan. Peygamberimiz ikindiden yatsıdan neyse evvel bir namaz kılmış mı? Kılmış, biz de aynı zamanda o namazı kılıyormuyuz? Kılıyoruz, o halde sünnet yerine geldi. Yani biz lisanen onu farza niyet ediyoruz, halen de sünneti yerine

getiriyoruz. Onlar istedikleri kadar “sünneti kaldırıyorsunuz” desinler. Neden öyle diyor bu kadarcık şeye aklı ermiyor da ondan. Burada bir art niyet yok ki ama insanın art niyeti olur insanların halini bozmak için kasıtlı olarak olmayan bir yerde olmayacak bir işi yapar buna sünnet der biz bunu kaldırdık der. Böyle bir şey yok ki burada. Biz rabbımıza daha güzel daha verimli ibadet ederiz diye onun derdindeyiz. Bunu istismar edecek bir halimiz yok ki öyle bir düşüncemiz yok ki. Zaten sistem kendi kendini oluşturuyor, Efendimiz farzın önünde bir namaz kılmış mı? Kılmış, biz de kılıyor muyuz? Kılıyoruz, işte bu sünnettir. Ama biz geçmiş namaz için kaza niyeti yapıyoruz.

Miraç namazı için sabah namazının en son kazaya kalmış farzına diyerek de niyetlenebiliriz. yani hem miraç namazı hükmüne geçer niyetimiz odur, ama bir borç olarak da kalkmış olur. diyeceğiz ki bu sistem içerisinde zaten sabah namazını kılıyoruz yatsı namazı sonunda, kılıyoruz ama kabul edilmemiş olanlar da vardır, onlarda fazladan kalır.

Selası ahır yani gecenin son üçte biri sabah namazından bir bölüm önce yani yatsı ile sabah namazı arası üç saat ise mesala diyelim sabah namazına yakın olan son bölüm en verimli devre o devredir. Bir de ayet-i Kerimede İsra suresi 79 ayetinde وَمِنَ الَّيْلِ فَتَهَجَّدْ بِهِ نَافِلَةً لَكَ عَسَى اَنْ يَبْعَثَكَ رَبُّكَ مَقَامًا مَحْمُودًا diye bahsettiği teheccüd namazı vakti vardır o da yatsı ile sabah vakti arası gibi bir vakittir. Teheccüde kalkan teheccüd kılıyorsa ondan sonra da dersini yapar, bu iş sahasında olanların pek yapabileceği bir şey değildir, ama işi çok erken başlamıyorsa sabah namazından sonra biraz yatıp dinlenme zamanı varsa veya akşamdan erken yatıp ta uykusunu almışsa o gece saatlerinde yapılabilir.

Teheccüd namazı genelde 12 rekat olarak kılınır, dörder rekatta selam verilir, onları da aynen öğle namazının farzına yatsı namazının farzına ikindi namazının farzına diye üç farza niyetlenebiliriz. Her zaman olmasa da zaman zaman yapılabilir, ayda bir on beş günde bir yapılır, iki ayda bir

neyse yapılabildiği kadar. “Gecenin bir vakti kalk senin için nafile olan teheccüd namazı kıl umulur ki rabbın seni Makam-ı Mahmud’a ulaştırır” çok büyük bir lütuftur, faydalanmakta yarar vardır. Cenab-ı Hakk hepimize kolaylıklar versin.

اَعُوذُ بِالَّلهِ مِنَ الشَّيطَانِ الرَّجِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Bismillâhirrahmânirrahîm.

Cd-24-“Cinleri ve İnsanları ibadet etsinler diye halk ettik”

Soru: Melekler ve cinlerin hakikatlerini bir de ayet-i Kerime’de “cinleri ve insanları ibadet etsinler diye halk ettik” diye ayet var.

Cevap: Gene gece devam ediyor, 18/01/2018 Perşembe akşamı kardeşlerimizin sorduğu sorular üzerine ufak bir konuşma yapalım, Zariyat Suresi 56. Ayetinde وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالاِنْسَ اِلاَّ لِيَعْبُدُونِ Ulama-i Kiram bunu “..İlla liyarifun” olarak da yorumlamışlardır. Yani “Ben insanları ve cinleri bana ibadet etsinler diye halk ettim” ayet-i kerime böyle ama onun altında yatan mertebeler olarak daha yukarısı “…illa liyarifun” “bana arif olsunlar diye beni bilsinler diye halk ettim” ki hakikat ve Marifet mertebesindeki hüküm budur. Şeriat ve tarikat mertebesinde bana ibadet etsinler, Hakikat ve Marifet mertebesinde “*Bana arif olsunlar*” bilsinler diye halk ettim, ki işin aslı da budur. Eğer bütün bu alemlerde Allah’ı bilmeyen Allah’ı tanımayan varlıklar olmasa ama Allah bilinirse, o zaman Allah bilindiğini bilecek ve zuhurlarını ortaya çıkaracak. Bilen olduğu için çıkaracak bilen olmayınca neden çıkarsın.

Şimdi senin tabelanda yaptığın iş olmasa sen bunun bilinmesini istemesen o tabelayı oraya neden koyacaksın? O meslek sadece sende kalacaksa başkasına fayda sağlamayacaksa yazmana gerek yoktur. İşte Cenab-ı Hakk da "Ben gizli bir hazine idim, bilinmekliğimi istedim" hatta sevdim, irfan olunmaklığı istedim, sevdim diye ifade ediyor, ve onun için bu alemi halk ettim diye ifade ediyor. Bu alemlerin evvela Amaiyetinden sonra Ahadiyetini sonra Vahidiyetini, sonra Rahmaniyetini sonra Rububiyetine sonra Melikiyetine yani mülke, af'al alemine dönüşmesi ef'al aleminde kendisini anlayacak bir varlığın yaşaması için dönüştürüldü halk edildi bu alemler.

"*Levlake levlak lema halaktul eflak*" eğer sen olmasaydın olmasaydın tekrar ikinci defa bastırarak bu alemleri halk etmezdim. Demek ki bu alemlerin halk edilmesi kendisini bilebilecek bir varlığın yaşaması içindi. Eğer Allah bilinmesini istemeseydi bu alemleri neden halk edecekti? Şimdi her birerlerimizin bir mesleği var, bu mesleği biz icra etmek istemeseydik ne dükkan açardık ne ekipman alırdık, ne herhangi bir şey yapardık. dükkan Açmışsak ekipman almışsak bizi bilecek bizi tanıyacak birisi olacak ki bu sanattan istifade etsin. La teşbih tabi bunlar çok basit teşbihlerdir, tabi ki bir anlayış içindir.

İşte Cenab-ı Hakk kendindeki hakikatleri ortaya koyacak kendisi ile hal olacak kendisine bir ayna olacak bir gönül bir varlık halk etti, ki onun ismine de "İnsan" dedi. Bunun bir çok aşamalardan sonra Bakara suresi 36. Ayette belirtildiği gibi اهْبِطُوا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ hükmüyle birbirinize düşman olarak yeryüzüne ininiz Adem (as) a Havva valideye, İblise denip yeryüzüne indirildiğinde yeryüzünde yaşamaya başladılar. İnsan oğlu ilk defa bu alemde tefekkür yapısı olan, yani fikri aklı olan bir varlık yer yüzüne indirildi. Bunun sebebi de Allah'ı bilmeleri içindi. Bir mabud varsa ona bağlı olan abddiyeti kulu olacaktır. İlah varsa ona bağlı olan meluhu olacaktır işte kendisinin bilinmesi için insanı halk etti. İnsan için de bu alemleri halk etti. Yani ne kadar değerli varlıklarız ki her birerlerimiz bu değere sahibiz, bizim için bu

alemler halk edildi. Güneşi, Ay'ı gök yüzü yedi kad semavat dediği ne varsa hepsi bizler için halk edildi. ama "Bütün alemleri sizin için, sizi de kendim için halk ettim" , "ben insanın sırrıyım insan da benim sırrımdır" diyecek kadar insana değer verdi. Bizim O'nun sırrı olduğumuzu ifşa etti. İşte bu şekilde baktığımız zaman bizim de O'na yaraşacak bir gönül aynası temiz parlak pak bir ayna olmamız lazımdır ki gönül aynasında rabbımız da kendisini seyretsin, biz de O'nu seyredelim. Bütün alemler de zaten O'nun aynası hükmündedir. Ayrıca aynısı hükmündedir.

Ama nerede aynasıdır, nerede aynısıdır, hangi anlayıştadır bunların yerlerinin de bilinmesi lazımdır. Yoksa şuna "Allah'tan başka bir şey değildir" , dediğimiz zaman bunu biz put yapmış oluruz. Ama bu da Allah'tan gayrıdır dersek bu Allah'ın dışındadır dersek o zaman da yanlışlık yapmış oluruz, buna müstakil bir kimlik vermemiz lazım gelir, Allah'ın dışında görürsek işte ne O'dur ne de O değildir, ikisidir de ama bir makamda O'dur, bir makamda o değildir. Başta bu biraz tenakuz getirir zannedilir, ama zamanla hangi yönüyle Hakk'tır hangi yönüyle halktır, onun bilinmesi lazımdır.

İşte insan da bir bakıma Hakk'ın ta kendisidir, bir bakıma da halktır. Suret ve zuhuru olarak beşerdir, Fussilet suresi 6. Ayette أَنَا بَشَرٌ مِثْلُكُمْ "Bende sizin gibi beşerim" biz peygamber efendimizden üstün müyüz? Açık olarak "Ben de sizin gibi beşerim" diyor. Ancak bana vahy gelir. أَنَا بَشَرٌ مِثْلُكُمْ يُوحَى إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَهُكُمْ إِلَهٌ وَاحِدٌ "Allahınızın tek Allah olduğu hususunda bana vahy gelir" demek suretiyle asli halini bize belirtmiştir. Yani hem latif halini hem de kesif halini belirtmiş oluyor. Yoksa tasavvuf bir varlığı tek kesif haliyle yani kesif madde haliyle tanımakla anlaşılmıyor. Ama ayrıca sadece latif haliyle de tanımakla da anlaşılmıyor. Birisi tenzihte olur birisi teşbihte olur ama tevhidde olmaz. İkisini birleştirmek tenzihi ve teşbihi birleştirmek tevhid olur. Her iki makamın hakkını vermek tevhid olur, irfaniyet

olur, yoksa “Ben Hakk’ım” demekle insan ne Hakk olur ne de bir şey olur, kendi Hakk konusunda ne kadar cahil olduğunu kendisi ispatlamış olur. “ben Hakk oldum” sözü kolay da onu ispat et dedikleri zaman orası zor olur.

“Enel Hakk” diyenler bir dava peşinde değillerdir, “Ene batılım” diyen bir davadadır, dava etmiştir diyen de vardır. O da doğrudur ama “Batılım ben” diyen de bir bakıma doğru söylemiştir, çünkü Hakk idrakının dışına çıkan her varlık batıl hükmündedir. Bazıları da atıl hükmündedir demiştir. Yani tefekkürü zayıftır fazla düşünmez. Böylece insanlar bir yönüyle topraktan bir yönüyle de Hicr Suresi 29 ayette buyurduğu gibi وَنَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُوحِى olmak üzere ruhtan yani latif, nurdan, latif tarafımız ile kesif tarafımızın birleştiği varlığa insan denmektedir. Melekler latiftir nurdandırlar, İblis ve taifesi cinler nura göre kesiftirler toprağa göre ateş de latiftir, iblisin hali, cinlerin hali yarı latif yarı kesiftir, bu cinler yarı kesif olan tarafları ile bir suret alabilmekteler, zaman zaman da suretsiz olarak hayali olarak insanlara tesir etmeye çalışırlar. Bu alemde en sağlam varlık tecelli-i İlahiyeyi kabul edecek insandır.

Cenab-ı Hakk melaike-i Kirama bir tecelli ettiğinde melaike-i kiram latif bir cam gibi olduğunu düşünelim tecelli-i İlahiye gelir ondan geçer gider. Yansıma yaparak geriye döndürmez. Arkasına geçer gider. Ateşten halk edilmiş cinleri ele aldığımız zaman biraz daha meleklere göre kesiftirler, ama istikrarlı değildirler. Ateş yandığı zaman sabit duran ateş gören var mıdır? Ateş hep dalgalanır, uzalır kısalır, uzalır kısalr, yandığı maddenin durumuna köze çok gür olarak yanar, ama hep hareketlidir. O halde gelen tecelliyi net olarak aksettirmez, hep kargaşa hep hayel olarak aksettirir. Bir kısmını orada gene onun arkasından da geçer ama melekler kadar latif olmadıkları için bazı tecelliler takılır bazısı geçer takılan tecelliler de dalgalıdır, istikrar yoktur.

Ama insana gelince insan bir ayna olduğundan Allah’ın sırrı olduğundan melekler cam gibi geçirdiğinden ama insan

gönül camının arkasında sırrı olduğundan yani bu beden ademiyet sırrı toprak malzemesi olduğundan ayna hükmüne gelir, tecelliyi alır ve geriye döndürür, yansıma yaptırır. Aynanın arkası ne kadar koyu olursa tecelli-i İlahiyi o kadar geri güçlü ve düzgün olarak da aynı zamanda geri döndürür. Çünkü ayna nettir durduğu yerde dalgalanmaz. Ateş dalgalanması gibi olmaz. İşte bunun için de ayna sırrının da koyu olması lazımdır. İşte bu yüzden (sav) efendimiz Arab kavmindendir.

Siyah renkli koyu renkli olmasının sırrı da budur. Aynanın arkasının daha koyu olması ve İlahi tecelliyi daha geniş manada aktarmasıdır. Batılıların kimisi sarı kimisi beyaz benizlidir, onların geçirme ihtimali vardır ama arkası siyah zemin olduğu için hiç geçirmez en geniş bir şekilde yansıtmış olur. İşte peygamberimizin Arab kaviminden çıkmasının bir sırrı da budur. Gerçi peygamberimiz Arab olmakla birlikte beyaz bir siması varmış ama genelde Arab siyahı belirttiği için, içerisinde o ifade vardır.

Böylece melaike-i kiram geçirgen cinler dalgalandıran ki onlardan doğru bir bilgi alınmaz. Hani o medyum denilenler var ya onlara biraz şu olacak bu olacak diye bilgi zerk ediyorlar ya onların hiç birine güvenilmez. Neden, aynen ateş misali dalgalıdırlar güven olmaz. İnsanlar dan da iblis ahlaklı olanlar vardır, onlar da aynı ateş onlarda önde olduğu için toprak ki hikmettir, hikmet öne çıkmadığı için ateş onlarda önde olduğu için ateş gibi, toprak ateşin arkasında kalır, yani gerçek hali perdelenmiş olur, iblisiyetle ve o dalgalı tecelli geldiği zaman da onlarda da dalgalı şüpheli aslı olmayan bir hususlar meydana çıkar, onlar da bu doğrudur diye etrafına bu yanlış bilgileri dalgalanmış bilgileri aktarmaya çalışırlar.

İşte bu tarikat sahasında bunlar çok yaygındır Allah muhafaza ve de çok tehlikeli bir sahaya dönüşmüş olmaktadır. Bunun da sebebi biraz siyasete dayanmaktadır, gerçi bizim siyasetle işimiz yok da tesbit babında söylüyorum, Cumhuriyetle birlikte dergahlar kapatıldıktan

sonra bu işler merdiven altı üretimine başladı. Gerçek irfan ehli olan gerçek mantıklı kamil ilim ehilleri ne yazık ki heba edildi darağaçlarında sallandı, bu eğitimleri verecek kimseler kalmadı, o yüzden o saha hayel ve vehimin eline geçti genelde, Osmanlı'da bir şeyh efendi bir dergaha tayin edileceği zaman ben seni oraya gönderdim sen buraya diye özel kişiler tarafından yapılmıyormuş.

Şeyhülislam tarafından ve bir imtihan heyeti tarafından sekiz on kişilik şeyhülislam heyeti tarafından bir dergaha kaç tane namzet varsa şeyh efendi yetiştirdiği talebesini oraya tavsiye ediyor, "Benim bir dervişim var bu işi yapar" dediklerinin aralarından imtihan yapılarak seçilerek dergahlara şeyh tayin ediliyor. Öyle sıradan gönderilmiyordu. Ondan sonra bu sistem kalkınca küçük guruplar kendilerini devam ettirebilmek için içlerinde biraz ağzı laf yapanlar varsa işte onun etrafında halkalanıyorlar bugünlere kadar gelmiş. Tabi bunların arasında az da olsa bozulmayanları devam etmiş siyasete karışmamış devletin hoş görülebilir hükümleri altında gelmişler devam ettirmişler bunlar da çok azdır, o da ayrı bir konudur.

Melaike demek kuvvet ve işddet demektir, cinler suretlenebiliyorlar kaynakları ateş olduklarından daha ziyade yakıcı ve zarar verici oluyorlar aslında bunlar ilk halk edildikleri zaman bunların dedelerinin ismi Azazil ama kaynak yapıları cin dir. Ancak o zamanlar Adem (as) ortada yok iken söz konusu değil iken Azazil'in meleklere öğretmenlik yaptığı söyleniyor. O isminde de "Aziz" lik var zaten yani yüksek bir varlık gibi, bu Azazil dört melek ile birlikte beşinci melek oluyor. Cebrail, İsrafil, Mikail, Azrail, bir de Azazil. O zaman beş büyük melek hükmündelerdir. Ama Adem (as) hükmüyle Azazil denen o varlık ki ayet-i Kerimede "O cinlerdendi" diye geçmektedir. Aslı cindir. (Kehf Suresi ayet 50)

İblis ismini almadan evvel Azazil, ama Adem (as) Havva valide ile olan münasebetlerinde inkara gitmesi isyan etmesi ile de "İblis" ismini almaktadır. Bu iblisin zuhura gelip te dünya aleminde faaliyete geçtiği anda aldığı isim "şeytan" dır. Aynı varlığın değişik mertebelerdeki isimleridir. Evvela

kaynak olarak cin, faaliyete geçmesi Azazil, ondan sonraki İblis, ondan sonraki ismi de Şeytan dır.

İblis de şu şekilde; Adem (as) a Cenab-ı Hakk "secde et" dediği zaman Bakara suresi 34 ayette وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَىٰ وَاسْتَكْبَرَ Melekler secde ettiler ancak iblis secde etmedi. Neden secde etmedin diye sorulduğu zaman o topraktan ben ateşten halk edildim ateş topraktan daha üstündür mantığını kullandı. Ama bu mantık geçerli bir mantık değildir. Kendine göre hep yanlış yorum yaparak bu günün dışarıdaki iblisleri de hep yanlış yorumları ile bir yere varmak istiyorlar bazen bazı kimseleri aldatıyorlar da. Onun iblis olması şu, Adem (as) ın sadece toprak yapısına baktı, yani madde yapısına baktı, içindeki وَنَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُوحِي yi görmedi halbuki melekler O'nun وَنَفَخْتُ süne secde ettiler. İşte Cenab-ı Hakk oraya secde kendine secde idi, aslında وَنَفَخْتُ ye secde idi, ama o وَنَفَخْتُ "venefahtü/ O na ruhumdan üfledim"i değil Adem'in toprağını gördü. İşte burada tereddüde düştü. "iblis" demek bu "Telbis" demek budur. Aslı ile kopyasını ayıramamak bir şey üzerinde tereddüdlü kalmak bunun ismi "Teblis" bunu yapan da "İblis" yani çok tereddüdlü kaldı manasına ama o kendine uygun kıyas yaptı, tereddüdlü oldu ama yani olabilir de olmaya bilirde ama kendine uygun kıyas yaptı "*ben ondan üstünüm*" diye bu yüzden secde etmedi. Kendi kendine kıyas yaptı, bu yüzden ismi iblis oldu. Telbis; bir şeyin aslı ile kopyasını ayıramamak, veya kasıtlı olarak kopyayı aslı gibi göstermek, yahut aslını kopya gibi küçülterek göstermek ve "lebis" ten de gelmekte, "lebis" elbise, içerisinde örtme manası da vardır.

Yani Adem'in hakikatını örttü, O'nun suretine bakarak değerlendirdi. Batıni hakikatini yani ruhani وَنَفَخْتُ sünü örttü suretine bakarak toprak dedi yani maden dedi onun neyine secde edeyim dedi, gibilerde. Yani telbis bir yönü elbise, örtmek perdelenmek bir yönüyle de şüphede kalmasıdır. Aslı ile kopyasını ayıramamasıdır. Hani büyük ressamların değerli resimleri vardır onu kopyalıyorlar, aslıymış gibi yüksek fiyatlara satmaya çalışıyorlar. Ama gerçek ortaya çıkınca sahtekarlığı ortaya çıkıyor. İşte iblisin de hali odur, insanları aldatmak.

İblisin bu halini mazur göremeyiz yapısında her ne kadar bu isimler ağırlıklı ise de mazur görülemez, o zaman hırsız olan bir insan da "Ne yapayım Allah beni böyle yaratmış" der kıyasen kendini mazur göstermeye çalışır. Şeriat mertebesi bu hususta ne demişse son hüküm odur, ama diyebilirsin, bu alemde madem Allah'tan başka bir şey yok, o zaman cin de Allah'tan gayrı mıdır ayrı mıdır, dediğimiz zaman bu hakikatı itibariyle batını itibariyle Hakk'tan başka bir şey değildir. Ama bu anlayış Marifet mertebesi düzeyinde olan bir anlayıştır. Ef'al mertebesinde geçmez. İşte insanı şaşırtan bu mertebeler arası farktır.

Oradaki hükmü alıyoruz buraya tatbik etmeye çalışıyoruz. O zaman her şey alt üst olur. Şeriat mertebesinde tatbik etsek öteki mertebelere gerek yok ki zaten. O işi burada bitiriyorsun ne alim olmaya gerek var, her şeyi Hakk yaptı, katil de Hakk, maktul de Hakk, o zaman mahkemeler niye ceza niye cehennem niyedir. Kur'an-ı Kerim'de her şey mizan üzere halk edildi. İlminde ölçüsü vardır. Her sahasında ayrı bir ölçüsü var eğer öyle olmasaydı zaten mertebelere gerek yoktu ki, her şey ef'al mertebesinde haloluyorsa o zaman insanlar neden uğraşacaklardı ki bu kadar kitap okuyup ta, sabahlara kadar tefekkür, zikir, neden uğraşsın.

Sonra bu Allah'ın ilmi o kadar basit mi ki, ilkokula giden çocuğa da anlatacaksın iş ilkokulda bitecek, bütün ilimleri okumuş olacak. Veya bir kişi tıp kitabını fizik kitabını kendi

kendine okuyacak gidecek doktor olacak ameliyata geçecek böyle bir şey olabilir mi? O ilimler var ama eğitimi de vardır. Hem de ehilleri tarafından var. Bir profösör o tıp ilmini talebelerine verememiş olsa yanlış kıstaslarla vermiş olsa şu ilacı şu hastalığa verilecek, gerçek olanı değil de başka hasta için olacak bir ilacı nasıl olsa ilaçtır sen de hastasın eczanede bir sürü ilaç var neden biz gidip ambalajı hoşumuza gitti ben bu ilacı içmek istiyorum diye alıp içmek mantıklı mı? değil ama ne oluyor doktor bir reçete veriyor o reçetesiz o ilacı da her hangi bir doktor da yazamıyor. O ilacı uzman bir doktor yazarsa eczacı o ilacı veriyor.

Yoksa sıradan bir hekim yazarsa onu da eczacı vermiyor. Çünkü onun sahası değildir. Dünya işleri bu kadar ihtiyatlı yapılıyorsa ahiret işi bu, kolay iş değil, fiziki olarak bazı hastaları sıkıntıya soktuktan sonra belki tedavisi mümkün olabilir, ama bu ruhsal ebedi hayatı ilgilendiren bir hastalık bir saha hayel hastalığı nefis hastalığı benlik hastalığı, kolay giderilecek bir şey değildir. Ölçüleri çok doğru ve sistemli olması lazım ve de zaman lazım ki o yerine otursun. Sırat-ı müstakim üzere yolunu sürdürebilsin.

Soru: Vücud mertebelerinin tezahürünü zahiri bakışımızla nasıl yorumlayabiliriz? Mesela bir insanın zahiri doğumunda bir çocuğun babasındaki daha vitamin halinde iken amaiyet meni kısmına Ahadiyet sonra anne rahmindeki gelişmesine bu şekilde bakılabilir mi?

C: Yok o kadar şimdi bunu düşünmeyin o daha sonra kıyas edilecek bir mevzu bu düşünceler pek bir yere götürmez, biz ona وَنَفَخْتُ "venefahtü/ O na ruhumdan üfledim" ile başlıyor diyelim o da doğum ile başlıyor doğduktan sonraki haller, işte mertebeler üzerinde yavaş yavaş hükmünü yürütüyor zaten. O dediğin de bir sistem düşünülebilir de ondan daha önce yapmamız gereken şeyler var, bize önce lazım olan evvela nefsimizi tanımak, yani kimliğimizi benliğimizi tanımak. Allah selamet versin Allah kolaylık versin.

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Bismillâhirrahmânirrahîm.

Cd-25-"Ben size şah damarınızdan daha yakınım"

Soru: Kaf suresi 16. Ayette وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ diyor. "Ben size şah damarınızdan daha yakınım" diyor, bu ruhu da kapsıyor mu?

O konuyu geçen hafta görüştük ya onun bir evvelinde nefsinizin size neyi vesvese ettiğini iyiliği de kötülüğü de size ifade ettiğini biz biliriz ve size şah damarınızdan daha yakınız. Diye ayet devam ediyor. Orada nefsinizin size ne zikrettiğini ne fısıldadığını biliriz demesi latif meleküt mertebesi itibariyledir oradaki ifade. Yani ilmi manada eksi veya artı olarak ne geldiğini biliriz diyor. Şah damarı fiziki varlığımız, daha yakın olan da وَنَفَخْتُ "venefahtü/ O na ruhumdan üfledim" halimizdir. Bakın orada o ayet-i kerimede insanın üç sahası ortaya çıkıyor. Burada "Biz şah damarından daha yakınız" dediği diğer bir ifade ile biz O'yuz demek istiyor, ama o mertebesi itibariyle, şimdi Cenab-ı Hakk bir çok yerde Ahzab suresi 56. Ayetinde إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا olduğu gibi o peygamberimizin şahsına ait bir oluşum ama hepimiz için de geçerli dir. Ahzab suresi 43. Ayette de هُوَ الَّذِي يُصَلِّي عَلَيْكُمْ وَمَلَائِكَتُهُ لِيُخْرِجَكُمْ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ öyle bir Allah ki hepinizin üzerine salat ve selam getirir meleklerle birlikte. Yani Cuma günü okunan, özel olarak

peygamberimize getirilen salat-ı selam bu ayet Ahzab suresi 40. Ayetin مَا كَانَ مُحَمَّدٌ اَبَا اَحَدٍ مِنْ رِجَالِكُمْ وَلَكِنْ رَسُولَ اللَّهِ وَخَاتَمَ النَّبِيِّنَ وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا devamıdır. Bakın هُوَ الَّذِى يُصَلِّى عَلَيْكُمْ Allah ve melekleri hepinizin üstüne salat ve selam getirir. Bu salat-ı selam her mertebede ayrı bir anlayış ifade eder. Niçin لِيُخْرِجَكُمْ çıkarmak için, nereden مِنَ الظُّلُمَاتِ zulmetten karanlıktan nefisten benlikten اِلَى النُّورِ nura çıkarmak için. Yani hakikata aydınlığa çıkarmak için sizin üzerinize melekler ve Allah يُصَلِّى eder.

Bu salat dendiği zaman namaz kılarlar hükmü de içinde vardır, selam ederler, "Allahümme salli ala seyidine Muhammed" dediğimiz zaman bu hal bizce tarikat mertebesi şeriat mertebesi itibariyle yerine getirilmiş olur, ama aynı ayeti Hakikat mertebesi olarak düşündüğümüzde daha da ilerisinde Marifet mertebesi ifadeli olarak düşündüğümüzde ortaya tamamen başka sahalar çıkmaktadır. Allah ve melekleri peygamberimizin üzerine ve ondan sonra da diğer insanların üzerine de salat-ı selam getirirler. Şimdi bir kimsenin peygamberimizin üzerine salat-ı selam getirmesini anladık, ama herhangi bir kimsenin üzerine salat- selam getirilmesi nasıl bir hadise? Oradaki salat-ı selam o kulun hakikatı üzerine söylenen bir ifade tarzıdır. Zuhuruna suret şekline nefsi idrakine nefsi anlayışına bir üstünlük vermek için değildir. Her kul ister ehl-i küfür olsun ister ehl- hal ister ehl-i iman olsun, ister katil ister hırsız olsun ne olursa olsun ama onun özünde hakikatında Hakk'ın hakikatı vardır. Eğer Hakk'ın hakikatı yoksa zaten öyle bir varlık olmaz. Batınındaki Hakk yoksa orada suret de olmaz. Suret varsa Hakk vardır. Hakk varsa görünmek için suret vardır.

İşte orada ehl-i küfür için de genelleme yapıyor, ehl-i küfür için de bu salat vardır ama hakikatleri özleri için vardır. Ancak bunlar bu özlerinin farkında olmadıklarından bu rahmetten istifade edemezler, aradaki fark odur. Ama ehl-i hal, ehl-i iman Hakk'a iman ettiğinden batınlarına doğru yola çıktıklarından batın hakikatlarının varlığına inandıklarından velev ki sadece iman yoluyla da olsun iman yoluyla da itikad etmek gene de kişi batınına dönmektir. Çünkü iman dendiği zaman Allah'ın varlığına iman edilmiş olunmaktadır, o şekilde olduğu zaman O'nun hem suretine hem siretine batınına da o يُصَلِّي عَلَيْكُمْ üzerine geçirmekte oluyor. Bütün insanlarda Hakk'ın varlığı mevcut olduğundan ama batınında olduğundan ancak onlar bunun farkında olmadıklarından istifade edemiyorlar. Kendilerini mahluk zannediyorlar sadece şah damarı gibi fiziki zannediyorlar daha ilerisi daha yakınım hükmü onlarda geçerli olmuyor. Çünkü o saha ile ilgileri yoktur.

يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ Dendiği zaman Allah ve melekleri Nebi üzerine selat ve selam ederler, getirirler orada muhtelif bir yorum var, kesin bir yorum yok, çünkü oradaki "Salat" kelimesini يُصَلُّونَ hem de halde olan bir hadiseden bahsediyor. Getirirler şu anda, gelecekte de dahil getirirler, Allah ve melekleri bir zaman peygambere salat getirmişlerdir diye mazi fiilini kullanmıyor. Hal fiilini kullanıyor, getirirler, şurada otururlar, gibi. İşte falan sene burada oturmuşlardı dendiği zaman mazi, oturacaklar, dendiği zaman gelecekten bahsediyor, ama ayet getirirler diyor, şu andan bahsediyor. Şu andan derken kişi hangi anda okumuşsa ister gece ister gündüz ister sabah hangi anda okumuşsa o ayet faaliyettedir o anda zaten oluşuyor. Şu anda da getiriyorlar zaten. Ama bilen ayn bilmeyen gayr, hükmüyle kim bunu yakalayabiliyorsa ona muhatab olmuş oluyor.

Salat hakkında يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ eğer bunu namaz olarak düşünürsek, pek mümkün değildir, yani namaz fiilleri olarak Allah gelecek de kuluna karşı namaz kılacak yahut onun için yapacak o zaman o halde bu "yusallu" salat ederler hükmünde başka bir şey aramak gerekiyor. Zaten bütün bu alemler salat zaten baştan sona bir salat, "Salat" tan kasıt evvela bir idrak sonra yüceltme sonra namaz içerisinde okuduğumuz tanıtma, her ayet bize bir bilgi veriyor, işte salat aslında bu demek aslında sadece belirli hareketler yapmak değildir. Ama biz ona Farsçadan geçmiş "Namaz" demişiz namaz dediğimiz zaman da tek bir fiile hasr etmiş oluyoruz. "Salat" kelimesini namaz olarak karşılaştırdığımızda sınırlamış oluyorsun. "Salat" ın hakikatini sınırlamış oluyorsun.

Salat kitabında namaz yönüyle değil de, "Salat" kelimesi yönüyle araştırmak gerekiyor, yani "Sad", "Lam" "Te" o Arapça harflerde aramak gerekiyor hakikatini oradaki "Salat" sıfat mertebesi hakikatleri demektir "Sad" harfi. "Lam" da Uluhiyet mertebesidir, sondaki "T" de tevhid-i ilahi tahiyyat-ı İlahiyye, temizlik ne varsa, işte bu üç harf "Salat" ın hakikatını bize bildiriyor.

Yani sıfat mertebesi ile Uluhiyet hakikatlerinin gerçek tevhid ile yaşanması demektir "Salat" gerçek manada. Sadece belirli fiiller şekliyle değil, o insana görev olarak verilen "Salat" kelimesinin fıkhi bölümüdür, fıkhi anlatımıdır. Salat kelimesini bir başka şekilde daha bunu hakikat mertebesi itibariyle sıralayabiliriz, yani Sad, Lam, Te harflerini, Marifet mertebesi itibariyle de düşünecek olursak veya tarif edecek olursak *"Salat sahibinin Zat'ı ile zuhur ettiği mahalin adıdır*". Salat sahibinin isimleri ile sıfatları ile, fiilleri ile değil, Zat'ı ile zuhur ettiği bir mahaldir salat. O mahalin adıdır. O da peygamber efendimiz (sav) dır. "Bana bakan Hakk'ı görür" dediği mahal o mahaldir.

Salat-ı selam, selam da hürmet babından "Salat-ı Selam" denir ya salat onun gerçek anlayışıdır, oradaki selam da "Bu hakikatlara selam olsun" nereden Allah'ın Zat'ından bunları

idrak edenlere selam olsun, manası vardır. Peygamber efendimiz nasıl Hakikat-ı Muhammediye "Ha Mim" olarak yedi tane sırayla "Ha Mim" geliyor" Ha Mim" ile başlayan yedi sure var, onun için dualarda "Ha Mim" diye yedi defa tekrar ediliyor. Her birisi bir makam ifade etmektedir. Birinci Ha mim Mü'min suresinde, ikinci Ha mim Fussilet suresinde üçüncü Ha Mim Şura suresinde, dördüncü Ha mim Zuhruf suresinde, beşinci Ha mim Duhan suresinde, Altıncı Ha mim, Casiye suresinde, Yedinci Ha mim Ahkaf suresindedir.

Oradaki "Ha mim" bir yönüyle Hakikat-ı Muhammediye diye geçmekte ama diğer bir ifadeyle de *"Hakk olan Muhammed"* demektir. İsim olarak görüntüde Muhammed (sav) ama *"bana bakan Hakk'ı görür*," dendiği zaman Muhammed zahir Hakk batına geçmiş oluyor, görünen Muhammed ama onun hakikatinde İsim olarak Muhammed hakikatinde Hakk'ın ta kendisi vardır. "Efendim Hakk insan suretine girer mi haşa beşeriyetten maddiyattan tenzih ederiz" eden etsin tabi diyecek bir şey yok. O onun düşüncesidir. Cenab-ı Hakk'ın en güzel elbisesi insanın bu halidir. Ahsen-i Takvim üzere halk edilmiş olan insan Allah'ın son ve en kemalli libasıdır. Onunla kendisini perdeler. Herkeste öyle midir değil midir o ayrı konudur, kişi kendi nefsine doğru yönlendiği zaman Hakk'tan o kadar uzaklaşır, kişi kendine/özüne/hakikatine doğru gelmeye başladığı zaman, Hakk'a da o kadar yakınlaşmış olur.

Çünkü her varlığın Hakk'a giden yolu kendinden geçer dışarıdan geçmez. Çünkü zaten kendi varlığı ile Hakk onun içinde özünde hakikatindedir. Onun için bunu bilen ayn bilmeyen de gayr dır. Gayrıdadır gaflettedir, kendindeki değerden habersizdir. Buradaki *"Şah damarından daha yakınım"* dediği hususun da kendine göre dört mertebesi vardır, o da bu ayeti okuyan kişinin mertebesine göre değerlendirilir. Her ayeti her kişi aynı makamdan okumaz. Aynı makamdan değerlendirmez, aynı makamdan yorumlamaz, bir kişiye bir ayet-i kerime bir başka türlü lütufta bulunur yani bir başka türlü ifadede bulunur ki onun alabileceği kapasitesine göre aynı ayet diğer kimseye tamamen kapalıdır, diğer kimseye tamamen açıktır.

Yani kim ayet-i kerimeyi okuyorsa hangi yaşantı düzeyinden okuyorsa onu öyle anlar. Ayet-i kerime de oradan ona lütufta bulunur. O makamından o mertebesinden verir. Eğer ef'al mertebesinden okuyor isek yani fizik mertebesinden okuyorsak fıkhi manada onları yapın bunları yapın şöyle yapmayın böyle yapmayın iyilik edin kötülük yapmayın diye fıkhi manada şeriat mertebesinden yani suretlerin sosyal yaşantısını düzenleyen sistemin ismi fıkıh, fıkhi kimsenin kimseye zarar vermemesi faydalı olması olmaya çalışması, buradan ayet-i kerimeye bakıldığı zaman buradan alabildiği kadar alır, ama bir kimse tarikat mertebesinde yaşıyorsa aynı ayet-i kerimeye çok daha başka türlü bakar, Hakikat mertebesinde yaşıyorsa gene başka türlü bakar, Marifet mertebesinde yaşıyorsa daha da başka türlü bakar. Ayet aynı ayettir.

Ayette bir değişiklik olmaz, ama kim ayetin neresine kadar tırmanabilmişse veya yüzebilmişse derinliğine doğru inebilmişse beş m lik derinlik bir başka türlü, 10. m si bir başka türlü 15. m sahası bir başka 20. m sahası bir başka, mercanları düşünelim her derinlikte başka, başka görüntüler vardır. Deniz dendiği zaman sadece sathi olarak suyun üstünde çırpınan küçücük dalgacıklar değildir deniz dediğimiz. İşte bir kimse denizin içine girmiş, dalgıç olarak dalmış birisi de yüzüyor, aşağıdaki dese ki "*bu denizin içinde neler var bir görsen bir bilsen*" dediğinde yüzeyde yüzen "*hayır ben bir şey görmüyorum*" dese makul olur mu?

Dese bile kendini aldatmış olur, gerçeklerden haberi olmamış olur. Ancak burada bir tehlike vardır, şimdi o aşağıya inmiş de hiçbir şey yoksa orada yani hiçbir şey göremiyor da yalan söylüyorsa, veya hayel görüyorsa yukarıdakinin de bunu ispatlaması mümkün değildir. "Ya, olmaz" diyecek reddedecek, veya ihtiyata alacak "*Olabilir belki senin dediğin de doğrudur*" gibilerden. Yani aşağıya derinlere daldım yahut da ilerilere gittim yukarılara çıktım, şunu aldım bunu aldım diyenlere de ihtiyatla bakmak lazımdır. Ayrıca bu da çok mühim bir meseledir. Çünkü farkında olmadan hayali kurgular olur, zanneder ki kendisini

Hakikat marifet mertebesindenim her şeyi bitirdim artık denildiği gibi ne namaza ihtiyacım var ne oruca ihtiyacım var bunlar ilkokul işleri biz oraları geçtik, diyenlere de itibar edilmemesi lazımdır. Yani hep ihtiyat gerekiyor.

Oradaki "*Ruhumdan nefh ettim*" hükmü genel olarak bakarsak "*şah damarından daha yakınım*" dediği yerdir وَنَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُوحِي tarafıdır. Ona da ruh-u sultani ismini veriyorlar. Bu insanlık mertebesi için geçerlidir.

Bu alemde evvela Ruh-u Azam diye rabbımızın daha ziyade Allah'ımızın dememiz lazım çünkü rububiyet mertebesini de meydana getiren bu ruh mertebesidir. Allah'ımızın (cc) hu Rahman suresi 1-2-3-4 ayetlerinde ﴿اَلرَّحْمٰنُ ﴿١﴾ عَلَّمَ الْقُرْاٰنَ ﴿٢﴾ خَلَقَ الْاِنْسَانَ ﴿٣﴾ عَلَّمَهُ الْبَيَانَ ﴿٤﴾ "Errahman-allemel kur'an-halakal insan-ve allemehul insan" diye devam ediyor, biz bunları okur okur, geçeriz, buralarda öyle muhteşem ifadeler var ki ama ancak daha evvel bahsettiğimiz gibi biraz denizin dibine doğru girmek lazım geliyor dışarıda gezerken gözlerimiz her türlü suretten etkilenirken gördüğümüz her suret mahluk bizi etkilerken yani bizim düşünce yapımızı dalgalandırırken bunların hakikatini net olarak ilim ile idrak etmemiz mümkün olmaz. O halde yapılacak şey evvela zahirin dalgalı görüntülerinden kendimizi netleştirmeye yönelmemiz gerekecek ki net bir şey görelim. Gerek bilgi olarak gerek görüntü olarak.

اَلرَّحْمٰنُ diye başladığı hadisede, "Rahman" öyle bir Rahman ki, manasınadır. عَلَّمَ الْقُرْاٰنَ Burada tefsirlere baktığımız zaman "Rahman Kur'an'ı öğretti" diye geçer. Genel meallerde böyledir, halbuki Furkan Suresi 59. Ayette اَلرَّحْمٰنُ فَسْـَٔلْ بِهٖ خَبِيرًا " Rahman'ı haberi olan birisinden sor"

yani Rahman'ın ne olduğunu anlamak istiyorsan O'ndan haberi olan birisinden bunu almaya bak öğrenmeye bak yazmaya bak, diye çok açık olarak ifade ediliyor. Tefsirleri açtığımız zaman "O rahmandır bağışlayıcıdır af edicidir, diye şeriat mertebesi itibariyle ifade ediliyor. O da doğru ama bütün alemlerde müessir olan bir mertebenin "Rahman" ismi ile ifade edilen bir mertebenin böyle iki üç kelime ile izah edilmesi anlatılması mümkün değildir. Ama tefekkür ehli olmayan kimseler sadece sevap kazanayım diye iyi niyetli insanlar kötü manasında söylemiyorum yanlış anlaşılmasın, onu da demeyenler var, böylece işte بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ izahı da esirgeyen bağışlayan Allah'ın adıyla diye ifade ediliyor. Yani Rahman esirgeyen, koruyan, Rahim de bağışlayan diye geçiyor. Bu izahların kelime karşılıkları tamamen beşeri kelimelerdir. Yani beşeriyet mertebesinde kullanılan kelimelerle ifade ediliyor ama "Errahman" sahası beşeri saha değil İlahi bir sahadır. İlahi sahadaki bir kelimeyi biz alıyoruz beşeri yaşadığımız sahadaki yaşadığımıza sıkıştırıveriyoruz, Errahman oldu Errahim de oldu diyoruz.

Bunun hakikati bakın zaman zaman mevzu olur ya, "*Rahmanın rahminden doğmayan Bismillahirrahmanirrahiym olamaz*" yani o sözü söyleyemez. Tabi kelime olarak binlercesini söyler, söylemek söylüyor ve anlıyor, demek değildir. O tekrar ediyor demektir. Besmele-i şerifi tekrar ediyor, o söylemek değildir ve de takliden tekrar ediyor demektir. Oradaki Allah lafzı Rahman lafzı Rahim lafzı hangi mertebede ise biz o mertebeyi idrak ettiğimiz zaman besmeleyi çekmiş oluruz ve o zaman da kendimiz besmele oluruz. Suri olarak besmelenin fiziki görüntüsü oluruz. Sadece lafzı kelimesi değil.

Muhiddin-i Arabi Hz leri; Cenab-ı Hakk Ahadiyetinden bir tenezzülde bulunduğu zaman Hakikat-ı insaniye olarak orası aynı zamanda Hakikat-ı Muhammediye, sıfat mertebesi olarak de ifade ediliyor, Ceberut mertebesi olarak da ifade ediliyor, Hakikat-ı İnsaniye mertebesinden ruh mertebesine tenezzül ettiği vakit yani Rahmaniyetin hakikatı ortaya

çıkmaya başladığı zaman o Rahmaniyette üç ilim meydana geldi. Orada اَلرَّحْمٰنُ ﴿٢﴾ عَلَّمَ الْقُرْاٰنَ dediği zaman "Rahman Kur'an'ı talim etti" bakın "Ettirdi" değil, yani Rahmaniyet mertebesi aynı zamanda Ruh mertebesidir, "Rah" gidiş yol manasınadır, "Ruh" da öyledir. Rah, Ruh hareket manasınadır. Gidiş, genişleme, açılma manasına Ruh mertebesi manası dediğimiz zaman, عَلَّمَ الْقُرْاٰنَ Kur'an burada Zat mertebesini ifade ediyor. Yani Rahman olan Allah'ımızın sıfatı kendi hakikati daha ortada yok iken yani Rahmaniyet faaliyet sahası yok iken ama'da iken Ahadiyet mertebesinde iken ne Rahmanın ne de diğer sıfatlarının zuhur mahali yok iken, kendileri de yok iken, evvela bunlar kendi yapacakları işi öğrendiler. Bunlar Allah'ın isimleri diye hemen ortaya gelmedi. Evvela onlar öğrendiler ne yapacaklarını. İşte اَلرَّحْمٰنُ öyle bir Rahman ki kendi görevini yapabilmesi için عَلَّمَ الْقُرْاٰنَ Kur'an'ı talim etti. Yani Kur'an'dan öğrendi. Kur'an dediğimiz zaman elimizdeki musaf-ı Şerif ile birlikte Kur'an Zat'ını temsil etmektedir. Kur'an Zat'tır Allah'ın Zat'ını temsil etmektedir. O halde Rahman olan Sıfat kendinin bağlı olduğu Allah'tan kaynaktan evvela istihkak talep etti. *"Ben ne yapacağım bana bunu öğret Allah'ım"* diye. Rahman Kur'an'ı talim etti evvela kendisi öğrendi. Muhiddin-i Arabi Hz leri orasını şahaser bir şekilde izah etmiştir. Sıradan okuyup ta anlaşılacak bir hadise değildir. üzerinde çok durulması lazım gelen bir sahadır.

Onun için Fusus-ul Hikem kolay bir lokma değildir, ama lokmaların hasıdır. Yani ilahi kelamdan sonra Yani Kur'an-ı Kerim'den sonra peygamberimizin hadis-i şeriflerinden sonra, sıraya girecek ilahi kitaplardır. Adeta bir ilhami kitaptır ki zaten kendisi de, peygamberimizden aldığını açık olarak söylüyor.

Orada Hakikat-ı İnsaniye ruh mertebesine tenezzül ettiği zaman üç marifet hasıl oldu. Kendisinde üç marifet hasıl oldu. Bunun bir tanesi marifet-i nefs, bir tanesi marifet-i mübdi, üçüncü marifet de kendisini halk edene karşı acziyet ve hakirliğini bildi. Rahman faaliyet göstermesi için bu üç hakikate ihtiyacı vardı onu öğrendi.

1-Evvela Marifet-i Nefs; yani Rahmaniyetin ne olduğunu (nefs o şeyin hakikatı, gerçeğidir) biz nefs dendiği zaman hemen nefs-i emmare kötü nefs olarak almışız. Nefsin gerçek manasını ve mertebeleri ile bilmezsek hiç istifade edemeyiz. Nefsi hep kötülemiş ve haksızlık yapmış oluruz. Marifet-i Nefs; yani ben neyim, ben kimim benim bu sahadaki bilgim ne olacak gücüm hareketlerim sınırım ne olacak, diye Zat'ından yani Kur'an'dan bunu öğrendi. Birincisi kendini tesbit etmesi oldu. Yani Rahman'ın kendini tesbit etmesi oldu.

2-Marifet-i Mübdi: Yani kendisine hayat veren ana bedi olarak halk eden O'na bir güç küvvet verenin de Allah olduğunu ve Allah'ın bir sıfatı olduğunun ve bu şekilde sahaya çıktığını anlaması idrak etmesi.

3-Bütün bunları yapmakla birlikte ne kadar büyük bir güce sahip olmakla birlikte bu gücün kendine ait olmadığını Allah'a ait Allah'ın Zat'ına ait olduğunu ve bunun devam etmesi için de O'na muhtaç olduğunu da idrak etti. Bu marifeti idrak etti, anladı. İşte oradan aldığı bu bilgilerle خَلَقَ الإنْسَانَ insanı halk etti. "*Efendim İnsanı Allah yarattı*" insanı Allah yarattı da bu hangi mertebeden düzenlenmiş bir şey, Bir kere "*Yarattı*" kelimesi yok ortada, Kur'an'da da "*yarattı*" kelimesi yoktur. Zahirde de yoktur, kullanılmaması lazımdır. Ama ehl-i zahir şeriat ve tarikat mertebelerinde "*yarattı"* kelimesini kullanır mazurdur, çünkü yanlış da olsa o mertebelerde genel kabul görmüş bir kelime olmuştur. Onların da bir derdi yok bu konuda yarattı olsa ne olacak ki, Yaratmayı yoktan var etti diye ifade ediyorlar, bu da Hakk'a bir acizlik vermektedir. Sanki yokmuş da Allah onun Sonradan halk etmiş.

Böyle bir şey yok ki, yani Allah daha evvel onu düşünmemiş, halk etmemiş sonradan yaratmış. Zaten bu alemde yok diye bir şey yoktur. Neyse onlar kendi sahalarında onu "*yarattı*" kelimesini kullanadursunlar, zaten bizi de ilgilendirmiyor, tevhid ehline lazım olan irfan ehlinin yaptığı gibi, Arifler kamus-u aşktan "*yaratma*" kelimesini kaldırmışlar. Ama yerine bir şey koymak lazımdır, onların yerine "*Zuhur ve tecelli"* kelimelerini ve o kelimelerin manalarını koymuşlar. Kelimenin manası faaliyete geçerse o zaman geçerli olur.

İşte böylece ﴿١﴾ اَلرَّحْمٰنُ ﴿٢﴾ عَلَّمَ الْقُرْاٰنَ ﴿٣﴾ خَلَقَ

الْاِنْسَانَ yani Rahman öyle bir kabiliyete sahip ki görevli olarak Allah'tan aldığı program ve emir gereğince insanın halk edilişi O'na bağlanmış oluyor. Bu insanın halk edilişinin ikinci aşamasını belirtiyor, birinci olarak bildirilmesi İnsan Suresi 1. Ayetinde. هَلْ اَتٰى عَلَى الْاِنْسَانِ حِينٌ مِنَ الدَّهْرِ لَمْ

يَكُنْ شَيْـًٔا مَذْكُورًا "*İnsan üzerinden bir zaman geçmedi mi ki o bilinen bir şey değildi."* Bu ayet-i kerime ilk olarak bütün bu alemlerde ne varsa melekler şunlar bunlar insanın programının yapıldığını ama daha henüz faaliyete geçirilmediğini yani tefekkür olarak Allah'ın varlığında olduğunu çünkü Ayet-i kerime öyle diyor, "*insanın üzerinden bir zaman geçmedi mi ki o anılan bir şey değildi*" O halde insanın bir programı var ama daha bu program uzun bir süre bu alemlerin halk edilişi süresi içinde uzun bir süre bekletiliyor. Ama böyle bir program var, "*Daha henüz anılan bir şey değildi*" dediği Allah'ımızın bize insandan yani ezelde bizlerden bahsettiği ilk birinci bilgi bu ayet-i Kerime iledir.

Zaten surenin ismi de İnsan Suresidir. Onun ikinci aşaması, latif aşaması da Rahman Suresi 1-2-3 ayetlerdedir. Yani Adem'in ikinci halkiyeti yani bizlerin 2. halkiyet mertebesidir. İlki Uluhiyet mertebesinde 2.si de Sıfat

mertebesinde Rahmaniyet mertebesinde ilki programı 2. Olan da latif ilmi suret olarak halk edilmesi.

Bakara Suresi 30 ayette وَاِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلٰٓئِكَةِ اِنِّى جَاعِلٌ فِى الْاَرْضِ خَلِيفَةً hükmü ile belirtilen yönü ise 3. aşamasıdır. biri Zat, mertebesi diğeri Sıfat mertebesi, buradaki de Esma mertebesi itibariyledir. O vakti hatırla diye bir üçüncü şahıs var, bunlara pek dikkat etmezler edilmez, Allah Rab olan ben Adem'i halk ettim demiyor ki, "O vakti hatırla ki rabbın… meleklere şöyle demişti" daha evvel olan bir hadiseyi bu şekilde bize bildiriyor. İşte orası da Rahmaniyet mertebesidir. Rahman kaynağı orası olduğu için, aktardığı yerin rububiyet mertebesi olduğu ve oradaki hadiseleri bize anlatıyor. Eğer burası bize esma mertebesinden anlatılmış olsaydı وَاِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلٰٓئِكَةِ zaman "Rab olan Ben meleklere dedim ki" derdi ama böyle değil, "Rabbın meleklere dedi ki" bir üçüncü makam tarafından bize aktarılmaktadır. Orası bütün tafsilatı ile birlikte geldiği zaman bu hadisenin kemalinde fiziki vücuda giriyorlar iken وَنَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُوحِى diğer ayetlerde bu hadiseyi belirtirken böyle devam ediyor. İşte bu bizim insanlığımızın ruh mertebesinin beşeriyete dönük yüzüdür. Buna Ruh-u Sultani deniyor. Onu da tarif ederlerken şöyle diyorlar, Ruh-u Azam ve Ruh-ul Kuds'ün Bakın Ruh-u Azam Zat mertebesi, Ruh-ul Kuds de sıfat mertebesi, Rahmaniyet mertebesi, bu ikisinin, kudsiyette olanlar bunlar daha zahire çıkmıyor, bunun zuhura çıkışı "Ruh-u Azam ve Ruh-ul Kuds'ün mahluka dönük yüzüdür" diye tarif ediyorlar Adem hakkında, insan hakkında. Onlarda daha henüz mahluka dönük yüz yok, işte tecelli tecelli yoğunlaşarak diye tabir edelim, Ruh-u Azam ve Ruh-ul Kuds'ün وَنَفَخْتُ mahluka dönük yüzüdür, aldığı isimdir وَنَفَخْتُ Buna da Ruh-u Sultani

deniyor, yukarıya doğru tekrar dönüş seyr-i sulukta bu Museviyet mertebesine kadar getiriyor. وَنَفَخْتُ Hakikati Ruh-u Sultani museviyet mertebesine kadar geriye çıkartabiliyor. Çünkü zuhura çıkmış olduğundan yani mahluk yüzü ile görülmüş olduğundan halik'a daha henüz dönme kabiliyeti yoktur. Yani kendi hakikatına sıfatına Zat'ı'a dönme kabiliyeti yoktur. Neden çünkü Araf suresi 143 لَنْ تَرٰينِى çünkü, göremezsin diyor. İşte Ruh-u Sulatani denen وَنَفَخْتُ diye ifade edilen o ruh-u latif bir yere kadar getiriyor, mahluk mertebesinin ulaşacağı en üst mertebeye kadar getirebiliyor. Yani tenzih. Tenzihte geçerli olan ötelerde bir Allah anlayışı vardır, ötelere ulaşmak mümkün değil ki. Ulaşsaydı Musa (as) ulaşırdı, لَنْ تَرٰينِى ona söylenmezdi. İşte buradan sonra İseviyet mertebesine ulaşmak için İsa (as) hakkında belirtilen Bakara 253 ayetinde وَاَيَّدْنَاهُ بِرُوحِ الْقُدُسِ Biz O'nu Ruh-ul Kuds ile tasdik ettik, destekledik yücelttik demesi Museviyet mertebesini aştıran makam orasıdır. Eğer biz bunun farkında değilsek istediği kadar tevhid ehliyiz Allah birdir her yerde Allah vardır, diyelim sadece lafzını yapmış oluruz. Bu hakikat idrak edilmedikten sonra وَاَيَّدْنَاهُ gücü almadıktan sonra biz Allah-ı birledik de desek biz bütün alemde Hakk'tan başka bir şey yoktur da desek, yine aslımız itibariyle tenzih makamında yaşamaktayız. Ancak tenzih iki türlüdür, birisi mutlak tenzih, kadim tenzih, birisi de hayali tenzih, beşeri tenzihtir. Biz hayali beşeri tenzihi "*Allah'ı noksan sıfatlardan tenzih ederiz*" bu sözümüzü gerçek tenzih zannediyoruz. Bu lafzi beşeri tenzihtir. Mutlak tenzih Ankebut Suresi 6. Ayette اِنَّ اللّٰهَ لَغَنِىٌّ عَنِ الْعَالَمِينَ "Allah alemlerden ganidir" denilen

sahadır mutlak tenzih. Oraya da zaten tevhid ehli olmadan onu da anlamak biraz kolay olmaz.

----

(31) Adet olan bu kitaplarda bazı konular tekrar edilmiş gibi gözüküyorsa da, her tekrar da yeni bir açılım olduğundan hepsinin ruh tadı başkadır. Mevzuların bazılarını tekrar olması aynı konunun değişik guraplara değişik zamanlarda da izahı gerektiğindendir.

Bir sohbetin olduğu yerde, zaman ve mekân yönünden diğer bütün gurupların da aynı gün aynı yerde olması mümkün olmadığından, aynı konu değişik zamanlarda değişik yönleri ile değişik guruplara izah edilmektedir. Bu yüzden bazı tekrarların olduğu görülecektir. Ancak aynı konu tekrarı olmayıca hemen anlaşılır olmamaktadır, ilmi ve irfani konuların, zaman zaman tekrarı da gerçekten gerekmektedir. Cenâb-ı Hakk kendi hakikatleri itibari ile bizleri zat-i/indi/irfani ilmi yönünden faydalandırsın. Hayali ve kelâmi ilemler yerine gerçek irfani ilim sahipleri yapsın.

Rabb-ımıza şükrederiz bu kitabımızda böylece neticelenmiş oldu.

Okuma fırsatını bulanların azami derece de faydalanmalarını niyaz ederim Cenâb-ı Hakk hepimizin feyzlerini arttırsın inşeallah.

Allah Hakk söyler Hakk-ı söyler çalışmak bizden muvaffakiyet Haktandır.

Terzi Baba kitapları.

Terzi Baba Baskısı olan kitaplar.

1. Necdet Divanı:
2. Hacc Divanı:
3. İrfan Mektebi, Hakk Yolu'nun Seyr defteri:
4. Lübb'ül Lübb Özün Özü, (Osmanlıca'dan çeviri):
5. Salât- Namaz ve Ezan-ı muhammedi'de Bazı hakikatler: "İngilizce, İspanyolca"
6. İslâm'da Mübarek Geceler, bayramlar ve Hakikatleri: (Fransızca)
7. İslâm, İmân, İhsân, İkân, (Cibril Hadîs'i):
8. Tuhfetu'l Uşşâkiyye, (Osmanlıca'dan çeviri):
9. Sûre-i Rahmân ve Rahmâniyyet:
10. Kelime-i Tevhid, değişik yönleriyle:
11. Vâhy ve Cebrâil:
12. Terzi Baba (1) ve Necm Sûresi:
13. (13) On üç ve Hakikat-i İlâhiyye:
14. İrfan mektebi, "Hakk yolu"nun seyr defteri ve şerhi
15. 6 Pey- (1) Hz. Âdem Safiyyullah (a.s.)
16. Divân (3)
19. Sûre-i Feth ve fethin hakikat-i.
21. 6 Pey-(2) Hz. Nûh Neciyyullah: (a.s.)
22. Sûre-i Yûsuf ve dervişlik:
24. 6 Pey-(3) Hz. İbrâhîm Halîlûllah: (a.s.)
35. Fâtiha Sûresi:
39. Terzi Baba: (2)
41. İnci tezgâhı:
49. 36-Yâ'sîn, Sûresi:
59. 6 Pey-(4) Hz. Mûsâ Kelîlmullah: (a.s.)
60. 6 Pey-(5) Hz. Îsâ Rûhullah: (a.s.)
61. 6 Pey-(6) Hz. Muhammed: (s.a.v.)
67. 067-Mülk Sûresi:
68. 1-namaz sureleri
69. 2-namaz sureleri

88- Nusret Tura-Divanı. Erler demine.
91-Terzi Baba (7) Biismi has "Selâm" (13)

95- Terzi Baba-(8) (19/53)
96- 41-Fussilet Sûresi.
118- 52-Tûr suresi. Ve M. Nusret tura.

(H) Yayınları tarafından basılan kitaplarımız:
----
6. İslâm'da Mübarek Geceler, bayramlar ve hakikatleri:
14. İrfan mektebi, "Hakk yolu"nun seyr defteri.
15. 6 Pey- (1) Hz. Âdem-safiyeti. Safiyyullah. (a.s.)
88- Nusret Tura-Divanı. Erler demine.

Terzi Baba kitapları sıra listesi

KAYNAKÇA

1. KÛR'ÂN VE HADÎS :
2. VEHB : Hakk'ın hibe yoluyla verdiği ilim.
3. KESB : Çalışılarak kazanılan ilim.
4. NAKİL : Muhtelif eserlerden, Mesnevi'i şerif, İnsân-ı Kâmil, Fusûsu'l Hikem ve sohbetlemizden müşahede ile toplanan ilim.

(Gönülden Esintiler)

1. Necdet Divanı:
2. Hacc Divanı:
3. İrfan Mektebi, Hakk Yolu'nun Seyr defteri:
4. Lübb'ül Lübb Özün Özü, (Osmanlıca'dan çeviri):
5. Salât- Namaz ve Ezan-ı muhammedi'de Bazı hakikatler: "İngilizce, İspanyolca"
6. İslâm'da Mübarek Geceler, bayramlar ve Hakikatleri: (Fransızca)
7. İslâm, İmân, İhsân, İkân, (Cibril Hadîs'i):
8. Tuhfetu'l Uşşâkiyye, (Osmanlıca'dan çeviri):
9. Sûre-i Rahmân ve Rahmâniyyet:

10. Kelime-i Tevhid, değişik yönleriyle:
11. Vâhy ve Cebrâil:
12. Terzi Baba (1) ve Necm Sûresi:
13. (13) On üç ve Hakikat-i İlâhiyye:
14. İrfan mektebi, "Hakk yolu"nun seyr defteri ve şerhi
15. 6 Pey- (1) Hz. Âdem Safiyyullah (a.s.)
16. Divân (3)
17. Kevkeb. Kayan yıldızlar.
18. Peygamberimizi rû'ya-da görmek.
19. Sûre-i Feth ve fethin hakikat-i.
20. Terzi Baba Umre (2009)
21. 6 Pey-(2) Hz. Nûh Neciyyullah: (a.s.)
22. Sûre-i Yûsuf ve dervişlik:
23. Değmez dosyası:
24. 6 Pey-(3) Hz. İbrâhîm Halîlûllah: (a.s.)
25. -1-Köle ve incir dosyası:
26. Bir zuhûrât'ın düşündürdükleri:
27. -2-Genç ve elmas dosyası:
28. Kûr'ân'da Tesbîh ve Zikr:
29. Karınca, Neml Sûresi:
30. Meryem Sûresi:
31. Kehf Sûresi:
32. 3-Terzi Baba İstişare dosyası:
33. Terzi Baba Umre dosyası: (2010)
34. -3-Bakara dosyası:
35. Fâtiha Sûresi:
36. Bakara Sûresi:
37. Necm Sûresi:
38. İsrâ Sûresi:
39. Terzi Baba: (2)
40. Âl-i İmrân Sûresi:
41. İnci tezgâhı:
42. 4-Nisâ Sûresi:
43. 5-Mâide Sûresi:
44. 7-A'raf Sûresi:
45. 14-İbrâhîm Sûresi:
46. İngilizce, Salât-Namaz:
47. İspanyolca, Salât-Namaz:

48. Fransızca İrfan mektebi:
49. 36-Yâ'sîn, Sûresi:
50. 76-İnsân, Sûresi:
51. 81-Tekvir, Sûresi:
52. 89-Fecr, Sûresi:
53. Hazmi Tura:
54. 95-Beled-Tîn, Sûresi:
55. 28- Kasas, Sûresi:
56. İrfan-Mek-Şer-Fransızca-Baba:
57. 20-TÂ HÂ Sûresi:
58. Mirat-ül-İrfan-ve-şerhi:
59. 6 Pey-(4) Hz. Mûsâ Kelîlmullah: (a.s.)
60. 6 Pey-(5) Hz. Îsâ Rûhullah: (a.s.)
61. 6 Pey-(6) Hz. Muhammed: (s.a.v.)
62. -4-Bir ressam hikâyesi:
63. İnci mercan tezgâhı
64. Ölüm hakkında:
65. Reşehatt'an bölümler:
66. Risâle-i Gavsiyye:
67. 067-Mülk Sûresi:
68. 1-Namaz Sûrereleri:
69. 2-Namaz Sûrereleri:
70. Yahova Şahitleri:
71. Mü-Geceler-Fran-les-nuits:
72. Îman bahsi:
73. Celâl cemâl Celâl:
74. 2012 Umre dosyası:
75. Gülşen-i Râz şerhi:
76. -5-Doğdular, yaşadılar hikâyesi:
77. Aşk ve muhabbet yolu:
78. A'yân-ı sâbite. Kazâ ve kader:
79- Terzi Baba-(4) İstişare dosyası.
80- Terzi Baba-(5) İstişare dosyası.
81- Hayal vâdîsi'nin çıkmaz sokakları:
82- Mektuplarda yolculuk-M.Nusret-Tura.
83- 2013 Umre dosyası.
84- Nusret Tura-Vecizeler ve ata sözleri.
85- Nusret Tura-Tasavvufta aşk ve gönül.
86- Terzi Baba-(6) İstişare dosyası.

87- Terzi Baba-İlâhiler derleme.
88- Nusret Tura-Divanı. Erler demine.
89- 6-Her şey merkezinde hikâyesi.
90- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (1-kitap-1) şerhi.
91- Terzi Baba (7) Biismi has "Selâm" (13)
92- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (2) şerhi.
93- 7. İngilizce. İslâm, İmân, İhsân, İkân, (Cibril Hadîs'i):
94- Mescid-i Dırarr-Kubbet-ul Kara.
95- Terzi Baba-(8) (19/53)
96- 41-Fussilet Sûresi.
97- 2015 Umre dosyası.
98- Solan bahçenin kuruyan gülleri.
99- Terzi Baba-(9) İstişare dosyası.
100-14-İrfan mektebi ve şerhi-İspanyolca.
101- Bosna Hersek dosyası.
102-The SCHOOL OF WISDOM (irfan mektebi)
103-terzi Baba yüksek lisans tezi.
104-Hacc Umre ve hakikatleri.
105-Cemo ve Farko.
106-(2016) Umre dosyası.
107-Vahy ve Cebrâîl- (Fransızca)
108-Tezi Baba ile ilgili zuhuratlar.
109-terzi Baba tasavvufi izahlar.
110-19-53-Şeker risalesi.
111-Lübb-ül lübb-Özün özü ve şerhi.
112-Bir kardeşin soruları ve cevapları
113- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (1-kitap-2) şerhi.
114- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (1-kitap-3) şerhi.
115- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (1-kitap-4) şerhi.
116- 2017-Kudüs seyahati dosyası.
117- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (1-kitap-5) şerhi.
118- 52-Tûr suresi. Ve M. Nusret tura.
119-Fu-Hi-01-Adem Fassı.
120-Fu-Hi-02-Şit Fassı.
121-Fu-Hi-03-Nuh-fassı.
122-Fu-Hi-04-İdris-05-İbrahim-fassı
123-Gülşen-i Raz-2-Terzi Baba şerhinin tamamı.
124-İbretlik bir değmez dosyası daha Satih ince.

162-30-Sohbet arası sohbetler.

Altı peygamber serisi:

1-15. 6 Pey-(1) Hz. Âdem Safiyyullah (a.s.)
2-21. 6 Pey-(2) Hz. Nûh Neciyyullah: (a.s.)
3-24. 6 Pey-(3) Hz. İbrâhîm Halîlûllah: (a.s.)
4-59. 6 Pey-(4) Hz. Mûsâ Kelîlmullah: (a.s.)
5-60. 6 Pey-(5) Hz. Îsâ Rûhullah: (a.s.)
6-61. 6 Pey-(6) Hz. Muhammed: (s.a.v.)

Terzi Baba kitapları serisi:

1-12- Terzi Baba-(1)
2-39- Terzi Baba-(2)
3-32- Terzi Baba-(3) İstişare dosyası.
4-79- Terzi Baba-(4) İstişare dosyası.
5-80- Terzi Baba-(5) İstişare dosyası.
6-86- Terzi Baba-(6) İstişare dosyası.
7-91- Terzi Baba (7) Biismi has "Selâm" (13)
8-95-Terzi Baba-(8) (19/53)
9-99- Terzi Baba-(9) İstişare dosyası.
10-103-Terzi baba yüksek lisans tezi.
11-108-Tezi Baba ile ilgili zuhuratlar.
12-109-terzi Baba tasavvufi izahlar.
13-110-19-53-Şeker risalesi.
14-126-1-Ben'deki Terzi Babam. Murat Cağaloğlu.
15-127-2-Ben'deki Terzi Babam. Murat Cağaloğlu.
16-87- Terzi Baba-İlâhiler derleme.
17-129-Terzi Baba divanı. "Tüm şiirlerim."
18-131-Kur'ân-ı-Kerîmde yolculuk-53-Ayetleri ve Terzi Baba-

Bir hikâye birçok yorum serisi.

1-25 -Köle ve incir dosyası:
2-27 -Genç ve elmas dosyası:
3-34 -Bakara dosyası:
4-61-Bir ressam hikâyesi:
5-76-Doğdular, yaşadılar hikâyesi:

6-89-Her şey merkezinde hikâyesi.

Dîvanlar serisi:

1-1-Necdet Divanı:
2-2-Hacc Divanı:
3-16-Divân (3)
4-87-Terzi Baba-İlâhiler derleme.
5-88-Nusret Tura-Divanı.

İbretlik dosyalar serisi.

1-17-kevkeb-kayan yıldızlar.
2-23-İbretlik değmez dosyası.
3-73-Celâl Cemâl Celâl "hayalî Kamer'in hayal vâdîsi"
4-81-Hayal vadisinin çıkmaz sokakları.
5-93-Mescid-i dırar/Kubbet-ul kara.
6-98-Solan bahçenin/kuruyan gülleri.
7-105-Cemo ve Farko.
8-112-Bir kardeşin soruları ve cevapları.
9-124-İbretlik bir değmez dosyası daha. Satih ince.
10-128- İbretlik bir hikâye daha. Kaf dağı ve Zümrüd-ü Anka.
11-130-İbretlik bir hikâye daha. Kilise çanları.
12-132-Kaner Yiğido-İbretlik bir hikâye daha-

Umre dosyaları serisi

1-2. Hacc Divanı:
2-20. Terzi Baba Umre (2009)
3-33. Terzi Baba Umre dosyası: (2010)
4-74. 2012 Umre dosyası:
5-83- 2013 Umre dosyası.
6-97- 2015 Umre dosyası.
7-106-(2016) Umre dosyası.
8-104-Hacc Umre ve hakikatleri.
9-125-2018 Umre dosyası

Diğer dillere çevrilen Terzi Baba kitapları serisi

1-5. Salât- Namaz ve Ezan-ı muhammedi'de Bazı hakikatler: "İngilizce, İspanyolca"
2- 6. İslâm'da Mübarek Geceler, bayramlar ve Hakikatleri: (Fransızca)
3-46. İngilizce, Salât-Namaz:
4-47. İspanyolca, Salât-Namaz:
5-48. Fransızca İrfan mektebi:
6-71. Mü-Geceler-Fran-les-nuits:
7-93- 7. İngilizce. İslâm, İmân, İhsân, İkân, (Cibril Hadîs'i):
8-100-14-İrfan mektebi ve şerhi-İspanyolca.
9-107-Vahy ve Cebrâîl- (Fransızca)

Mektuplar ve zuhuratlar serisi:

Terzi Baba İnternet dosyaları:

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
1-2- 3- 4- 5- 6- 7- 8- 9- 10-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
11-12-13-14-15-16-17-18-19-20-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar .
21-22-23-24-25-26-27-28-29-30-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
31-32-33-34-35-36-37-38-39-40-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
41-42-43-44-45-46-47-48-49-50-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
51-52-53-54-55-56-57-58-59-60-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
61-62-63-64-65-66-67-68-69-70-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
71-72-73-74-75-76-77-78-79-80-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
81-82-83-84-85-86-87-88-89-90-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
91-92-93-94-95-96-97-98-99-100-

Kitaplar devam ediyor şu an Yekün= (162+100=262)

GÖNÜLDEN
ESİNTİLER

NECDET ARDIÇ

İZ-TERZİ BABA

MUHTELİF SOHBET ARASI SOHBETLER

(KİTAP - 161-29)

İRFAN SOFRASI
NECDET ARDIÇ
MUHTELİF SOBETLER
TASAVVUF SERİSİ (161-29)

NECDET ARDIÇ - TERZİ BABA - MUHTELİF SOHBETLER (161-29)

